

**Ik, Alles en Iedereen
(zo ongeveer toch wel)**

Deel I: Aanvangend edoch Continue Beleven

Waarde lezer,

het boek dat je nu voor je hebt liggen is een Beleving waar je geheel naar Eigen Wens en Eigen Wijsheid invulling aan mag geven.

Ik heb het volledig uit Vrije Wil gemaakt omdat ik graag het een en ander van mezelf Wil Delen.

Als je Wil, dan doe je me een groot plezier als je me wil helpen bij het Realiseren van dit boek door het met de mensen om je heen te Delen.

En als je wat ik doe waardeert dan kun je me ook helpen om ten aanzien van de verdere ontwikkeling van

~ Ik, Alles en Iedereen ~

een financiële bijdrage te doneren aan:

NL63 KNAB 0775 9909 14

t.n.v. Jesse Brock

o.v.v. "IAI"

Ik wens je een mooie Beleving toe!

Liefs,

Jesse Brock
(©2025)

~ ~ ~

Voordat je verder gaat met lezen raad ik je ten eerste aan om eerst het nummer “Don’t Stop Me Now” van Queen op te zetten, op Vol Volume, en je even over te geven aan de Beleving ervan

***

~*{"Welcome to the jungle, We got fun and games. We got everything you want, Honey we know the names..."}*~¹

Hallo,

Mijn naam is Jesse Brock.

*~ "Mens" ~ irritant-nieuwsgierige en eigenwijze vorm van energie ~ abstract woordkunstenaar ~ relatief lustobject ~ maker van muziek waar muziek in zit ~ autistische autist, culinair meestal verantwoorde kok, parttime Brockenpiloot ~ liefhebber en geliefde ~

Gerechtvaardigd enthousiasteling aangaande het concept "Hockeymeisjes" ~ iemand die "ter leering ende vermaeck" concepten conceptualiseert ~ EXTREEM VaT VOL&zonder tegenstellingen ~

~ bij tijd en wijle een ongelofelijke onbedoelde hufter (Binnen het bestek van dit boek meestal met als variabele verschijningsvorm "langdradig en langdurig lang lullende lamlul") ~

En iemand die de pretentie heeft om als serieuze titelkandidaat beschouwd te worden in de eeuwigdurende competitie "Meest eigenwijze klootzak ter wereld" ~*

En wat "mij" betreft duidelijk net zoals "de meeste mensen"...

...Een uitermate curieus pertinent productief product van de evolutie.

Aangenaam, en welkom in dit boek!

Voor diegenen die zich na dit "begin" lichtelijk overdonderd voelen: Mijn excuses, ik heb wel eens de aandrang om uit enthousiasme "Met de deur in huis te willen Vallen".

~ © [Goedbedoeld advies]: Koester dit moment...

...In de regel ben ik te typeren als "Ogenscheinlijk Onbeschaamd" of korter: "Schaamteloos"; en derhalve beschouw ik "verontschuldigen" niet meteen als mijn meest ontwikkelde eigenschap...

...en ik ben vooralsnog niet van plan om tijdens het schrijven van dit boek met betrekking tot dit punt "Aan mezelf te willen werken" dus wellicht is het voor jullie goed om je te realiseren dat je getuige bent geweest van een relatief uniek moment in de geschiedenis dat zich
Mogelijk nooit Meer zal herhalen . ©*~

---

¹ Welcome to the jungle (Guns N' Roses)

Anyway, iemand schreef ooit:

~*{"Een begin is de tijd om de meest delicate zorg te dragen dat de balansen correct zijn."}*~²

Nu geldt voor mij dat ik - ongetwijfeld mede-geïnspireerd door persoonlijke kenmerken als "Autisme" en "ADHD" - normaliter nogal snel de behoefte voel om "To-the-point" te komen. En gezien mijn natuurlijke voorliefde voor enige "inhoud" en "intensiteit" is dit "punt" bij voorkeur een vrij Diepgaand punt. En aangezien bij mij de evolutionaire natuurlijke behoefte aan "Meer" in de regel op weinig wezenlijke weerstand stuit, hebben we het bij voorkeur ook meteen over "een Hele verzameling punten" die bovendien op zijn minst "buitengewoon kleurrijk van aard zijn".

Het gegeven dat er zich "een Nieuw begin" aandient appelleert bij mij aan een natuurlijke vorm van enthousiasme die bij eenieder van ons normaliter opwelt zodra de suggestie wordt gewekt dat er iets bestaat ~ of begint aan een bestaan ~ terwijl het er voorheen nog niet was. Ook al ervaren we als mensen een zekere behoefte aan vastigheid, tegelijkertijd hebben we van nature een duidelijke aversie jegens het concept "Same shit, different day". Vandaar dat we in de regel vrij snel opleven bij de onderstaande suggestie:

~*{New shit has come to light}*~³

Een gegeven waar bijvoorbeeld de reclame industrie nagenoeg haar gehele bestaan aan te danken heeft, mede door het magische vermogen om verbaal de term "Nieuw..." te koppelen aan de zinsnede "...en verbeterd".

Nu ja, laten we niet meteen overdrijven als het gaat om de exceptionele talenten die ik de marketingwereld zou willen toedichten. immers: we zijn als mensen in de regel vanuit onszelf al snel geneigd het gevoel te hebben dat iedere noviteit per definitie een bepaalde mate van "voortgang" in zich draagt.

Nu ben ik gezien mijn ietwat EigenWijze natuur vrij snel geneigd om 2 dingen te contempleren zodra ik wordt geconfronteerd met iedere poging om me te verleiden:

1. "Nieuw en verbeterd"...: Dat bepaal ik zelf wel...
2. Overtuig me eens inhoudelijk, en bij voorkeur op een manier die mijn geduld niet onnodig op de proef stelt...

Vandaar dat "Een nieuw begin" voor mij Meer moet inhouden dan de mogelijkheid op een nieuwe Mogelijkheid. Bovendien: suggesties zoals "Delicaat", "zorgzaam" en "balans" mogen

---

² Vrij vertaald uit: Duin (Frank Herbert)

³ The Big Lebowski (Joel & Ethan Coen)

dan een belangrijke bijdrage leveren aan “Het begin van een Begin”, ze triggeren bij mij meestal ook meteen “de nodige weerstand” met betrekking tot concepten als: “Jezelf inhouden”, “geduld hebben” en “Accepteren”...

...Immers: Ik beseft me dat er altijd “Nog Meer” kan zijn, en mijn natuurlijke neiging om “duidelijk door te draven” is daarom een natuurkracht die dicteert dat ik maar beter snel voorzien kan worden van een duidelijke reden om mezelf “in te houden” in mijn drang naar beweging en dynamiek, teneinde een Begin niet linea recta om zeep te helpen en op zoek te gaan naar een andere Mogelijkheid om mijn aandacht aan te besteden.

...Sterker nog: Het feit wil dat ik graag "MEER" wil, en in de regel er vervolgens "ook nog iets mee wil kunnen" is van nature dusdanig bij mij aanwezig dat ik tijdens het schrijven van wat je nu leest - uit pure balorigheid - heb besloten om verder toe te geven aan mijn vanzelfsprekende drang om me bij tijd en wijle eens "lekker uit te leven".

Geheel indachtig de insteek van dit boek die de Wil dicteert om “Het aangename met Het nuttige” te vermengen, doe ik dit door nu alvast te vermelden dat binnen de context van dit literair universum "inhouden" in de regel uitgedrukt zal worden met de uitdrukkelijke uitdrukking:

**§<Bovengemiddeld-Bedaarlijk-Bevroedend>§ ~ &!Beperkt-Benadrukkend!& ~
%*(Bespoedigend-Bescheiden)-Begrensd*% ~ +Bevorderlijk-Bewonderend+ ~ -+?= ~
@Beleven@**

=====

*~

“Jezelf liefdevol en welwillend beneden je maximale intensiteit opstellen.”

{Wereldse inspiratiebron: “Inhouden”}

!Roepnaam: Beperkt Beleven!

*~

+++++

Met betrekking tot de kunst van het “op geheel persoonlijke wijze” Specifiek invulling geven aan het verschijnsel “Curiositeit Cultiverende Conceptnamen” zal ik in de loop van dit boek nog wel het een en ander vertellen. Niet alleen over de manier waarop mijn persoonlijke uitdrukkingsvormen een naam krijgen “in de geest van” mijn eigen persoon, maar ook over het moment in mijn leven dat ik beseftte dat er een zekere “waarde” te vinden is in het concept “verpakking”, en wat deze vaststelling met het natuurlijke product “melk” te maken heeft.

Maar misschien is vooralsnog vooral het moment daar dat we “op een iets Meer gestructureerde” wijze en “met enig gevoel voor richting” het vervolg van dit boek gaan vervolgen.

~ ©Controlepunt: als je periodiek persoonlijke aversie neigt te ervaren ten aanzien van het concept "faliekant flauwe edoch stiekem sterker wordende woordgrappen" dan kun je op dit moment "Misschien maar beter even checken" of je ook voorzien bent van een vleugje welwillende voorliefde met betrekking tot de meer bovenmatig extreme varianten van het uitermate mateloze concept "Nagenoeg letale literaire zelfkastijding"©*~

Mij excuses (wederom), maar zoals ik al zei: Af en toe...

Als je een boek leest dan ben je je in zekere zin te gast in de wereld van iemand anders, en aangezien gastvrijheid bij mij hoog in vaandel staat probeer ik jullie recht te doen met de intentie:

"To {"Mi casa est su casa"}~the Shit out of All of You!."

En zoals gezegd, in mij is het nogal eens "een beetje een drukke bedoening". En omdat ook dit boek "Meer Wil", krijg je dan ook wat je noemt een niet alleen "een kijkje in de keuken van" maar laat ik jullie ook met alle liefde "een beetje proeven van de sfeer" in een poging jullie "Een "totale ervaring" te bieden.

Maar zoals een waarderend gastheer betaamt, wil ik jullie ook graag "op jullie gemak" stellen, dus ik zal me vanaf nu, tot een zeker punt, wijden aan de intentie om "Beperkt te Belevén".

Hoe dan ook: volgens mij was ik iets aan het vertellen...

~*{"Tell me more, tell me more"}*~⁴

Als we het toch over betamelijkheden hebben: een boek "schijnt" het in ieder geval altijd over "iets," te moeten gaan. En dat "iets" is meestal het gevolg van een aanvankelijk "lichtelijk vurig vermenigvuldigende vraag".

Dus laten we het eens zonder omwegen hebben over de centrale vraag waarop we in dit boek een antwoord gaan zoeken.

En die vraag luidt:

"Valt er nog wat te beleven?"

---

⁴ Summer Nights (Grease)

Antwoord: "Jazeker!"

~**!?! ["Wat dan zoals Jesse? Vertel ons alsjeblieft meer!"]*!*!~*%~

Nou, we gaan het in dit boek bijvoorbeeld "nogal veel" hebben over:

"De Manier waarop je iets beleeft".

Beleving is voor mij persoonlijk niet zo maar een woord, zonder "beleving" zou ik eerlijk gezegd geen "reden" kunnen noemen om überhaupt te Willen blijven ademen. Nu is er in deze wereld wel eens de onderstaande bewering gedaan:

~*{Love is all you need}*~⁵

Dat moge zo zijn, maar zonder het vermogen om deze "Liefde" te beleven en te voelen zou ik geneigd zijn om dit stukje songtekst te pareren met de frase: "Liefde, wat koop je ervoor?".

Beleven dus. Zeker voor iemand als ik, is "de manier waarop" in de regel nogal belangrijk. Daarmee wil ik geenszins suggereren dat er niet Meer is, hetgeen je van mijn part mag vertalen naar iets als een "diepere betekenis". Wat ik vervolgens ook niet wil, is de indruk wekken dat "het een het ander uitsluit". Integendeel: hoezeer ik soms als mens ook uit "schijnbare uitersten" lijkt te bestaan, ik ben van nature ook geneigd deze uitersten juist te willen verenigen op een manier waarbij de onderliggende elementen elkaar versterken.

En in dat opzicht voelt het voor mij alsof de concepten "inhoud" en "beleving" in het hedendaagse leven steeds meer los van elkaar een eigen leven lijken te lijden. Een eigen leven waarbij gemiddeld genomen "inhoud" in de regel neerkomt op een zeer beperkte klinische, theoretische en analytische "samenvatting" die meestal ook nog eens bijzonder statisch van aard is terwijl het leven nu juist het kenmerk heeft dat het continu "in beweging is".

Een samenvatting die daarnaast weinig onderlinge coherentie neigt te vertonen, in al haar isolement ook weinig connectie vertoont met "de wereld om haar heen" en bovendien ogenschijnlijk weinig Meer met de essentie van onze menselijkheid van doen heeft.

---

⁵ All you need is love (The Beatles), voor mijn gevoel heb je een serieuze lacune in je culturele opvoeding als je deze voetnoot nodig hebt om de herkomst van deze uitspraak te achterhalen, maar laat ik geheel in het thema van het nummer een en ander met de mantel der liefde bedekken...

Tegelijkertijd is de component “entertainment” iets dat in de regel bestaat uit een hoop gigantische suggesties die toch vooral de indruk moeten wekken dat het allemaal “heel wat voorstelt” en die vervolgens voor slechts een teleurstellend klein gedeelte “waargemaakt worden”, een duidelijk waarneembare drang tot approval-seeking of “de dwangmatige neiging om als legendarisch beschouwd te willen worden” en een hoop hoogdravende trucs.

Een oppervlakkig circus dat bij gebrek aan verhaal en inhoud, en de hieruit volgende gebrekkige Mogelijkheden tot symbiose, bij mij meestal een effect sorteert dat wat mij betreft “verre van spectaculair” is.

Als we even op de filosofische toer gaan en teruggrijpen op de centrale vraag die zojuist genoemd is, inclusief het bijbehorende antwoord, dan kun je hier op 2 manieren naar kijken.

Je kunt uitgaan van het gegeven dat er kennelijk nog “een hele hoop dingen” zijn waar we het “bestaan” niet van kennen. Echter: je zou ook de conclusie kunnen trekken dat ons “vermogen om te beleven” gemiddeld genomen voor een upgrade vatbaar is, en dat het niet zozeer om de “dingen” gaat, maar “de manier waarop we ze ervaren”.

Ergo: als we in staat zijn om anders te “kijken” dan valt er Mogelijk nog een hele hoop Meer waar te nemen, en zijn we misschien ook wel in staat om onszelf te trakteren op het een en ander aan “redelijk schokkende inzichten”, waar een mens “duidelijk iets mee kan”.

En daarmee zou je kunnen zeggen dat je een van de “totaliserende thema’s” van dit boek te pakken hebt.

Een thema waarvan ik zelf aanvankelijk dacht dat het zichzelf in dit boek vooral “in de periferie van het geschreven woord” gestalte zou geven. Echter, voor ik zelfs maar “goed en wel” deze “Aanvang” volledig uitgetypt had, was dit thema zelf al dusdanig zelfstandig op weg in haar evolutie dat dit boek beschouwd zou kunnen worden als een elementaire cursusgids inzake de kunst van het...

&Voorlopig~Vergelijkbaar& ~ %Variabel-Vernieuwend% ~ {Veelal “Voorzichtig-Veronderstellend”} ~ (+Verheldering~Veroorzakend-) ~ ***Vurig* ~ -+?= ~
@Voorstellen@**

=====

*~

“Jezelf liefdevol en proactief ~ met inbegrip van alle mogelijke middelen ~ ergens een magie-manifesterende voorstelling van maken, teneinde je vrije Wil te gestalte te kunnen geven middels een mentaal Realiseerbare conceptuele beeldvorming.

Deze beeldvorming kan als een relatief gestructureerd uitgangspunt dienen ten aanzien van de verdere Beleving en Realisatie van je Wil, wat deze ook is.

Hierbij is deze constructie niet alleen gebaseerd op de onderlinge relaties en verhoudingen die kunnen bepalen “Hoe iets Mogelijk kan zijn”, maar tevens op de bijbehorende vormen van dynamiek die kunnen bepalen “Hoe iets Mogelijk kan doen”, teneinde de Mogelijkheid te bieden om uiteindelijk Samen Meer Mogelijk te Maken.

{Wereldse inspiratiebron: “Ervaren” of “beleven”}

!Roepnaam: Conceptueel Beleven!⁶

*~

+++++

Geheel in het sterk op evolutie gebaseerde karakter van dit boek grijp ik meteen even terug op het recente verleden om het gegeven dat dit boek je wellicht iets nieuws gaat vertellen te vertalen naar: “Same shit, different and far more inspiring view”.

Nu geldt in dezen wel dat we onszelf een plezier doen door meteen weer terug te grijpen op het eerder genoemde concept “beleving”. Want om te “kijken” of je wellicht allerhande inspirerende, opwindende of anderszins nuttige dingen in iets kunt “zien” zullen we er eerst voor moeten zorgen dat je als mens überhaupt ergens naar kijkt.

En dit vereist in de regel dat “iets” in staat is je aandacht te trekken, ten vangen en ook gedurende enige lengte van tijd “vast te houden”. En iets waar we “leven” in kunnen ervaren is nu eenmaal Meer geneigd om daadwerkelijk “tot leven te komen” voor ons. Het creëren van een beleving is dus in de regel vrij essentieel is om in ieder geval “gezien” te worden.

Beleving is hetgeen ons in staat stelt om in onszelf en in anderen het natuurlijk aanwezige verlangen naar Meer te kunnen aanschouwen en belangrijker nog: aan te kunnen spreken. Beleving is hetgeen er niet alleen voor kan zorgen dat we onze aandacht ergens “vrij volledig” op Willen richten, het levert tevens een substantiële bijdrage aan de kans dat hetgeen we menen te “zien” ook in enige mate “overkomt”.

---

⁶ Praktisch af te korten tot “CB”

Dit “overkomen” is vervolgens weer “nogal handig” indien we Willen dat iets onszelf of een ander ook “raakt” waardoor we er eventueel door “gegrepen” kunnen worden. Gegrepen op een manier die er voor zorgt dat we niet alleen concreet invulling willen geven aan de behoefte aan Meer, maar ook daadwerkelijk Meer met die behoefte willen doen.

Dus wellicht is het zaak dat we eens gaan kijken “Hoe” we gestalte kunnen geven aan die ogenschijnlijk zo enerverende maar tegelijkertijd broodnodige “beleving”...

...Niet alleen ben ik gaandeweg tot de conclusie gekomen dat mijn persoonlijke en ogenschijnlijk “nagenoeg-niet-normaliseerbare” manier van het leven beleven kennelijk “degelijk-deelbaar-determineerbaar” voorzien kan worden van een overwegend methodisch en systematisch karakter; ik heb tevens de moeite genomen om deze vorm van “ervaringsgewijs-ervaren” op basis van wat ik noem “Mentaal Lego,” op integrale wijze in mijn vertellingen te verwerken.

De karaktereigenschappen en mogelijke voordelen die met deze methode in verband gebracht kunnen worden, zullen zoals zoveel dingen in het leven “gedurende het proces” vanzelf duidelijk worden. Je zult het immers moeten beleven om je er “iets bij voor te kunnen stellen”.

Welnu, dat mag dan zo zijn, maar eer we verderop deze Aanvang daadwerkelijk aan de slag gaan met CB ben ik geneigd op dit punt toch alvast wat “reclame” te willen maken. Ook al worden een hoop dingen gaandeweg wel duidelijk, je wil je toch enige voorstelling kunnen maken van wat er op je af komt, zeker in een wereld waar je genoeg alternatieven hebt om indien gewenst razendsnel afgeleid te raken.

Voor iedere vorm van relatie die je met iets of iemand aangaat geldt dat deze tot op zekere hoogte gebaseerd is op het gegeven dat je iets voor elkaar kunt betekenen. Dientengevolge vind ik het persoonlijk de normaalste zaak van de wereld dat je in het kader van het proces om “nader tot elkaar te kunnen komen” alvast enige indicatie geeft van wat je “te bieden hebt”.

Daarbij is het mijn uitgangspunt om je alvast enige Mogelijkheid te geven om jezelf een beeld te kunnen vormen van hetgeen ik voor je kan betekenen. Dit doe ik in de hoop dat het uitgangspunt voor de andere partij gebaseerd is op de wil om jezelf ervan te willen overtuigen om al dan niet verder te willen investeren in de Mogelijke “relatie”.

Ook het lezen van een boek kun je als een evolutie beschouwen, en dus bestaat er zoals in iedere vorm van evolutie een zekere noodzaak om tussentijds de eventuele Mogelijkheden Samen te vatten die het geheel weer een verdere impuls kunnen geven.

Voordat we ons hier iets bij voor kunnen gaan stellen zullen we eerst kort ingaan op het belangrijkste element dat hiervoor noodzakelijk is: het vermogen om je iets voor te kunnen en ook Willen stellen.

~ Welkom bij de voorstelling ~

Het vermogen om je iets voor te kunnen stellen is een van de meest belangrijke vormgevers van iedere vorm van “evolutie”, of in andere woorden “het realiseren van Meer dan er voorheen concreet Mogelijk was”. Waarom? Omdat je, of je nu ergens betekenis aan wilt toekennen of de behoefte hebt om iets nieuws te creëren, je jezelf hier in de eerste plaats een voorstelling van zult moeten maken.

Iedere vorm van transformatie vereist nu eenmaal dat we tot op bepaalde hoogte iets kunnen “zien” dat op dat moment vanuit de wereld om je heen nog “onvoorstelbaar” lijkt. We zullen dus in staat moeten zijn om als mens onszelf, de wereld en het moment “te overstijgen” met onze geesteskracht.

Of het nu gaat om de ontwikkeling van een nieuwe algoritme, de manier waarop je jezelf op een voetbalveld Mogelijk in scorende positie kunt opstellen, de ontwikkeling van een idee voor een film of boek, of de transformatie van je persoonlijke voorliefde voor chocolade naar een hierop gebaseerd recept voor iets dat wellicht ooit een “quadruple chocolate cake” genoemd zal gaan worden, zonder enige “voorstelling” zul je waarschijnlijk geen idee hebben waar je kunt beginnen.

Een reis vereist nu eenmaal in de eerste plaats een bestemming, een punt waarop je jezelf kunt richten teneinde “concreet in beweging” te kunnen komen. En zolang we maar accepteren dat dit punt wel eens een tijdelijk karakter kan hebben, mede op basis van “voortschrijdend inzicht”, dan zijn we meestal prima in staat om in ieder geval “ergens te komen”.

Zonder dit vermogen om ons iets voor te stellen zouden we niet kunnen genieten van exceptionele sportprestaties, zou het vliegtuig niet uitgevonden zijn, en zouden we vermoedelijk ook niet als mensen in staat zijn om dit te betreuren.

Immers: als het leven zich ergens in de evolutie niet had kunnen “voorstellen” hoe bijvoorbeeld een dubbele celwand te kunnen realiseren, of het concept “samenvatten” te vertalen naar een organische vorm die we in de regel aanduiden als “DNA” dan...tsja, wat dan eigenlijk? Ondanks mijn relatief buitengewone vermogen tot “beelddenken” kan ik me daar geen enkele voorstelling van maken...

Over de manieren waarop voorstellingsvermogen in het leven een rol speelt gaan we het nog meer dan genoeg hebben. Nu kan voor sommigen “voorstellingsvermogen” een wat abstracte bijklank hebben. Niet getreurd, want zoals “nagenoeg alles” is ook het vermogen om je iets voor te stellen zoals reeds heb aangegeven in hoge mate “maakbaar”. En dat is exact wat je kunt beschouwen als de kern van Conceptueel Beleven: het vermogen (door)ontwikkelen om ergens een bruikbare voorstelling van te maken.

~*!?!? [“OK, zonder meteen op details in te gaan: Maak me eens geil en geef ons eens kort samengevat iets op basis waarvan we onze fantasie op hol kunnen laten slaan...”]!?!~*%~

We gaan leren hoe we vanuit een eenvoudige basis gedachten, gevoelens, vermoedens, wensen, empirische veronderstellingen en nog een hele boel “Meer”, in combinatie met ons eigen unieke karakter en reeds aanwezige voorstellingsvermogen, Samen kunnen voegen tot iets waarmee je een hoop zaken in het leven aanzienlijk kunt “verfijnen” en je ze kunt “voorstellen”.

En daarmee bedoel ik niet alleen: dingen van “een aangenaam karakter” voorzien. Neen, ik voel persoonlijk namelijk ook een duidelijke affectie jegens het concept “praktisch nut” en zal dan ook niet nalaten om alles wat aan de orde komt, weer “terug te vertalen” naar “praktisch toepasbare Mogelijkheden” het dagelijks leven en tevens dit boek zelf.

Een vorm van recyclen die nog vaak terug zal komen en die wat mij moeiteloos in verband gebracht kan worden met het concept:

**+Ongehoord-Opbeurend+ ~ *Oneindig-Opgewekt* ~ /Obstakels-Overwinnend\ ~
^Opzienbarend-[Onderlinge-Opties]-Overstijgend^ ~{Onvoorstelbaar-Ongelimiteerd}~ --?=
~@Ontwikkelen@**

=====

*~

“Het proces van - betreffende Jezelf enthousiast en verwachtingsvol, en met inbegrip van alle bestaande belevingen - ergens iets van proberen te maken.”

De essentie hiervan kan worden beschreven als: op basis van inspiratie en een hieraan gekoppelde concrete invulling iets Realiseren. Een realisatie die beschouwd kan worden als een Samenvatting op basis van reeds bestaande conceptuele componenten waaraan je nog “iets” Meer toevoegt, dat tezamen Meer Mogelijk kan Maken.”

{Wereldse inspiratiebron: “Evolueren”}

!Roepnaam: Conceptueel Creëren!

*~

+++++

Juist ja, probeer daar maar eens wat van te maken... En dat is in zekere zin precies waar het om gaat. “Er iets van maken”. Het leven is zeker als we er over na gaan denken of als we er tot op zekere hoogte “Betekenis” aan willen geven iets dat nogal snel “vrij complex” wordt. En dat is op zich niet zo erg, puur fysiek zijn mensen bijvoorbeeld ook nogal “ongelooflijk complex”, zoals de meeste vormen van leven, en toch is er sprake van een duidelijk “gezamenlijk functioneren in onderlinge harmonie” op basis waarvan er “een hele hoop voor ons Mogelijk wordt gemaakt”.

Een waarheid die we meestal vrij snel overboord gooien, al dan niet ingegeven door de hectiek van het leven of onze drang om vooral "iets te moeten doen". Inzake de meeste kwesties zijn we hierdoor in onze beleving vooral geneigd om meteen in te zoomen op iets dat voor ons relatief "tastbaar" en "herkenbaar" overkomt, om vervolgens vanuit hier ons een weg te redeneren naar een duidelijk oordeel of een conclusie. Dit zodat we de zaak, in ieder geval tijdelijk "als afgedaan kunnen beschouwen". En dit mag je vooral vertalen naar het gegeven dat we voor onszelf het "gevoel" proberen te creëren dat we de iets "onder controle hebben".

Die drang naar controle is nu eenmaal een onderdeel van de vele vormen van drang die ons als mensen ergens toe aan kunnen zetten en die, zeker in de eerste fase van ons leven hier op aarde, essentieel zijn gebleken om het überhaupt tot dit punt in de tijd te kunnen overleven. Nu is het centrale idee hierbij dat je als mens gaandeweg een "bewustzijn" opbouwt dat je in staat stelt om iedere vorm van drang op verschillende manieren te kunnen leren relativeren.

Daarbij merk ik puur voor de volledigheid op dat hiervoor uiteraard geldt dat het inzicht hebben waarmee je in staat bent om je eigen gevoelens en gedachten te relativeren één ding is. Dit inzicht vervolgens ook in de "praktijk" toe kunnen passen is weer "hele andere koek". Daarbij geldt bovendien dat de gevoelens die je ervaart ook deels bepaald kunnen worden door andere mensen en de "collectieve algemene stemming" die heerst en je eigen persoonlijke "state of mind".

Zo geldt bijvoorbeeld in algemene zin dat iets als angst nu eenmaal naar haar aard neigt tot een gevoel van urgentie. Immers: de hele functie van deze emotie is in beginsel om ervoor te zorgen dat je rekening kunt houden met eventueel gevaar en op basis hiervan tot relatief "direct handelen" over kunt gaan.

Op het moment dat je die gevoelens echter niet Meer goed op waarde weet te schatten en te relativeren kunnen ze transformeren van een "tijdelijk en nuttig waarschuwingssignaal" naar een "Mogelijk permanente bron van stress" die bovendien, wederom vanuit het "functionele ontwerp" van dit gevoel, tot op zekere hoogte besmettelijk werkt en dus ook door kan werken naar "de rest van de kudde".

Dit laatste is an sich logisch, aangezien je in daadwerkelijke noodsituaties er als soort bij gebaat bent dat je stante pede "met zijn allen" je aandacht op hetzelfde richt, hetwelk statistisch gezien nu eenmaal je kansen op overleven vergroot. Daarbij geldt echter wel nog steeds dat angst in beginsel duidelijk gekoppeld is aan een bepaalde Mogelijk bestaande urgentie, en niet andersom.

Op het moment echter dat je moeite hebt om op de juiste wijze met dit soort gevoelens om te gaan raak je ze Mogelijk niet Meer kwijt en "hoopt het geheel zich aardig op". Daarbij vorm je gezien het "structurele" karakter van je angst onbewust een zekere "dragende structuur" voor je gevoelens, waardoor ze als vorm van relatief "potentiële energie" een bron kunnen vormen.

Derhalve zul je waarschijnlijk een moment bereiken dat je gevoelens dus een dusdanige substantie krijgen dat ze tot op zekere hoogte “een eigen leven gaan leiden”, en transformeren van een mechanisme dat ondersteuning kan bieden in het geval van een duidelijke daadwerkelijke urgentie, naar een mechanisme dat deze urgentie nu juist uit zichzelf begint te suggereren.

En dat leidt weer tot de gevoelsmatige impuls om vooral “per ommekeer” te moeten reageren en keuzes te moeten maken “gegeven de Mogelijkheden die je op dat moment hebt”. Je zult jezelf op zo’n moment vooral afvragen Of je nu “dit” moet doen, Of toch “het tegenovergestelde”.

En hoezeer dit ook “begrijpelijk” is vanuit een hele hoop factoren die we nader zullen beleven, we doen het leven en onszelf er in feite weinig recht mee. Onder andere het feit dat het leven nu eenmaal een al dan niet duidelijke “samenhang” vertoont, dat er sprake is van “bepaalde verhoudingen”, en dat deze verhoudingen in de regel ook nog eens geldig zijn “gegeven de concrete situatie” zijn zaken waar we meestal binnen no-time ongewild nauwelijks Meer aandacht besteden.

En zoals gezegd spelen zaken als gevoelens, al dan niet bewuste vooroordelen, gewoontes maar ook persoonlijke ervaringen en “het verleden in het algemeen” een grote rol. En als we niet in staat zijn om deze zaken voor zover relevant geacht, in kaart te brengen, dan is het niet verwonderlijk dat we al vrij snel mentaal verdwaald raken.

Niet raar dus dat we soms “niet Meer weten wat we moeten denken” of geen idee meer hebben “wat we er van moeten maken”, laat staan dat we nog vaak in staat zijn om op een voor ons voortbestaan gunstige manier “verder dan de bestaande Mogelijkheden te denken”.

En daarbij geldt dat dit laatste zich in algehele zin ook nog eens slecht verhoudt tot het gegeven dat je als mens nu eenmaal “Meer” wil in het leven, waarbij menigeen vanuit het sentiment dat volgt uit “een gebrek aan Meer Mogelijkheden ervaren” achterblijft met een gevoel van “Is dit het nu?”. Een punt waarop je waarschijnlijk Of gaandeweg waarschijnlijk last gaat krijgen van een “structureel gebrek aan inspiratie”, Of probeert om letterlijk “met alle geweld” toch Meer uit de bestaande Mogelijkheden af te “dwingen”.

En dat is precies het punt waarop 2 krachten elkaar kruisen. Voor een mens geldt nu eenmaal dat je vroeg of laat, al dan niet geïnspireerd door een gebeurtenis in je leven of een tijdelijk verblijf in een verslavingskliniek, kennis maakt met een bepaalde essentie in het leven. En die is dat je als mens, als onderdeel van een evolutionaire golf van leven, gedreven wordt door een verlangen dat ervoor zorgt dat je hoe dan ook iets Wil.

De mate waarin je zelf in staat bent om je verlangens exact te identificeren en vorm te geven is daarbij voor het uiteindelijke bestaan van deze “al dan niet vrije Wil” niet van belang. De uit het leven voortvloeiende drang om “iets te Willen en niet alleen maar te moeten” is voor mensen nu eenmaal een “gegeven feit”, iets waar we wat mee kunnen doen maar geen “directe controle op uit kunnen oefenen.

Daarbij is op termijn het Specifiek kunnen herkennen en vormen van je Wil uiteraard wel de essentie die ervoor zorgt dat je “iets van je leven kunt maken op je eigen manier”, maar in haar meest generieke vorm bestaat deze wil voor alles dat leeft “hoe dan ook”, en stroomt zij als vorm van energie dus ook “sowieso ergens naartoe” en zal zij dus ook “in ieder geval een bepaalde invloed uitoefenen”.

Je Wil nu eenmaal iets, en je hebt als mens de keuze om “iets” met dit gevoel te doen. Het gevoel zelf is er nu eenmaal. Je kunt het proberen te negeren of bijvoorbeeld het te “vangen” in één enkele activiteit of beleving die je daarna dwangmatig blijft herhalen, maar dit “verlangen” zal nooit verdwijnen. En zoals gezegd dit gevoel zorgt ervoor dat je Meer wil, wat zich nu eenmaal niet tot in het oneindige laat vertalen naar “Meer van hetzelfde”.

En als we Meer willen dan zullen we dus eerst gestalte moeten geven aan de essentie van “Meer kunnen krijgen”. En dat is dat Meer niet uit zichzelf ontstaat maar een activiteit vereist die we aanduiden met “creatie”. En om onszelf in staat te stellen om creatief te zijn zullen we hiervoor eerst moeten beschikken over de juiste “mindset”.

Een mindset die niet alleen maar gebaseerd kan zijn op “wat je niet Wil”, maar die juist ook in staat is om vorm te geven aan het benodigde persoonlijke respect met betrekking tot het “iets wat je Wel Wil”, ongeacht wat dit “iets” moge zijn.

De kern van het Mogelijk laten ontstaan van Meer is namelijk altijd gebaseerd op het Samen gaan van dingen.

Of het nu gaat om het maken van een stoofpot, waarbij je verschillende ingrediënten Samen voegt, het ontstaan van deeltjes uit materie en bijbehorende antimaterie, de realiteit dat verbranding meestal het gevolg is van het combineren van brandstof en zuurstof, of het gegeven dat iedereen die dit leest het “product” is van 2 voortplantingscellen waaruit Samen Meer voort is gekomen.

Hetzelfde kunnen we waarnemen door te constateren dat de weergaloze goal van Marco van Basten in '88 Samen is gegaan met het aangeven van Arnold Mühren, en het feit dat de basis van velen van onze veelvuldig vrolijke en verpozende belevingen gebaseerd zijn op het komische Samenspel van bijvoorbeeld “Bassie EN Adriaan”, “van Kooten EN de Bie”, “van Duijn EN van Dusschoten” en “Waldorf EN Statler”.

Ergo: als we “iets” willen dat er nu nog niet is dan zullen we in de eerste plaats tijdelijk onze blik aan moeten passen, waardoor we niet naar de wereld kijken in termen van “Of-Of” maar in termen van “EN-EN”. In plaats van de huidige, evenzeer begrijpelijke als dwangmatige, neiging om vooral onszelf en alles om ons heen te willen isoleren en in isolatie te willen beschouwen, zullen we onszelf moeten leren concentreren op het Samenvoegen van dingen.

Hierbij kunnen we in zekere zin Meer maken van het reeds aanwezige gevoel waardoor we er in ieder geval naar “streven” om “iets Willen doen”, door evolutionair van dit gevoel gebruik te maken.

Hierbij is het de kunst om niet “gegeven de omstandigheden” iets te Willen doen met “wat in het huidige moment Mogelijk is” in een poging om iets op een directe wijze “onder controle te krijgen”, maar in plaats daarvan ernaar te streven om “gebruik te maken” van dit gevoel als “gegeven omstandigheid” door het te hanteren om “iets” te doen waarmee we op termijn onszelf kunnen voorzien van Meer Mogelijkheden.

Mogelijkheden die met een beetje geluk niet alleen als “nieuw” te typeren zijn, maar ook in enige mate getypeerd kunnen worden met de kwalificatie “verbeterd”, waardoor we onze “omstandigheden” dus na een bepaalde tijd hebben kunnen “verbeteren”.

Of het nu gaat om het realiseren van “Meer begrip”, “Meer voldoening” of “Meer Mogelijkheden” in welk opzicht dan ook: dit vereist de kunst van het integreren van dingen tot een geheel. En daarbij is het niet een kwestie van zaken simpelweg “op een hoop gooien”.

Immers: als je gestalte geeft aan een stoofpot dan wordt de uiteindelijke culinaire ervaring ervan niet alleen bepaald door de ingrediënten, maar zeer zeker ook door de “Verhoudingen” waarin deze bestanddelen bij elkaar gebracht zijn.

Een verhouding die grotendeels bepaald wordt door die ingrediënten zelf. Ook al bepaalt je persoonlijke smaak gedeeltelijk op welk punt er naar jouw mening een prettige balans bereikt is, die balans hangt voor een groot deel af van hoe de verschillende smaken en hun relatieve intensiteit zich onderling verhouden. Niet alleen zullen we er dus voor Willen zorgen dat we beseffen dat creatie geschiedt op basis van Samengaan, ook zullen we “enig gevoel voor verhoudingen” Willen ontwikkelen.

Nu geldt voor het samenvoegen van zaken niet alleen dat hierbij de verhoudingen een duidelijke rol spelen, we hebben daarnaast ook behoefte aan “iets” waarmee we dit geheel samen kunnen voegen om het totaal te kunnen “connecteren”. Want de “inhoud” mag dan nog zo belangrijk zijn, maar deze kan pas tot haar recht komen indien zij “gevangen” kan worden in iets dat deze inhoud kan “bevatten”.

En dus zullen we onszelf Willen voorzien van iets waarmee we de nodige verbindingen kunnen creëren waarmee we een beeld kunnen opbouwen, een beeld dat tevens voldoende ruimte biedt voor de relevante beweging die we uiteraard ook enigszins “in goede banen” Willen kunnen leiden.

Of het nu gaat om het feit dat wij als mensen een skelet hebben en beschikken over DNA, of het gegeven dat een muziekstuk in de regel een toonsoort en een maatsoort toegewezen krijgt: geen enkele “vorm” van inhoud blijft overeind indien zij niet voorzien wordt van enige mate van “dragende structuur”.

Als we dus met “enig gevoel voor verhoudingen” dingen willen gaan “Samenvoegen” dan zullen we er voor moeten zorgen dat we onszelf ook voorzien van de juiste middelen om dit gestalte te kunnen geven.

Kortom: we hebben behoefte aan een model.

~ “She’s a model and she’s looking good” ~ ⁷

En voor dat model geldt zoals gezegd dat ik jullie graag alvast enigszins kennis laat maken met wat jullie kunnen verwachten.

En in dat proces wil je meestal in eerste instantie vooral in staat worden gesteld om je een algemeen beeld te vormen. Een beeld dat enerzijds een algemene indruk kan bieden aangaande de vraag wat iets Mogelijk Meer kan bieden, en anderzijds op een aantal punten wellicht alvast wat Specifieker mag zijn, en dan vooral als het gaat om de dingen die wat jou betreft “in ieder geval Mogelijk moeten zijn”.

Je boelt een behoefte om dit beeld vormen zodat je voor jezelf een enigszins Specifiek idee kunt krijgen of je over wilt gaan tot een eventuele “demo” in de praktijk.

Zo zul je bij het uitzoeken van een nieuwe auto bijvoorbeeld Specifiek letten op het gegeven of deze “elektrisch” is of een verbrandingsmotor heeft. Ook wil je misschien een minimaal aantal PK’s om jezelf ervan te vergewissen dat je recent aangeschafte caravan degelijk voortgetrokken kan worden en voel je wellicht de aandrang om alvast te checken of er ook een uitvoering in “azuurblauw metallic” beschikbaar is.

Hetzelfde zal waarschijnlijk gelden als je als basgitarist jezelf wil trakteren op een nieuwe “plank”. Ook dan zul je eerst eens gaan kijken “wat er allemaal te koop is” maar wel meteen onder het uitgangspunt dat je nieuwe stuk hout in ieder geval 5 snaren moet hebben, voorzien moet zijn van “actieve pickups” en een “body” van esdoorn.

We gaan dan ook een eerste kennismaking ondergaan met Conceptueel Beleven waarbij we naast een generiek beeld waarschijnlijk ook al enkele Specifieke kwaliteiten in kunnen onderkennen. Iets dat er Samen Mogelijk voor kan zorgen dat we onszelf er in ieder geval iets Meer bij voor kunnen stellen.

Hierbij zullen we dus enkele uitgangspunten gaan hanteren die vooral relatief hoog over een indicatie vormen met betrekking tot hetgeen er wat jou betreft “in ieder geval Mogelijk zou moeten zijn”. Nu heb ik jullie als lezer niet specifiek om “requirements” gevraagd, dus zullen we in dezen uit moeten gaan van de dingen die ik in ieder geval belangrijk vindt. ‘

Desalniettemin ga ik ervan uit dat het gebruik van mijn persoonlijke “minimale eisen” ertoe kan leiden dat ook iemand anders in staat is om zich voor te stellen wat we globaal mogen verwachten.

Daarbij geldt zoals gezegd het uitgangspunt dat we de nodige zaken Samen willen voegen om tot een geïntegreerd begrip te kunnen komen van “wat dan ook”, om er vervolgens “iets uit te kunnen halen” waarmee we ons voordeel kunnen doen als het gaat om de wens om ergens gestalte aan te geven.

---

⁷ The Model: Kraftwerk

Niet bepaald wat je noemt een rechttoe rechtaan aangelegenheid...

We gaan daarom onder andere leren hoe we rekening kunnen houden met de complexiteit van het leven en de concrete situaties die eruit voortvloeien. Maar ook hoe we het verschijnsel “nuance” weer duidelijk aandacht kunnen geven. En hierbij bedoel ik niet per definitie het onnodig complex maken van zaken, of eindeloos inzoomen op de details in de hoop een allesbepalend element te vinden.

Spoiler alert: dat is er niet.

En gelukkig hoeft dat ook niet. Waar ik het in deze context over heb is het gegeven dat het leven veelzijdig en kleurrijk is, iets waar we in onze zoektocht naar “de ultieme oorzaak” of “Het antwoord” maar al te snel aan voorbij gaan. Met als vervelend bijgevolg vooral het gegeven dat we hierdoor nogal makkelijk veel teveel waarschijnlijkheid en betekenis aan bepaalde details gaan toekennen, in plaats van onszelf de Mogelijkheid te bieden om een weg te vinden naar daadwerkelijk bruikbare antwoorden.

Als we weer ergens iets van willen “kunnen maken”, dan is het handig dat we beginnen met...iets te maken: een model. Iedere vorm van mentale activiteit die we willen kunnen beschrijven vereist nu eenmaal dat we “iets” in een vorm gieten. Een vorm die ons in staat stelt om een beeld te vormen van “hoe iets in elkaar zit”, en dus ook “hoe verschillende componenten verbonden zijn”, “hoe de onderlinge verhoudingen liggen” en vooral ook “op welke manieren het geheel kan bewegen”.

En dat heeft in de regel niet zoveel te maken met een exacte definitie, maar veel meer met iets dat ons voorziet van een context en een manier om de onderlinge samenhang van “iets” gestalte te kunnen geven. Iets dat ons uiteindelijk in staat stelt om mentaal te kunnen navigeren door onze Samenvatting van “een stuk realiteit”, een roadmap die niet zozeer alles verklaart, maar ons in staat stelt antwoorden te vinden op de vraag “Hoe dan?”.

Nu zullen de meeste mensen bij het woord “model” meteen een redelijk mechanische voorstelling hebben gok ik. En zoals reeds aangekondigd gaan we kijken naar dingen op een manier die inderdaad tot op zekere hoogte systematisch en methodisch is.

Tegelijkertijd zou ik zeggen dat “in den beginne” je bij “het vervaardigen van een model” eerder een gelijkenis zou kunnen trekken met “The joy of painting” dan met het construeren van een constructie met Lego steentjes. Let wel, ik zei: “in den beginne”. “Hoe verder in het proces, hoe concreter het proces wordt” is namelijk ook van toepassing zoals reeds aangekondigd.

Voor diegenen die niet bekend zijn met het fenomeen Bob Ross en gerelateerde fenomenen zoals “happy accidents”: I pity you...

En ik zou je willen aanraden, al was het maar voor de verdere beeldvorming, om eens een aflevering van “The joy” te bekijken. Voor zover ik vluchtig kan zien staat er wel het een en ander op YouTube. Waar het mij bij deze vergelijking om gaat is de wijze waarop Ross over het algemeen zijn beeld opbouwt als hij aan het schilderen is.

Er valt met betrekking tot “jezelf mentaal een beeld vormen” namelijk een hoop te leren van deze meester. Het komt er in ieder geval in het kort op neer dat zijn schilderijen een opbouw hebben waarbij er sprake is van een progressie: van relatief grof naar relatief fijn, van groot naar klein, en van algemeen naar Specifiek.

In de regel wordt er eerst aan de hand van een paar basiskleuren, op redelijk rudimentaire wijze, met gebruikmaking van verfwasten die je normaliter gebruikt om bijvoorbeeld thuis de trap te schilderen, een achtergrond opgezet die als basale context dient.

Als deze context is ontstaan, worden er vervolgens eerst de relatief grote elementen aan toegevoegd die het landschap vormen. Voor zover ik me kan herinneren zijn de meeste creaties van Ross landschappen, en dat is ook wat je jezelf in dit geval erbij mag voorstellen. Denk aan bergen en een rivier bijvoorbeeld. Vandaar uit worden de zaken die op het doek verschijnen steeds specifiek. Daarmee bedoel ik: kleiner en gedetailleerder.

Nu lijkt het in mijn beschrijving een lineair proces, maar dat is het niet. Om te beginnen zou je uit kunnen gaan van de suggestie dat je eerst een beeld in je hoofd hebt van wat je wilt schilderen, en dat vervolgens probeert te realiseren op het canvas. Je zou echter ook uit kunnen gaan van het tegenovergestelde: namelijk eerst heel algemeen “een willekeurig” landschap opzetten, en dan kijken of hetgeen je door “gewoon te doen” hebt vervaardigd voor verdere inspiratie kan zorgen.

Meestal, of je het nu doorhebt of niet, zal er sprake zijn van een wisselwerking. Wat je creëert zal meestal bewust of onbewust, voor een deel aan je fantasie ontsproten zijn. Maar de concrete realisatie ervan “op het doek” vormt op zichzelf ook weer een bron van inspiratie waarop je een verdere invulling kunt baseren.

Creatie is dus niet simpelweg een kwestie van een rechte lijn volgen van je hoofd naar de werkelijkheid. Nee, je reis bestaat uit een hele serie korte reisjes. En dat niet alleen, soms zul je ook “van het oorspronkelijke plan afwijken” door een nieuwe richting in te slaan, of juist “terug te gaan naar het verleden”, om bepaalde zaken naar aanleiding van recente ontwikkelingen “aan te passen”. Dat laatste mag je meestal specifiek uitdrukken met “aan te passen aan het huidige geheel”.

Details staan tot op zekere hoogte op zichzelf maar dienen bij voorkeur net zoals de gemiddelde gitaarsolo “recht te doen aan het geheel”. En dit vereist dat we regelmatig “van perspectief wijzigen”, van “hoog over” naar “specifiek” en omgekeerd. En daarbij is er sprake van meer “smaken” dan de 2 opties die ik zojuist genoemd heb.

“Recht doen aan het geheel” kan net zozeer betekenen dat een geschilderde boom “op zichzelf staat” er uit moet zien als een geloofwaardig groeisel, als refereren aan het

gegeven dat deze boom “passen” in het bosje dat hij samen met andere bomen vormt, en tevens in het geschilderde landschap als geheel.

Wees gewaarschuwd: een soepele geest is vereist als je jezelf aan dit soort mentale acrobatiek wilt wagen, maar gelukkig kan men leren door te doen en zal een “foutje” in tegenstelling tot fysieke acrobatiek, zelden tot een ongeluk leiden.

Behalve een “gelukkig ongeluk” (in het Nederlands is deze gevleugelde term wat mij betreft fraaiër dan in het Engels besef ik me nu). Zoals gezegd is het leven een combinatie van plannen maken en uitvoeren, en komt dit laatste tot op zekere hoogte neer op “gewoon dingen doen”. Ook al wil je “ergens naar toe”, spontaniteit en wat er zich “op het doek vormt” zijn net zozeer een onderdeel van creatie als een ingenieus plan. En dat is wat mij betreft prima verwoord met het Ross’ concept “happy accidents”.

Er doen zich, bedoeld of onbedoeld, nu eenmaal dingen voor en het is de kunst om er naar te kijken met in je achterhoofd de vraag “of je er iets, of meer, van kunt maken”, of “ieder probleem als een mogelijke oplossing te beschouwen”. Alles kan altijd weer anders worden, geen enkele penseelstreek is definitief. En voor nu is dat genoeg wijsheid als we het hebben over de meer algemene aspecten van “een beeld vormen” teneinde “een model te creëren”.

Geheel conform mijn persoonlijke enthousiasme, dat ik voor 1 x zal vertalen naar “uitzonderlijk bovengemiddelde veeleisendheid”, dient een dergelijk model aan een aantal voorwaarden te voldoen. Een van de belangrijkste daarvan is dat we rekening kunnen houden met het feit dat wij als mensen het leven “belevan”, en “emoties” ~ en niet “gedachten” ~ in dat opzicht ons leven van de noodzakelijke impuls voorzien.

Niet dat een puur “rationele” kijk op het geheel, als zoiets al daadwerkelijk mogelijk zou zijn, geen waarde heeft. Maar met een overwegend theoretische benadering van dingen laten we de belangrijkste factor in ons gedrag nagenoeg buiten beschouwing. En om iets te kunnen doorgronden dat voor een groot deel op gevoelens gebaseerd is, zullen we bij een “analyse” hiervan dan ook op de een of andere manier letterlijk “iets” moeten kunnen “voelen”.

Simpelweg droog en intellectueel vermelden dat bepaalde gevoelens een rol spelen heeft in de regel weinig impact, het is niet voor niks dat veel diepere inzichten en ons vermogen om ons gevoelsmatig in een situatie te kunnen verplaatsen hun oorsprong vinden in “Beeld en geluid”. Muziek en films bijvoorbeeld kunnen ons raken op manieren die bij een Meer theoretische benadering meestal ontbreken. Maar gelukkig zijn we zelf in staat om de abstractie van het leven te voorzien van “Sound and Vision”⁸, en dat gaan we binnen het kader van CB dan ook uitgebreid doen.

We gaan niet alleen een model maken, maar dit ook waar nodig “van leven voorzien” om op die manier hetgeen we mentaal benaderen, aanzienlijk dichtër in de buurt van onze oorspronkelijke menselijke natuur te brengen. Onze menselijke natuur die bij alleen een relatieve enkelvoudige rationale insteek meestal vrij snel onbewust naar de achtergrond

---

⁸ Sound and Vision (David Bowie)

gedreven wordt door een onnoemelijke hoeveelheid details, die we op de een of andere manier aan elkaar proberen te knopen.

Stel dat je voor het eerst in je leven “een auto” probeert te bouwen. Hierbij is je startpunt een enorme hoop componenten die allemaal gezellig op een hoop liggen. Helaas heb je hierbij geen handleiding inzake “hoe alles in elkaar te zetten”. Waar begin je in hemelsnaam?...

Het zou in ieder geval al helpen als je “enige richting” zou hebben. Zo zou het al behoorlijk helpen als je jezelf zou kunnen voorstellen hoe de auto er uiteindelijk uit zou komen te zien zodat je in ieder geval een beeld zou hebben van “het grote geheel”.

Indachtig de enorme berg schroeven, kabels en knopjes zou het allemaal nog beter worden als je jezelf ook nog eens enige voorstelling zou kunnen maken van de globale indeling van deze auto in de belangrijkste onderscheidende “samengestelde onderdelen”. Er zou al aanzienlijk Meer orde in de chaos ontstaan als je de auto zou kunnen zien in termen van bijvoorbeeld “verbrandingsmotor”, “interieur” en “ophanging”.

Je zou op basis van deze indeling misschien wel in staat zijn om bijvoorbeeld de losse componenten in te delen naar het uiteindelijke auto-onderdeel waar ze vermoedelijk bij betrokken zijn. Daarnaast zou je het bouwproject nog verder kunnen brengen als je je aanpak baseert op de wetten van de evolutie. En daar bedoel ik mee dat je ervoor kiest om gebruik te maken van wat je al hebt.

Zo heb je in het verleden misschien wel eens een stoel in elkaar gezet op basis van een bouw pakket van Scandinavische origine. Nu is een autostoel misschien niet exact te vergelijken met de constructie die men in de gemiddelde huiskamer aantreft, maar de essentie blijft hetzelfde. Zo zal er waarschijnlijk sprake zijn van een dragende constructie en iets dat men “bekleding” pleegt te noemen.

Dientengevolge kun je gebruikmaken van de vaardigheden die je al hebt ontwikkeld op het gebied van “stoelconstructie”, waardoor je waarschijnlijk een aantal stukjes auto kunt identificeren als zijnde “zeer waarschijnlijke stoel-onderdelen”. Ook beschik je al over enige “skills” om deze onderdelen wellicht op “in esthetisch en constructief opzicht” verantwoorde wijze in elkaar te zetten, schroeven en lijmen.

Daarbij heb je misschien in je jeugdige jaren een brommer gehad die je destijds heeft geïnspireerd om een aantal verwoede pogingen te ondernemen deze “op te voeren”.

En dat heeft je het een en ander geleerd over dingen als “cilinders”, “zuigers” en andere motoronderdelen. Niet dat de relatief simpele tweetaktmotor uit je oude tweewieler exact overeenkomt met de aanzienlijk complexere viertakt die je in de meeste auto’s met een verbrandingsmotor aantreft, maar wederom zul je in staat zijn om een deel van je aanwezige kennis en vooral ook ervaring, al dan niet met enige aanpassingen, in je voordeel te gebruiken.

En zo werkt het ook als we ons iets gaan voorstellen. We hoeven niet alle kleine en grotere details aan elkaar te verbinden om op die manier te proberen ergens iets van te begrijpen.

We kunnen om te beginnen vaak gebruik maken van een aantal relatief grote “componenten” die vaak een gelijkenis vertonen met iets waar we al ervaring mee hebben. Het kan wat ontwikkeling van je abstracte of conceptuele mentale vermogens vereisen om die gelijkenis te kunnen “zien”, maar dit vermogen is in ieder van ons van nature aanwezig.

En daarbij ben je momenteel een boek aan het lezen dat je desgewenst een behoorlijke gravitationele douw in de juiste richting kan geven om deze kunst in jezelf naar een hoger niveau te brengen.

Het verschijnsel dat we alles dat we qua levenservaring reeds “gegeten en verteerd” hebben met behulp van enige “creatieve mentale regurgitatie” kunnen omvormen tot, op een conceptueel niveau, deels vergelijkbare “hapklare brokken” die weer opnieuw als “voedsel” kunnen dienen, kan een substantiële bijdrage leveren aan onze Mogelijkheden tot begrip van “wat dan ook”.

Daarnaast stelt deze opgedane ervaring ons in staat om dit “begrip” gelaagd op te bouwen, doordat we bijvoorbeeld uit kunnen gaan van een totaalbeeld (de auto), een beeld op het niveau van afzonderlijke componenten en hun globale samenhang (de aandrijflijn, bestaande uit o.a. een motor, transmissie en een uitlaatsysteem) en de onderdelen waaruit deze componenten gevormd zijn (de cilinders, zuigers en krukas die onderdelen vormen van de verbrandingsmotor).

Bovendien zorgt het er ook voor dat we de snelheid waarmee we dit begrip kunnen vormen serieus kunnen ophogen. Dat is op zichzelf beschouwd al heel fijn, maar daar eindigt het bepaald niet. We zijn namelijk niet alleen op zoek naar een relatief “feitelijk begrip” maar vooral ook naar een manier om, wat we op basis van ervaring “gevoelsmatig” kunnen begrijpen of beter nog: kunnen “inzien”, toe te kunnen voegen aan de activiteit van onze onderzoekende geest.

En in dat opzicht kunnen we dus Mogelijk ook veel Meer doen met “wat we toch al ergens nog op onze mentale zolder hebben rondslingeren”.

En wat ons nog het meeste zou mogen verheugen is dat we onszelf in staat kunnen stellen om de zo broodnodige beleving, het zo wezenlijke onderdeel van onze kijk op onszelf en de wereld om ons heen, kunnen maken door vanuit onze levenservaring de “dingen” die ons hebben gevormd te “herbeleven” binnen een alternatieve context.

En hierbij mogen we niet onderschatten wat het effect is van het gegeven dat je hierbij ervaringen gebruikt die je de dingen “op je eigen manier” laat beleven, dat wil zeggen: op een manier die in gevoelsmatig opzicht “tailor made” is ten aanzien van jou als persoon en je eigen unieke beleveniswereld, en derhalve op een manier die voor jou verreweg de meeste emotionele impact heeft.

En die impact werkt gelukkig ook door. Tot nu toe hebben we het namelijk over een hoop dingen gehad, maar tegelijkertijd in zekere zin vanuit een geïsoleerd standpunt: dat van jezelf. Vooral nog heb ik me vooral gefocust op hoe je als Individueel persoon tegen dingen aan kunt kijken.

Maar als het gaat om de manier waarop we het leven ervaren, dan is dat in de regel uiteindelijk Samen. Het is dus de kunst om wat we zien niet alleen op zichzelf beschouwd intern te kunnen verbinden, maar vooral ook om onze beleving aan die van anderen te kunnen koppelen zodat we Samen dichterbij elkaar kunnen komen.

Zonder hier nu meteen al te uitgebreid op in te willen gaan hebben we met een persoonlijke manier van beleven wel meteen een belangrijke factor te pakken die onze kans om iets succesvol te koppelen aan de belevingswereld van iemand anders. Hoe meer Liefde en aandacht je aan iets besteed, hoe "groter" het kan worden. Als we iets aan iemand anders willen overbrengen dan is "enige vorm van theater" iets dat als een katalysator kan werken, doordat het de al aanwezige inhoud kan versterken.

En als mensen hebben we allemaal onze persoonlijke voorkeuren en liefhebberijen die in de regel een rol zullen spelen in de manier waarop we ons dingen voorstellen. Door het persoonlijke karakter van onze voorstellingen zullen we geneigd zijn om een grote mate van "begeistering" aan de dag te leggen bij het "presenteren" hiervan, en dit zorgt ervoor dat wat we willen overbrengen ook aanzienlijk meer "over kan komen". Waar je met liefde over spreekt heeft een grotere kans om ook met liefde te worden ontvangen en te worden bekeken.

Die laatste wijsheid is overigens evenzeer op "anderen" van toepassing als op "jezelf". Je mate van interesse en nieuwsgierigheid die je aan de dag legt is niet alleen verbonden aan je enthousiasme over een onderwerp, maar ook de manier waarop je het aan jezelf presenteert. Je zou kunnen zeggen dat een aantrekkelijke voorstelling nu eenmaal een bepaalde suggestieve waarde heeft, die suggereert dat er weleens een heel mooi resultaat in het verschiet ligt.

Als je ergens gaat wandelen in een fraaie omgeving dan voel je waarschijnlijk Meer motivatie om een lange route af te lopen dan in een landschap dat bij gebrek aan variatie, vorm en kleur weinig inspiratie oproept. En het wordt helemaal motiverend als het landschap ook nog eens specifiek aan je persoonlijke wensen is aangepast. Je eigen pad bewandelen in je eigen omgeving zorgt voor een in hoge mate persoonlijke vorm van beleving. Van wat dan ook.

En dat persoonlijke aspect beïnvloedt niet alleen de wijze waarop je "in het moment" iets beleeft, maar ook je relatie tot je kijkwijze. Je zou kunnen zeggen dat een persoonlijke benadering ervoor zorgt dat je jouw "model" of beter: de huidige versie ervan, als je persoonlijke kindje gaat beschouwen. En dat zorgt voor een bepaalde mate van wat men in "de werkende wereld" aanduidt als "ownership".

Het feit dat je in je "eigen wereld" en je "eigen queeste" investeert door er aandacht aan te geven zorgt ervoor dat je er ook meer waarde aan gaat hechten. Een waarde die als vorm van "potentiële energie" van pas kan komen als het een keertje "tegen zit", of je er "even niet

meer uitkomt". De liefde die we voor "iets" ervaren is nu eenmaal een drijvende factor die ons zo nu en dan een noodzakelijk zetje kan geven om "toch verder te gaan".

En dan hebben we ook nog te maken met een wereld die niet alleen uit verschijnselen bestaat, maar deze verschijnselen kunnen variëren in hun intensiteit. Het gaat niet alleen om de vraag "Waar" we allemaal betekenis aan toekennen, maar tevens om de vraag "Hoeveel?". Die waarde kan verschillen op basis hoe we als individu in het algemeen tegen iets aankijken, in welke specifieke situatie we ons bevinden, en ook hoe we ons op dat moment voelen (al dan niet door volstrekt ongerelateerde gebeurtenissen die aan de situatie vooraf zijn gegaan).

Niet alleen is het zaak dat we leren rekening te houden met de concrete "waarde" die we in een situatie ergens in zien, en die je ook zou kunnen vertalen de Mogelijkheden die we gegeven het moment ervaren.

Ook de "waarde" die iets in de toekomst zou kunnen hebben, de Mogelijkheden die zich eventueel kunnen ontwikkelen, spelen een rol, hetgeen we kwantitatief kunnen vertalen naar een bepaalde mate van "waarschijnlijkheid". En dus zullen we met CB niet alleen ingaan op het "wat" van het geheel, maar ook het "hoeveel" en de "hoeveelheid kans erop".

Op dit punt aangekomen hebben we naar mijn mening voor nu wel weer voldoende gefilosofeerd. Uiteindelijk gaat het in het leven wat mij betreft toch vooral om de directe ervaring. En daarmee heb ik meteen een gepaste afsluiter voor deze sectie. Het gegeven dat alles wat we mentaal doen en beleven uiteindelijk, om er echt profijt en plezier aan te kunnen ontlenen of het als waarschijnlijk en waardevol te ervaren, weer terug vertaald moet kunnen worden naar de praktijk.

En daarom meteen een belofte: hoe abstract sommige dingen vooralsnog mogen klinken, we gaan de "realiteit" beslist niet uit het oog verliezen. Zonder praktisch nut überhaupt geen nut wat mij betreft. Dus als we dan toch ergens een voorstelling van gaan maken, dan is het wat mij betreft logisch dat we onze aandacht richten op zaken die "er toe doen" voor een mens.

Wat er zoals "op het menu staat" wordt later in dit boekdeel onthuld, maar ga er maar vanuit dat het zaken zijn waar nagenoeg eenieder zich "iets bij voor kan stellen" al was het maar omdat ze ons dagelijks leven in de regel "nogal beïnvloeden".

De rest ga je zelf wel ervaren...

...ten minste, als je maar netjes doorleest.

~ “Is dit alles?” ~ 9

Valt er nog Meer te beleven?

Gezien de lichtelijk pretentieuze lumineuze en “verwachtingen verwekkende” titel

“Ik, Alles en Iedereen (zo ongeveer toch wel)”¹⁰

overduidelijk zijn dat ik met dit boek uiteraard Meer Wil dan alleen het niveau van “Voorwaar Verontrustend Verheuglijk Verwonderlijke Vertellingen” met een afstand van “minimaal interstellaire dimensies” te overstijgen.

~ ©Incoming Alert: Ik neem aan dat het voor jullie inmiddels redelijk overduidelijk is dat “bescheidenheid” als je het zo uit wil drukken “absoluut” tot een van mijn Meer prominent aanwezige deugden behoort. Maar uit bezorgdheid voor mijn “medebelevers” lijkt het me toch wel zo “correct” om te vermelden dat ik “ook maar een mens ben”, en er een reëel risico aanwezig is dat ik in dit boek mezelf over ga geven aan de weelde van “Zalig Zuiverende Zelfgemaakte Zelfgenoegzaamheid”, in de volksmond meestal aangeduid als “Het vermogen om geil van jezelf te worden” ©*~

Laat ik daarom “het tempo” een weinig opvoeren met acceptatie van het feit dat hierbij in de regel enigszins afbreuk gedaan wordt aan “de nuance” van het geheel. Binnen de dynamiek van “de evolutie van een evolutie” komt er onherroepelijk een punt waarop de behoefte aan “Meer” een evolutie doormaakt die leidt van “Inspirerende Conceptualisaties” naar de Meer concrete behoefte aan “Brood en Spelen”.

Tijd om mijn schrijfstijl wijzigen van “Buitengewoon Becommentariërend Betogen”, welke beschouwd kan worden als een persoonlijke variant op het enigszins sadistisch getinte concept “Pissing off the reader”, naar “Betrekkelijk Bondig Beschrijven”; en kortaangebonden even wat speerpunten te noemen die tijdens onze gezamenlijke “Voorstelling” de revue zullen gaan passeren.

Speerpunten die weliswaar relatief willekeurig zijn, maar toch weer bijdragen de Mogelijkheden om je enigszins een beter “beeld” te kunnen vormen van dit boek, of toch op zijn minst de Mogelijkheid kunnen bieden om “je nieuwsgierig maken naar Meer”.

We zijn nog maar relatief kort op onze “tijdelijke bestemming” aanwezig, als je dit boek als zodanig wilt beschouwen. En dus kunnen we net zo goed “van de gelegenheid gebruik maken” om nog even wat Meer “indrukken op te doen” voordat we ons gaandeweg in een literaire stortkoker laten meevoeren op weg naar de “serieuze diepte en inhoud” die we wellicht aan kunnen gaan treffen in it boek.

---

⁹ Is dit alles (Doe Maar)

¹⁰ Uit praktische overwegingen affectief af te korten tot “IAI”

Een meer gestructureerde en gedetailleerde kijk op het geheel volgt zoals eerder vermeld “waarschijnlijk later wel een keertje...”.

Je zou dit “Boek” Mogelijk kunnen beleven als:

Een beleving

En met een beleving bedoel ik een ervaring in je leven. Een voorstelling die zoals te verwachten “vrij gevarieerd” van aard is, en bovendien een “soms nogal dynamisch” karakter vertoont. Een van de uitgangspunten van deze creatie, en ook de manier waarop ik persoonlijk het leven “beleef” is namelijk:

~*{“Het leven is geen proces dat stilgezet kan worden teneinde het te begrijpen, maar een realiteit die men moet ondergaan.”}*~¹¹

Laat ik deze uitspraak meteen even relativeren, want voor je het weet krijg je als mens het idee dat er ten aanzien van het leven geldt dat er per definitie “Geen zak van te snappen is”.

Anderzijds “schijnt” het namelijk ook zo te zijn dat:

~*{“Het leven kan alleen maar achterwaarts worden begrepen, terwijl we het voorwaarts moeten leven.”}*~¹²

Laten we er vooralsnog maar vanuit gaan dat deze uitspraken als “empirisch tot op zekere hoogte aanneembaar” beschouwd kunnen worden. Dan is het wat mij betreft niet onrechtvaardig om uit te gaan van het gegeven dat we van “het leven” in ieder geval “iets” kunnen “begrijpen”, zolang we maar af en toe “achterom kijken”.

En als we weer verder “vooruitkijken” met betrekking tot de vraag hoe je dit boek kunt beleven, dan is “achteruit kijken” een activiteit binnen het bestek van deze voorstelling absoluut niet zal ontbreken. Zowel met betrekking tot mijn eigen leven, maar ook als het gaat om bijvoorbeeld “gebeurtenissen in de wereldgeschiedenis”.

Wat er verder Mogelijk nog Meer “te beleven” valt tijdens de voorstelling?

Nou, onder andere:

- Grappige anekdotes
- Visies op basis van lichtelijk “Merkwaardige invalshoeken”
- Onverwachte gebeurtenissen

---

¹¹ Vrij vertaald uit Duin (Frank Herbert), die het waarschijnlijk weer heeft van Søren Kierkegaard

¹² Redelijk rechtstreeks afkomstig van hierboven genoemde Kierkegaard

- Confrontaties met allerlei “schijnbare tegenstellingen”
- Gelegenheden ervaren waarbij het concept “taal” ernstig opgerekt wordt
- Serieuze emotionele momenten
- Referenties aan allerhande culturele fenomenen waaraan ik in zekere zin schatplichtig ben

Kort samengevat: dit boek bevat een aantal uitgelezen “Mogelijkheden om er iets van te maken”, met een in potentie “ernstig enerverend entertainmentwaarde”.

Aldus, we kunnen het boek ook zien als:

Een verzameling Mogelijkheden

Een collectie “te evolueren opties” die je hopelijk vooral “nieuwsgierig maken”, in de hoop dat dit je er weer toe aan zet om in je leven “iets” met die nieuwsgierigheid te “doen”.

Want ja, voor dit geschrift geldt wat mij betreft hetzelfde als voor het leven: “Je zult er zelf iets van moeten maken”.

Gelukkig kunnen we aangaande het onderwerp “maken” een heleboel leren van het proces Conceptueel Creëren. Naarmate we vorderingen maken in deze kroniek krijgen jullie van mij een aantal zeer bruikbare uitgangspunten gepresenteerd, die we uiteindelijk weer cadeau hebben gekregen van de evolutie zelf.

En als je hebt weten door te zetten tot aan dit punt in het boek, dan mag je wat mij betreft met trots spreken van “enige vorderingen”. En dus is een gepaste beloning wat mij betreft wel op zijn plaats. Laat ik jullie daarom trakteren op wat mij betreft wellicht het meest elementaire uitgangspunt dat ik heb mogen ontdekken naar aanleiding van de inspanningen van “het leven tot nu toe”...

**{!Bijzonder-Bovenmatig!-Bruikbaar} ~ *(Buitengewoon Benoembaar)-Beleefbaar* ~
[Basaal-Benutbaar] ~ +Bedoelingen-Bevorderend+ ~ -+?= ~ |Besef|**

=====

*~

“Uitgaan van de gedachte: Laat ik proberen geen absoluut oordeel te vellen aangaande wat ik meen te beleven, maar proberen me een conceptuele voorstelling te maken van hoe ik iets tot op zekere hoogte eventueel “Zou kunnen zien” en hoe dit “iets” “Mogelijk zou Kunnen Werken”.

Dit met de intentie om me voor te stellen hoe ik hier - als ik dat wil - op een bepaalde manier ~ gegeven de omstandigheden ~ Mogelijk iets Meer mee kan doen, gegeven het feit dat ik nu eenmaal gedreven wordt door het gevoel “iets” te Willen Realiseren op mijn eigen unieke manier.”

Uit praktische overwegingen soms ingekort tot:

“Op EigenWijze manier invulling proberen te geven aan je Verlangens door middel van smaakvol geëtaleerd en fraai uitgevoerd conceptueel jatwerk.”

{Wereldse inspiratiebron: “Evolutie”}

!Roepnaam: Conceptuele Recycling!

*~

+++++

Ik kan me voorstellen dat je momenteel nog niet meteen kunt invullen “wat je hier nou mee moet”, maar wees gerust: dat Bruikbare Besef zal vanzelf wel volgen op basis van de vele voorbeelden in dit boek. En wellicht dat op dit moment de verkorte omschrijving bij sommigen reeds wereldse associaties oproept, zoals het muzikale concept “Led Zeppelin”.

Ik heb bij het “schrijven” van deze vertellingen gepoogd om jullie zo veel mogelijk te voorzien van interessante en intrigerende Mogelijkheden om er facultatief “het een en ander mee te fabriceren”. Daarbij is het mijn streven om de eerdere genoemde “schijnbare tegenstellingen” enigszins te overbruggen.

Zo geldt wat mij betreft dat zaken die binnen het areaal van de hoi polloi meestal vertaald worden naar “de diepere inzichten in het leven”, bij voorkeur verbonden worden aan “het dagelijkse leven”. Immers, wat heb je aan wijsheid indien deze niet rechtstreeks “te vinden is in” en tevens “toepasbaar is op” het dagelijkse domein?

Daarbij is er sprake van een in zekere zin wederkerige relatie. Voor wat hoort wat tenslotte.

Ik ben in “mijn leven tot zover” tot de ontdekking gekomen dat “je ergens iets bij voorstellen”, naast je deels absoluut “ontwikkelbare” voorstellingsvermogen, vooral gebaat is bij input die relatief dicht bij je eigen dagelijkse beleving staat. Om die reden grijp ik graag naar concepten als bijvoorbeeld “de automobiel”.

“Tastbaarheid”, “tot wereldse schaal terugbrengen” en “tot de menselijke maat reduceren” zijn vormen van transformatie die een ernstige vruchtbare bijdrage kunnen leveren aan je Mogelijkheden om iets “al voorstellend” te begrijpen.

Dat heeft onder andere te maken met wat ik vooralsnog “Direct Toepasbare Automatismen” pleeg te noemen. En om je meteen een praktijkvoorbeeld te laten ervaren van het niet zo lang geleden genoemde evolutionaire uitgangspunt zal ik teruggrijpen op het gegeven dat ik zojuist toch al het concept “auto” heb genoemd, en proberen met gebruikmaking hiervan jullie je iets te laten voorstellen bij deze automatismen.

Er hierbij overigens van uitgaande dat jullie enig persoonlijk en gevoelsmatig idee hebben bij de activiteit “autorijden”. En dan meer specifiek de inmiddels relatief archaïsche variant: “rijden met een handmatige versnellingsbak”.

Nu is het zo dat het besturen van een auto inhoudt dat je jezelf de nodige “handelingen” of “combinaties van handelingen” eigen maakt. En dit leerproces verloopt in de regel voor een groot deel via de activiteit “bewust in je opnemen” en weer “bewust toepassen”. In hoeverre dit van toepassing is kan variëren, en dat hangt dan vooral weer af van “eerdere ervaring” maar vooral ook van eventuele aanwezige “onbewust toepasbare” talenten.

Zo geldt voor de meeste mensen dat het “schakelen naar een andere versnelling” weliswaar redelijk snel “onder de knie” te krijgen is, maar toch vergt dit in het begin nog wel wat bewuste activiteit. Niet alleen het proces van ontkoppelen door het betreffende pedaal vlot in te trappen, van versnelling wisselen, en weer aankoppelen door het pedaal aanzienlijk rustiger weer op te laten komen.

We willen dit proces ook graag wel een beetje “soepel” laten verlopen, en dat vereist het ontwikkelen van enig gevoel in met name je voet. En we zijn in Aanvang vaak nog niet in staat om zonder te kijken meteen de versnellingspook te vinden.

Daarbij zullen we wellicht nog wat moeite ervaren met het gegeven dat dit schakelen meestal een onderdeel vormt van een “reeks van handelingen”, en we bijvoorbeeld meteen na het voltooien van deze potentieel versnellende of vertragende handelingen ook nog eens “een bocht in moeten sturen”.

En de complexiteit neemt tot slot nog verder toe doordat we tijdens dit proces waarschijnlijk op “nog redelijk bewuste wijze” bezig zijn met de vraag hoe we de eventuele van toepassing zijnde verkeersregels moeten toepassen.

Al met al best een hoop, en als beginnend bestuurder zul je het mentaal dan ook waarschijnlijk soms “best wel druk” hebben. En conform het adagium “een mens kan niet alles tegelijk” zul je al dan niet ervaren dat de capaciteit die je als mens hebt om ergens “bewust mee bezig te zijn” bepaald niet oneindig is.

Wat je naar verloop van tijd hopelijk ook ervaart is dat het allemaal “een stuk makkelijker” wordt als je maar vaak genoeg de weg op gaat. Wat er dan in de regel vooral gebeurt is dat de componenten die ik zojuist genoemd heb in verband met het “geautomatiseerd door het

verkeer manoeuvreren”, steeds minder bewuste aandacht vereisen omdat ze in jezelf “geautomatiseerd” raken.

Naar verloop van “tijd en voldoende herhaling” wordt de benodigde toepasbare kennis namelijk intern verhuisd naar het onbewuste. En dat heeft tot gevolg je in staat bent om je “bewuste aandacht” aan te wenden voor andere doeleinden zoals het consumeren van een broodnodige kop koffie, een waarderende blik te werpen op het decolleté van een eventuele fietser die je al rijdend ergens waarneemt, tegelijkertijd een conversatie te voeren met je 2 medepassagiers, en onderwijl toch “gewoon” in staat zijn om “op het verkeer te letten”.

En dat is wel zo fijn, als je aan het autorijden ook nog “enige richting” wil geven.

Voor diegenen die zich nog nooit “achter het stuur begeven hebben” kunnen we dit verhaal ook transformeren naar bijvoorbeeld het maken van muziek. Ook hierbij geldt dat we dit in Aanvang meestal behoorlijk “bewust” moeten aanvliegen om überhaupt “mee te kunnen komen”. Zolang we maar “relatief overzicht” kunnen houden zijn we op een gegeven moment wel in staat om onszelf redelijk te redden.

En als we voldoende blijven oefenen zullen we op een gegeven moment Mogelijk ook in staat zijn tot enige “speciale manoeuvres” zoals het spelen van een “solo”. Daarbij zullen we meestal na lang oefenen in staat zijn om de betreffende solo relatief exact te reproduceren. Dat is echter nog een flinke stap verwijderd van de situatie waarin je in staat bent om “gewoon” zo’n solo uit de losse pols en gegeven het moment te spelen.

Dit komt omdat je onder andere in dit geval zelf zult mogen verzinnen wat je dan exact gaat spelen. Hierbij moet in beginsel niets, maar waarschijnlijk zul je er toch goed aan doen om enige relatieve “regels” en “principes” te accepteren zoals “toonsoort”, “timing” “relatieve dissonantie” en het vermogen om in muzikaal opzicht “een verhaal te kunnen vertellen”.

Niet alleen is het handig als je jezelf deze zaken enigszins “in theorie” eigen hebt gemaakt, je zult er ook nog concreet gestalte aan moeten kunnen geven. Om “de juiste noten te raken” zul je namelijk eerst een beeld moeten hebben waar deze noten, gegeven de huidige toonsoort, zich op je instrument bevinden. Daarbij zul je dan ook nog snel genoeg deze noten in een bepaalde combinatie moeten kunnen laten horen om jezelf adequaat uit te kunnen drukken.

Ook hierbij zorgen de zaken die we “gewoon” kunnen “zonder er bij na te denken” ervoor dat we in het proces waarbij we leren om “onzelf op een Specifieke persoonlijke manier uit te drukken” een evolutie door kunnen maken. Een evolutie die je zou kunnen samenvatten als een transformatie van “voor je gevoel vooral achter de feiten aanlopen” naar “enigszins op je eigen benen kunnen staan” via “al aardig in staat zijn om zelf je weg te kunnen vinden” richting “met gemak op de muziek vooruitlopen”.

Hoe Meer we kunnen , hoe Meer “vrije ruimte” er in ons hoofd overblijft om er nog Meer van te kunnen maken. Mocht je ook niks hebben met het muzikale domein dan raad ik je aan om een andere bezigheid in gedachten te nemen zoals koken of “het verkopen van iets”, waarbij je uiteindelijk op dezelfde wijze bent gegroeid van “Specifiek iets Specifiek kunnen

doen” naar “gewoon te kunnen doen wat er op dat moment in je opkomt en er iets van te maken, al dan niet op je eigen Specifieke manier”.

Nu zal ik nog wel een aantal keren terug komen op dit gegeven dat ons in staat stelt om “ruimte in ons hoofd” vrij te maken, onder andere als ik jullie op een Meer diepgaande wijze laat proeven van het concept “Peper & Zout”.

Voor nu hoop ik dat er in ieder geval een aantal lezers zijn die zich momenteel al realiseren wat het voordeel is van deze automatismen binnen het kader van de activiteit “jezelf iets voorstellen”.

En dat is dat je, zeker als je fantasie nog niet optimaal ontwikkeld is, behoorlijk veel “bewust je best moet doen” om je ergens überhaupt een voorstelling van te kunnen maken. En dan is het kennelijk ook nog de bedoeling dat je op “interactieve wijze” naar deze voorstelling gaat “kijken”, waarbij je op zich ook wel wat “bewustzijn” kunt gebruiken.

Derhalve is het gebruikmaken van “reeds bekende of veronderstelde” creatieve input een insteek die “handig gebruik maakt” van wat “er reeds aanwezig is”. En door op die manier wat “conceptueel jatwerk” te gebruiken blijft er des te meer bewuste aandacht over om “echt iets van de voorstelling te maken”. En dan bij voorkeur op “persoonlijke wijze”.

Dat laatste staat of valt echter bij hetgeen je voor jezelf Mogelijk wil maken. Want hoe je het ook wendt of keert, niets gaat ook maar “ergens” heen als je niet in de eerste plaats jezelf in staat stelt om überhaupt aandacht te hebben voor hetgeen er kennelijk aan unieke verlangens in jezelf rondwaart. Voorbij de huidige Mogelijkheden en het huidige moment handelen vereist in de eerste plaats dat je jezelf op een serieuze manier serieus neemt.

En jezelf serieus nemen en derhalve respecteren vereist dat je voor jezelf besluit om hoe dan ook te accepteren wat je allemaal in jezelf draagt. En je eigen verlangens accepteren houdt ook in dat je accepteert dat deze verlangens in jezelf “leven” hetwelk impliceert dat je verlangens de behoefte voelen aan “Meer”. Samenleven en respect voor elkaar hebben werkt meestal het fijnst als je zo nu en dan “naar elkaar luistert”.

En aangezien je verlangens bij gebrek aan een separate “dragende structuur” niet “stoffelijk” genoeg zijn om zichzelf te kunnen realiseren, zullen ze ongetwijfeld regelmatig “om aandacht vragen” met de intentie om je te motiveren om met ze “aan de slag te gaan” teneinde ze “te realiseren”.

Ze te realiseren op je eigen unieke manier uiteraard, aangezien je verlangens ook respect hebben voor Jou en je eigen unieke persoonlijkheid en “wezen”. In dat opzicht zul je, voordat je in staat bent om daadwerkelijk iets voor jezelf “in gang te kunnen zetten”, eerst in staat moeten zijn om “voor jezelf iets te realiseren”.

En dat is de gedachte en het bijbehorende gevoel dat Jij en je Verlangens het Waard zijn om Gerealiseerd te worden.

En aangezien Jij de enige bent die deze realisatie in gang kan zetten zul je voor jezelf Willen voorzien van het uitgangspunt:

~

“Ik ben en ik Wil. En om die reden Wil ik mezelf recht doen door

~ ongeacht hoe hetgeen wat ik nu lijkt te Willen zich verhoud tot de huidige wereld, haar Mogelijkheden en de eventuele normen of grenzen die ik hierin meen te ervaren of die ik voor mijn gevoel “opgelegd” krijg, en ongeacht Wat Wie Dan Ook Zegt ~

Meer te doen met wat er in mij leeft, hoe onvoorstelbaar dat Mogelijk ook mag lijken op dit moment.

Omdat ik het Waard ben.

Omdat ik het Wil.”

~*~

Of, om het aanzienlijk efficiënter en bondiger met de woorden van Willie Wartaal uit te drukken:

~*{Fok credible, ik heb Incredible}*~¹³

We hebben het al gehad over creatie en het Samengaan van 2 dingen. Welnu, aangezien we al weer wat verder zijn in dit boek kunnen we denk ik de complexiteit nog wel een weinig verhogen door onszelf te beseffen dat creatie in feite gebaseerd is op het gegeven dat er 2 dingen Samengaan met nog een derde “redelijk elementair” deel(tje).

Een vermogen dat je zou kunnen beschrijven als...

---

¹³ Kerk (Jeugd van Tegenwoordig)

**!?"Zorgvuldig-Zeldzaamheden-Zoekende"?! ~ .%. Zelden-Zomaar-Zeggende.%. ~
(Zienderogen- = |Zichzelf-Zekerende |=) ~ !^*Zelfbewuste*^! ~ -+?= ~ |Zelfverzekerdheid|**

=====

*~

"Het niet exact in woorden uit te drukken, maar duidelijk Beleefbare en Realiseerbare vermogen om "wat dan ook" op je eigen Specifieke manier te "zien", uit te drukken, te doen en te beleven. Het collectief aan wijsheden, opgedane ervaringen en persoonlijke voorkeuren die gaandeweg kunnen groeien in Je Zelf indien je in staat bent om dit Zelf "serieus genoeg te nemen".

Vanuit dit Zelf representeert dit immer transformerende en groeiende collectief een Zekere Waarde, zowel voor je Zelf als voor het Zelf van eventuele anderen. Deze Waarde kan zich vertalen naar het vermogen om in zekere zin "iets unieks" te doen "op een unieke Wijze" waarmee deze Waarde derhalve "iets" kan toevoegen waarin niemand anders op exact dezelfde wijze vorm aan kan geven.

Dit vermogen om op een unieke manier te kunnen bestaan komt niet alleen voort uit onze vrije geest, zij geeft op basis van wederkerigheid ook weer Meer Specifieke vorm aan diezelfde vrije geest."

[{}( )Relatieve dimensie: Zelf beleven()]

{Wereldse inspiratiebron: "Eigenwijsheid"}

!Roepnaam: EigenWijsheid!

*~

+++++

En EigenWijs als ik ben heb ik uiteraard nog wel wat Meer al-dan-niet "ongelooflijke" dingen in de aanbidding...

Een reeks persoonlijke vertellingen

Ook een "Mogelijkheid" waarop je nog Meer naar dit boek kunt kijken is door het te beschouwen als een reeks "persoonlijke vertellingen". Nu hoeft dat niet altijd "letterlijk" zo te zijn. Alhoewel ik absoluut zal gaan putten uit mijn eigen persoonlijke historie zijn hier in de regel namelijk ook andere mensen bij betrokken.

Al waren het maar de mensen die op redelijk directe wijze voor mijn bestaan verantwoordelijk zijn, zowel door de moeite te nemen mij "te verwekken" maar ook door me daarnaast nog enige "inhoud" mee te geven.

Ook is het zo dat mijn persoonlijke geschiedenis mede het resultaat is van een aantal van mijn "medemensen" die het een en ander Samen met mij "beleefd" hebben. En ook de observaties die gebaseerd zijn op documentaires of diverse "verschijnselen" die wellicht door

andere mensen “de wereld in geholpen zijn” middels bijvoorbeeld muziek of film, worden uiteindelijk in dit boek “via mij” verteld, ingekleurd en becommentarieerd.

En op deze manier worden ook de verhalen van “anderen” ergens toch best wel voor een deel “mijn verhalen”. Mijn verhalen waarbij ik op mijn Eigen Wijze de verhalen, fenomenen en gebeurtenissen waar in directe of indirecte zin in principe Iedereen in deze wereld op een bepaalde manier bij betrokken is geweest, op een unieke manier heb Samenvat.

Je zou dit boek dus kunnen beschouwen als een ode aan alle mensen en andere wezens, inclusief alles wat zij hebben “geproduceerd”, waar ik in mijn leven inspiratie aan heb kunnen ontlenuen.

Aangezien jullie dus in zekere zin allemaal, op je eigen manier, een zekere bijdrage aan dit boek hebben geleverd wil ik bij deze dan ook iedereen hier hartelijk voor bedanken!

Maar voordat ik weer op de “ietwat uit de hand gelopen” relativiserende toer ga, zal ik het vooralsnog vooral even Meer bij Mezelf en mijn directe historie houden. Geheel conform het uitgangspunt “als ik toch bezig ben” vind ik het schrijven van een boek namelijk een prima gelegenheid om “gedurende het proces” iets Meer over mezelf te vertellen.

Ten eerste omdat ik, zoals de meeste mensen een bepaalde behoefte aan het concept “zelfexpressie” heb. Soms is het gewoon leuk om “iets te vertellen” al zal dadelijk blijken dat dit bij ondergetekende in zijn leven wel de nodige uitdagingen met zich mee heeft gebracht.

Daarnaast vind ik het conform het uitgangspunt “Mogelijk Meer doen met wat je al blijkt te hebben”, fijn om mijn eigen leven ook te kunnen gebruiken om “het een en ander” op een persoonlijk getinte wijze uit te leggen. Voor mijn gevoel zijn unieke en persoonlijke details vaak uitermate verrijkend en kunnen ze bijdragen aan de tastbaarheid van een vertelling.

En daarnaast ga ik er ook van uit dat het delen van de al dan niet “meer intieme aspecten” van mijn leven tot op zekere hoogte een band zal creëren tussen ons. En los van het feit dat ik absoluut houd van “persoonlijk contact”, gaan we in dit boek soms ook vrij intensief “samenwerken”.

En het concept “samenwerking” vangt vaak pas effectief aan op het moment dat het concept “intenties” gedeeld kan worden middels een “connectie”. En hopelijk is die er inmiddels enigszins, en kunnen we deze in de loop van dit verhaal verder versterken zodat we ook in intermenselijk opzicht enige gestalte kunnen geven aan het concept evolutie.

Tot slot is het zoals gezegd de bedoeling dat je “zelf iets maakt” van dit geheel, en dan is het wel zo prettig als je een klein beetje “beeld” hebt bij de persoon die van allerlei dingen zelf “iets gemaakt heeft” dat jij weer tot je kunt nemen. Per slot van rekening heeft ieder mens een uniek “filter” waardoor we het leven beleven, dus is het wel zo fijn om “de mens” achter “Ik Alles en Iedereen (zo ongeveer toch wel)” een beetje beter te leren kennen.

En in het kader van “Meer maken van de Mogelijkheden die voorhanden zijn” ga ik de vorige zin gebruiken om “een bruggetje te maken”. Nu we inmiddels een beetje op gang zijn is het wat mij betreft zaak om nog wat grondiger in te gaan op de evolutie van dit boek. En dat vereist dat we dit geheel in het grotere perspectief van de evolutie gaan plaatsen om wat meer licht te laten schijnen op “de oorsprong der dingen en de hieruit geboren context”...

...Want tenslotte is er altijd “Meer” ...

...Wat mij betreft hoeven we dan niet meteen aan de slag te gaan met zoiets als “de oerknal”, het volstaat wat mij betreft om in te zoomen op de origine van degene die zichzelf als de “Samenvattend Schrijver” van dit literaire werk beschouwt.

Dus laat ik mezelf eens wat verder “Voorstellen”.

~ Welkom in de wondere wereld van Jesse Brock ~ 14

~*{"Way out west there was this fella... fella I wanna tell ya about..."}*~15

Tsja, waar begin ik dan als ik over mezelf ga oreren. In zekere zin maakt het niet uit aangezien ik vanuit een enthousiaste Aanvang eenmaal losgekomen meestal relatief snel de dingen nogal omnidirectioneel ga benaderen. Daarbij is het overigens voor jullie wel zo prettig dat jullie in je voorstelling van deze vertelling “zelf aan de knoppen zitten” daar waar het de voorstelling van mijn stemvolume betreft.

Mensen die me een beetje kennen hebben vast wel eens het verschijnsel ervaren dat een stijging in mijn enthousiasme doorgaans met een exponentiële groei van het volume van mijn Levendige Luidspreker gepaard gaat. En meestal wordt hierbij een deel van de Veelheid Veroorzakende Vreugdevolle Vermakelijkheid ook nog eens omgezet in “Veel Versnellende Verbale Velociteit”, met als gecombineerd resultaat:

~*{"Praots voo Eel Vee"}*~16

Wees dus gewaarschuwd als je ooit van plan bent om een date in een restaurant met me te beleven, het zou niet voor het eerst zijn dat het stelletje aan de tafel naast ons zich ~ op een gemakkelijke wijze voorzien van “aandoenlijk aandoende plaatsvervangende schaamte” ~ verontschuldigt voor het zich binnen de dimensies van het etablissement geografisch verplaatsen naar een relatieve stiltezone...

Relatief uiteraard aangezien ook de menselijke stem in mijn beleving bij gelegenheid in staat is om het concept “tijdruimte” te overstijgen...

Na deze, voor jullie hopelijk in de loop van het boek “enigszins wennende” aanvankelijke chaos, gaan we weer vrolijk verder door het “zich voor te stellen concept” maar weer eens relatief willekeurig conceptueel te benaderen...

~*{"This is a very complicated case. You know, a lotta ins, a lotta outs, a lotta what-have-yous. And, uh, a lotta strands to keep in my head, man. Lotta strands in old Duder's head."}*~17

---

¹⁴ Vergenoegd Vrij vervoegd naar: “Welkom in de wondere wereld”. (Chriet Titulaer)

¹⁵ The Big Lebowski (Joel & Ehtan Coen)

¹⁶ Vrij “Voortvarend-Voor-Een-Limburger” (Vermoedelijk-Zeeuws-Voorstellende) Vervoeging van: “Praots voo twee” (Bennie Hek & de Houdoes)

¹⁷ The Big Lebowski (Joel & Ehtan Coen)

Laten we maar eens beginnen met een kwalificatie die inmiddels misschien bij een paar lezers “door het hoofd geschoten is”:

~**!? [“Zo, die gast is af en toe wel Vaag joh...”]*!*!~*%~

En ja, ik wil nog wel eens lichtelijk “schimmig” overkomen. Iets wat tot verregaande hoogte te maken heeft met het ontstaan van dit boek. Aangezien ik me bij het schrijven af en toe toeleeg op het vergroten van mijn vermogen om “beperkt te doseren” zal ik deze relatie tussen mijzelf en het epistel dat ~ als je dit nu leest ~ in ieder geval 1 lezer heeft bereikt, druppelsgewijs toedienend demystificeren.

De oplettende lezer zal zich wellicht iets kunnen beseffen: Namelijk dat ik zoals eerder medegedeeld, ook uitzonderlijk graag scherpe punten ervaar. Nogal een tegenstelling dus met “Vaag”, en daarom een prima mogelijkheid om door te schakelen naar het thema “Tegenstellingen”. Want als ik ergens van hou dan Zijn het wel contrasten en dan bij voorkeur in de categorie “niet te zuinig”.

Geheel in de aard van mijn natuurlijke natuur ben ik namelijk een mens die uitdagingen in de regel “eerder verwelkomt dan uit de weg gaat”, wat dan weer het “overschrijdend overbruggen” van “ogenschijnlijke ongerijmdheden” als “nagenoeg nooit nadelig neveneffect” heeft.

Een gegeven dat zo “nu en dan” op gespannen voet staat met het door mij nogal ambivalent ervaren concept “uitgestelde beloning”. Laat ik jullie in ieder geval enigszins belonen door weer een spoortje “vaag” aan te bieden met gebruikmaking van conceptuele creatie. We hebben immers recentelijk “vaag” verbonden aan “schimmig”, en we zijn bezig met een spreekbeurt over mijn persoon.

Conceptueel combinerend komen we dan wellicht op de Mogelijkheid om iemand “als een schim” te ervaren. En dat combineert dan weer fijn met “tegenstellingen” aangezien ik inderdaad naast soms, al-dan-niet-verbaal “nogal aanwezig”, duidelijk ook in andere dimensies kan rondwaren.

Een “staat-van-zijn” die bij mij weleens wel eens letterlijk tot uitdrukking komt als ik, als antwoord op de vraag of ik ergens “aanwezig” ben, riposteer met:

~*©“Fysiek wel.”©*~¹⁸

Hetwelk normaliter inhoudt dat ik auditief en optisch bezien stiller ben dan een Zenboeddhist die probeert een zwijggelofte het zwijgen op te leggen. Niet dat ik dit zelf vaak

---

¹⁸ Voor zover mij bekend Voorlopig Verifieerbaar Voordelig toe te schrijven quote van “Wij Jesse Brock” ~ indien gewenst mag je hierop je eigen voorstellingsvermogen loslaten en een keuze maken tussen “Toevallig gebruik van pluralis majestatis” of “Een Waarschijnlijker gevalletje van meervoudig persoonlijkheidssyndroom”.

“in detail” mee krijg, aangezien ik in voorkomende gevallen vooral nogal hyperactief in mezelf gekeerd ben en ik derhalve mijn intense aandacht ten opzichte van de wereld om me heen “in volstrekt de tegenovergestelde richting” gericht heb.

Zoals inmiddels waarschijnlijk wel duidelijk is, ben ik een groot liefhebber van “ogenschijnlijke contradicties” en een van de meest kenmerkende daarvan bij mij is die tussen de “binnenkant” en het “exterieur”. Het moge inmiddels “helder” zijn dat ik nogal eens in de diepere krochten van mijn geest rondwaar, en dat ik gaarne wat je noemt “tot de essentie kom”.

Wellicht is het goed om deze contradictie nog wat Meer “in perspectief te plaatsen”: Voor je het weet krijg je toch het idee dat ik als een soort ascetische filosoferende monnik door het leven ga, bij voorkeur de hele dag binnen zit om allerlei diepgaande zaken te overpeinzen, gekleed ga in een lendendoek en louter porno kijk als deze voorzien is van een verhaallijn die in boekvorm gegarandeerd een nobelprijs in de wacht zou slepen.

Echter: er zijn ook duidelijk aanwijzingen die anders doen vermoeden. Zo heb ik bijvoorbeeld een schoenencollectie die weliswaar te beperkt in omvang is om een vergelijking met Imelda Marcos te doorstaan ~ maar ik heb nog even tijd om de veronderstelde 3.000 paar te verzamelen ~ maar die toch op zijn minst enige twijfels kan laten rijzen omtrent mijn seksuele geaardheid.

Daarnaast koester ik absoluut het dierlijke en lichamelijke in mezelf, ben ik niet bepaald vies van emotionele reacties en ben ik een fervent aanhanger van het uitgangspunt “het oog wil ook wat”, bij mij meestal vervoegd naar: “het oog wil graag Meer”.

Maar goed, terug naar “binnen”.

Als je van nature vooral gedreven wordt door “Willen”, je interesse bevredigen, creatief bezig zijn en “relatief ongefilterd en ongeremd bestaan” dan wil de wereld om je heen nog wel eens een behoorlijk grote, hinderlijke en potentieel geestdodende beperking vormen.

En traaaaaaaaaaaaaag.

Als je van jezelf “nogal snel bent” ten opzichte van “de tijd” dan levert dit op basis van het concept “relativiteit” in je leven relatief veel “tijd voor jezelf” op. De keerzijde hiervan echter is dat je het leven in zekere zin ook zult ervaren als beleving die een permanente beproeving vormt voor je toch al niet bovenmatig ontwikkelde geduld.

Als je zoals ik echter gezegend bent met het vermogen om “in jezelf gekeerd te zijn” dan ligt de wijze waarop je met ongewenste obstructies in “de wereld om je heen” omgaat voor de hand...

...Geestelijk in jezelf vertoeven houdt namelijk in dat je per definitie in een oogwenk over ongelimiteerde hoeveelheden ruimte kunt beschikken waar je jezelf op allerlei

interessante en nuttige manieren bezig kunt houden, op het moment dat de wereld om je heen je geduld relatief onnodig tracht op te rekken door een gebrek aan tempo, diepgang en veelkleurigheid.

En niet alleen kan je “interieur” fungeren als een mentale hobbykamer, ook is het een plek waar je jezelf desgewenst even kunt terug trekken om van alles wat er om je heen gebeurt “iets te maken”. En ik ben nu eenmaal iemand die zichzelf letterlijk bij ALLES afvraagt “hoe het Mogelijk zou kunnen werken”.

En dit kun je letterlijk vertalen naar het gegeven dat ik bijvoorbeeld, toen ik een aantal jaren gelden voor het eerst in mijn leven een wortelkanaalbehandeling “mocht” ondergaan, dit geheel vooral onderging vanuit een verwachtingsvolle geïnteresseerde houding, alsof ik een ritje in een attractiepark ga maken, waarbij mijn nieuwsgierigheid zich verheugt op het gegeven dat waarschijnlijk hoe dan ook iets zal meemaken waar in ieder geval iets uit zal kunnen meenemen en van zal kunnen maken.

Nu is dit voor sommigen wellicht redelijk “onvoorstelbaar”, maar indien je voor jezelf zou aannemen dat iemand nu eenmaal alles interessant vindt dan wordt dit al een stuk makkelijker. Ik neem aan dat ieder van jullie zich namelijk het bijbehorende gevoel van verwachting wel degelijk kan voorstellen. Ga in je gedachten terug naar een situatie waarbij je vol enthousiasme op het punt stond om je “over te geven” aan een nieuwe ervaring.

Een nieuwe ervaring waarbij je vanuit een gevoel van relatieve verwondering en nieuwsgierigheid iets hebt “beleefd”. Welnu, dat gevoel van verwachting en interesse is een gevoel dat zich minstens 90% van mijn tijd hier op aarde tot nu toe op een min of Meer duidelijke wijze manifesteert. Op het moment dat je voor jezelf dit gevoel voorstelt en je deze voorstelling vervolgens probeert te extrapoleren naar een relatief permanent aanwezig gevoel en “drang” dan ben je er ongeveer wel wat mij betreft. Zo voel ik me nu eenmaal meestal.

Het gegeven dat ik nu eenmaal nagenoeg volledig gedreven wordt door nieuwsgierigheid die zich uit in de behoefte om “te Willen weten hoe iets kan werken” maar vooral ook “te Willen ervaren hoe iets voelt”, heeft tot gevolg dat ik graag met alles dat mijn interesse wekt “de confrontatie aanga”.

Gezien mijn belangstellend vermogen ben ik daarbij zoals ik net beschreven heb in beginsel volkomen indifferent ten aanzien van de aard van mijn ervaring. Daarmee bedoel ik niet dat ik me per-sé graag boos, gefrustreerd, verdrietig of onbegrepen wil voelen maar wel dat, als dit een onderdeel vormt van de betreffende ervaring, ik er op geen enkele manier voor weg zal Willen lopen.

Iets dat ik gaandeweg mijn leven des te Meer ben gaan koesteren aangezien een groot deel van de uitdagingen die menig mens in het leven ervaart vrij direct gerelateerd zijn aan onze gevoelens, en het vermogen om hier mee om te kunnen gaan. En dat vermogen kan zich, net zoals alle andere vermogens die je kunt ontwikkelen, vormen op basis van voortschrijdende ervaring.

Gezien mijn enigszins intense natuur zijn de gevoelens die ik ervaar in de regel ook meteen niet bepaald halfbakken en eerlijk gezegd: ook met inachtneming van de respectabele verzameling “moeilijke momenten” in mijn leven zou ik het op geen enkele manier anders Willen. Voor mij geldt dat ik het leven ervaar als iets waarbij een zekere mate van pijn, ongemak en verdriet nu eenmaal “onderdeel van het geheel zijn” waar je gaandeweg mee om kunt leren gaan en iets aan kan hebben.

Vanuit dat gegeven heb ik me dan ook nooit Willen bedienen van de lange termijn tactiek om iedere vorm van “narigheid” hoe dan ook te proberen te ontwijken in het leven, aangezien dat voor mij gevoelsmatig nooit een vruchtbaar uitgangspunt zou kunnen vormen.

Laat ik het Samenvatten en tegelijkertijd alvast anticiperen op de Mogelijkheid dat dit boek enig succes gaat hebben dat ik vervolgens wens te kapitaliseren door het opzetten van een wandtegeltes-franchise, middels de spreuk:

~*©“Het leven is een ervaring waarbij je jezelf met ieder moment kunt verrijken, zolang je maar bereid bent om je ogen open te houden, hoe wild de rit ook wordt.” ©*~

En mijn ogen open houden doe ik dan ook, of deze nu “naar buiten”, “naar binnen” of rechtstreeks “op mezelf gericht zijn”. Het feit dat ik in de vorige zin meteen weer 3 variaties meen te moeten vermelden vindt niet alleen een oorsprong in mijn behoefte aan Meer in de absolute zin, maar ook in het gegeven dat Meer bij mij zich zeer duidelijk vertaalt naar de behoefte om dingen “Mogelijk Meer Specifiek te maken”.

Een behoefte waar ik dadelijk nog op terug zal komen gezien de nogal Specifieke gevolgen daarvan in mijn leven, zoals het ontstaan van dit boek. Onbedoeld ben ik hiermee namelijk vanuit de drang om “steeds weer aan iets nieuws te Willen beginnen” weer eens “op de zaken vooruit aan het lopen”. We waren immers eigenlijk nog aan het praten over “vraag”...

...Los van het feit dat ik tot op zekere hoogte nu eenmaal “zo ben” heeft al die wazigheid geheel in de spirit van dit boek uiteraard ook “de nodige voordelen”. De meer praktische profijtelijkheden zoals “naar sociaal acceptabele maatstaven iemand ~ in je eigen voordeel ~ kunnen negeren” zal ik buiten beschouwing laten, ik beperk me op dit moment tot “verhelderend vermaken” en “Vermakelijk verhelderen”. Iets dat in de beleving van de meeste mensen gok ik conceptualiseerd is middels de term “Leren”.

In mijn interne universum hebben we het zoals jullie soms al hebben kunnen ervaren vaak over “Een hoop” en “een Hoop activiteit”. Ergo: Meer dan genoeg te verhelderen, vervolmaken en verscherpen in mijn interieur, op een al dan niet vermakelijke manier...

...En ironisch genoeg lijkt het erop dat de meeste pogingen om “de stal eens ernstig uit te mesten” eerder leiden tot nog Meer “mentale meuk”, in plaats van de realisatie van voldoende plek om geestelijk je af en toe “je reet te kunnen keren”.

“Running in the family”¹⁹

Niet getreurd: Ik ben gelukkig niet vies van een potje “leering ende vermaeck”, wellicht mede erfelijk belast vanuit het gegeven dat de verstrekker van mijn Y-chromosoom een groot deel van zijn leven doorgebracht heeft als “docent”. En in dit geval eentje die zich ingespannen heeft om het hier besproken thema ernstig persoonlijk te relativieren in de richting van “vermakelijk” en bij voorkeur met “gepaste minimalistische inspanning edoch maximaal resultaat”.

Hetwelk zich in de regel vertaalt naar “mensen motiveren om waar Mogelijk hun eigen verantwoordelijkheid te nemen en zichzelf ergens van te overtuigen in plaats van iets zomaar aan te nemen”.

Gezien mijn wellicht wat overdadige neigingen tot “Je er iets bij voor willen stellen”, is het onvermijdelijk dat ik vanaf mijn moederskant vermoedelijk ook minstens 3 “Doordacht Doordravende Doorleergenen” in mijn bezit heb gekregen.

Nu heb ik inmiddels al aandacht besteed aan het fenomeen dat alles in deze wereld pas tot zijn recht komt als je het Samen brengt.

Maar als je de behoefte zou voelen om toch enig onderscheid aan te brengen tussen mijn creators dan gok ik dat mijn drang om alles op persoonlijke basis te willen doorgronden gebaseerd is op enerzijds de extreme behoefte om alles te willen begrijpen en bevatten vanuit mijn vader, en het uitzonderlijke verlangen om het daadwerkelijk “zelf te ervaren en te voelen” vanuit mijn moeder.

En ongetwijfeld heb ik daarbovenop vanuit beide zijden de nogal dominante eigenschap geërfd dat dit vooral allemaal “op mijn eigen Specifieke manier” plaats mag vinden. Ik weet niet of het vermogen om EigenWijs te zijn genetisch gezien identificeerbaar is, maar mocht er ooit iemand enig wetenschappelijk onderzoek inzake dit onderwerp Willen doen dan gok ik dat ik op zijn minst “Meer dan geschikt” ben als studieobject.

Mocht je met betrekking tot het lichtelijk “EigenWijze” karakter van dit boek de behoefte voelen om ergens de schuld neer te leggen dan weet je waar je moet zijn...

Persoonlijk beschouw ik mijn “genetische” erfenis overigens allesbehalve als iets waarvoor ik een schuldige zou willen zoeken. Bovendien: ook als het om genen en opvoeding gaat blijft het een gegeven dat je er in het leven zelf Meer van zult moeten maken. Iets waarbij je tegelijkertijd toch weer in de richting van mijn ouders zou kunnen kijken...

...Dit omdat “jezelf ontwikkelen” nu eenmaal een gebeuren is waarbij een mens behoefte heeft aan zaken als voldoende steun, wijsheid en vooral ook voldoende ruimte voor jezelf, en dan bij voorkeur ook nog eens in persoonlijk geoptimaliseerde verhoudingen. En het feit dat ik in dat opzicht niks tekort ben gekomen is maar een van de dingen die ervoor heeft gezorgd dat ik mijn opvoeders om Meer redenen dan ik kan bedenken en voelen, oneindig dankbaar

---

¹⁹ Running in the family (Level 42)

ben voor alles dat ze tot nu toe in mijn leven hebben betekend en ik voor eeuwig van ze zal houden..

En dat mag ook gezegd worden van mijn lieve broer en zus, Roderik en Sarah, en de overige mensen die inmiddels deel uitmaken van wat ik beschouw als “directe familie”: Tamar, Vincent, Felix, Anna en Tom. Ik ben heel erg blij dat jullie deel uitmaken van mijn leven en er op jullie eigen unieke manier kleur aan geven.

Ontzettend bedankt hiervoor, en ik houd van jullie.

Ten aanzien van mijn broer en zus zal ongetwijfeld gelden dat zij zich “wel iets kunnen voorstellen” bij de onderstaande details die voortvloeien uit de manier waarop we “grootgebracht zijn”.

En een van die dingen is dat ik opgevoed ben met wat je noemt “een behoorlijk beperkende bedachtzaamheid” ten aanzien van materiële ijverzucht. Niet met het oordeel dat het persoonlijk consumptief ondersteunen van de economie niet een zekere Waarde zou bevatten, maar vooral vanuit het oogpunt dat er “nog Meer te beleven” is in het leven dan “voorzien in je levensonderhoud”.

En dat is iets dat ik altijd in alle relatieve onafhankelijkheid heb kunnen onderzoeken en ervaren aangezien ik, met een lichte “verbale knipoog” naar het recente schrijvende verleden, absoluut NOOIT ook maar het idee heb gehad als kind beschouwd te zijn geweest als “bezit”. Sterker nog: niet alleen ben ik tijdens mijn “jongere jaren” gevoed met een deugdelijke dosis “verheffende vrijheid”, ik heb ook net zoals iedereen binnen ons gezin ruim voldoende “persoonlijke ruimte om EigenWijs te worden” ter beschikking gesteld gekregen.

Iets dat waarschijnlijk ook het gevolg is van het feit dat het concept “ijverzucht”, of beter: “wedijver”, geen centrale component in mijn opvoeding geweest is. Mede hierdoor heeft het voor mij altijd heel natuurlijk aangevoeld om mezelf niet met anderen te Willen “vergelijken”, of andermans gedrag, ideeën of wat dan ook als “uitgangspunt” te nemen om mijn eigen leven op te baseren. Niet dat er niks van de rest van de wereld te leren valt, integendeel maar dit geldt wat mij persoonlijk betreft alleen maar indien ik er “zelf iets mee kan” op basis van eventueel proefondervindelijk vaststellen.

Evenmin heeft het concept “uitgaan van jezelf” en “op jezelf staan” er bij mij toe geleid dat ik me niet met andere mensen “ bezig houd”. Zoals gezegd is de behoefte aan, en waardering voor, het concept “persoonlijke vrijheid” binnen het gezin waarin ik ben opgevoed nu eenmaal gemeengoed. En dat heeft er wat mij betreft ook toe geleid dat ik weinig bewuste vormen van “oordeel” opgedrongen heb gekregen, maar vooral veel waardering voor deugden als de eerder genoemde onafhankelijkheid.

Die waardering heeft zich “bij ons thuis” ook vertaald naar het genoeglijke talent om andere mensen in de regel “in hun waarde te laten”. Immers: als je zelf in staat bent om te leren hoe

fijn het is om “gewoon jezelf te kunnen zijn”, zul je ook geneigd zijn dit gegeven “op Waarde te schatten” en het te beschouwen als iets dat je andere mensen ook van harte gunt.

En tegelijkertijd is die houding van “leven en laten leven”, inclusief de bijbehorende persoonlijke ruimte en de ontwikkeling van het vermogen om “verantwoordelijkheid te nemen”, iets dat er bij ons in het gezin toe geleid heeft dat wij in de regel makkelijk “oog voor anderen hebben”.

En, zeker in mijn geval: niet alleen voor “anderen”.

Want even terug naar “leren”, al was het maar omdat dit boek in verregaande mate zijn oorsprong vindt in “wat ik zoal in het leven geleerd heb”. Wat mij betreft zijn we in dit verhaal op een punt gekomen dat het goed is om weer eens “verder in te zoomen” op mijn persoonlijke historie, in dit geval toegepast op een ietwat nostalgisch moment.

Die nostalgie komt wat mij betreft alleen al voort uit het gegeven dat het nu volgende verhaal zich afspeelt in een “warenhuis”, een concept dat voor zover mij bekend in fysieke vorm inmiddels enigszins in onbruik is geraakt. Voor de jongere lezers onder ons: stel jezelf een soort webshop voor, maar dan op een manier waarbij de verschillende “shops” en hun producten zich hebben verspreid over de verdiepingen van een gebouw.

Ik neem jullie graag mee naar een moment dat misschien een wat “concreter” beeld kan geven van de, gelukkig voor mijn ouders niet letterlijk “dagelijkse” praktijk kan geven als het gaat om het hebben van kinderen die nu eenmaal graag “iets Willen leren en ontdekken”.

Als je over het vermogen beschikt om op nagenoeg alle Mogelijke manier tegen dingen aan te kijken dan houdt dat in dat je ook over het vermogen beschikt om in nagenoeg alles genoeg te scheppen. Gelukkig maar, ik beschouw zelfgenoegzaamheid namelijk als een van de grootste deugden die er zijn.

Wat mij betreft zou het voor de wereld om ons heen heel goed zijn als mensen zich wat Meer zouden richten op het vergroten van hun bekwaamheid met betrekking tot de kunst van het “oprecht en ongegeneerd geil worden van jezelf”. Zeker diegenen die er van nature niet in uitblinken.

Hoe dan ook, het is niet toevallig dat “plezier hebben in het leven” voor mij nogal een relevante factor is. En mijn eigen nieuwsgierigheid bevredigen en op zoek gaan naar “het onbekende” mag dan voor mezelf meestal een plezierige bezigheid zijn, voor mijn omgeving kon dit vroeger wel eens tot wat ongemakkelijke situaties leiden...

...Zo is het, toen ik een jaar of 4 à 5 oud was kennelijk voorgekomen dat mijn ongebreidelde nieuwsgierige energie, die nu eenmaal behoefte heeft aan Meer, een knop in het zicht kreeg...

...Op het moment dat ik bevangen word door de prachtige rode kleur ervan begint mijn fantasie meteen op volle toeren te draaien. En de knop, samen met de opwellende

stortvloed aan gedachten en beelden over alle magische dingen die er Mogelijk door opgeroepen kunnen worden, zijn binnen een enkele seconde alles wat er voor mij nog over blijft van mezelf en de wereld om me heen.

Er is niets anders meer dan Mijn Nieuwsgierigheid, het Verlangen naar Verwondering, en de Knop.

De knop die er inmiddels de oorzaak van is dat ik op dit moment Volledig Bezeten ben door de Onweerstaanbare Drang om te ervaren wat er allemaal nog Meer achter die knop schuilgaat.

En dus druk ik op die knop...

...en langzaam begint al het leven dat zich buiten mezelf bevindt weer tot me door te dringen...

...En lijkt het alsof de wereld even stilstaat...

Bij nader inzien blijkt dit vooral betrekking te hebben op een roltrap die nu niet Meer beweegt, en de blikken van de mensen om me heen die nu op mij rusten.

Op mij en mijn ouders die, enigszins vervuld van schaamte, zo stilletjes mogelijk het warenhuis trachten te verlaten waar we ons op dat moment bevinden.

Die schaamte valt uiteraard vooral mijn ouders ten deel, ikzelf ervaar vooral de voldoening van het bevredigen van mijn nieuwsgierigheid en een gevoel van trots dat verband houdt met het feit dat ik kennelijk het vermogen heb om een hele verzameling mensen met een vingerbeweging tot stilstand te brengen.

Is dat alles? Of is er nog Meer?

Nou, daar zal ik mij na dit incident nog Meermaals van proberen te overtuigen.

Immers, de ene rode knop op een roltrap hoeft natuurlijk niet per definitie gelijk te zijn aan alle andere rode knoppen op een roltrap...

Dat zal je leren!

En ja, je verlangens eerbiedigen wil nog wel eens iets opleveren dat verder gaat dan “simpel” plezier hebben en je aanvankelijke nieuwsgierigheid bevredigen. Want ook met betrekking tot het concept “leren”, valt er in het leven “Meer dan voldoende op te steken”.

~ “Oh, you learn about it...” ~²⁰

Belevend en creërend leren en begrijpend leren. Beschrijvend leren. Bedenkend leren. Proberend leren. Beseffend leren. Opnieuw leren, “bijna nooit” leren, “best een beetje onhandig maar gelukkig heb ik er iets van opgestoken” leren, gelukkig leren, “net niet, maar de volgende keer gaat het me waarschijnlijk wel lukken” leren, eindelijk leren, eindeloos leren, “tenslotte eindelijk inzien maar het nu nog durven doen in de praktijk” leren, samen leren, GENOEG leren...

Welnu, laten we in het kader van “leren” ondertussen maar weer eens wat “dieper ingaan op de complexiteit van het geheel” en het een en ander aan chronologie introduceren met betrekking tot de eerdere jaren van mijn leven. Daarbij zal ik voor mijn doen een poging wagen om me enigszins tot de hoofdzaken te beperken.

We zijn ten slotte pas in het beginstadium van deze vertelling en ik bewaar graag het een en ander voor de volgende boekdelen, aangezien ik nu eenmaal de neiging heb om alles aan elkaar te verbinden en ook de inhoud van de hoofdstukken graag in een persoonlijk perspectief plaats. Per slot van rekening gaat er niets boven een duidelijke “persoonlijke touch” wat mij betreft.

“Oh, you came in with the breeze, on Sunday morning” ²¹

Nu is “ochtend” bij mij uiteraard een relatief begrip, dat vooral verwijst naar de periode vlak na mijn ontwaken, welke meestal gepaard gaat met beperkte activiteit en in beduidend mindere mate wordt gekenmerkt door een absoluut specifiek tijdstip, aangezien de tijd van mijn ontwaken variabel is.

Vanuit dat gegeven is 13:30 wat mij betreft prima te vertalen naar “ochtend”, zeker aangezien ik op deze specifieke ochtend op de 21^e oktober 1979 in Weert, een stadje in het noorden van Limburg, ter wereld ben gekomen. Ik ben dus letterlijk een zondagskind. Maar ook in de meer overdrachtelijke zin van het woord voldoe ik voor mijn gevoel behoorlijk aan de definitie.

Niet alleen heb ik in de regel in alle vrijheid kunnen genieten van alle interessante dingen om me heen, ook mentaal en fysiek heb ik me nooit beperkt gevoeld, behalve als het gaat om de concepten “geduld” en “begrip”.

Wil dat ook zeggen dat ik altijd alles als “makkelijk” heb ervaren? Zoals meestal bij mij is het antwoord hierop: een duidelijk JA, en tegelijkertijd een overtuigd NEE.

---

²⁰ You learn about it (The Gathering)

²¹ Sunday morning (No Doubt)

Laat ik beginnen met mijn eerste jeugdherinneringen om dit verder toe te lichten.

Nu geld voor mijn 1^e pak 'm beet 10 jaar in mijn huidige fysieke vorm dat ik sowieso voor een groot deel heb geleefd in een nogal onbepaalde wereld. Namelijk die van mezelf.

Nu leef ik in zekere zin net zoals ieder mens altijd deels in mijn eigen wereld, maar in het begin van mijn leven was "de rest van de wereld" voor mij in de regel wel heel ver weg, zelfs als ik er interactie mee had. In de regel was ik in die tijd vooral in of op mezelf gericht, of als het om "de rest van de wereld" gaat dan toch vooral op de persoonlijke beleving hiervan door mezelf.

Een van de redenen hiervoor is ongetwijfeld het gegeven dat er in mijzelf, zoals al eerder vermeld "Meer dan genoeg" omging met dan ook nog eens "Meer dan gemiddelde intensiteit". Dit heeft ook de nodige impact gehad voor mij op het concept "jeugdherinneringen", iets dat ik me pas veel later besepte toen ik me realiseerde dat de meeste herinneringen uit die periode vooral uit nogal complexe gevoelens en sfeerimpressies bestaan. Of, zoals je het ook zou kunnen uitdrukken "een wereldbeeld dat voor een zeer groot gedeelte gefocust is geweest op gevoel en context".

Heel veel herinneringen aan concrete gebeurtenissen uit die periode heb ik niet, zelfs het verhaal van de roltrap is iets dat ik vooral aan de herinneringen van mijn ouders ontleen.

Je zou kunnen zeggen dat ik toen al de neiging had om het leven te beleven vanuit het concept "totaalervaring". Iets dat er ongetwijfeld ook toe geleid heeft dat ik in die tijd over het algemeen weinig drang ervoer om veel van wat er in me omging te "delen". Enerzijds gold dat er voor mij, in mezelf al "genoeg te beleven viel", anderzijds gold ten aanzien van dit alles dat de wereld voor mij zo zijn beperkingen had, die ik wellicht nog het beste kan verwoorden middels het onderstaande grapje:

Vraag: Welke beperking heeft een autist?

Antwoord: Het feit dat De Dikke van Dale bij lange na niet dik genoeg is...

Zoals gok ik voor de meeste mensen wel geldt, gaat er in de regel Meer in mij om dan ik kan uitdrukken. Dat komt niet alleen door de veelkleurigheid waarmee ik dingen ervaar, maar ook bij mij de meeste dingen in mentaal opzicht nu eenmaal "nagenoeg sneller dan het licht gaan" en ik dus zowel ten aanzien van "wat je allemaal kunt benoemen" als "de hoeveelheid die je in een bepaalde tijd kunt ervaren" als kind al vrij makkelijk tegen de grenzen van mijn communicatiemiddelen en tijd opliep.

Iets dat zo zou je kunnen zeggen, uiteindelijk een hele prominente rode draad in mijn leven heeft gevormd. Zo prominent zelfs, dat de impact hiervan in dit boek voor jullie gaandeweg pas echt duidelijk zal worden.

Mocht ik overigens ten aanzien van “delen” niet duidelijk genoeg zijn doordat sommigen van jullie het idee hebben “Als er zoveel in je omgaat heb je toch juist heel veel te delen?!?”, laat ik dit dan enigszins verder verduidelijken.

Daarbij kan ik rechtstreeks teruggrijpen op het eerder genoemde concept “totaalervaring”.

Ook al zag ik als kind al “van alles”, tegelijkertijd is hierbij voor mijn gevoel altijd sprake geweest van een duidelijk “geheel”. En een geheel ~ dat je bovendien als zodanig Meer “voelt” dan exact als geheel kunt definiëren ~ is niet iets dat nog tot zijn recht komt als je er maar enkele details van beschrijft.

Je zou er natuurlijk ook voor kunnen kiezen om te proberen om nagenoeg alle details te gaan beschrijven, maar probeer je dit even voor te stellen als een poging om ten aanzien van iets als een auto, letterlijk ieder afzonderlijk onderdeel en schroefje te gaan beschrijven. Geen beginnen aan dus. En zelf al zou dit Mogelijk zijn ~ hetwelk waarschijnlijk gezien mijn vermogen om nogal Specifiek te kunnen worden niet geheel onrealistisch is ~ dan zou ik nog steeds de voor mij persoonlijk belangrijkste factor “gevoel” en het “geheel” niet kunnen raken.

En ik was en ben nu eenmaal met zeer grote nadruk een gevoelsmens.

Dat uit zich niet alleen in de gewoonte om in de regel alles in eerste aanleg op basis van gevoel en intuïtie te benaderen, maar ook bijvoorbeeld in het feit dat ik zonder de aanwezigheid van een duidelijk intens “gevoel” de meeste dingen vrij snel saai vindt. En als kind al was mijn gevoel in dat opzicht “nogal complex en gevarieerd” waardoor je het vooral niet moet zien in termen van een simpel “boos” of “blij”, maar ervaringen waar ik zelf op mijn huidige leeftijd vaak nog steeds nauwelijks woorden voor heb.

En om die reden heb ik dan ook altijd relatief veel “voor mezelf gehouden”. Niet omdat ik niet graag de aandacht op me vestig of me snel verlegen voel, integendeel. Maar omdat ik in de regel heel snel gefrustreerd kan raken als ik ervaar dat ik nog niet eens “de essentie lijk te kunnen overbrengen” van hetgeen ik “nu eenmaal zie” aan een ander. Daarbij geldt dat als ik in de regel toch een poging waag, dit er meestal toe leidt dat ik in no-time kan “zien” dat iemand bij zichzelf denkt “sorry, maar ik vind het een beetje vaag allemaal”.

Het leven zit vol ironie, en het gegeven dat ik zo “Specifiek” kan zijn er nu juist toe leidt dat ik duidelijk als “vaag” ervaren kan worden is hier wat mij betreft een overduidelijk voorbeeld van. Gelukkig wil dat ook weer niet zeggen dat ik niks met anderen kan delen, maar tegelijkertijd blijft dit vaak wel beperkt tot alles behalve hetgeen dat me echt bezig houdt, die zich vaak vertalen naar “de dingen achter de dingen”, welke je meestal niet meteen kunt “zien”.

Alles “went” maar tegelijkertijd heb ik in mijn leven heel vaak ervaren dat ik bij een poging om mijn Meer beeldende kant te verwoorden in mezelf heb verzucht “ik zou zo graag Willen dat ik het je gewoon zou kunnen laten ZIEN verdomme!”.

Dit is wat mij betreft meteen het meest impactvolle gevolg van een duidelijk ontwikkeld vermogen om alles te kunnen voelen en Specifiek te kunnen zien, maar zeker niet het enige.

Om, nu we toch op dit onderwerp zijn aanbelandt, nog wat Meer te noemen: het gegeven dat ik al vanaf jonge leeftijd ook mezelf als nogal Specifiek heb beschouwd.

Daaruit vloeit bijvoorbeeld het feit voort dat ik al van jongs af aan me heb verbaasd over het concept "regels", en dan helemaal "ongeschreven regels". Nu snap ik uiteraard de essentie er wel van, en ben ik gevoelsmatig ook nog wel zo scherp dat ik regels ook kan waarnemen als ze niet uitgeschreven zijn, maar waar ik me vooral over verbaasd heb is de genegenheid van de mensen om me heen om nagenoeg zonder Meer "compliant" te Willen zijn.

Een "wil" die kennelijk deels voortkomt uit het gegeven dat veel mensen aan dit concept kennelijk nogal snel absolute autoriteit willen toekennen. Dit laatste baseer ik op het feit dat ik in mijn leven Meer dan genoeg situaties heb meegemaakt waarin mensen een kennelijke verwachting ten aanzien van mijn persoon hebben gehad op basis van "de een of andere ongeschreven of geschreven-maar-in-mijn-opzicht-niet-gerechtigde regel"...

...Situaties waarbij iemand je op een steeds ongemakkelijkere manier aan begint te kijken, die op termijn meestal ook nog gepaard gaat met enige "lacherigheid" ten aanzien van het kennelijke gegeven dat ik "niet begrijp hoe het hoort"...

...Een ervaring die in mijn eigen persoonlijke beleving echter "een duidelijk ander" karakter heeft.

Een beleving die ertoe leidt dat ik in een dergelijk geval inderdaad op termijn een steeds groter "onbegrip" in mijn gezicht laat zien. Onbegrip en verwondering over de ervaring dat de andere persoon kennelijk het leven dusdanig "niet-Specifiek" lijkt te ervaren, dat het idee dat "een regel of aanname, indien gewenst, gewoon genegeerd kan worden" kennelijk nog niet tot de "levenservaring" van deze persoon is doorgedrongen.

Situaties die vanuit mijn perspectief Samen te vatten zijn met:

"Ja lieve schat, ik begrijp je en ik snap dat je iets van me denkt te kunnen verwachten, maar je bent op basis van je gezichtsvermogen toch ook wel in staat om te kunnen onderkennen dat ik er niet uit zie als een slaafse hond, en het dus "lichtelijk naïef" zou zijn om te verwachten dat ik me als zodanig braaf ga opstellen".

Ik neem aan dat het overbodig is om te vermelden dat ik in een dergelijke situatie, gezien mijn "niet-hondse" karakter, ook niet automatisch uitga van het idee dat "een probleem dat aan me opgedrongen wordt automatisch als Mijn probleem beschouwd zou moeten worden".

Grote kans dus dat ik "hetgeen niet Specifiek uitgesproken wordt" gewoon botweg neger of dat mijn empathie ~ die wordt opgewekt door de constatering dat iemand ogenschijnlijk aan de uitgangspunten van het "grote collectief" kennelijk Meer waarde toekent dat aan die van "zichzelf" ~ zich enigszins toont middels een nogal meewarige blik in mijn ogen...

Een blik die gok ik duidelijk uitstraalt: “Tsja, het is jouw leven, niet het mijne...”.

...Maar terug naar het onderwerp “herinneringen” en de eerste jaren van mijn leven. Wat ik me namelijk wel nog kan herinneren is hetgeen dat ik heb ervaren als de eerste beslissing die ik in mijn leven bewust heb genomen. Een beslissing die voor mij tevens de eerste voor mezelf herinnerbare jeugdherinnering vormt. Een “keuze” die in essentie neerkomt op het onbeperkt doorvoeren van het concept “Meer” en de behoefte hieraan, ten aanzien van de manier waarop ik in het leven wenste te staan.

En daarbij moet je bedenken dat op basis van bepaalde persoonlijke kenmerken het concept “Willen” sowieso altijd veel dominanter is geweest dan “moeten”, en dat dit Samen met andere kenmerken zich vertaalt naar “Willen op een zeer Specifieke wijze”. Dit druk zich dan weer uit in “de neiging om de realiteit je Wil op te Willen leggen” hetwelk uiteindelijk dus de basis legt voor “je eigen creativiteit ontwikkelen” om die Wil ook daadwerkelijk gestalte te kunnen geven.

Het eerste dat ik me namelijk van mijn eigen leven kan herinneren is dat ik “het idee dat er altijd Meer is, en ook Moet zijn” als een absoluut uitgangspunt in mijn leven heb gekozen.

Iets dat een zekere ironie in zich heeft, aangezien “absoluut” en “Meer” elkaar ogenschijnlijk nogal tegenspreken. Nu is “tegenspraak dulden” als het voor mij persoonlijk “daadwerkelijk ergens om gaat” niet bepaald mijn meest geëvolueerde talent.

Geen nood echter, want feitelijk vertaalt mijn persoonlijke wens zich naar de grondslag dat “Alles relatief is”, en dat derhalve alles “zich verhoudt tot wat er allemaal nog Meer is”, waardoor ik van kinds af aan al de neiging had om alles vooral “in relatie tot de context” te interpreteren.

Maar dan wel op een manier waarbij er altijd Meer te beleven is, wat je desgewenst mag vertalen naar “een duidelijke vorm van Magie”. En dus heb ik van kinds af aan een zekere focus gehad op alles dat ogenschijnlijk “onvoorstelbaar” lijkt, of “onder de geldende aannames niet Mogelijk” laat staan “voor de hand liggend”.

Je zou het ook kunnen uitdrukken als “de permanente drang om het onverwachte te verwachten”, waarbij mijn verwachtingen in dezen een duidelijke focus hebben op wat ik wel Wil, en niet het tegenovergestelde. Ik snap best dat bij sommige mensen het gebruik van hun fantasie vooral geconcentreerd is rondom hun angsten, maar ik prefereer persoonlijk een gebruik dat zich richt op de dingen die Waarde aan mijn leven kunnen toevoegen.

Deze natuurlijke behoefte aan diepgang heeft er ongetwijfeld voor gezorgd dat ik een duidelijk vermogen heb ontwikkeld om ergens “doorheen” te kunnen kijken, wat in essentie neerkomt op iets “van alle kanten” proberen te bekijken waarbij er altijd “iets overblijft”. En als je maar op genoeg verschillende manieren ergens “omheen kijkt” dan ga je vroeg of laat de bijbehorende contouren van dit onbenoembare “iets” toch langzamerhand ontwaren.

Een ander gevolg van dit uitgangspunt is dat ik van jongs af aan al onbewust “aan mezelf heb gewerkt” als het gaat om de onbewuste behoefte om een serieuze titelkandidaat te worden met betrekking tot de award voor “Meest nieuwsgierige en EigenWijze klootzak ter wereld”.

Over hoe obsessief dit “nieuwsgierig zijn” zich in de praktijk kan uiten zal ik uiteraard nog genoeg delen.

Als we het hebben over de dagelijkse praktijk ervan dan beseffen jullie inmiddels waarom het voor mij nu eenmaal moeilijk was om bijvoorbeeld een roltrap zonder enige vorm van interactie aan mezelf voorbij te laten gaan.

Als ik nog een voorbeeld zou moeten noemen van mijn natuurlijke drang om iets vooral zelf te ervaren en daarmee enige “persoonlijke empirie” te creëren dan kan ik refereren aan “het champagne incident” dat plaats vond toen ik gok ik een jaar of 6 was...

Wat ik me er nog van kan herinneren is het moment dat ik, in ieder geval onbeheerd, thuis was en op de keukentafel een fles champagne zag staan die, zo bleek later, voor een verjaardag bestemd was.

Nu was het drinken van champagne en het bijbehorende “in huis hebben” van dit product geen extreem gangbaar fenomeen in ons huishouden, dus het gegeven dat ik voor het eerst een persoonlijke ontmoeting met een fles van dit spul had heeft ongetwijfeld meteen mijn nieuwsgierige onderzoekende aard “gevangen”.

En zo moet je dat ook zien. Op het moment dat ik “bevangen” raak door mijn curieuze natuur dan houdt dit ook letterlijk in dat ik, zoals ik al beschreven heb in het verhaal over de roltrap, op dat moment het “bestaan” van alles dat “niet het onderwerp van mijn mentale fixatie is” niet Meer kan “zien”.

Dit houdt in deze niet alleen in “de omgeving” of “andere mensen” maar bijvoorbeeld ook “overige mentale prikkels” die zich in de regel vertalen naar “voorbehoud” of “een gezonde en functionele angst voor een eventuele dood”.

Terug naar “de fles”.

Ten aanzien van “wat me exact bezielde” behalve mijn nieuwsgierigheid kan ik alleen maar gissen, maar ik gok dat mijn inspiratie deels gebaseerd moet zijn geweest op de momenten van sportieve triomf die ik op televisie heb gezien. En dan vooral uiteraard het magische fenomeen waarbij je, indien je een fles champagne maar van voldoende beweging in haar lengte as voorziet, een magische explosie kunt veroorzaken...

...en ja, het was inderdaad wat je noemt een “spetterende” ervaring...

Weer wat geleerd en ervaren, en uiteraard wederom een moment waarop mijn ouders mijn “ontdekkende natuur” even wat minder leuk vonden...

“Gewoon” zomaar iets proberen, puur uit nieuwsgierigheid “wat er dan Mogelijk kan gebeuren” is een gewoonte die ik vanaf mijn allerprilste begin al “volkomen gewoon” heb gevonden. En dat is altijd zo gebleven, waardoor ik mijn hele leven altijd heb beschouwd als een Mogelijkheid om het bij de gemiddelde accountant wel bekende concept “Permanente Educatie” serieus gestalte te geven.

Daar zou je in dit geval overigens ook “Permanente Persoonlijke Educatie” van mogen maken, aangezien ik uiteraard graag vooral op mijn eigen manier duiding geef aan alles. Ik ben nu eenmaal iemand die in beginsel eerst van zichzelf uitgaat en dus een ware autodidact. Een gegeven waar ik zonder moeite het nodige genoeg in kan scheppen, want met leren is het net als met een lasagne: “huisgemaakt geeft nu eenmaal de meeste voldoening”.

~*{“Scholing is geen vervanger van gezond verstand. Die moeilijk te omschrijven eigenschap wordt maar gedeeltelijk bepaald door vaardigheid in het oplossen van problemen. Pas met het formuleren van nieuwe problemen die de weerslag zijn van wat je zintuigen je vertellen, wordt de omschrijving afgerond.”}*~²²

Iets dat er ook toe geleid heeft dat ik in de regel, ondanks alles dat er in me omging, nooit heel erg heb vastgehouden aan het fenomeen “vasthoudendheid”, behalve dan als ik persoonlijk iets Wil. En als ik iets altijd heb gewild dan is het wel om niet alleen alles te kunnen doorgronden, maar vooral ook om daarbovenop nog Meer te kunnen ervaren.

Ik heb nu eenmaal altijd de behoefte gehad om in een wereld te leven waarin niet alleen voldoende “entertainment”, maar zoals gezegd ook vooral een zekere Magie te vinden is. En aangezien “inschikkelijkheid” ten aanzien van mijn diepste verlangens “geen factor van betekenis vormt”, is het dan ook altijd zo geweest dat ik voor mezelf heb geaccepteerd dat ik in het leven “verder zou moeten kijken dan mijn neus lang is”.

Dientengevolge heb ik in mijn leven zoals gezegd dan ook altijd voldoende aandacht gehad voor wat er allemaal nog Meer is dan hetgeen je op het eerste oog kunt “waarnemen”. Dat laatste plaats ik niet voor niks tussen relativerende aanhalingstekens, aangezien mijn “levenshouding” er ook in grote mate toe heeft bijgedragen dat ik niet alleen aandacht heb voor wat ik kan benoemen en kan zien, maar vooral ook wat ik kan “voelen”.

En dan heb ik het niet alleen over de redelijk generiek ervaarbare vormen van wat je kunt voelen middels “emoties” maar vooral ook zaken als “het gevoel dat er nog Meer is” en een duidelijke hang naar het ontwikkelen van “intuïtie”.

---

²² Duin VI: Duin Kapittel (Frank Herbert)

Ook heeft een en ander ongetwijfeld bijgedragen aan het vormen van een karakter dat deze behoefte weerspiegelt. Een karakter dat je abusievelijk zou kunnen bestempelen als “tegendraads”.

Echter, de oplettende lezer zou inmiddels al kunnen bevroeden dat voor mij een dergelijke nogal dogmatische levenshouding niet voor de hand ligt, aangezien ik nu eenmaal standaard uitga van het idee dat ik in beginsel “niks moet”, ook niet als de betreffende “bevelen” door mezelf worden gegeven.

Neen, het is de immer aanwezige behoefte om te kijken of ik ergens “nog Meer van kan maken” of er “nog Meer in kan zien” die ertoe leidt dat ik altijd al de neiging heb gehad om alles in het leven niet alleen vanuit alle “Mogelijke en schijnbaar onmogelijke hoeken” te beschouwen, maar het desgewenst ook op allerlei relatief zelfgekozen manieren “op de proef te stellen” of te “proberen”.

En indien de resultaten niet “geheel sluitend” te krijgen zijn is het altijd al mijn gewoonte geweest om uit te gaan van het idee dat ik “in ieder geval iets te weten ben gekomen”, maar kennelijk nog niet op het punt ben dat ik “het geheel kan verklaren”.

En alleen al uit respect voor mijn eigen nieuwsgierigheid kan ik in zo’n geval niet anders dan concluderen dat er kennelijk “nog Meer moet zijn, dat ik vooralsnog niet heb waargenomen”.

In dat opzicht kun je mijn leven desgewenst samenvatten tot “oneindig schatgraven”.

En vandaaruit zal ik er in de regel toe overgaan om alles “vanuit alle Mogelijke hoeken en gaten” nogmaals te bekijken om te ontwaren of er nog iets “nieuws” te ontdekken valt. Voor iemand die er van nature toe gedreven wordt om het concept “nieuwsgierigheid” tot een kunst en een levensfilosofie te verheffen is het gegeven dat iets op welke manier dan ook “Nieuw” is, namelijk een onweerstaanbaar gegeven.

De keerzijde hiervan is overigens dat ik weleens snel “uitgekeken kan raken” op zaken die niet al te veel nieuwe inhoud hebben, en afgeleid raak. Hoe algemeen geïnteresseerd ik ook ben, het moet altijd wel “ergens over gaan” of “ernstige entertainmentwaarde hebben”.

Om die reden is het voor mij een gewoonte dat ik, zelfs op het moment dat ik gevoed door mijn nieuwsgierigheid mezelf in een staat bevindt die men wel eens duidt als “hyperfocus”, in de regel toch vrij snel de “afleiding” zoek als er in mijn huidige object van interesse “niets nieuws Meer te vinden is”.

Op dat moment zal ik onverwijld om me heen gaan kijken en op zoek gaan naar wat er “nog Meer te vinden is”. Zolang het maar “Nieuw” is...

Zolang het maar “interessant” is. Een uitgangspunt dat er bij mij ook toe geleid heeft dat ik in de regels iets of iemand nooit echt “raar” vind, maar eerder “interessant” en iets “dat ik nog niet helemaal ken”.

En zolang ik van iets “nog niet helemaal begrijp” hoe het werkt, zal het voor mij in zekere zin een “interesse op de lange termijn” worden, totdat ik er voor mijn gevoel daadwerkelijk “klaar mee ben”. Gelukkig maar dat ik hierbij geholpen wordt door mijn natuurlijke neiging om nog wel eens “door te willen draven”.

Ik heb mijn eigen leven, mede vanuit mijn hang naar permanente educatie altijd ervaren vanuit het idee dat ik als persoon “niks specifiek” wilde worden, maar alleen maar “mezelf”. Mocht je desondanks de behoefte voelen om dit “Mogelijk iets Meer specifiek te Maken” dan zou je vanuit de drang om “alles uit te willen vinden” ook kunnen zeggen dat ik “uitvinder” ben.

Dat is echter niet iets dat ik ben “geworden”, maar iets dat nu eenmaal een essentieel onderdeel is van het feit dat ik net als jullie een “mens” ben. En als mens ben je nu eenmaal onderdeel van een evolutionaire kracht die “het leven” ertoe aanzet om nieuwsgierig te zijn en met die nieuwsgierigheid ook iets te doen, al was het maar om jezelf in staat te stellen om te kunnen “overleven”.

Een gegeven dat in onze huidige tijd redelijk op de achtergrond is geraakt. Onze neiging om alles “op zichzelf staand” Specifiek te maken en in relatieve isolatie te beschouwen in plaats van in relatie tot “een groter geheel”, zorgt ervoor dat het concept “specialisme” een relatief dominant uitgangspunt is geworden.

Een uitgangspunt dat onbewust bijdraagt aan de conceptie dat je vooral “ergens” verstand van kunt krijgen, en veel minder de nadruk legt op het gegeven dat je op een universeel toepasbare manier “verstand” kunt krijgen. Afgemeten aan de totale duur van de menselijke soort hier op aarde is het echter nog maar pas geleden dat we met een aanzienlijk “wijdere blik” naar “het geheel” keken.

Zo was het slechts een half millennium geleden ~ dus grofweg 0,2 % van ons totale verblijf als “mensen” op aarde conform de relatieve wetenschappelijke consensus ~ dat iemand als Leonardo da Vinci op de vraag “Wat doe je in het dagelijks leven?” als antwoord “Uitvinder” kon geven. Uiteraard kunnen we dit weer Meer Specifiek maken door deze Samenvatting onder te verdelen in onder andere “architect”, “filosoof”, “natuurkundige”, “schilder”, “schrijver” en nog een hoop Meer.

Uiteraard leefde da Vinci in een tijd dat het concept “Homo Universalis” aanzienlijk Meer salonfähig was dan anno nu, maar dit wil niet zeggen dat we in onze tijd geen gestalte Meer zouden kunnen geven aan dit uitgangspunt ten aanzien van onszelf. Of dat we niet Meer in staat zouden zijn tot het ontdekken van “iets” dat binnen bepaalde grenzen “universeel toepasbaar” kan zijn.

Het enige dat er voor nodig is, is jezelf al dan niet noodgedwongen overgeven aan de Wil om Meer Mogelijk te maken. Een overgave die er niet alleen toe kan leiden dat je voor jezelf een nieuwe Mogelijkheid realiseert, maar Mogelijk ook voor anderen.

Hoe “ver weg” dit ook moge klinken, ik gok dat de beschreven sensatie als we er over nadenken aanzienlijk dichterbij onszelf te vinden is dan we op het eerste gezicht denken. Ik

ga zonder aanvullend onderzoek hier gewoon zonder Meer de statistische waarschijnlijkheid uitspreken dat voor de meesten van jullie geldt dat je, mede tot het genoegen van anderen, als uitvinder beschouwd kan worden.

Dat kan bijvoorbeeld zijn als uitvinder van de een of andere magische truc in Excel waardoor je bepaalde bewerkingen “heel handig aan kan pakken”, als ontdekker van een handige manier om bij het bakken een sponscake die als basis voor een taart mag fungeren “gelijkmatig in 3 delen te snijden”, als persoon die ten aanzien van een bepaald reistraject “een handigere route heeft gevonden”... mochten jullie nog Meer voorbeelden willen dan raad ik je aan om er zelf nog een paar bij te “ontdekken”.

En ik gok dat, als je voor jezelf een dergelijk voorbeeld in je geheugen terug kunt halen, je daarbij ook nog wel een restant van de bijbehorende vreugde kunt voelen. De vreugde die gepaard gaat met het gegeven dat JIJ, ZELF, OP JE EIGEN MANIER iets NIEUWS ONTDEKT hebt.

Overigens is er nog een duidelijk “gevoel” van belang bij dit soort praktijken. En dat wordt gevormd door het gegeven dat je bij deze “uitvindingen” waarschijnlijk vooral gedreven werd door het gevoel dat je wilde ontdekken “hoe je iets kunt doen”.

Een gevoel dat, wegens relatieve tijdelijke dominantie in jezelf, er tijdens een dergelijke onderneming voor zorgt dat je mentaal onbewust voorbij gaat aan de vraag “of je iets überhaupt wel zult kunnen”. En dat is wel zo fijn, omdat in dezen de laatste vraag redelijk rechtstreeks verbonden is met het “hoe” waar je naar op zoek bent.

Voor mij persoonlijk geldt dat ik in deze “evolutionaire neigingen” nagenoeg niet geremd wordt. Hierover zal ik nog genoeg uitleggen als ik het in latere delen van dit boek ga hebben over zaken als “evolutie” en “mentale beleving”, voor dit moment is het wel even genoeg...

...Grapje, uiteraard heb ik nog wel Meer te vertellen. En om meteen weer even invulling te geven aan het evolutionaire beginsel van “Samen” en “gebruik maken van wat er al is”, zal ik over mijn “ongeremde neigingen” nog wat verder uitweiden door deze te koppelen aan het eerder genoemde vermogen om “in jezelf gekeerd te zijn”.

Als je het leven doorgaans “vanuit alle mogelijke hoeken wilt bekijken” dan kun je daar maar beter ook de bijbehorende “ruimte voor creëren”. Immers, voor dat leven geldt dat het, zeker in mijn jeugd nog geen enkel “virtueel karakter” had en zich dus “in de buitenwereld afspeelde”. In tegenstelling tot het leven van vandaag de dag was er dus geen Mogelijkheid om dingen met een apparaat “vast te leggen” en op dit apparaat of in een cloud “op te slaan” om het naderhand nog eens “opnieuw te kunnen bekijken”.

Als je zoals ik vanuit je nieuwsgierigheid de behoefte hebt om naar eigen wens “alternative truths” te kunnen realiseren en ervaren ten opzichte van “het origineel” dan was je dus zeker in “mijn tijd” aangewezen op je eigen multimedia apparaat. En dat bevindt zich nu eenmaal “in je binnenste”.

Nu is dit iets dat ik persoonlijk allerm minst betreur aangezien je op deze plek de Mogelijkheid hebt om je letterlijk “alles voor te stellen” en dat is iets waar alle moderne techniek voor zover ik kan ervaren nog “bij lange na niet toe in staat is”. Iets dat ergens ook niet zo opmerkelijk is, aangezien diezelfde techniek nu juist het product is van datzelfde menselijke vermogen om je “iets voor te stellen”.

Nu hanteer ik niet voor niets het woord “vermogen”. In beginsel kan iedere vorm van vermogen nu eenmaal ontwikkeld worden indien je daar maar voldoende energie aan besteed. In dat opzicht werkt het net als het “vermogen” om een bepaalde hoeveelheid gewicht te “liften”. Zo lang je maar genoeg traint groeit dat vermogen uiteindelijk vanzelf.

En in dat opzicht heb ik altijd, zonder dat dit bewust mijn doel was, mijn best gedaan om mijn vermogen om me iets voor te stellen “serieus te ontwikkelen”. En oefening baart kunst, waardoor je na een tijdje prima in staat bent om met betrekking tot alles wat je ervaart er “aanzienlijk Meer van te maken”.

En ongeacht de mate waarin je als mens zelf aandacht besteed aan deze vermogens geldt in principe voor ieder van ons dat we sowieso dagelijks de vruchten plukken van het bestaan van fantasie. Hierbij doel ik niet alleen op het feit dat de meeste mensen zo nu en dan wel eens plezier en wellicht nog veel Meer beleven aan een goede film of serie, of vreugde ervaren naar aanleiding van de muzikale uitingen van anderen.

Ik heb het in dit geval net zozeer over de eerder genoemde digitale techniek, allerhande in de loop der tijd ontwikkelde wetenschappelijke kennis, en het in dit boek al eerder aangehaalde “vermogen om te kunnen vliegen” inclusief de ontwikkeling van het bijbehorende vliegtuig. Dus zoals al eerder geschetst: zonder het vermogen om ons iets voor te kunnen stellen, en vooral het vermogen om onszelf “iets dat vooralsnog onvoorstelbaar lijkt” voor te stellen liepen we waarschijnlijk nog in berenvellen.

Sterker nog: zelf het idee om onszelf op die manier te “kleden” was waarschijnlijk niet in ons opgekomen. En gezien het feit dat het leven zich “hoe dan ook” verder ontwikkelt hadden we waarschijnlijk in onze eigen evolutie wegens “gebrek aan voorstellingsvermogen” en het bijbehorende “gebrek aan vermogen om je aan de omstandigheden aan te passen” allang het loodje gelegd.

En zelfs als dit niet het geval zou zijn zouden we nog steeds in een relatief vacuüm leven qua beleving.

Ongeacht de fantasievolle prestaties van anderen is het namelijk nog steeds je eigen “vermogen om je iets voor te stellen” dat ervoor zorgt dat je in staat bent om reisplannen te maken, waarbij je van het eerder genoemde vliegtuig gebruik kunt maken. En ditzelfde vermogen is er ook de oorzaak van dat je van de nog eerder genoemde films en muziek “iets kunt maken” waardoor je er betekenis aan kunt ontlenen, van simpel plezier tot desnoods “het ervaren van een diepere boodschap”.

Ons voorstellingsvermogen zorgt er niet alleen voor dat we iets kunnen maken, maar ook dat we deze “maaksels” vervolgens weer “tot ons kunnen nemen” en er eventueel Meer van

kunnen maken. En dat kan ook “gewoon” op relatief alledaagse schaal plaatsvinden. Zo gok ik dat voor sommige lezers hun voorstellingsvermogen wel eens “Meer gemaakt heeft” van de gevoelens die gepaard kunnen gaan met “de minder prettige gedragingen in het verkeer van anderen”.

Een voorstelling waarbij de “situatie in het verkeer” zich heeft vertaalt naar een interne film van de betreffende bestuurder in combinatie met het concept “honkbalknuppel” en, om er nog Meer van te maken, een herinnering aan de frase

~*{“I’ma get medieval on your ass”}*~²³

Hoe dan ook, zoals gezegd heb ik mijn vermogens op dit gebied altijd “serieus op de proef gesteld”. En niet alleen om mijn belevingen in “de echte wereld” naar believen mentaal te kunnen “herkauwen”, maar ook omdat er in mijn mentale interieur sowieso al genoeg te beleven is dat om aandacht vraagt.

Ik gok dat iedereen wel eens ideeën of beelden heeft die “spontaan in je opkomen” zonder dat de exacte oorsprong hier van bekend is. En gezien mijn voorliefde voor het onbekende heb ik er persoonlijk altijd voor gezorgd dat ik, alleen al voor mijn eigen plezier, deze “geesteskinderen” tot op zekere hoogte de kans heb gegeven om met voldoende aandacht “op te groeien”.

En als we het over opgroeien hebben dan hebben we het ook over leren, en vooral ook over leren door “grenzen op te zoeken” of nog beter: “er zo nu en dan over heen te gaan”. En dat is in je fantasie nu eenmaal vaak sneller gedaan dan in het echt, nog los van het feit dat je binnen de kaders van je eigen voorstellingsvermogen “een videogame kunt spelen met een ongelimiteerd aantal levens”.

En dus wordt dat bestuderen van die grenzen een stuk makkelijker en veiliger, en zul je over het algemeen ook sneller gaan ervaren dat de meeste van die grenzen desgewenst “naar willekeur verlegd kunnen worden” of zelfs eenvoudigweg “volledig genegeerd kunnen worden”.

Dit alles heeft er ook toe bijgedragen dat ik niet zo heel veel kan met “hokjes” en de behoefte om op die manier het leven strikt te ordenen. In zekere zin heb ik in mijn hoofd er altijd voor proberen te zorgen dat alles wat daar aanwezig is, te ordenen in iets dat niet uitgaat van strikte “hokjes” maar beter voor te stellen is als een “open kantooruimte”.

“Open” genoeg om ervoor te zorgen dat alles de kans heeft om zich met elkaar te verbinden, en tegelijkertijd toch enig “individueel onderscheidbaar bestaan” vertegenwoordigt. En daar heb ik zelf ook altijd serieus “werk van proberen te maken”.

---

²³ “Marsellus Wallace” in Pulp Fiction (Quentin Tarantino)

En serieus werk is het zeker, maar aan de andere kant: werk dat je met plezier doet vormt zijn eigen beloning.

Trachten een antwoord te vinden op de vraag “hoe en of alles in elkaar past” is een kwestie van zoeken naar aanwijzingen, dingen met elkaar in verband proberen te brengen, soms concluderen dat je kennelijk nog “een stukje mist”, desgewenst proberen dat stukje zelf ter plekke “alsnog te maken” en vooral heel veel proberen, met als absolute uitgangspunt:

~*{“Vooral doorgaan”}*~²⁴

Als een ware detective heb ik getracht om uit te vinden “hoe het zit” en hoe alles met elkaar samen hangt. En dat is gezien mijn licht overvloedige mentale activiteit waarschijnlijk maar goed ook, omdat ik zonder de nodige samenhang waarschijnlijk nooit in staat zou zijn om nog enig “overzicht” te hebben in mijn hoofd. Als ik zeg “als een ware detective” dan doel ik daarmee ook op de nagenoeg ongelimiteerde vasthoudendheid die ik zelf ook kon waarnemen bij de speurneuzen uit die tijd, van “Derrick” tot aan “Crockett & Tubbs”.

Nu heb ik denk ik al best een aardig beeld gegeven van de eerste helft van mijn jeugd.

Misschien is het goed om die periode van relatieve Aanvang kort nog wat concreter te maken voordat we doorgaan naar de volgende helft. Je zou namelijk zomaar het idee ontwikkeld kunnen hebben dat ik in mijn lagere schoolperiode nagenoeg niets anders heb gedaan dan een beetje fantaseren, boeken lezen en trachten “het leven een beetje te begrijpen”. In zekere zin is dat zo, maar dat houdt ook in gewoon een hoop buiten spelen of bij slecht weer misschien met wat LEGO in de weer gaan.

Verder moet je denken aan, al dan niet samen met vrienden, her en der een ~ desnoods wettelijke ~ grens opzoeken, al dan niet met gebruikmaking van bijvoorbeeld het concept “lawinepijl”. Of bijvoorbeeld een eerste poging wagen om een rookverslaving te cultiveren, gewoon ergens naartoe gaan en “rondhangen” of gaandeweg een persoonlijke interesse en smaak ontwikkelen ten aanzien van het concept “muziek”.

Want als we langzaam in de buurt van de middelbare school komen dan begint ook “de muziek” zijn intrede te doen. Als een persoonlijke interesse bedoel ik in dit geval, en niet als een algemeen randverschijnsel in het leven. Nu kom ik in dat opzicht “uit een goed nest” aangezien ik middels mijn ouders voorzien ben van een aantal uitgelezen muzikale uitgangspunten zoals The Beatles, Led Zeppelin, Jimi Hendrix, 10CC, The Golden Earring en nog een heleboel Meer.

Op een gegeven moment kwam voor mij het punt dat ik vanuit mezelf mijn muzikale nieuwsgierigheid wilde gaan bevredigen. En dat moment kwam op een goed moment aangezien de jaren 90 in dat opzicht nogal veel te bieden hebben gehad. Niet alleen als het

---

²⁴ Gevleugelde uitspraak van Barry Stevens, vooral in “de Soundmixshow”. Voor het optimale effect dien je de lichtelijk Engels verbasterde uitspraak er met je eigen voorstellingsvermogen aan toe te voegen.

gaat om muzikale ontwikkelingen in het algemeen, maar zeker ook het gedeelte dat gekenmerkt wordt door enig “serieus gebruik van gitaren”.

En we hebben het nu over de tijd waarin een band als Guns n’ Roses nog muziek van betekenis maakte, Nirvana en Pearl Jam hun debuut maakte met muziek die samengevat werd met de titel “grunge”, en waarin Metallica de mainstream bereikte met “The Black Album”.

En dan heb ik het nog over de “minder obscure” vormen van heavy muziek, aangezien in de jaren 90 ook de nodige “klassiekers” zijn gemaakt in allerhande “zwarte”, “progressieve”, “vuilnis” en “dode” vormen van “metaal”. Daarnaast hebben we het ook over een tijd die, mede vanuit de zojuist genoemde muziekstijlen, gestalte heeft gegeven aan “serieuze vormen van gitaarspelen”.

En het feit wil dat ik in die tijd ook begonnen ben met het ontwikkelen van enige vermogens op het gebied van “geluid maken met 6 snaren”, mede ingegeven gok ik door het feit dat ik in muziek en het maken ervan voor het eerst een “serieuze uitdrukkingvorm” heb gevonden die “verder kan gaan dan woorden”.

Niet dat mijn muzikale voorkeur overigens beperkt bleef tot “stevige muziek”, daarvoor ben ik uiteraard “ietsje te eclecticisch aangelegd”. Bovendien doe ik gewoon graag wat ik leuk vind en heb ik nooit echt “serieuze gevoelens” gekoesterd ten aanzien van het concept “de behoefte hebben aan de goedkeuring van andere mensen”.

Derhalve heb ik ook nooit “per sé ergens bij willen horen” en kon ik het me op jonge leeftijd al permitteren om een voorliefde voor “goede muziek” samen te laten gaan met een grote waardering voor allerhande muzikale uitingen die je zou kunnen betitelen als “camp” en die gok ik ruim vertegenwoordigd zijn in “Het foute uur”.

“Let’s go outside” ²⁵

En hiermee zijn we zo langzamerhand aanbelandt bij de 2^e helft van mijn “jonge jaren”.

Hiervoor geldt ten opzichte van de 1^e helft dat er tussen mij en mijn leeftijdsgenoten wat Meer gemeenschappelijke interesses ontstonden. Niet alleen met betrekking tot muziek, maar ook met betrekking tot “wat er allemaal te zien en te beleven is in de wereld”. Daarbij moet je dat “beleven” vooral op een analoge manier interpreteren. Immers, mobiele telefoons waren nog geenszins “salonfähig” en dus waren praten, gezelligheid en “iets meemaken” iets dat je vooral “in real life” deed.

Je zou deze periode, indien je weer in het kader van “tegenstellingen” wilt denken, in contrast met de 1^e helft duidelijk kunnen typeren als een tijdperk waarin ik vooral “naar buiten” toe gericht ben geweest. Hetwelk gok ik deels ook samen hangt met de toegenomen mate van relatief “gedeelde” interesses met mijn omgeving.

---

²⁵ Outside (George Michael)

Daarnaast heb ik mijn leven in dat opzicht beleefd vanuit een perspectief van “toenemende zelfstandige Mogelijkheden”, en het feit dat ik in toegenomen mate “zelf alles kon doen en overall naartoe kon gaan” heeft waarschijnlijk ook bijgedragen aan het feit dat de verkenningen in mijn leven verhoudingsgewijs “een andere richting op gingen”.

Een van de uitvloeisels hiervan is bijvoorbeeld dat ik me in die tijd aanzienlijk Meer “bezig heb gehouden” met bijvoorbeeld “functioneren als een sociaal dier”, “de aandacht op je richten”, concept als “groepsdynamiek” en uiteraard allerhande vormen van relatief “hormonaal gedreven” nieuwsgierigheid.

Een prettige bijkomstigheid hierbij is dat de wereld in de jaren 90 een plek was waarin je als mens, en helemaal als tiener, relatief ongestoord “je gang kon gaan”.

Of dit nu in je voor- of nadeel is laat ik in het midden. Maar om gewoon even “een beeld uit die tijd” te schetsen: ik kan me nog herinneren dat ik op school voor de eerste keer “een concert meemaakte”, van in dit geval de Nederlandse band “The Scene”.

Zoals gezegd hebben we het niet over een tijd van “moeilijkdoenerij”, en daarbij kon ik op mijn 14^e indien gewenst al een baard laten staan. En niet gehinderd door een al te jeugdig uiterlijk zie ik mij nog staan in de schoolkantine in laten we zeggen een “aangenaam aangeschoten toestand” met in mijn linkerhand een biertje en de rechterhand een sigaret.

Niet dat ik het gebruik van stimulerende op jonge leeftijd wens te promoten maar het gaat me meer om het tijdsbeeld waarin, ook al was zulks niet officieel toegestaan op je 14^e, er niet meteen moord en brand geschreeuwd werd als je je niet aan de officiële regels hield.

En zeker ten opzichte van ons huidige tijdperk zijn daar waarschijnlijk ook wel een aantal oorzaken voor te noemen, die wellicht kunnen bijdragen aan het verschaffen van enige context, zeker voor diegenen die de jaren 90 niet al te bewust of geheel niet hebben “meegemaakt”.

Dat begint bij het historische kader waarbinnen we dit relatief “gouden-zo-niet-platina decennium” kunnen beschouwen. De jaren 90 vingen namelijk aan in de gloed van een aantal redelijk “eleverende evenementen en elementen” die de stemming er denk ik “aardig ingebracht hebben”.

Zo zijn daar: de val van “de muur”, het einde van de koude oorlog en de hieraan gerelateerde beleving inzake fixatie op nucleaire wapens, het einde van de apartheid en de opkomst van het internet. Daarbij hadden de meeste mensen in mijn direct ervaarbare omgeving ook genoeg Mogelijkheden om zich hier vrolijk over te voelen aangezien de meeste mensen, ook in economisch opzicht, het leven prima konden bolwerken en de algemene stemming gevoelsmatig “prima” was.

Mensen waren in die tijd gemiddeld genomen nu eenmaal veel minder geneigd om alles “uiterst serieus te nemen” hetwelk je bijvoorbeeld ook terug kunt zien in de populariteit van een fenomeen als “happy hardcore” of de “Spice Girls”.

Nu waren er in die tijd ook een hoop minder Mogelijkheden om iets serieus te nemen aangezien bepaalde Mogelijkheden toen nog niet Mogelijk waren. Daarmee doel ik op zaken als “aan je socials werken”, “de hele dag foto’s nemen”, “continu appen”, “content creëren”, “alle content die er op je af komt trachten te verwerken” en vooral de hele dag “van alles en iedereen ~ inclusief jezelf ~ wat moeten vinden”.

Zoals gezegd waren mobiele telefoons, laat staan de variant met toegang tot het internet, nog geenszins iets dat in het dagelijks leven “bestond”, behalve als een communicatiemiddel voor mensen die er zakelijk belang bij hadden.

Om die reden leefde je als mens ook niet onder een relatief digitaal vergrootglas, waren er niet continu dingen die ineens “viral gingen” en was “spelen” iets dat je nog vooral op analoge wijze met elkaar deed. En dat gold voor het leven in het algemeen. “Socializen” deed je normaliter offline en vertier was iets dat je “IRL” zocht, Samen met anderen die hierbij ook lijfelijk aanwezig waren. En

Plezier vinden om je heen was an sich ook niet moeilijk aangezien je in de regel nog vooral “om je heen” keek in plaats van “naar een apparaat”. En wegens gebrek aan een dergelijk apparaat was er in die tijd ook nog een duidelijke “incentive” om “erop uit te gaan” om iets te “Willen ontdekken”.

Alles dat je Mogelijk kon Willen kon namelijk nog niet “in eenoogwenk” virtueel dichterbij gehaald worden, en dus was zulks vooral een kwestie van er daadwerkelijk naar op zoek gaan. Iets waar ik gezien mijn toenmalige drang naar “buiten” in combinatie met mijn immer voortdurende nieuwsgierigheid geen enkele moeite mee had.

Nu ben je als mens van nature nu eenmaal geneigd tot een bepaalde hoeveelheid nostalgie, maar gaat als het om het tijdperk waarin mijn tienerjaren zich hebben afgespeeld dan zeg ik met nadruk: “Blij dat ik erbij ben geweest”.

Niet alleen het tijdperk was er een van “nogal je gang kunnen gaan”, ook als we het Specifiek over school hebben dan gold er over het algemeen dat ik me “gewoon vrij voelde”. Niet alleen namen mensen gemiddeld genomen alles nog niet te serieus, ook binnen het doorlopen van het VWO was dit voor mij en de meeste van mijn klasgenoten “prima te doen”.

Een van de redenen daarvoor is ongetwijfeld dat ik tot het deel behoorde dat met relatief minimale inspanningen op leergebied zich nog steeds prima wist te redden, zelfs als je “voor de lol” nog 1 of Meer vakken extra volgde in relatie tot het verplichte minimale aantal.

Zeker in de latere jaren bestond een les voor mij, mijn klasgenoten en vaak ook de desbetreffende docent tot op zekere hoogte uit “een beetje ouwehoeren”, en zo nu en dan ook nog wat aandacht besteden aan de officiële lesstof. En zo naderen we het eindexamen en het einde van “school” in de traditionele vorm.

Uiteraard valt er nog genoeg te vertellen over die tijd, maar om het tempo er een beetje in te houden wil ik niet al te lang bij alle details stil staan. Immers, daarvan volgen er nog genoeg in de latere delen van deze boekenreeks, als ik ze plaats in het licht van de specifieke onderwerpen die ik erin behandel.

Voor nu wil ik jullie gewoon enig beeld schetsen zodat jullie in ieder geval over enige chronologie beschikken als context bij het antwoord op de vraag "Hoe kom je erop om een boek te gaan schrijven?". Een van de belangrijkste dingen die daarbij in zekere zin nog een rol speelt, ook als het gaat om de volgende fase in mijn leven dan is het wel dat ik het prima vind om "gewoon te doen wat ik doe" zolang ik er mijn leven maar mee kan verrijken.

Het gevolg hiervan is dat ik ook nooit echt de behoefte heb gehad om "iets te worden" behalve "Mezelf".

Niet dat ik me nooit een voorstelling heb gemaakt hoe het zou zijn om bepaalde dingen in het leven te doen, zoals van mijn part het bezoeken van de ruimte of lid zijn van een internationale rockformatie. Echter zoals zo veel dingen hebben we het dan over zaken die "op zich heel interessant zijn" maar tegelijkertijd niet interessant genoeg om er "het overgrote deel van de rest van mijn leven aan te besteden".

Om die reden heb ik ook nooit heel veel aandacht besteed aan mijn studiekeuze.

Het feit dat ik vroeg of laat op een universiteit zou eindigen, of toch op zijn minst in de studentenadministratie zou voorkomen, is iets waar ik altijd zoals met wel Meer dingen "gewoon vanuit ben gegaan". En als je geen Specifieke behoefte voelt om je in een Specifieke richting te ontwikkelen, en tegelijkertijd wel bezig gaat zijn met iets dat op een later moment zich moet vertalen naar een inkomen, dan kun je net zo goed je aandacht vestigen op de ontwikkeling van dat "inkomen" in het algemeen, en dus economie gaan studeren.

Overigens zou je kunnen zeggen dat bij de Aanvang van mijn studie mijn lot al in zoveel woorden vaststond. Nu ken ik ondanks mijn natuurlijke voorliefde voor "magie" in de regel weinig autoriteit toe aan de eventuele "voortekenen" die een mens in zijn leven kan ervaren, desondanks heb ik aan het begin van mijn studententijd voor mijn gevoel een "duidelijke boodschap" mogen ontvangen...

Bestaande uit exact 1 woord dat mij ter hand gesteld werd teneinde mezelf toegang te kunnen verschaffen tot het universiteitsnetwerk.

Dit wachtwoord kwam in mijn bezit toen ik mijn introductie had op wat toen nog heette de "Katholieke Universiteit Brabant", de organisatie die ik de eer heb gegund om mijzelf van het noodzakelijke excuus te voorzien om me over te kunnen geven aan de behoefte om een aantal jaren, gesubsidieerd en wel, lamleendig studentengedrag te kunnen vertonen.

En vroeger ~ sorry: "vruuger", we zijn ten slotte in Tilburg ~ kwam een wachtwoord nog overeen met iets dat je met grote mate van waarschijnlijkheid in de "Dikke van Dale" zou moeten kunnen aantreffen. In mijn geval was dit het woord...

Xenofilie

~{I shit you not}~²⁶

Op het moment dat ik dit wachtwoord in ontvangst nam, ontstond bij mij in ieder geval een gevoel dat duidelijk gekenmerkt werd door de gedachte:

“Goh, ze kennen mij hier al volgens mij...”.

Het moge duidelijk zijn dat mijn hang naar universele en permanente educatie waarschijnlijk duidelijk door het universum was opgepikt. Vervolgens heb ik gedurende een jaar of 6 à 7 vooral van alles gedaan behalve letterlijk studeren. Niet getreurd, de “university of life” heeft Meer dan genoeg cursussen in de aanbieding waar een mens zich verder mee kan ontwikkelen. Iets dat daar duidelijk een bijdrage aan heeft geleverd is mijn lidmaatschap van een studentenvereniging.

Ten eerste is er niets zo goed voor je creativiteit als lid worden van een organisatie die in zekere zin “jezelf vermaken” als doel heeft. Het is ronduit verbazingwekkend wat er allemaal aan creativiteit loskomt als je op een doordeweekse dag kansloos aan een bar hangt en samen met anderen besluit om “kansloos en nutteloos bezig zijn” tot een kunst te verheffen.

Vormen van “activiteit” die in al hun vruchtbaarheid de nodige bijproducten kan opleveren. Zoals het organiseren van heuse gladiatorengevechten, entertainment waarbij je ook in educatief opzicht weer kan groeien middels het ontwikkelen van het besef dat een “zachte” opblaasbare “knuppel” soms Meer dan “hard genoeg” kan zijn.

Of je besluit dat bier drinken en de bijbehorende gezelligheid best gecombineerd kunnen worden met het concept “minigolf”, hetwelk je met enig “doe het zelve” weet Samen te vatten tot het fenomeen “Pub Putten”.

Daarnaast is een lidmaatschap van een vereniging, zeker als die qua leden enige diversiteit vertoont, over het algemeen iets dat je gewild en ongewild dingen laat beleven met mensen van allerlei pluimage.

Mensen waar je normaalgesproken wellicht niet van nature mee om zou gaan. En dat is in de regel op zijn zachtst gezegd wel enigszins bevorderlijk voor je “social skills” en het vermogen om mensen in het algemeen niet met al te veel argwaan tegenmoet te treden. En uiteraard heb je er ook gewoon een hoop lol aan, zodat het risico dat je op al te jonge leeftijd het leven al veel te serieus gaat nemen enigszins gemitigeerd wordt.

---

²⁶ “Sgt. Barnes” in Platoon (Oliver Stone)

En verder mag je jezelf hier uiteraard ook enig clichématig studentengebral, zuipen en vooral Samen zijn en gewoon doen bij voorstellen. En daarnaast, en al helemaal binnen mijn “dispuutsverband”: veel met elkaar meemaken waaronder ook “serieus heftige shit”, je leven met elkaar delen en eventueel vrienden voor het leven worden.

Iets dat binnen het kader van de “ranzige zakken zaad” waar ik toe behoort waarschijnlijk vooral gebaseerd is op de grote mate van ogenschijnlijk “variatie” van de deelnemers en hun “natuurlijke nieuwsgierigheid” als verbindende factor.

Iets dat ook goed is voor je sociale vaardigheden en tevens een goede mogelijkheid vormt om een idee te vormen van “serieus aan het werk zijn” dan is het werken in de horeca. Niets zo leuk dan bijdragen aan het plezier van anderen, en “gedurende het proces” wellicht ook af en toe om te moeten leren gaan met mensen die het een beetje “te gezellig hebben”.

Iets waar ik nooit zo’n moeite mee heb gehad, een beetje spanning houdt de boel levend en mijn van nature minimalistische adrenalinespiegel betekent in de regel dat een poging om “intimiderend” of “opgefokt” over te komen bij mij meestal vooral “uiterst aandoenlijk overkomt” en zelden leidt tot “confrontatie vermijdend gedrag” van mijn kant, al was het maar omdat ik in beginsel nooit zomaar bij voorbaat voor iemand aan de kant ga.

Naast allerhande studentikoos gedoe heb ik in deze tijd ook de bezigheid “muziek maken” weer verder laten evolueren. In mijn middelbare schooltijd was ik nog met name bezig met gitaar spelen, zowel “op zolder” als “Samen met anderen in een band die wel eens optreedt”.

Maar uiteraard kwam het onvermijdelijke moment dat ik er op persoonlijke wijze Meer van wilde maken, en tevens gestalte wilde geven aan mijn behoefte aan een “geheel”. Nu viel dat prettig samen met de digitale ontwikkelingen van die tijd, waardoor het inmiddels Mogelijk was geworden om met relatief minimale middelen zelf muziek op te nemen.

Daarbij had mijn muzikale interesse zich niet alleen verdiept, maar ook verbreedt, waardoor ik allang niet meer alleen op de gitaar een behoorlijke vaardigheid had ontwikkeld. Neen, inmiddels was ik in staat om een complete “one-man-band” te vormen, en dus kon ik naar hartenlust werken aan het ontwikkelen van eigen composities en de benodigde creatieve talenten.

Deze, maar ook een hoop andere bezigheden hebben gedurende die periode weer verder gestalte gegeven aan mijn Permanente Educatie, totdat er ergens een moment kwam dat ik mede door het eindige karakter van de noodzakelijke staatssteun lichtelijk “gedwongen” werd om “een enigszins serieuze baan” te zoeken.

Hierbij werd ik overigens niet gehinderd door het feit dat ik niet officieel het volledige aantal studiepunten bij elkaar heb gesprokkeld. Voor mezelf ging het bij studeren zoals gewoonlijk vooral om “bruikbare inhoud verzamelen” en daarbij gold zeker in die tijd dat je voor een functie in de IT sowieso niet aan al te veel eisen hoefde te voldoen.

Nu zou een oplettend mens op basis van mijn persoonlijke levensbeschrijving tot nu toe zichzelf de vraag kunnen stellen waarom iemand met mijn karakter überhaupt zichzelf ertoe wil bewegen om iets “redelijk normaal te doen”.

Nu is dit iets dat, zoals wel Meer dingen in mijn leven, min of Meer “gewoon zo gelopen is”. Aan de andere kant zou je daarbij jezelf nog steeds af kunnen vragen waarom ik niet bewust een poging heb ondernomen om “een geheel andere kant op te lopen”.

Ik gok dat mijn ziekte, die letterlijk gestalte gaf aan mijn wachtwoord voor het universiteitsnetwerk, hier een duidelijke rol in heeft gespeeld. Sowieso was ik in deze tijd zoals gezegd veel bezig met het verbreden van mijn creatieve horizon door het componeren van muziek.

Daarbij geldt zoals gewoonlijk dat ik nu eenmaal de behoefte heb om me nogal specifiek uit te drukken, en dat houdt ook in dat ik pas de behoefte voel om in publiekelijk opzicht “iets te doen” als ik eerst persoonlijk tevreden ben over het resultaat. En dat vereist absolute vrijheid wat mij betreft.

Om die reden alleen al zou ik me niet kunnen voorstellen dat ik me erop had toegelegd om bijvoorbeeld te gaan studeren aan de toen nog vrij nieuwe Rockacademie, of zou hebben getracht me aan te sluiten bij een band om “professioneel iets met muziek te doen”.

Hoe aanlokkelijk het idee van een “redelijk creatief beroep” wellicht ook mag lijken, het idee dat muziek tot op zekere hoogte een “moeten” zou worden in plaats van iets waar ik in alle vrijheid van kan genieten heeft me nooit aangestaan. In dat opzicht klinkt “een salaris verdienen waarmee je je eigen thuisstudio kan financieren om in alle vrijheid te creëren” al een stuk beter.

Of wellicht dat ik onbewust rekening gehouden heb met het “risico” dat mijn eventuele deelname aan “professioneel muziek maken” wel eens tot succes zou kunnen leiden. Succes dat eventueel weer zou kunnen leiden tot een relatief oncontroleerbare vorm van “beroemdheid”.

Nu heb ik er op zich geen enkele moeite mee om Specifiek in de belangstelling te staan, integendeel. Maar het beeld dat ik persoonlijk bij het fenomeen “bekendheid” heb wordt vooral gevormd door het gegeven dat dit tot een grote mate van “niet Specifiek” maar wel “in de belangstelling staan” kan leiden.

Zoals gezegd hecht ik nogal aan mijn persoonlijke vrijheid, wat voor mij onder andere inhoudt dat ik zomaar naar een winkel kan gaan om ongestoord “iets lekkers te gaan halen”, dat ik vrij over straat kan lopen en dat ik nagenoeg volkomen mijn eigen agenda kan bepalen.

Voor zover het andere mensen betreft heb ik in de regel alleen behoefte aan permanente aandacht van de mensen waarmee ik bewust en op “persoonlijke en relatief diepgaande basis” contact mee heb. “Gewoon” aandacht krijgen is voor mij net zoiets als smalltalk, het “vult” in mijn persoonlijke beleving voor geen meter en ik koop er dan ook weinig voor.

Niet dat ik nooit spontaan sociaal contact aanga, maar dat is wat mij betreft vooral leuk als het gebaseerd is op spontaniteit en “wie” ik ben, in plaats van op een gedwongen en obsessieve manier die vooral gebaseerd zou zijn op “wat” ik ben en “wat” ik doe.

Ieder zijn eigen ding, maar als ik me het leven van het gemiddelde pop-icoon probeer voor te stellen, waarbij je gok ik vooral echte vrijheid ervaart op je eigen privé-eiland ~ waar de kans dat je een keertje spontaan iemand ontmoet dan weer heel klein is ~ dan kom ik voor mezelf niet verder dan het gevoel dat een dergelijk bestaan voor mij “geen leven” zou zijn.

Ergens is het dus te hopen dat mijn schrijven mijn persoonlijke populariteit niet al te zeer zal doen toenemen... alhoewel mijn drang naar het “niet voor de hand liggende” er uiteraard wel “wat voor voelt” om het schrijven van een boek te zien als een vorm van Mogelijk “spelen met je leven”.

Maar er is hoe dan ook in ieder geval nog een duidelijke reden dat ik een deelname aan “de burgermaatschappij” nooit heb uitgesloten.

Ik ben zoals gezegd nu eenmaal geïnteresseerd in het leven en het doorgronden hiervan. En in onze wereld is het nu eenmaal zo dat bij wijze van spreken zo’n driekwart van alle mensen iets heeft dat je als een “kantoorbaan” zou kunnen aanduiden.

Nu is het hebben van een dergelijke baan iets dat duidelijk zijn sporen nalaat op de desbetreffende eigenaar, en heeft het desbetreffende fenomeen zelf voldoende idiosyncratische eigenaardigheden.

En ik zou me persoonlijk ondanks mijn niet bepaald bescheiden fantasie nooit kunnen voorstellen dat ik bij wijze van spreken “vanuit mijn ivoren torentje” liedjes zou zitten schrijven over de wereld om me heen, zonder enige persoonlijke ervaring te hebben met hetgeen dat voor een groot deel van die wereld een dagelijkse realiteit vormt. Ik me ongetwijfeld vooral gefrustreerd hebben gevoeld over het idee dat ik “duidelijk iets gemist zou hebben” in mijn leven.

Je bent nieuwsgierig of je bent het niet...

Daarnaast is het hebben van een “baan” iets dat nog wel andere voordelen heeft. Ten eerste mag je jezelf, als je in ieder geval in staat bent om enigszins op wereldniveau te “beleven”, jezelf gelukkig prijzen als je überhaupt in staat bent om een meer dan dekkend inkomen te verdienen. Zeker als dit ook nog eens plaatsvindt onder omstandigheden die niet rechtstreeks relatief kankerverwekkend, mensonterend of levensgevaarlijk zijn.

Tevens is een baan over het algemeen iets dat je de Mogelijkheden biedt om jezelf verder te ontwikkelen. Niet alleen vakinhoudelijk, maar ook doordat je wellicht leert om enige verantwoordelijkheid te nemen, iets leert over de zeer relevante wijsheid dat er in het leven

meestal “nogal een groot gat” ervaren kan worden tussen de “theorie en praktijk”, en het feit dat “werk” sowieso meestal leidt tot het hebben van sociaal contact.

En daarbij biedt het hebben van een inkomen dat “ruimte laat voor iets extra’s” tot op zekere hoogte ook tot het kunnen creëren van nieuwe Mogelijkheden om naast je werk Mogelijk “nog Meer” te doen.

Gaandeweg heb ik overigens nog een andere duidelijke meerwaarde kunnen ervaren van het werken in een substantiële organisatie. En dat is dat je deze tot op een “behoorlijke hoogte” kunt beschouwen als “de wereld op Madurodam formaat”. Veel van de mechanismen die vorm geven aan de wereld om ons heen, van de economie tot de politiek, zijn ook te ontwaren binnen de muren van een kantoor.

Ergo: als je Meer wilt snappen van menselijk gedrag zowel op individueel als op collectief niveau, dan zit je op kantoor “helemaal niet zo verkeerd”. Zeker niet als je in de regel je ook niet “overdreven druk” hoeft te maken om in ieder geval naar enig behoren te presteren, waardoor je tijd genoeg hebt voor het doen van allerhande observaties die je Permanente Educatie weer naar een hoger niveau tillen.

En dat klinkt wellicht voor sommigen als “leven in relatieve weelde”, maar voor mij werd het ondanks alle positieve dingen die ik “eruit heb gehaald” ook in toenemende mate “een afschuwelijke glazen gevangenis”.

Een gevangenis die in zekere zin een extra cordon is gaan vormen rondom het gegeven dat ik zoals ik al eerder heb verteld sowieso altijd in een wereld geleefd heb die als het gaat om “adequate uitdrukkingsmogelijkheden” wel het een en ander te wensen over heeft gelaten.

Des te Meer reden dus om in ieder geval te proberen om er dan maar “zelf iets van te maken”.

How did it come to this?

En daarmee zijn we op het punt aanbeland dat we echt dieper in kunnen gaan op de vraag “waarom een boek”?

Zoals jullie van mij inmiddels gewend zijn heeft het antwoord hierop de nodige facetten, die niet in 3 woorden te vangen zijn. Laat ik beginnen met het relativeren van de verwachtingen hieromtrent. Ik kan me namelijk levendig voorstellen dat voor een deel van de lezers het idee om als “schrijver” door het leven te gaan een bepaalde aantrekkingskracht heeft.

Voor mij persoonlijk geldt dat ik zeker niet specifiek de behoefte voelde om een “schrijver” te worden. Voor mij is die term namelijk verbonden met de activiteit van het schrijven zelf. In die hoedanigheid bedoel ik met een “schrijver” dus iedereen die iets voor het plezier schrijft, of die toch in ieder geval vanuit een persoonlijke behoefte en niet een strikte noodzakelijkheid zoals het invullen van een formulier iets op schrift stelt.

Ergo: als ik schrijf ben ik een schrijver.

Echter: deze kwalificatie is er een waar ik verder weinig mee kan. Ik ben gewoon mezelf en ik doe wat ik doe, zonder dat ik hierbij een uitgesproken behoefte voel om met mijn bezigheden mijn identiteit te vormen of "iets of iemand te zijn". En de gedachte dat ik mezelf zou veroordelen tot de verplichting om met enige regelmaat een boek te moeten schrijven is niet iets waar ik persoonlijk erg warme gevoelens bij ervaar, ik hou er immers niet van om buiten mijn eigen verlangens om veel te "moeten".

Nee, de redenen van het feit dat ik de tekstverwerker opgepakt heb is in zekere zin veel pragmatischer en persoonlijker van aard dan het verlangen om interessant te kunnen doen op feestjes, of om hoe dan ook "een boek uitgebracht te hebben".

De oorsprong van dit boek begint met mijn eigen levenservaring, die zoals vermeld inhoudt dat ik nogal "veel" en nogal "veel verscheidenheid" ervaar, wat resulteert in het feit dat ik nogal snel iets doorzie en bovendien makkelijk dingen aan elkaar kan verbinden wat ervoor zorgt dat ik de wereld van kinds af aan vaak ervaar op een wijze die met normale simpele woorden nauwelijks recht gedaan kan worden.

En daar kun je zoals we inmiddels weten nog aan toevoegen dat ik primair op basis van meestal weinig ingetogen emoties functioneer. Meestal doe ik dingen omdat ik ze nu eenmaal zo "voel" zonder dat ik überhaupt specifiek de behoefte heb om uit te kunnen leggen waarom ik dit zo voel. Zo werkt dat als je van nature een nogal sterk ontwikkeld zelfbesef hebt, en bovendien nagenoeg volledig ongeremd en ongefilterd bent.

Voor mezelf is dat ten aanzien van mijn eigen handelen geen issue, aangezien ik een nogal innige relatie met mijn gevoel heb en daarom ook zonder een rationele verklaring meestal heel goed weet "waarom" ik iets wil doen.

Dit gezegd hebbende, ik ben nu eenmaal een xenofiel en dat houdt bij mij in dat mijn Meer rationale analytische kant bepaald geen ondergeschoven kindje is. Indien gewenst ben ik dus wel in staat om mijn gevoel te vertalen naar een verklaring, echter dit vereist wel enige "vertaling" van mijn gevoel naar woorden. Zoals gezegd is het voor mijn persoonlijke handelen en wandelen niet noodzakelijk dat ik mijn eigen gevoel kan verklaren of benoemen aangezien ik er een innige relatie mee heb en er dus blindelings op kan vertrouwen.

Maar naar andere mensen toe wordt dit vaak al gauw een stuk lastiger. Die kunnen namelijk niet in mijn hoofd kijken en al helemaal niet voelen wat ik voel. Nu wil ik soms nog wel eens een poging wagen om er enige uitleg aan te geven, maar helaas gaat die het abstractieniveau van de meeste mensen ietwat te boven.

En zeker in mijn jongere jaren, toen ik nog niet in staat was om op zijn minst "een klein beetje" uit te leggen, aan de hand van redelijk treffende vergelijkingen, had ik meestal vrij snel het gevoel dat iedere poging van mijn kant om wat er in me omgaat toe te lichten hooguit kon eindigen in frustratie.

En dat komt ook omdat ik de meeste dingen in de regel gewoon “zie”. En inzicht is iets dat nu eenmaal een normale redeneertrant overstijgt. Je komt op een punt dat je de keuze hebt om een soort van “plaatje” te schetsen die het geheel enigszins weergeeft, zij het op een nogal statische manier die sowieso niet al te veel recht doet aan de dynamiek van het geheel.

Daarbij geldt dat wat ik “zie” zoals bij alle mensen voor een groot deel gebaseerd is op, en omgeven wordt door, de manier waarop ik de wereld in het algemeen ervaar. En voor die broodnodige “persoonlijke context” geldt dat mijn “wondere wereld” nogal afwijkt van iedere gangbare norm, waardoor de meeste mensen wat ik met ze probeer te delen vaak al per definitie in totaal het verkeerde licht zien. Of dat er überhaupt geen vorm van een “algemeen verklarende lichtbron” enig “contextueel licht op de zaken kan werpen”.

En bovendien neigen de meeste mensen in mentaal opzicht van nature er vooral naar om iets op een rationele manier te begrijpen en te beschouwen, waardoor ze niet proberen om een relatief abstract plaatje te zien dat ik aan het schetsen ben.

In plaats daarvan proberen ze ergens in mijn, op dat moment ongetwijfeld “enigszins wazige” verhaal, een detail vast te grijpen aan de hand waarvan ze vervolgens iets “letterlijk” proberen te “begrijpen”, terwijl ik juist het principe erachter uit probeer te leggen.

Ik zou er natuurlijk voor kunnen kiezen om dan maar te trachten alles heel uitgebreid en in detail uit te leggen. Maar dat leidt al gauw tot een gevoel dat ik zoals gezegd “werkelijk niet Meer weet waar ik moet beginnen”, om een verhaal te kunnen vertellen dat nog enigszins weergeeft hoe ik iets ervaar in plaats van een bedroevend simpele abstractie ervan die in niets meer lijkt op hetgeen ik beleef en het beeld dat ik voor me zie.

En daar komt ook nog bij dat de hoeveelheid “beeld” en detail en samenhang eigenlijk altijd “vrij omvangrijk is”. Probeer het je voor te stellen alsof je “gewoon even iets wil vertellen” dat net in je opgekomen is. Stel je daarbij voor dat het beeld dat je minimaal moet schetsen om het gevoel te hebben dat je een beetje behoorlijk “uitdrukking aan jezelf hebt gegeven” te vergelijken is met De Nachtwacht.

En daarmee bedoel ik in dit geval een zeer gedetailleerd schilderij waar “van alles” in te zien is en dat gekenmerkt wordt door het hebben van “serieuze afmetingen”.

Ik gok dat deze beschrijving voor sommige mensen ernstig herkenbaar is, en dat hetzelfde geldt voor de bijkomende vraag “waar begin je überhaupt met je verhaal?”.

Een verhaal dat voor mezelf in 1 oogopslag duidelijk is, maar dat om “gedeeld” te kunnen worden eerst tot op zekere hoogte nu eenmaal in zijn geheel beschreven zal moeten worden, al was het maar om er in mijn eigen beleving enig gevoel van bevrediging en daadwerkelijk contact aan over te houden.

Laat ik volstaan met te zeggen dat je, zeker naar verloop van tijd, vaak nog maar weinig animo voelt om “echt iets te delen” omdat je bij voorbaat al weet dat, zelf als je met enige noeste arbeid serieus een poging waagt, het resultaat nog steeds zal zijn dat de meeste mensen vooral zullen achterblijven met de gedachte “nogal een vaag verhaal, het zal wel...”.

Bovendien hebben we het dan dus inderdaad over “serieus aan de slag gaan”. En ondanks het feit dat ik best wat energie heb voel ik er weinig voor om bij ieder, voor mij relatief “klein dingetje” waar ik het over wil hebben, sowieso minimaal een uur college moet geven om op zijn minst een kans te maken om getrakteerd te worden op “een blik van herkenning en begrip”.

En dan laat ik voor het gemak nog maar even achterwege dat we het hier over een statische versie hebben van hetgeen ik in mijn geest voor me zie.

Maar zoals gezegd zijn bij mij de dingen meestal ook nogal “in beweging” en heb ik er door bepaalde kenmerken bijvoorbeeld beangstigend weinig moeite mee om bijvoorbeeld grote periodes aan tijd samen te vatten en er nog steeds “iets” in te zien, of dingen een eind in de toekomst te projecteren en ze voor te stellen vanuit het perspectief van “wat ze Mogelijk kunnen worden”.

Dus eigenlijk doen we mijn “uitdaging” Meer recht door het niet voor te stellen als een schilderij, maar eerder als een “full length feature film” met een speelduur van een uurtje of drie.

Ik zou zeggen: “Veel succes met uitleggen...”.

En bovendien is “beleving” voor mij natuurlijk nogal een belangrijk “ding”. Ik beleef dingen die me echt boeien nogal intens, en die intensiteit is in zekere zin ook een vereiste om echt enthousiast ergens van te kunnen worden. Als ik niet echt ergens “in op kan gaan” dan is de bevrediging die ik ervaar meestal nagenoeg nihil.

En dat is iets dat voor andere mensen vaak niet waar te nemen is. En als ik mezelf met andere mensen vergelijk dan besef ik me ook al snel dat de eerder genoemde “beleving” voor mij in de regel de voornaamste factor is als het gaat om ergens “bevrediging in te vinden”, in wat dan ook.

En mede door omstandigheden neigen veel mensen in deze tijd extreem naar “het rationele” waardoor ze onbedoeld op mij vaak overkomen als mensen “in robot modus” die onbewust het concept “emotie” weinig gestalte geven, behalve dan door deze te ontwijken en ze in te houden.

Nu heeft dit laatste een duidelijke achtergrond vanuit onze evolutie als mensen, en ik zal er in de volgende delen van IAI dan ook ruim aandacht aan besteden. Voor nu echter is het wat mij betreft vooral belangrijk om, hoe ironisch ook, vooral stil te staan bij “hoe het voelt”.

Want voor mij is “hoe het voelt” zoals gezegd in mijn dagelijks leven normaliter “de drijvende factor”, hetwelk het voor de mensen om me heen vaak sowieso moeilijk maakt “om me te volgen”. Als je zelf veel minder nadruk legt op het feit dat je ergens, behalve dat je in je leven het een en ander “moet” er beslist “een bepaald gevoel aan over wil houden”, dan is het je

heel moeilijk voor te stellen waarom iemand als ik ogenschijnlijk “nogal moeilijk te behagen ben”.

Immers: “moeten” leidt meestal tot het uitgangspunt dat je tot op zekere hoogte gewoon blij en tevreden bent als iets “lukt” en “gedaan” is waarbij de relatieve relevantie ervan, en vooral “de manier waarop”, er weinig toe doet. Maar als je zoals ik nagenoeg permanent het leven ervaart vanuit het perspectief van “Willen” en dan ook nog “Willen op Mijn manier” dan is het op zijn zachtst gezegd lastig om nog enige voldoening te ervaren waar andere mensen ogenschijnlijk in ieder geval nog gewoon voor hun gevoel gewoon “een leven” lijken te hebben.

En op die manier ben ik gaandeweg steeds verder af komen te staan van een groot deel van de realiteit van de mensen om me heen, en hierdoor ook steeds verder van die mensen zelf af ben komen te staan. Nu hoef ik naar ik veronderstel geen uitleg Meer te geven bij het feit dat ik tot op zekere hoogte als “lone wolf” te typeren ben en me derhalve nooit echt een onderdeel van “de grote groep” heb gevoeld.

Tegelijkertijd zou je op dit punt in het boek aangekomen ook allang het besef mogen hebben dat ik “bepaald niet eenzijdig ben” en dat “de mensen om me heen” en het contact hiermee nu juist een extreem relevante factor zijn in mijn leven.

En zo heeft wat je aanvankelijk als een “persoonlijke wordfeud” zou kunnen beschouwen, zich gaandeweg ontwikkeld tot “een relatief allesbeperkende uitdaging”. Aanvankelijk was het vooral moeilijk om het onbeperkte leven te vatten in de beperking van het gesproken of geschreven woord, maar was ik wel gewoon in staat om “mijn ding kon doen” en op basis van een zekere “common ground” en bepaalde “common interests” mezelf enigszins te verbinden met de mensen om me heen, zij het met “enige vaagheid”.

Maar inmiddels kan ik eigenlijk nauwelijks Meer uitleggen hoe het voelt om in je leven zelden Meer dan, laten we zeggen 15% van jezelf en alles wat er in je omgaat, nog enigszins tastbaar en deelbaar te maken voor de mensen om je heen.

Alsof je permanent in een soort onzichtbare gevangenis leeft, waarbij je continue wordt geconfronteerd met dingen die voor jezelf heel tastbaar zijn, maar voor anderen nooit op een plek zijn waar ze “erbij kunnen komen”.

Voeg daar dan nog aan toe dat die dingen op zijn zachtst gezegd continue in omvang toenemen door de nog steeds immer voortdurende PE aan mijn kant, waardoor ik in een situatie ben beland waarin ik enerzijds voor mijn eigen gevoel zelden “echt relevant bezig ben”, en tegelijkertijd “des te Meer relevant te delen heb”.

En tot slot is daar dan nog het aperte gebrek aan dynamiek, gevoel, spanning en vooral Uitdaging dat een mens zo nu en dan wel relatief gek kan maken...

~*{...Alles is zo saai...

...wat een rotleven...

...ik houd gewoon op met ademen...}*~²⁷

En met uitdaging” bedoel ik niet de noodzaak om “gewoon relatief geestdodend en inspiratieloos, maar heel hard te werken” waarmee ik gok ik toch op zijn minst een substantieel deel van alle activiteit in het bedrijfsleven typeer naar mijn persoonlijke beleving.

Nee, ik heb het over het soort uitdaging waar je werkelijk “Meer aan overhoudt” en dat in de regel ieder serieuze vorm van vooruitgang in de menselijke evolutie gekenmerkt heeft.

Je zou de afgelopen jaren van mijn leven in toenemende mate kunnen beschrijven als een leven in “suspended animation” en in “serieuze isolatie” waardoor het gok ik voor de mensen om me heen steeds moeilijker is geworden om nog echt een “beeld” van me te kunnen krijgen, en voor mijzelf om een beeld van mezelf te geven.

Een beeld dat met enige deelbare inhoud recht kan doen aan het exterieur, dat waarschijnlijk hooguit doet vermoeden dat ik inmiddels inderdaad een serieuze kandidaat ben voor de titel “s-Werelds meest eigenwijze en derhalve ook meest onverstoorbare klootzak”.

Immers: wat is eigen wijsheid waard als je die voor jezelf moet houden?

Ik kan nog wel een tijdje doorgaan, maar voor nu heb ik denk ik wel een beeld gegeven van wat je zou kunnen beschouwen als een “serieuze uitdaging” in mijn leven, die er niet alleen voor heeft gezorgd dat ik nogal eens lichtelijk “schimmig” overkom, maar die er ook voor heeft gezorgd dat ik ten aanzien van de dingen die me echt bezighouden vaak niet eens een poging onderneem om te proberen ze met de mensen om me heen te delen.

Niet omdat ik moeite heb om mezelf te tonen aan anderen of geen Waarde aan mezelf hecht, integendeel. Zo heb ik persoonlijk weinig met het concept “vragen die je niet zomaar stelt”. Ik vind het nu juist fijn om zo exact en diep mogelijk te gaan, en ook als ik je net ontmoet heb mag je in alle oprechtheid letterlijk Alles aan me vragen en zul je, indien ik erover beschik ook een oprecht antwoord in ontvangst mogen nemen.

Nee, het is omdat ik voor mijn gevoel nooit echt over de middelen heb beschikt om me echt serieus effectief te kunnen uiten naar anderen toe als het gaat over “wat er echt allemaal in me omgaat”. En hierdoor heb ik, in tegenstelling tot mijn karakter, het nodige voorbehoud gekweekt ten aanzien van de interactie met mijn omgeving. Eerlijk gezegd ben ik maar wat blij dat ik “zwaar bovenmatig fucking eigenwijs” ben, en over het vermogen beschik om me te kunnen wentelen in de weelde van mijn eigen onbegrensde innerlijke wereld...

---

²⁷ “Elin” in Fucking Åmål (Lukas Moodysson)

...Zonder dat was ik waarschijnlijk ondanks alle liefde van alle mensen om me heen, en het plezier dat ik uit het leven kan halen op zijn minst “compleet gek geworden van alles”.

En geloof me maar als ik zeg dat ik dat punt vaak genoeg in mijn vizier heb gehad.

Het feit dat er voor mijn gevoel vaak een soort onzichtbare muur om me heen staat, waar ik nagenoeg niet doorheen kan komen is iets dat soms een enorm gevoel van leegte met zich meebrengt.

Een gevoel dat leidt tot de beleving dat een groot deel van mijn leven aanzienlijk Meer Waarde en vreugde voor mezelf en anderen zou kunnen opleveren dan het voor mijn gevoel daadwerkelijk vaak doet.

En dat is eenzaam. Heel eenzaam.

Een eenzaamheid die ergens heel absurd is. Als je uitgaat van het idee dat een mens zich verheugd mag voelen als je iemand in je leven hebt die oprecht om je geeft, en die je accepteert zoals je bent, en waar je in principe alles mee zou kunnen delen, dan ben ik iemand die in alle oprechtheid minstens 2 handen nodig heeft om die mensen te tellen. En dat is voor zover ik weet naar gemiddelde maatstaven wat je noemt “een enorme luxepositie”.

En dat is iets waar ik heel dankbaar voor ben, dus voor iedereen die zichzelf als een vriend van me beschouwd: ik hou van je en ik ben heel dankbaar voor alles dat je aan mijn leven hebt toegevoegd.

Maar desondanks leef ik meestal redelijk in de schaduw van het gegeven dat de meeste mensen mij nu eenmaal “tot op een zekere hoogte” kunnen volgen, en daarna redelijk “lost in space raken”.

Altijd weer die “muur”, die stomme woorden die in al hun beperkingen me zo slecht in staat stellen om mezelf naar behoren te kunnen verbinden met de mensen om me heen om ze deelgenoot te maken van wat er “echt allemaal in me omgaat”.

Hoe eenzaam ik me ook mag voelen op het moment dat ik dit schrijf, tegelijkertijd besef ik me dat ik met het voorgaande relaas in zekere zin gestalte geef aan een onnoemelijke ironie...

...Want ik gok dat als er IETS is dat mij verbindt met de levens van nagenoeg ALLE andere mensen in deze wereld, het nu juist exact de gevoelens en de uitdaging zijn die ik zojuist beschreven heb.

Alleen is het bij mij geheel “in de lijn van mijn persoonlijkheid” op zijn zachtst gezegd wat Meer en prominenter aanwezig als “beperkende factor” dan in de levens van veel mensen om me heen.

Eerlijk gezegd heb ik in mijn leven de volle impact van deze uitdaging die, “hoe frustrerend en ingrijpend ook” zo normaal voor me is geworden dat het me vaak niet meer opvalt, pas redelijk recent op waarde kunnen schatten. Als je iets zo gewend bent dan heb je op een gegeven moment niet meer door hoezeer je leven in essentiële zin beperkt wordt door je onvermogen om je te uiten...

...totdat je erover gaat schrijven en je voelt hoeveel emoties en verdriet ermee gepaard gaan wanneer je het in zijn volle omvang op papier te zien staan...

Als je zo veel fijne mensen in je leven hebt maar ongewenst maar een fractie van jezelf kunt delen omdat je nu eenmaal nauwelijks in staat bent om voor je eigen gevoel er op een treffende manier over te praten, dan kun je maar beter af en toe lachen om de absurditeit ervan...

...Want je zult je ondanks die mensen waarschijnlijk nog wel eens alleen voelen. Ja, ik heb een hoop te vertellen en ik heb daarbij in beginsel nooit de behoefte om hierin “iets voor mezelf te Willen houden”. Desondanks ik heb tot op zeer grote hoogte de gewoonte ontwikkeld om het vaak niet eens Meer te willen proberen. Omdat iedere poging daartoe meteen omringd wordt door de verwachting dat het waarschijnlijk “toch niet echt over zal komen”, waardoor ik bij Aanvang al meteen tot staan wordt gebracht door het gevoel “Ach, laat ook maar...”.

Nu weet ik niet exact hoe vergelijkbaar de persoonlijke achtergrond is van degene die de onderstaande quote aan mij introduceerde, maar een voormalig collega van me drukte het wat mij betreft uiterst treffend uit toen hij over zichzelf sprak:

~*{Ik ben een open boek, maar je moet het wel zelf uit de kast pakken}*~²⁸

Welnu, laat ik dat boek maar eens schrijven dacht ik bij mezelf...

---

²⁸ You know who you are, dank voor de fijne samenwerking en deze fraaie uitspraak.

~ “The dog days are over” ~ 29

...of toch niet helemaal. Het is namelijk niet zo dat ik op een gegeven punt bewust het plan heb opgevat om een boek te schrijven met de redenen die ik hiervoor heb gegeven. Het is Meer het resultaat van een hoop dingen die in de loop van een hele lange tijd zich bij elkaar hebben opgeteld, en die me gaandeweg in zekere zin “een bepaalde richting op hebben gedirigeerd”.

Daarbij was er sprake van een dermate accumulatie van “van alles en nog Meer” dat het achteraf beschouwd wel tot een soort “explosie” moest komen waarbij de zaken die langzaam in beweging kwamen “in een serieuze stroomversnelling” zijn geraakt.

Als je leven gebaseerd is op het gegeven dat je van “serieuze uitdagingen” houdt, dan ben je nu eenmaal niet geneigd om uiteindelijk weg te lopen van de grootste uitdaging in je leven.

Ondanks het feit dat ik vaak genoeg de gevoelsmatige terreur van “Had ik maar...” en “Kon ik maar...” heb mogen ervaren heeft het er ergens altijd wel “in gezeten” dat ik vroeg of laat een en ander zou vertalen naar een praktische oplossing.

In dat opzicht heb wordt iemand als ik natuurlijk wel redelijk “gedreven” door het feit dat ik al mijn hele leven “een serieus appeltje te schillen heb” met het concept “taal” en het gegeven dat zij nu eenmaal “niet geheel aan mijn wensen voldoet”.

Nu ben ik niet iemand die er ernstig toe geneigd is om in het leven op zoek te gaan naar een “boosdoener” waar ik mijn frustraties op kan afreageren, aangezien dit in de regel nog steeds niet tot het gewenste resultaat leidt en alles op termijn alleen maar “minder” maakt in plaats van “Meer”. EN als ik iets Wil, dan Wil ik het ook. Geen discussie Mogelijk!

En dan kun je slechts nog uitgaan van het idee dat je er dus zelf “iets van zult moeten maken” om op die manier de wereld zich een beetje Meer aan jou aan te laten passen, aangezien het omgekeerde bij mij bij voorbaat al kansloos is...

Nu wek ik wellicht ten aanzien van het geheel een licht fatalistische indruk, alsof “het zo heeft moeten zijn”, echter in mijn eigen beleving is dit geenszins het geval. Ik Moet nu eenmaal niets, maar zoals gezegd is Willen bij mij geen probleem. En daarom is het creëren van de Mogelijkheid om eens echt iets van mezelf “kwijt te kunnen” iets waar ik voornamelijk “extreem veel genoeg in schep”. “Gewoon voor de lol” is bij mij in de regel verreweg de meest bepalende factor in een besluit om iets te gaan doen.

Dat gezegd hebbende zat ik er wel haast op te wachten dat ik voor mijn gevoel eens “echt ergens mee bezig zou kunnen zijn” waarmee ik Meer gestalte zou kunnen geven aan mezelf en mijn persoonlijke verlangens en liefhebberijen. Aanzienlijk Meer dan “in mijn levensonderhoud voorzien”.

---

²⁹ The dog days are over (Florence + The Machine)

Ondanks de inspanningen die ik voorheen in mijn leven heb geleverd ten aanzien van alles heb ik namelijk vanaf de tijd dat ik echt “aan het werk” gegaan ben nooit echt het gevoel gehad dat ik iets aan het doen was waar ik “toekomst in zag”.

Natuurlijk zijn er altijd wel momenten geweest dat ik enige voldoening heb ervaren, en in zekere zin draait het in het leven ook om die momenten, en niet meteen om iets heel groots. Maar in alle eerlijkheid heb ik er nooit aan getwijfeld dat bijvoorbeeld nagenoeg alle collega's die ik in mijn leven versleten heb toch echt met een hele andere beleving aan het werk waren.

Het aantal momenten dat ik voormijn gevoel langer dan een paar uurtjes achter elkaar “echt in mijn element” ben geweest is over een arbeidscarrière van zo'n 20 jaar in alle oprechtheid waarschijnlijk samen te vatten op 2 handen. Maar als je zoals ik in elkaar zit dan heb je het er, zij het met tegenzin, voor over om gewoon “door te gaan” totdat je voor je gevoel “echt je ei kwijt kan” op exact de manier waarop je dat zelf wil.

Het feit dat dit “ei” ondertussen gewoon door groeit, zorgt er uiteraard wel voor dat je nadat je het gedurende zo'n lange periode bij je moet houden “serieus iets te baren hebt”.

En daarmee komen we op het punt dat we in de chronologie van dit verhaal maar eens aandacht gaan besteden aan de gebeurtenissen die hebben geleid tot de “geboorte” van dit boek. Hierbij is het vooral mijn intentie om jullie een overzicht te geven van de diverse fasen en bezigheden die gepaard zijn gegaan met het creëren van wat je nu aan het lezen bent, en in belangrijke mate ook de delen die ik nog mag gaan schrijven in de nabije toekomst.

Gedurende dit schrijfproces zal ik nog een hoop aandacht besteden aan de details van het ontstaan van dit boek. Aangezien het concept “evolutie” een van de meest kenmerkende thema's is in dit boek zou het zonde zijn om het ontstaan van dit boek niet als een “praktijkcase” te gebruiken, al was het maar om weer Meer gestalte te geven aan het idee “doe Meer met wat er inmiddels voorhanden is”. Ik zal dan ook op regelmatige basis ingaan op de manier waarop bijvoorbeeld bepaalde ideeën zijn ontstaan of uitgewerkt.

Voor nu zal ik mij beperken tot het in vogelvlucht beschrijven van de belangrijkste gebeurtenissen in het proces dat heeft geleid tot het punt waar ik nu deze tekst aan het typen ben, om zo in ieder geval enig antwoord te geven op de vraag “hoe ontstaat een boek nu eigenlijk?”.

Uiteraard spreek ik hierbij alleen voor mezelf, aangezien ik eerlijk gezegd geen idee heb hoe andere mensen een boek schrijven...

De voorafgaande historie

Voordat ik op de ontwikkelingen in ga die rechtstreeks samenhangen met het schrijven van dit boek lijkt het me goed om nog even kort samen te vatten wat de belangrijkste invloeden zijn die het geheel van een impuls hebben voorzien.

Daarbij weten we inmiddels dat ik vanuit mijn jeugd al ernstig de behoefte heb gevoeld om met betrekking tot het leven serieus “het een en ander te willen doorgronden” en dat ik hier dan ook vanaf een jonge leeftijd “serieus werk van heb gemaakt”. Daarnaast heb ik van meet af aan ook een duidelijk verlangen ervaren om mezelf uit te kunnen drukken en op wat voor manier dan ook “creatief bezig te zijn” en ook op dit gebied heb ik gaandeweg serieuze vermogens trachten te ontwikkelen.

Voor alles geldt hierbij dat ik nooit specifieke grenzen heb gehanteerd of me per-sé alleen maar op Specifieke onderwerpen heb willen focussen. Ik wil nu eenmaal altijd Meer, en dat is ook altijd weer te vinden.

Gedurende de rest van mijn leven heeft het bovenstaande zich voortgezet en heb ik de Mogelijkheden die ik via mijn studie en werk heb gezien aangegrepen om van mijn Permanente Educatie weer Meer te maken.

Hierbij heb ik, net zoals in mijn jeugd, veel tijd besteed aan het mentaal “herkauwen” van alles dat ik ervaren en geobserveerd heb. Of het nu zaken zijn die op het werk spelen, of dingen die ik op televisie heb gezien, als ik ergens het gevoel bij had dat ik er “iets van zou kunnen maken waar je iets mee kunt” dan heb ik me er ook nooit van onthouden om als een “ware detective” de zaak van alle kanten te bekijken en uit te pluizen.

Dingen “herbeleven” vanuit de wens om te kijken of je dit vanuit je eigen logica “werkend kunt krijgen” teneinde te doorgronden “hoe iets Mogelijk kan werken” is niet alleen heel erg vermakelijk, maar ook soms ernstig vermoeiend.

Het kost namelijk heel veel moeite en het komt vaak neer op eindeloos dingen proberen voordat je iets “ziet”. Daarbij ben ik iemand die niet in staat is om genoeg te nemen met het gevoel dat ik iets “ongeveer snap” of dat ik iets alleen “werkend” kan krijgen onder de voorwaarde dat ik uit moet gaan van een idee waar ik niet volledig overtuigd van ben.

Maar met een ijzeren Wil en groeiende ervaring in het aanbrengen van verbanden en het conceptueel benaderen van het leven kom je uiteindelijk tot een hoop. Een “hoop” waar je misschien ook wel een hoop mee kunt. En op een gegeven moment ben ik naar het punt toegegroeid dat ik waarschijnlijk wel “genoeg vergaard had”.

Dit vergaren leidt bij mij in de regel zoals gezegd tot het ontwikkelen van inzichten. En nu wil het feit dat “inzichten” zich bij mij in eerste instantie vooral nestelen binnen het domein van de gevoelsmatige kennis waarmee je dingen kunt “zien”.

Dit houdt ook in dat de betreffende “kennis” niet in woordelijke vorm bij mij aanwezig is. Zoals al eerder gezegd sla ik het geheel op in een “onvertaalde vorm” die inhoudt dat ik er niet rechtstreeks “de woorden voor heb”. Op het moment dat ik echter gevormd inzicht verder ga beschouwen, dan doe ik dat in de regel hardop. Hardop, maar wel “van binnen” wat min of meer neerkomt op het geven van een beschouwing waarbij ik in feite een voorstelling maak in mijn hoofd waarbij ik aan mezelf “college geef” betreffende het onderwerp.

Dit zorgt er niet alleen voor dat ik eventueel weer wat nieuwe details voor mezelf ontdek, maar geeft ook gestalte aan een van de belangrijkste factoren bij iedere vorm van ontwikkeling: repetitie.

Of het nu gitaarspelen is, sex of de kunst van het rekenkundig vermenigvuldigen: lief en schattig dat er beweerd wordt dat je zo'n 10.000 uur nodig zou hebben om enigszins vaardig te worden in iets, maar de factor "herhaling" is een niet te onderschatten ingrediënt. Om dit enigszins te illustreren op basis van persoonlijke ervaring: als je begint met gitaarspelen doe je jezelf een veel groter plezier als je 3x 10 minuten per week oefent in plaats van 1x per week een uur.

Die genoemde herhaling zorgt er niet alleen voor dat ik me een bepaald onderwerp of principe verder "eigen kan maken", het zorgt er ook voor dat een en ander een relatief "vaste gestalte" krijgt waardoor het plaats kan nemen op mijn interne harde schijf. Als je het hebt over "zelfstudie" dan is dit wat mij betreft wel de ultieme vorm, aangezien ik in dit geval zowel de rol van professor als student aanneem.

Uiteindelijk blijf ik dan over met iets dat de inhoud nog niet heeft samengevat in een "model", maar dat met gebruikmaking van een vertelling wel de essentie bevat, waardoor het onderdeel is geworden van mijn interne archief waar het onbewust meestal nog wat "verder zal rijpen".

Als je het hebt over kennis die is opgeslagen in deze vorm dan refereer ik daar vaak aan als het concept "innerlijke anekdotes". Die benaming houdt verband met het gegeven dat deze info alleen maar oproepbaar en bruikbaar is als deze ook terug gevonden kan worden. En dus is er de behoefte aan een manier om deze beschouwingen te "labelen" op basis van een bepaalde referentie, net zoals mensen dit doen bij anekdotes die je met je medemens deelt.

Je hebt het over het "...-verhaal" of "weet je nog, die ene keer dat...". Je zou mijn innerlijke anekdotes kunnen beschouwen als de oorspronkelijke bouwblokken voor veel van wat er in dit boek besproken wordt, zij het dat ik uiteindelijk in het boek werk aan de hand van "geconverteerde versies".

Welnu, tegen deze achtergrond ben ik gaandeweg in een situatie belandt dat ik onbewust constateerde dat ik wel "genoeg materiaal had" en in zekere zin de toegevoegde waarde van nog "gewoon werken" hierdoor niet Meer opwoog tegen de nadelen.

Kortom: tijd voor de volgende fase. Nu zeg ik dit in retrospect, destijds (we spreken nu het einde van 2023) beleefde ik de situatie nog niet in termen van "een boek schrijven". Wat bij mij de boventoon voerde was een gevoel van "ik kan dit niet meer..." wat vervolgens ervoor heeft gezorgd dat ik "geholpen door het lot" er toe over ben gegaan om mijn focus inzake mijn dagelijkse bezigheden opnieuw te gaan bepalen.

Op dat moment waren er 2 dingen die zich bij mij als thema opdrongen. Zoals altijd bij een ontwikkeling komt het weer neer op het samen gaan van 2 verschijnselen die samen Meer Mogelijk maken.

Een van die thema's was de gedachte dat ik weliswaar "best een aantal dingen vrij goed kan", maar dat ik tegelijkertijd gedurende mijn hele leven vooral heb uitgeblonken in creativiteit en "mezelf zijn". Dit heeft ertoe geleid dat ik deze talenten ben gaan beschouwen vanuit de gedachte "hoe kan ik hier in de praktische zin van het woord iets bruikbaar uithalen?".

Het andere thema dat zich begon op te dringen was de gedachte om in ieder geval "iets" te doen met alle dingen die mij in de loop der tijd bezig hebben gehouden en waar ik wel "het een en ander over te vertellen heb". Dat idee had nog geen hele concrete vorm maar ik was erover aan het nadenken om wellicht over een aantal onderwerpen iets van een blog te schrijven.

En daarmee zijn we op het punt gekomen dat de zaken daadwerkelijk in een stroomversnelling zouden geraken. Een punt waarop een onnoemelijke hoeveelheid "ingrediënten" uit mijn leven met elkaar een reactie aangingen en een "serieus explosief mengsel" zijn gaan vormen.

En dan is het nog slechts een kwestie van een vuurtje erbij houden om het geheel tot ontploffing te brengen.

Van Aanvang naar Begin

Tijd om in te zoomen naar het moment dat er dan toch daadwerkelijk van "een boek" gesproken kan gaan worden. Dat vereist zoals gezegd niet alleen een voorafgaande historie die onvermijdelijk ooit tot iets concreets zou moeten leiden, maar ook een concrete golf van inspiratie. En die kan overal vandaan komen, maar persoonlijk is diepgaand contact met andere mensen meestal wel hetgeen dat verreweg het meeste effect heeft, helemaal als dit ook nog eens wordt omlijst door een context die je naar gedegen Brabantse maatstaven als "Bourgondisch" kunt omschrijven.

Etentjes met vrienden zijn dan ook gebeurtenissen die dusdanig energie opleveren dat mijn geest en lichaam de volgende dag gevoelsmatig weinig tot geen respect tonen voor de hoeveelheid alcohol die ik de avond ervoor eventueel genuttigd heb. Gezelligheid en goede gesprekken met fijne mensen zijn wat mij betreft dan ook verreweg het meeste beproefde anti-kater middel. Tegelijkertijd zorgen dit soort happenings er eigenlijk altijd wel voor dat ik iets ervaar dat je kunt duiden met de term "geïnspireerde opleving".

We spreken nu ergens begin februari 2024 toen ik na een dergelijke avond daadwerkelijk het idee in mijn hoofd kreeg om aan een boek te beginnen...

De Big Bang (Februari – Mei 2024)

...en de volgende ochtend kreeg dit verder vorm. Nu weet ik niet in hoeverre jullie als lezer wel eens te maken hebben gehad met een creatief proces, in het geval van dit boek zou je kunnen spreken van "serieuze golven van inspiratie". Periodes waarin er in een korte tijd een

heleboel in me opkomt, dat ik vervolgens terwijl het zich aandient ook nog verder kan brengen door het in mijn innerlijk rond te laten gaan en verder uit te bouwen en aan te vullen met een combinatie van verbeeldingskracht, noeste mentale arbeid en alles wat er in mezelf al aanwezig is.

En als het gaat om het eerste echte Begin van dit boek dan hebben we het over een serieuze Big Bang. Eentje die in ieder geval concreet te maken is aan de hand van het concept “boek”, waarbij ik de onderverdeling in boekdelen al meteen vast lag. Naderhand heb ik alleen nog 2 hoofdstukken van plaats verwisseld maar afgezien daarvan stond de inhoud van dit boek, en daar bedoel ik dus de gehele reeks mee en niet alleen “Aanvang”, dus al meteen op hoofdlijnen vast en beschikte ik vanaf het begin over de benodigde “dragende structuur”.

Gelukkig maar, want zonder “enige vorm van structuur” heb je alleen maar een onnoemelijke hoeveelheid mentale chaos die je niet verder vorm kunt geven en concreet kunt maken.

Ik heb hierbij onbewust voor een indeling gekozen die naderhand beschouwd wat mij betreft een logische opbouw van alles vertegenwoordigt waarbij ik de diverse onderwerpen opbouwend en elkaar versterkend “in perspectief plaats”. Verder heb ik met betrekking tot die onderwerpen in het begin ook gewoon een hele hoop relatief concrete inhoud in mezelf waargenomen die graag “gevangen” wilde worden om vervolgens enige initiële “mentale TLC” te mogen ontvangen.

Daarbij zie ik dingen voor me, en Meer nog: in het kader van dit boek is het vaak alsof ik passages in mijn hoofd aan het voorlezen ben met betrekking tot een bepaald onderwerp, die je weer zou kunnen zien als de eerder genoemde innerlijke anekdotes. En gedurende deze periodes is het vooral zaak om zo veel Mogelijk vast te leggen.

Nu ben ik gelukkig in staat om op basis van een paar cryptische steekwoorden op een later moment nog te herinneren welke gedachtegang of inzicht het ongeveer betreft. En dat is wel zo handig als je binnen het bestek van ongeveer een week de inhoudelijke essentie van een compleet boek te verwerken krijgt...

Of beter nog: een boek dat gaat bestaan uit een reeks boeken met een totaal van ongetwijfeld enkele duizenden pagina's. Iets dat ik op dat moment overigens qua voorstelling nog moeilijk kon kwantificeren, ik ging er van uit dat ik in pakweg een jaar wel alles op papier zou hebben staan in een aanzienlijk lager aantal pagina's dan ik nu voorzie.

In die beginperiode die een aantal maanden geduurd heeft, heb ik uiteraard ook gestalte moeten geven aan een zekere afkadering van het geheel. Op het moment dat je besluit dat je concreet “een boek” gaat schrijven dan staat de inhoud daarvan nog niet tot op de punt en de komma vast, maar tegelijkertijd ontkom je er niet aan om enig antwoord te geven op de vraag “wat wil ik hiermee en waar gaat het over?”.

In dat opzicht zou je mijn aanvankelijke intenties met betrekking tot dit boek samen kunnen vatten tot:

~

Laat ik een boek schrijven waarin ik een aantal onderwerpen waar ik “een bepaald visie over heb” in ga uitwerken. Op die manier kan ik niet alleen het een en ander delen inzake “hoe ik de wereld zie”, maar hopelijk kan een ander er ook iets van optekenen voor wat betreft “de manier waarop ik kijk” zelf.

~

Op dit punt in de historie leefde ik zelf nog in de veronderstelling dat de manier waarop ik dingen ervaar, die vooral gebaseerd is op een intuïtieve en gevoelsmatige manier van “denken en beschouwen”, niet of nauwelijks concreet maakbaar is, en derhalve ook niet op een relatief directe manier “deelbaar” te maken is.

Dat heeft ook te maken met het feit dat ik dingen zoals eerder uitgelegd nu eenmaal in beginsel gevoelsmatig benader. Hierdoor heb ik de ontwikkeling van “mijn manier van kijken” niet op een methodische manier ervaren, en is dit ook niet nodig geweest omdat ik in staat ben om het “zonder na te denken” toe te passen.

We hebben het over iets dat zich “simpelweg” door de jaren ontwikkeld heeft, door naar mijn gevoel te leren luisteren, door te observeren en hetgeen ik observeer conceptueel samen te vatten. De gedachte inzake hoe ik dit toch enigszins zou kunnen “vatten” in de vorm van een boek was aanvankelijk dan ook dat, als ik maar genoeg en op verschillende manieren de resultaten van deze manier van kijken zou neerpennen, er wellicht iets van mijn “proces” van “voorstellen voor gevorderden” gevangen zou kunnen worden door de lezers.

Lezers die het op hun beurt weer verder in zichzelf zouden kunnen ontwikkelen indien gewenst.

Verder was het voor mij in dit stadium duidelijk dat ik het thema “jezelf zijn”, wat zich met betrekking tot hetgeen ik hiervoor beschreven heb laat vertalen naar het ontwikkelen van “onafhankelijk denkvermogen” oftewel “het vermogen om jezelf ergens van te overtuigen” oftewel “het creëren van Eigen Wijsheid”, een prominente rol wilde laten spelen.

Wat ook al duidelijk conceptueel in de pijplijn zat was het verschijnsel “evolutie” of “ontwikkeling in de breedste zin van het woord”, en dan met name de insteek “kijken naar het leven om je heen, en proberen er iets uit te halen dat je concreet ten aanzien van je eigen intenties van Waarde kunt laten zijn”.

Tot slot was het op dat moment voor mij ook duidelijk dat ik mezelf en mijn leven een redelijk prominente plek wilde geven. Niet alleen omdat het de nodige, al dan niet noodzakelijke, context verschaft bij alles dat ik schrijf en je op die manier “enig idee kunt krijgen waar het allemaal vandaan komt”.

Maar ook omdat ik zelf dingen verreweg het aantrekkelijkst zijn als ze voorzien zijn van “een persoonlijke touch”, waardoor ze een uniek karakter krijgen en per definitie tot een

menselijke en op persoonlijk niveau Mogelijk relateerbare schaal worden teruggebracht. Tot slot is zelfexpressie voor mij een wezenlijke behoefte, en een die ook nog eens een duidelijk praktische waarde heeft binnen het bestek van een boek dat “jezelf zijn” als literair “leitmotiv” bevat.

In deze periode bestonden de activiteiten rondom dit boek vooral uit het verwerken van de resultaten van mijn innerlijke beschouwingen door deze consequent kort te noteren op mijn telefoon ~ inspiratie kan zich immers altijd en overal aandienen ~ om die vervolgens periodiek in te delen conform de hoofdstukken die ik voor ogen had. Daarbij zijn de periodes waarin ik me overgeef aan de genoemde beschouwingen over het algemeen niet specifiek gepland en een relatief doorlopend onderdeel van mijn “dagelijkse bezigheden”.

Daarnaast heb ik in deze periode ook een aantal losse teksten geschreven, vaak vooral gericht op mijn persoonlijke ervaringen en de behoefte om in zekere zin wat dingen “van me af te schrijven” en tegelijkertijd alvast wat “concrete stukken te schrijven”. Daadwerkelijk in de praktijk heel concreet dingen doen is wat mij betreft ernstig aan te raden, ook als je inzake het gehele project nog in een relatief conceptuele “ontwerpfase” zit.

Enerzijds is het stimulerend om enig daadwerkelijk resultaat te kunnen aanschouwen, en anderzijds is een dergelijke “agile” benadering iets dat je enig idee kan geven of wat je voor ogen hebt daadwerkelijk “kan werken” op de manier die je in gedachten hebt. Hierbij doel ik dan vooral op het eindresultaat, het gegeven dat ik in staat ben om daadwerkelijk “te schrijven” is niet iets waar ik enige twijfel over had en hoefde dus ook niet beproefd te worden.

We’re on a roll baby (Mei – Juli 2024)

In de periode hierna ging het “in me opkomen” van content continue door, zij het dat er wel duidelijk sprake is van zekere “golfbewegingen”. Daarbij is het, vermoed ik achteraf, zo dat “wat er al in mij aanwezig is” zich met elkaar vermengt en met enige bewuste mentale activiteit weer relatief zelfstandig “verder kan groeien”.

Bij dit proces zijn overigens niet alleen “eigengemaakte ingrediënten” betrokken maar ook allerhande zaken die ik om me heen kan waarnemen, van dingen die ik op straat zie tot een documentaire op televisie. Hierbij treden onbewust reflecties op, die ervoor zorgen dat er weer “het een en ander aan inzicht” aan mijn bewustzijn wordt toegevoegd.

Daarbij begon ik ook stilaan bewust te ervaren dat er een bepaalde samenhang tussen de verschillende hoofdstukken van het totale boek waar te nemen viel, en hierdoor was het zo dat de reeds bepaalde volgorde van de hoofdstukken steeds Meer als “natuurlijk” begin aan te voelen.

Aangezien het ontstaan en ontwikkelen van welk verschijnsel dan ook als een vorm van evolutie beschouwd kan worden, was het voor mij logisch om dit onderwerp aan het begin van mijn vertellingen te plaatsen als vervolg van het deel dat je nu aan het lezen bent. In dit

hoofdstuk over “conceptueel creëren” zou ik aandacht gaan besteden aan een aantal zeer elementaire uitgangspunten die gedurende de rest van het boek relevant blijven.

Zoals bijvoorbeeld de manier waarop het leven leert en doet aan de hand van het concept “variatie-selectie-adaptatie” en de wijze waarop de hiermee ontdekte zaken kunnen worden samengevat, waarbij het resultaat van dit “samenvatten” in een organische vorm bij ieder van ons aanwezig is in de vorm van DNA.

Ik heb zelf in deze periode vooral specifiek aandacht besteed aan het bestuderen van “evolutie” als concept, waardoor ik uiteindelijk een duidelijke verzameling uitgangspunten heb vergaard die ten aanzien van het leven en de ontwikkeling hiervan toepasbaar zijn en die in het boek continu weer terugkomen.

Zoals bijvoorbeeld het gegeven dat je alles als een vorm van energie uit kunt drukken, of het gegeven dat je bij lange na “niet alles hoeft te weten” om in je ontwikkeling een volgende stap te kunnen zetten. Over het algemeen voer ik dit soort concept-gericht research uit door “met een specifieke bril op” naar de dingen te kijken, waarbij ik ongetwijfeld onbewust probeer om allerhande intuïtief aanwezige kennis erop toe te passen om te “zien of dit werkt”.

Ook heb ik in deze periode een hoop besef opgedaan over de manier waarop ik de inhoud van het boek het beste kon presenteren, en de manier waarop ik de beste omstandigheden zou kunnen scheppen om “mijn manieren van kijken naar dingen” voor anderen Mogelijk te maken. Een van de belangrijkste hiervan is het besef dat als je onbevooroordeeld en gevoelsmatig naar dingen wilt kijken, het enorm helpt als je zoveel mogelijk in een staat van wat ik noem “permanente mentale onbalans” gehouden wordt.

Dit zorgt er namelijk voor dat je er niet zo makkelijk aan toekomt om toe te geven aan je natuurlijke behoefte om een “vast punt” op te zoeken van waaruit je verder zou kunnen redeneren. Zoals gezegd gaat het er in beginsel veel Meer om dat je een globaal beeld van iets kunt vormen, voordat je eventueel specifiek iets gaat beredeneren op basis van nadere details. Hoe langer je de neiging tot een mentale “close-up” weet uit te stellen in deze fase hoe beter, want van dichtbij zijn de contouren van iets nu eenmaal veel moeilijker te volgen.

In deze periode begon ik ook in te zien hoe je emoties en verwachtingen kunt gebruiken om een vertelling te transformeren tot een “beleving” die aanzienlijk verder gaat dan een relatief droge theoretische verhandeling, die door het hoge abstractieniveau weinig te weeg brengt bij de meeste mensen. Hiervoor geldt enerzijds dat emoties een bepaalde spanning kunnen creëren die je als lezer potentieel van een stimulerende energie kunnen voorzien, en anderzijds dat emoties sowieso op kunnen spelen bij bepaalde thema’s of hele grote abstracte ideeën.

In dit laatste geval is het raadzaam om enige “verzachtende omstandigheden” te introduceren die kunnen voorkomen dat iemand zich direct overgeeft aan die gevoelens met de bijbehorende neiging om te gaan oordelen als gevolg. Prima als je “ergens iets van wilt vinden” maar dan wel graag pas als je jezelf de Mogelijkheid hebt geboden om “ergens iets

IN te vinden”, door het eerst eens goed in je op te nemen en Mogelijk later nog eens mentaal te herkauwen.

De thema’s die ik nu noem hebben in deze periode ook ervoor gezorgd dat er duidelijk sprake is geweest van de nodige ontwikkelingen in mijn schrijfstijl. Nog niet meteen al te letterlijk, zoals dat meestal gaat bij een evolutie. In beginsel hebben we het vooral over een zeker “besef” van de manier waarop dingen kunnen doorwerken en een zeker “effect” hebben.

Bij dit soort zaken ontstaan vaak eerst relatief conceptueel begrip, waarna er gaandeweg zich een Meer concrete toepassing van het principe zich te ontwikkelt. Zoals gezegd zal ik gedurende het schrijven van de verdere delen van dit boek op een aantal van de dingen die ik nu beschrijf verder ingaan en een aantal bijbehorende voorbeelden aanhalen. Wees dus gerust als je op dit moment tijdens het lezen de behoefte voelt aan nadere uitleg: deze volgt vanzelf vroeg of laat...

Ook het besef dat ik relatief abstracte zaken zou kunnen vertalen naar voorstellingen met gebruikmaking van alledaagse zaken zoals een auto, en het feit dat dit de nodige voordelen met zich meebrengt begon in deze fase duidelijk gestalte te krijgen. Hoe je dit kunt “zien” is overigens iets dat ik al in deze Aanvang deels heb uitgelegd. Daarbij is er uiteraard nog Meer, zij het dat je hier nog een aantal pagina’s voor zult moeten doorlezen.

Uiteraard zul je vroeg of laat ook concreet met je ideeën aan de slag moeten gaan in plaats van er alleen maar in conceptueel opzicht Meer van te maken door ze verder uit te breiden.

Dus heb ik de ideeën die ik op dat moment had bij wijze van “prototyping” vertaald naar wat concreet geschreven content, zoals een eerste aanzet tot het verhaal dat ik in het volgende deel ga gebruiken om iets te vertellen over “een evolutie als geheel beschouwd”. Hiermee heb ik voor mezelf een beetje gevoel kunnen kweken hoe ik de manier van schrijven die ik voor ogen had in de praktijk kon brengen. Ook heb ik in deze periode in het kader van “daadwerkelijk beginnen” een eerste versie geschreven van wat uiteindelijk de “Aanvang” zou worden die je nu aan het lezen bent.

En het was in diezelfde periode dat ik het idee heb opgevat om een aantal onderwerpen zoals onder andere “ruimtevaart” en “muziek” binnen het kader van het boek te gaan gebruiken. Dit om bij de uitleg van zaken deze in een specifiek perspectief te kunnen plaatsen waarin bepaalde aspecten specifiek benadrukt worden zodat “het principe erachter des te duidelijker wordt”. En tegelijkertijd om “als bonus” de nodige inhoudelijke kennis te kunnen delen over dingen waar mijn interesse naar uitgaat.

Ik houd ervan als zaken op elkaar teruggrijpen en er in creatief opzicht een hoop thema’s te onderscheiden zijn. Dit houdt het geheel wat mij betreft interessant en bovendien houd ik er vanuit het oogpunt van stijl van als ik dingen aan de hand van centrale thema’s aan elkaar kan verbinden. Bovendien besepte ik me op een gegeven moment dat ik met dit “verbinden”, in het boek zelf tastbaar kan aantonen dat je alles “aan elkaar kunt binden” aan de hand van “wat dan ook”.

En het idee om mijn werk te illustreren met behulp van onder andere de muziek waar ik naar luister is ook in deze periode geboren. Niet alleen omdat ik het mooi vind om wat reclame te maken voor de culturele verschijnselen die mijn leven hebben beïnvloed en verfraaid, maar ook om weer een nieuwe “belevingslaag” toe te voegen aan mijn schrijfstijl. En omdat ik hiermee weer nieuwe Mogelijkheden tot mijn beschikking zou hebben om de impact van het geschreven woord verder te verheffen.

Tot slot bleef het aanvullen van de inhoudelijke content zoals gezegd gewoon doorgaan. Hierbij heb ik er op een gegeven moment voor gekozen om de hoofdstukken op een Meer uitgebreide manier te gaan beschrijven dan alleen het groeperen van referenties aan mijn innerlijke beschouwingen.

Om invulling te geven aan het gevoel dat ik inmiddels Meer dragende structuur nodig had om “het geheel in de hand te houden” heb ik toen voor gekozen om per hoofdstuk mijn intenties kort samen te vatten als het gaat om wat je er als lezer uit zou kunnen halen.

Ook heb ik vanaf hier aandacht besteed aan het verder “organiseren” van de content door er per boekdeel een globale volgorde in aan te gaan brengen en door deze hoofdstukken verder in deelonderwerpen op te splitsen. Dit “tussentijds samenvatten” is iets dat er niet alleen voor zorgt dat het geheel overzichtelijk blijft, maar dat je bovendien de gelegenheid biedt om de zaken op hoofdlijnen met elkaar te verbinden. Iets dat vervolgens weer doorwerkt als ik aan het boek werk “in mijn hoofd”.

Hierbij is er sprake van hetzelfde concept als bij het geven van “innerlijke colleges”, zij het dat ik inmiddels in een fase ben aanbeland dat ik in mijn fantasie in staat ben om het boek “aan mezelf voor te lezen”. Ergens is het wel jammer dat er nog geen techniek bestaat om deze innerlijke oraties ter plekke uit je hoofd te extraheren aangezien dit de hoeveelheid werk die gepaard gaat met het schrijven van dit boek ernstig zou reduceren.

Voor diegene voor wie dit concept van “interne oraties” nogal vaag aandoet, stel het je voor alsof je een presentatie aan het voorbereiden bent. Als je deze activiteit een beetje serieus neemt dan zul je daarbij redelijk “uit je hoofd” je verhaal kunnen vertellen, waarbij je dit wellicht een keertje oefent in je eentje. Ik gok dat menigeen daarbij daadwerkelijk spreekt, en op basis van “wat je ongeveer wilt vertellen” met enige spontaniteit “gewoon het verhaal vertelt”.

Het enige dat je nu nog hoeft te doen is je voorstellen dat je niet letterlijk aan het spreken bent, maar dit doet aan de hand van een “stem” in je hoofd. Nu weet ik persoonlijk niet of iedereen over een dergelijke “interne stem” beschikt, maar ik neem wel aan dat iedereen in ieder geval “een stem” kan horen van iemand die je kent, of als je denkt aan een bepaalde memorabele scène in een film. Welnu, dat is het ongeveer wel. Niks “vaags” aan eigenlijk.

Maar wel verdomde handig...

Nu zou een kabeltje kunnen aansluiten op mijn hoofd best handig kunnen zijn, anderzijds levert het herhaaldelijk “mentaal herlezen” van wat hetgeen je er in je hoofd op dat moment van kunt maken vaak weer verdiepingen en verbredingen op van “wat er al is”.

En daar bovenop volgen er uit dit soort “sessies” ook nog wel eens hele concrete zinsneden die ik letterlijk kan gebruiken. Bovendien schrijf ik graag en voor mijn plezier, dus ben ik niet meteen geneigd te denken in termen van efficiency en “zo snel Mogelijk de klus klaren” maar juist Meer vanuit het perspectief dat iets dat je voor je plezier doet veel tijd in beslag mag nemen.

Een nieuwe evolutie (juli – december 2024)

En dan komen aan bij de voor mij 3^e duidelijk onderscheidbare fase in de evolutie van dit boek en de bijbehorende inhoud. Hierin hebben zich nog een aantal behoorlijk relevante ontwikkelingen voorgedaan die ik jullie niet wil onthouden in dit overzicht.

De belangrijkste hiervan, en een die we over niet al te lange tijd “in de praktijk gaan ervaren” is het ontstaan van de methode van de conceptuele beleving.

Zoals gezegd had ik toen ik voor het eerst aan de slag ging met het idee voor dit boek zelf de beleving dat, wat ik mentaal vooral op mijn gevoel doe, zich niet laat vertalen naar iets heel concreets en tastbaars. Om die reden ging ik met betrekking tot “hoe je naar dingen kunt kijken en ze kunt beleven” nog vooral uit van het concept van “leren door te observeren” waarbij ik de resultaten van mijn eigen mentale arbeid aan jullie tentoon zou stellen zodat jullie er zelf misschien “iets van zouden kunnen maken”. Iets dat je van nature “op je gevoel doet” laat zich nu eenmaal niet zomaar ergens in “vangen”.

Om deze uitdaging die in het algemeen gepaard gaat met het willen “uitleggen” van gevoelsmatige zaken enigszins te illustreren kan ik verwijzen naar een voorbeeld dat ik zelf altijd in mijn hoofd heb, en dat hoop ik enige herkenning oproept.

Voor diegenen die er wellicht wat ervaring mee hebben: er zijn genoeg boeken volgeschreven over het onderwerp “mediteren”, maar toch is er geen enkel boek waarin je exact uitgelegd krijgt hoe je dit moet doen. Voor een deel zul je dit namelijk zelf moeten ontdekken en je het “eigen moeten maken”.

Welnu, als het gaat om de manier waarop ik mentaal ergens “een voorstelling van maak” blijkt er toch wel iets Meer te zijn. Dit houdt ongetwijfeld verband met het feit dat ik bij het ontwikkelen van dit boek en de inhoud dusdanig veel gebruik heb gemaakt van mijn creatieve en mentale vermogens, en dan ook nog eens met name op een buitengewoon conceptuele manier, dat ik gaandeweg ondanks de complexiteit toch nog wel “wat bewustzijn over hield”.

Je zou het gekscherend kunnen samenvatten door te zeggen dat ik redelijk in staat ben geraakt om “na te denken zonder na te denken”.

Ook hier gaan we het nog uitgebreid over hebben maar voor het concept verwijs ik graag naar wat ik eerder geschreven heb over autorijden, bewustzijn en het ontwikkelen van automatiseren. Gaandeweg ben ik in staat geraakt om met het restant aan bewustzijn dat ik nog over had tijdens mijn mentale arbeid, mezelf te observeren. En dit heeft er toe geleid dat ik gaandeweg steeds bewuster begon te zien “hoe ik doe wat ik doe”.

En hiermee was het moment geboren dat ik voor het eerst inzag dat jezelf “iets op een integrale manier voorstellen en beleven” wel degelijk methodisch en systematisch gemaakt en beschreven kan worden.

Hierop ben ik meteen met al mijn creativiteit aan de slag gegaan om dit idee verder separaat uit te werken, en binnen het bestek van enkele dagen heb ik de basis van de cursus uitgewerkt. Hierin kwam ik ook al snel op het idee om in het kader van “gebruiken wat al aanwezig is en er je voordeel mee doen” de Specifieke inhoud van de hoofdstukken weer terug te koppelen aan de cursus zelf...

...zo gaan we in het hoofdstuk over “economie” onder andere het verschijnsel “waarde” aan onze beleving toevoegen door gebruik te maken van allerhande concepten uit de accountancy zoals “vaste activa” en “herwaardering”. En in het hoofdstuk over onze mentale vermogens gaan we leren hoe we wat aan autisme ontleende “denkmanoeuvres” kunnen gebruiken in ons model.

En om het allemaal nog wat inniger te maken besloot ik dat het ondersteunende onderwerp “ruimtevaart” weer een prima conceptueel vehikel zou zijn om niet alleen de inhoud van het boek, maar ook de cursus CB verder in te kleden, je gaat het over niet al te veel geschreven woorden zelf ervaren, heb nog even geduld svp. Vervolgens heb ik de inhoud van de cursus globaal verdeeld over de boekdelen zelf, om tot een gedoseerd en logisch opgebouwd geheel te komen.

Wat echter misschien wel het belangrijkste voor mij is als het gaat om het ontstaan van CB, dan is het wel dat ik hiermee feitelijk een nieuw framework heb ontwikkeld. Niet alleen aangaande de manier waarop je dingen mentaal kunt beleven, maar vooral ook hoe je hier vervolgens “uitdrukking” aan kunt geven.

Het begon me gaandeweg pas te dagen dat ik ~ zonder het zelf aanvankelijk door te hebben ~ een oplossing had verzonnen met betrekking tot de uitdagingen die ik van kinds af aan heb moeten ervaren als het gaat om “mezelf uitdrukken”...

Eureka!

In deze fase van het ontstaan van dit boek is niet alleen deze definitieve inhoudelijke onderlaag ontstaan, maar verschoof de focus van de ontwikkelingen zich ook steeds meer naar de relatief “manifeste” kant van het leven en het boek. Zo had ik al het besef dat ik, met de intentie om in zekere zin een nieuwe realiteit op te bouwen die losstaat van bestaande

begrippen en de inhoud die we er al aan gekoppeld hebben, het wellicht beter was om de belangrijkste concepten niet op te bouwen vanuit de vorm die ze in onze taal al hebben.

Vooraf het gegeven dat er nogal wat woorden zijn die vooral veel “suggereren” voordat je er überhaupt enige daadwerkelijk inhoud aan gegeven hebt, en die dus voor iedereen een hele persoonlijke beleving oproepen, is iets dat tot op zekere hoogte een “andere manier van kijken” kan bemoeilijken. Dus als we alles opnieuw gaan beleven dan is wellicht het introduceren van een nieuwe terminologie geen verkeerd idee dacht ik bij mezelf.

Als je zoals ik bezeten bent door een zwaar uit de hand gelopen vorm van creativiteit dan is dit maar een kleine stap naar het ontwikkelen van een eigen lexicon dat nagenoeg louter bestaat uit alliteraties van 11 woorden...

...zoals wel meer dingen in dit boek hebben we het over iets dat ik gewoon in een opwelling een keertje heb gedaan, waarna het zich in een oogwenk heeft ontwikkeld tot een in dit boek integraal gehanteerd concept. En dat geldt ook voor de rest van mijn schrijfstijl.

Inmiddels was ik bezig met de tekst die jullie nu lezen (wat je zou kunnen beschouwen als de 3^e versie van “Aanvang”). Voor iemand zoals ik die primair gevoelsmatig opereert is de ontwikkeling van de tastbare versie van iets een kwestie van een aantal keren het proces doorlopen voordat ik “het juiste gevoel” te pakken heb.

En op dit punt aangekomen had ik inderdaad het gevoel dat ik naar eigen smaak mijn definitieve “schrijfstem” gevonden had, inclusief het bij tijd en wijle curieuze gebruik van leestekens. En om het entertainmentgehalte van het geheel nog verder te eleveren kwam ik ook op het idee om wat raadsels en spelletjes toe te voegen. Niet alleen “voor de leuk” maar ook omdat je je eigen nieuwsgierigheid en voorstellingsvermogen alleen maar verder kunt ontwikkelen als je daar ook het nodige trainingsmateriaal voor in de aanbieding hebt.

En op dit punt aangekomen had ik ook eindelijk enig reëel gevoel bij de te verwachten omvang van dit werk, wat me heeft doen besluiten om niet eerst een heel boek te schrijven en het dan in de traditionele vorm te publiceren, maar het in delen online beschikbaar te maken.

Ten eerste gok ik dat IAI in zijn geheel niet in 1 boek te persen is zonder dat deze papierbundel laten we zeggen “lichtelijk onhandige fysieke eigenschappen” zal krijgen.

Daarnaast vind ik het vooral ook een prettig idee dat iedereen die het wenst dit boek op een directe manier ter beschikking kan krijgen die ten opzichte van het traditionele papieren boek een relatief verwaarloosbare impact op het milieu heeft.

En gezien de opzet van dit boek is er ook niks op tegen om het in delen te publiceren. Overigens zou ik het zelf ook nog eens graag als “echt boek”, of waarschijnlijker: “boekenreeks” uit willen brengen. Ik lees zelf namelijk nog steeds bij voorkeur “analoog” en zelfs het gegeven dat een boek alleen maar in de kast staat is iets dat bij mij een bepaald genoegen oproept.

Richting het einde van het Begin (December 2024 – April 2025)

En hiermee gaan we richting de huidige tijd. In deze laatste periode gaat het merendeel van mijn tijd op aan het daadwerkelijk uitschrijven van het eerste boekdeel, zij het dat de inhoud op basis van “interne sessies” zich nog steeds verder ontwikkelt. Inmiddels heb ik voor mezelf ook een duidelijke routine in het schrijven ontwikkelt die ervoor zorgt dat ik zonder al te veel nadenken als een geoliede “schrijfmachine” relatief moeiteloos “gewoon aan de slag kan”, en tegelijkertijd de benodigde controle kan bewaren om ondanks alle complexiteit niet “verdwaald” te raken tijdens het schrijven.

Tegelijk met het schrijven van de nog benodigde content besteed ik in deze laatste maanden ook in toenemende mate aandacht aan het herschrijven en verfijnen van reeds bestaande content. Ik ben iemand die graag eerst het grootste deel van de inhoud toevoegt, en in een later stadium dit verder verfijnt en verfraaid. Dat heeft ook te maken met de hoeveelheid en onderlinge samenhang van alles, waardoor ik afwisselend “in detail” bezig ben of “vanuit het geheel”. Hierbij schrijf ik dus niet simpelweg “van begin tot eind” maar werk ik vooral ook specifiek aan bepaalde onderdelen die gaandeweg “naar elkaar toe groeien”.

Probeer het je voor te stellen alsof je een huis gaat bouwen waarbij je alles zelf ontwerpt.

Daarbij zul je wellicht niet meteen in detail de badkamer ontwerpen, maar tegelijkertijd zul je gedurende het proces van je huis bouwen wel al in een redelijk vroeg stadium “iets” aan die badkamer moeten doen. Immers, je zult je in een redelijk vroeg stadium enig idee moeten krijgen welke afmetingen die badkamer gaat krijgen, en waar deze zich ongeveer zal gaan bevinden. Je wilt tenslotte tijdig weten hoeveel ruimte je op de desbetreffende verdieping nog overhoudt voor andere kamers, en ook wil je qua leidingwerk waarschijnlijk wel enig idee hebben inzake de locatie en specificaties van diezelfde badkamer.

Een kwestie van af en toe “switchen van perspectief”, waarbij ik tegen het einde vooral vanuit “het geheel” bezig ben geweest. En in deze fase heb ik ook het inhoudelijk geheel van dit boek samengevat. Daarbij heb je dezelfde uitdaging als iemand die reclameteksten schrijft. Dat wil zeggen dat ik een beeld moest schetsen van de inhoud in al haar onderlinge samenhang, waarbij ik die inhoud zelf reduceer tot ongeveer 1% van de hoeveelheid die het vermoedelijk uiteindelijk gaat worden.

Dat laat niet al te veel ruimte om echt diep op de zaken in te gaan, waardoor ik bijvoorbeeld ervoor gekozen heb om de meest generieke principes continue in dezelfde woorden te beschrijven, ongeacht het onderwerp. Dit zorgt er, samen met wat pakkende “slogans”, voor dat ik wat mij betreft toch een samenhangend en “pakkend” beeld van het geheel kan geven.

En hiermee heb ik wat mij betreft voorlopig wel genoeg verteld over het ontstaan van dit boek. In de verdere boekdelen ga ik vanuit allerhande invalshoeken zoals beloofd nog het nodige Meer vertellen, maar wat mij betreft wordt het tijd om eens echt “tot de essentie te komen” en eerder gemaakte beloften na te komen.

Het is hoog tijd om wat te gaan beleven!

~ Enige instructies vooraf ~

Maar voordat we te hard van stapel gaan lopen geef ik toch eerst even enkele instructies vooraf. Ook als je in je wens om “iets te beleven” ervoor kiest om pak ‘m beet te gaan karten, paintballen of naar een escape room gaat, krijg je in de regel “enige instructies vooraf”.

Zo ook bij Conceptueel Beleven. Als we dit boek beschouwen als een instructieboek op het gebied van CB, dan is er wat mij betreft ook enige behoefte om “een concept op zichzelf toe te passen” en een kort “instructieboekje voor het instructieboekje” te presenteren alvorens we daadwerkelijk “los gaan”.

Hierbij zal ik me beperken tot een paar essentiële zaken, de rest volgt vroeg of laat vanzelf wel weer...

Om te beginnen gaan we het even hebben over de essentie van wat we met conceptueel beleven willen bereiken.

Het uitgangspunt is dat we het vermogen willen ontwikkelen om met betrekking tot wat dan ook, onszelf ergens een voorstelling van te kunnen maken.

Een voorstelling die iets dat we kunnen waarnemen voorziet van een context, die ons weer kan voorzien van een aantal uitgangspunten en perspectieven waarmee we in staat zijn om de “werking van het geheel” te duiden en eventuele Specifieke Mogelijkheden te zien.

Die context en de hieruit volgende uitgangspunten hoeven niet altijd hetzelfde te zijn. Als we weer even naar de vertrouwde auto grijpen dan kunnen we deze beschouwen vanuit bijvoorbeeld het perspectief van:

1. Een algemeen vervoermiddel
2. Een specifiek persoonlijk vervoermiddel
3. Iets dat tot op zekere hoogte bijdraagt aan het broeikas-effect
4. Een specifiek vervoermiddel voor het verplaatsen van mensen die om medische redenen vervoerd moeten worden

Vanuit het 1^e perspectief is de auto vergelijkbaar met bijvoorbeeld een bus of een trein, aangezien je hiermee tot op zekere hoogte ook in je vervoer kunt voorzien. Vanuit het 2^e perspectief kan dit niet, omdat nu de kwalificatie “persoonlijk” van belang is, en je in de bus niet zelf kunt bepalen waar deze heen gaat.

Afhankelijk van de eventuele relatie met “sociale status” kan het in perspectief 2 ook zo zijn dat voor iemand alleen auto’s van bepaalde merken als onderling vergelijkbaar kunnen worden beschouwd. Hierbij kan het verder zo zijn dat een onderscheid tussen bijvoorbeeld een benzinemotor of elektromotor verder niet relevant is.

Een onderscheid dat binnen perspectief 3 en 4 wel weer uit kan maken. Vanuit het oogpunt van vervuiling zul je wellicht neigen naar een elektrisch model. Het vanuit het 4^e perspectief

volgende uitgangspunt dat deze vorm van vervoer zo veel Mogelijk “directe beschikbaarheid” moet bieden, zal je er wellicht toe brengen om liever een verbrandingsmotor te gebruiken, vanuit de afweging dat tanken sneller gaat dan opladen.

We kunnen dus wel zomaar in het wilde weg wat gaan zitten beschouwen, en om ergens “kennis mee te maken” zullen we dat ook zeker doen, maar als we ook iets Willen dan kunnen we onze beschouwingen niet Meer los zien van onze intenties. En dus als we naar Mogelijkheden zoeken zullen we op een gegeven moment Meer Specifiek moeten worden in onze voorstelling.

Op basis van het Meer Specifiek maken van een voorstelling kunnen we beter inzoomen op de factoren in het geheel die we Mogelijk kunnen beïnvloeden, waardoor we onszelf in staat kunnen stellen om Meer Mogelijk te maken. Bovendien kunnen we ons op die manier ook een beeld vormen van het hierbij te verwachten effect, en gezien de relativiteit van het leven, de te verwachten “prijs” die we hiervoor zullen moeten betalen. Dit zodat we de Mogelijke “opbrengst” en de Mogelijke “kosten” met elkaar “in verhouding” kunnen beschouwen.

De context bepaalt tot op zekere hoogte “in welk licht” we iets beschouwen. Dat hangt niet alleen samen met het uiteindelijke doel van onze voorstelling, die neerkomt op het vinden van een antwoord “Hoe?”, maar ook met de gegeven Specifieke omstandigheden en de factor tijd.

Het perspectief wordt dus verder gevormd doordat we in onze voorstelling ook gestalte geven aan de onderlinge samenhang van allerhande individueel te onderscheiden factoren.

En omdat we ook rekening houden met de relatieve waarde van zaken, kunnen we ook aandacht besteden aan de onderlinge verhoudingen. Gegeven de situatie zal het vaak zo zijn dat specifieke factoren ~ al dan niet gevoelsmatig ~ veel Meer invloed hebben dan andere, en ook de “waarschijnlijkheid” die we ergens aan toekennen kan ernstig variabel zijn.

Als het gaat om de Specifieke omstandigheden dan zou bijvoorbeeld bij de vergelijking van vervoersmiddelen mee kunnen spelen dat je op een plek woont waar nauwelijks een bus langs komt. Of dat je nu eenmaal geen budget hebt om een auto te kopen waardoor je er ten aanzien van je vervoersbehoeften er voor kiest om meestal met het OV te reizen en dit soms aan te vullen met het gebruik van een deelauto.

En als we het over de factor tijd hebben dan is het bijvoorbeeld zo dat tijd meestal een van de meest bepalende factoren is die invloed heeft op de hoeveelheid drang die we als mens kunnen voelen om “direct tot handelen over te gaan”. Hoe minder tijd we hebben om onze alternatieven te overwegen of zelfs naar Meer Mogelijke alternatieven te zoeken, hoe sneller we het gevoel zullen hebben dat we “nu iets moeten doen”.

Wat we uiteindelijk willen creëren is een voorstelling die kan dienen als “een model”. Ik zeg met klem “een” model, en niet “Het” Model omdat er geen goed of fout is in dezen. Ieder stelt zich op een persoonlijke manier iets voor, en zoals ik later nog zal verduidelijken is dit niet alleen volkomen onvermijdelijk, maar ook volkomen gewenst.

Het enige dat van wezenlijk belang is, is dat we naar iets kijken op een manier die we onszelf “voor kunnen stellen” in plaats van uitgaan van een abstracte gedachte of theorie die we eigenlijk zelf nauwelijks concreet kunnen invullen, en waarvan we onszelf dus ook niet echt kunnen overtuigen op een manier die verder gaat dan het kweken van een “vaag vermoeden”.

En het uitgangspunt van dit hele boek is dat iets in zekere zin pas relevant is als we er ook “daadwerkelijk iets mee kunnen”.

Zolang we iets niet daadwerkelijk op de praktijk van het leven kunnen betrekken en iets kunnen verifiëren in de praktijk van het leven, is een idee maar een idee. In principe zijn we als mensen in staat om aan ieder idee gestalte te geven, dus zolang je maar ergens “genoeg in geloof” wordt het in zekere zin “echt”.

Daarom is het goed je bij tijd en wijle af te vragen of je ergens in wil “geloven”. Daarmee bedoel ik niet dat je een bepaalde, al dan niet vermeende negatieve invloed die iets heeft in je wereldbeeld, zou moeten willen negeren of ontkennen. Waar ik op doel is de vraag of je een dergelijk idee als centraal uitgangspunt wil nemen om een invulling aan je leven te willen geven.

Je zult namelijk vroeg of laat altijd een antwoord moeten vinden op de vraag “wat je Wel wil” in het leven. En daarbij is het soms heel verstandig om “rekening te houden” met wat je “in ieder geval niet wil”, om het risico dat bepaalde extremiteiten een grote impact op je leven kunnen hebben te mitigeren, gegeven het kader van “Wat je WEL wilt”.

Dat wil echter niet zeggen dat je alles kunt voorkomen. En Als iets gebeurt, dan kom je vroeg of laat op het punt dat je jezelf de vraag kunt stellen “wat je eruit kan halen” om het vervolgens los te laten en je weg te vervolgen. Je zou dus bijvoorbeeld voor jezelf een idee kunnen vormen hoe je iets had kunnen voorkomen en op basis hiervan een “mitigerende maatregel” vorm kunnen geven.

Dan hebben we het over een maatregel die tot op zekere hoogte “het grootste risico” weg dient te nemen, maar die nooit alle risico kan elimineren. Daarbij geldt ook dat de trade-off tussen de investering die je in een dergelijke maatregel moet doen, na een bepaald punt zwaar onevenredig op gaat lopen met de extra Waarde of “bescherming” die je uit een dergelijke investering terug kan ontvangen.

Verder geldt nu eenmaal dat “risico” inherent is aan het leven zelf. Je kunt er dus wel voor proberen te kiezen om al het risico uit te bannen, maar dan is ironisch genoeg suïcide de meest “veilige” optie. Bij alles wat je doet loop je namelijk een risico, al was het maar omdat je niet de enige persoon of wezen bent in deze wereld. Je hebt dus nooit alles in eigen hand.

Als we “leven” zouden vergelijken met autorijden dan geldt dat de enige manier om geen risico in het verkeer te lopen is om niet in de auto te stappen. Tegelijkertijd “kom je dan ook nergens meer” en verving schijnt op termijn ook dodelijk te kunnen zijn.

Dat is geen reden om maar meteen zonder gordel, onverzekerd en in een auto zonder APK permanent plankgas door de straten te scheuren, maar aan de ander kant ook geen reden om al je tijd en energie te steken in het trachten te voorkomen van alles dat Mogelijk kan gebeuren.

Blijf je doorgaan vanuit de gedachte dat je iets “niet wilt” dan kom je uiteindelijk altijd in de situatie dat je geen aandacht meer besteed aan “wat je wel wilt”. Met alle gevolgen van dien vanuit het gegeven dat je behoefte aan Meer onverminderd blijft bestaan, waardoor je gedrag gaat vertonen om je gevoel van “gebrek” te compenseren.

Hoe moeilijk ook soms voor ons door de gevoelens die we hebben van pijn, ongeloof, frustratie, woede, onrecht etc. maar een praktische houding ten aanzien van het leven is uiteindelijk het enige dat ons verder brengt. Naar wat dan ook...wat het dan ook is dat je wil, of denkt te willen op een bepaald moment.

We willen uiteindelijk met CB een model maken dat ons de Mogelijkheid biedt om het onderwerp van onze interesse of frustratie verder te onderzoeken en letterlijk “verder te komen”. Een “roadmap” die weliswaar niet volledig is en dit ook nooit zal zijn, maar die ons wel in staat stelt om verder te bewegen.

Niet alleen in het “beschrijven van iets”, maar vooral in het onszelf in staat stellen om antwoorden te vinden op de vraag hoe we dingen (anders) kunnen doen. Hoe we “gegeven de omstandigheden” de “reeds gegeven Mogelijkheden” kunnen gaan zien die ons verder kunnen helpen en waar we op termijn misschien Meer van kunnen maken.

Omdat we steeds meer te weten komen zal ons model altijd aan verandering onderhevig zijn, net zoals het leven zelf waar het model immers een afspiegeling van is. Tegelijkertijd zal een groot deel ervan altijd een bepaalde vorm hebben, omdat bepaalde zaken nu eenmaal relatief vast liggen. En dat is prima. Alles wat we nodig hebben is een basis om vanuit te werken. Daarbij moeten we verder vooral leren niet te onderschatten wat een mens conceptueel vermag.

Zeker in de huidige wereld waarin we alles in nagenoeg onmogelijk kleine hokjes willen stoppen, 20 miljard varianten in alles willen onderkennen, en alles ten opzichte van elkaar willen isoleren, hebben we nogal de neiging om heel specialistisch te denken. Om die reden hebben we al gauw de neiging om onze eigen kennis en intuïtie ten aanzien van wat dan ook te onderschatten omdat we geen “specialist op dit gebied zijn”.

En dat geldt al helemaal voor het vermogen om nieuwe kennis op te nemen of deze ergens op toe te passen. Deze richting van denken bepaalt dat we vaak steeds geïsoleerder raken in ons denken, en steeds minder van de wereld om ons heen begrijpen in plaats van steeds Meer...

~*{"Door jullie geloof in singulariteiten, in granulaire, op zichzelf staande feitjes, ontkennen jullie alle beweging, zelfs de beweging van de evolutie! Zolang jullie een granulair heelal in jullie bewustzijn handhaven, zijn jullie blind voor beweging. Als dingen veranderen, verdwijnt jullie vaststaande heelal en is het niet langer toegankelijk voor jullie door jezelf beperkte zintuigen. Het heelal is aan jullie voorbij gegaan."}*~³⁰

Zolang we op de juiste manier naar dingen kijken zullen we zien dat alles wat we leren ook van toepassing is op allerlei zaken die we niet rechtstreeks bekeken hebben, en dat ons begrip ~ net als het universum volgens sommigen ~ immer uitdijt. Leren leidt op termijn in dat opzicht altijd tot een zekere vorm van "zelflerend vermogen", het vermogen om ergens "hoe dan ook iets van te kunnen maken".

In dat opzicht hebben vooral onze algemene intellectuele en intuïtieve vaardigheden, soms aangeduid als "gezond boerenverstand" onterecht ernstig aan waardering verloren, waardoor we al snel de behoefte voelen aan iemand anders die ons vertelt hoe de wereld in elkaar zit. Daarbij zijn we vaak geneigd om alleen de uitkomst aan te nemen, zonder verder zelf veel beeld te hebben bij hoe deze tot stand gekomen is.

Niet alleen hebben we de neiging om onze eigen intellectuele en gevoelsmatige vermogens structureel te onderschatten ~ of soms juist het tegenovergestelde... ~ maar ook onze eigen menselijke natuur, een gevoel voor wat we echt willen of wat "juist" is, wordt zeker in de huidige tijd vaak vervangen door iets dat "buiten onszelf bestaat" en dat gevoelsmatig Meer zekerheid biedt.

Iets waarbij we aan iets schijnbaar "objectief definieerbaars" kunnen refereren of uit kunnen gaan van een "volkomen vaste veronderstelling" die ons houvast geeft "omdat iets nu eenmaal zo is". Iets dat ons houvast biedt, maar dat in feite een schijnzekerheid biedt, die ons alleen maar onnodig vasthoudt en die ons kan verhinderen om te beseffen dat er soms Meer is dan je denkt.

Zo zou je er als mens bijvoorbeeld onverkort vanuit kunnen gaan dat iedereen met een medische graad het, als het om gezondheidszorg gaat, altijd bij het "juiste eind heeft". Op basis van die veronderstelling zou je soms wel eens onbedoeld Mogelijkheden kunnen uitsluiten omdat deze door de betreffende arts worden uitgesloten.

Dit terwijl medici nu eenmaal mensen zijn, en het gegeven Wil dat Alle mensen nu eenmaal feilbaar zijn. Deze relativering is heden ten dage een stuk normaler dan zeg 100 jaar geleden, toen het hieruit volgende concept van een "second opinion" nog nauwelijks gangbaar was.

Een dergelijke veronderstelling kan er bijvoorbeeld ook toe leiden dat we, vaak onbewust, een vaste veronderstelling hanteren ten aanzien van de relatie tussen 2 zaken. Ik ga hier nu geen voorbeeld van geven, maar wellicht dat jullie aan dit gegeven nog even zullen terugdenken als jullie over zo'n 25 pagina's uitleg hebben gekregen over de relatie tussen "brood en boter".

---

³⁰ Duin V: Kettters van Duin (Frank Herbert)

De grootste uitdaging in dit opzicht is niet zozeer het verder ontwikkelen van je eigen vermogens, maar om te leren vertrouwen te hebben in jezelf en je eigen vermogens.

Om te leren om te gaan met het gevoel dat we uitgaan van “iets” dat op dat moment voor ons persoonlijk nog niet op voldoende wijze “bevestigd is” doordat het tegen ons gevoel of logica ingaat, of de bij ons persoonlijk bekende “heersende ~ al dan niet wetenschappelijke ~ opvattingen. En je geloof ~ of je nu Wel of Niet in iets gelooft ~ op de proef stellen is even noodzakelijk als uitdagend voor een mens.

Zeker als het om opvattingen gaat waar we veel belang aan hechten en die een substantieel deel van de dragende structuur van ons eigen wereldbeeld vormen.

Gaandeweg kunnen we dit leren, en zullen we in staat zijn om aanzienlijk meer waarde aan onszelf, onze vermogens en onze uniekheid te hechten en het in ons voordeel te gebruiken. En op die manier zullen we ook steeds beter in staat zijn om Mogelijkheden te zien. Zolang we onszelf maar toestaan om zo nu en dan een confrontatie aan te gaan en onze ideeën op de proef te stellen.

Mogelijkheden om tegen iets aan te kunnen kijken, Mogelijkheden om iets anders te zien, Mogelijkheden die ons in staat stellen om ook om te kunnen gaan met bijbehorende gevoelens. Mogelijkheden om een nieuwe weg in te slaan, onze ideeën op de proef te stellen in de dagelijkse praktijk en dus ook Mogelijkheden om iets nieuws te realiseren.

We hoeven namelijk niet alles te snappen en/of aan te voelen om een stap verdere te kunnen komen, als we dit willen.

Het is vaak geen kwestie van het gegeven dat iets wel of niet “klopt” maar veel Meer dat we de reikwijdte of toepasbaarheid van ons idee Specifieker zullen leren maken. Dit door het besef dat nagenoeg geen enkel idee volkomen onverkort toepasbaar is zonder dat je voor jezelf tegen een grens oploopt, die vereist dat je Mogelijk Meer dan dat ene idee zult moeten toepassen, en je dit idee Samen zult moeten laten gaan met “iets” anders, om zo Meer Mogelijk te maken.

Leren door te beleven

Een van de belangrijkste dingen is het gegeven dat leren in de eerste plaats vereist dat je iets kunt ervaren en in je op kunt nemen. Zeker als het gaat over zaken een duidelijke vaardigheidscomponent bevatten. Ik heb in de tijd dat ik muzikles gaf mogen ervaren dat het vooral zaak is dat mensen eerst iets kunnen “doen en ervaren”, voordat je hier duiding aan gaat geven.

Eerst maar eens ervaren wat het effect van iets is, en hoe het voelt om iets te doen. Dit is namelijk waar het uiteindelijk om draait, de manier waarop je er vervolgens een voorstelling van maakt is in zekere zin ondergeschikt aan die ervaring zelf.

Bovendien is de manier waarop je de materie in een vorm giet tot op zekere hoogte maar een van de vele manieren om dit te doen. Dat wil niet zeggen dat iedere manier volstaat. Sommige “samenvattingen” zijn aanzienlijk pakkender, meer gestructureerd en beter te begrijpen dan anderen. Maar dit hangt ook af van de persoon die iets tot zich wil nemen.

Sommige mensen kunnen makkelijk omgaan met iets dat puur in woorden beschreven is en een hoog abstractieniveau heeft, voor anderen is het belangrijk dat materie op een vrij tastbare of visuele manier gebracht wordt.

Daarnaast is het aanleren en eigen maken van vaardigheden vooral een kwestie van doen. En vooral ook herhaaldelijk iets doen. Dat betekent voor deze cursus onder andere dat ik dingen vaak eerst over jullie heen stort, om er pas later “iets van te willen maken”.

En verder gaan we zoveel mogelijk alles wat we leren zo snel Mogelijk weer in de praktijk brengen. Niet alleen om het hopelijk met veel plezier “nog eens te doen”, maar ook om te ervaren welke Mogelijkheden hetgeen we zojuist geleerd hebben “in de dagelijkse praktijk” kan creëren. Hypothetische voorbeelden laten dit aspect vaak buiten beschouwing, en we leven ten slotte ook niet in theorie...

Het advies dat we uit het bovenstaande kunnen destilleren is: gewoon doen en niet meteen te veel verwachten. Oftewel:

~*{Wax on, wax off}*~³¹

Een principe waar we nog iets “uit kunnen halen”. Het beginsel hierbij is “gewoon doen”, en dat doet Daniel dan ook. Het is pas later dat Mr. Miyagi het spreekwoordelijke “konijn uit de hoge hoed tovert” en Daniel laat ervaren dat hij tijdens het uitvoeren van allerlei nuttige huishoudelijkheden eigenlijk de beginselen van karate aan het leren was.

Het essentiële punt dat we hieruit kunnen destilleren is “gewoon doen” Meer dan voldoende kan zijn en het kennelijk niet noodzakelijk is dat je zelf een idee hebt “waar je mee bezig bent” om iets te kunnen leren. We doen er dus op het moment dat we “bezig zijn” verstandig aan om de drang te weerstaan om ons eigen handelen meteen ook te Willen analyseren en begrijpen. Oftewel:

~*{Voor je kijken doorlopen}*~³²

Kijk ma, zonder handjes...

Het gegeven dat ik me er in de regel van onthoud om eerst een theoretisch kader te scheppen heeft nog een andere reden. Ten eerste is het zoals gezegd belangrijk om op je eigen unieke manier iets te ervaren.

---

³¹ “Mr. Miyagi” in The karate kid (Robert Mark Kamen)

³² Voorjekijkendoorlopen (Jeugd van Tegenwoordig)

Als ik jullie vooraf al een bepaald framework als uitgangspunt geef dan heeft dit wat mij betreft 2 grote nadelen. Ten eerste is de kans groot dat je het merendeel van je bewustzijn tijdens ja handelen gaat richten op het verlangen om, wat je ervaart, op de een of andere manier te vertalen naar de eerder gegeven theorie of het framework.

Hierdoor gaat waarschijnlijk een groot deel van de ervaring al aan je voorbij, simpelweg omdat je niet zozeer aan het beleven bent, maar vooral meteen iets probeert te “begrijpen” en in een bepaald vooraf gedefinieerd format probeert te stoppen.

Daarnaast zal deze neiging er ook voor zorgen dat je gaat proberen om houvast te vinden. Je gaat op zoek naar een punt waar je mentaal “aan kunt grijpen”, en van waaruit je je weg probeert te vinden. Het verdelende hiervan is dat je voordat je het weet ingezoomd bent op een zeer beperkt deel van het geheel, zonder nog een duidelijk overzicht te hebben en zonder dat je in staat bent om het grote geheel en de verbanden tussen de dingen nog duidelijk te zien.

Deze neiging is volkomen begrijpelijk, maar zeker binnen het bestek van deze cursus absoluut niet gewenst. Als je naar iets nieuws wilt zoeken dan zul je zo veel mogelijk vanuit een blanco situatie moeten beginnen. Nu zal ik er voor zorgen dat jullie hierin gefaciliteerd worden, door het gebruik van onder andere nieuwe begrippen die tot op zekere hoogte refereren aan “bestaande zaken”, maar die jullie gaandeweg zelf van de gewenste inhoud mogen voorzien.

Dit zorgt ervoor dat je een nieuwe invulling aan dingen kunt geven zonder meteen al allerhande aannames te doen, maar tegelijkertijd zonder alles wat op een gegeven moment reeds op een bepaalde manier voor je “bestaat” meteen in de ban te doen. Op zoek gaan naar iets waarlijk “nieuws” betekent namelijk niet dat al het voorgaande geen waarde heeft, zoals reeds aangegeven geschied de creatie van iets “werkelijk nieuws” aan de hand van het Samengaan van zaken.

Neen, we gaan er nu juist vooral op een nieuwe manier naar kijken en waarde aan geven. Maar het is wel handig om te beginnen met nieuwe Mogelijkheden. Blanco vellen die we zelf naar believen van invulling mogen voorzien waarbij we desgewenst, conform de uitgangspunten van iedere evolutie, “dankbaar gebruik kunnen maken van het verleden”, zonder dat dit verleden als initieel startpunt wordt gehanteerd waardoor het “snel in de weg kan gaan zitten”.

Ook zal ik proberen jullie als lezer enigszins “los te weken” van eventueel vastgeroeste aannames door mijn manier van vertellen. Zoals het gegeven dat ik jullie af en toe ernstig op het verkeerde been zal proberen te zetten, en het gegeven dat jullie vooral gestimuleerd zullen worden om Zelf invulling te geven op je eigen persoonlijke manier aan de wijze waarop je iets beleeft.

Het gaat er niet zozeer om dat je meteen ergens een beeld van hebt, maar vooral dat je mentale vermogens opgerekt worden en je leert om je eigen nieuwsgierigheid en creativiteit te gebruiken alsof het “de normaalste zaak van de wereld is”.

En dat laatste is uiteindelijk een van de belangrijkste dingen. Niet het gegeven dat jullie meteen ergens “iets van kunnen maken”, maar het feit dat jullie hier mee bezig zijn waardoor jullie op termijn “het vermogen om ergens iets van te maken” verder ontwikkelen. Of anders gezegd: dit leren te “maken”, want alles is uiteindelijk “maakbaar”, wat het dan ook is.

Je zult waarschijnlijk niet altijd meteen vinden wat je zoekt, maar wel je vermogens scherpen en trainen en wellicht onbewust iets vinden dat je verder helpt om uiteindelijk alsnog te vinden wat je aanvankelijk zocht. Iedere stap brengt ons hoe dan ook verder dan waar we nu zijn.

Wat we hieruit mogen “meenemen” is dat de eerder genoemde herhaling er uiteindelijk altijd toe leidt dat we onze vermogens kunnen uitbreiden en inzicht in de regel van een voortschrijdend karakter voorzien kan worden. En vandaaruit zal de leercurve vanzelf in steilheid toenemen, zolang we er maar op vertrouwen dat alles Samen Meer kan worden.

Kortom:

~*{Deze vuist op deze vuist, en zo klim ik naar boven}*~³³

FF rustig ja...

~*{ Slow Down, there isn't any hurry now
Sit back, take a look around
Relax, ain't nothing to worry 'bout
Everything will even out
Once you go and slow it down...}*~³⁴

Lichtelijk ironisch wellicht dat iemand die ~ het aardse mysterie betreffende “geduld hebben” op persoonlijke basis meestal abominabel slecht weet te doorgronden ~ zich tot de lezer richt met de mededeling om het vooral rustig aan te doen...

...Aan de andere kant heb ik in mijn leven wel degelijk de waarde van berusting ervaren. Zo duurt het bijvoorbeeld een aanzienlijke tijd voordat je in staat bent om jezelf gitaar-technisch een beetje naar wens en ~ met de voor rockmuziek minimaal noodzakelijke hoeveelheid “cool” ~ uit te kunnen drukken. Een gegeven dat in de regel onbekend is aan diegenen waarbij je met je capriolen een gevoelige snaar weet te raken.

Vaak zal voor de “onwetenden” al gauw het cliché “goh, jij hebt echt talent – ik wou dat ik dat ook had” aan de horizon verschijnen.

En dat is jammer. Niet omdat ik me persoonlijk beledigd voel door dat de hoeveelheid werk die met het vormen van dit “talent” gepaard is gegaan gevoelsmatig gebagatelliseerd wordt.

---

³³ De Film van Ome Willem (Edwin Rutten en Aart Staartjes)

³⁴ Slow down (Jesse Dee)

Maar omdat de betreffende aspirant-gitarist zichzelf ernstig tekort doet door de suggestie dat je op basis van veronderstelde “aangeboren vaardigheden” iets simpelweg wel of niet kunt, in plaats van het feit te eerbiedigen dat je desgewenst “alles kunt leren”.

Je gaat namelijk wat mij betreft meestal niet iets doen omdat je het Moet kunnen, maar omdat je het Wil. En in hoeverre je dit Wil, en op welke manier is hier een belangrijke factor in. Het gegeven dat iets op een bepaalde manier zou “moeten” en dat je naar externe maatstaven iets ook “goed moet kunnen” zorgt er in de regel voor dat mensen afgeschrikt worden om zelf iets te gaan proberen, omdat ze er voor hun gevoel “toch geen aanleg voor hebben”.

En bovendien wordt in het leven de waarde van de factor “talent”, zo blijkt ook uit onderzoek, al gauw schromelijk overdreven.

Kortom: het is vooral een kwestie van hard werken, vaak genoeg herhalen en er zelf op je eigen manier genoeg in scheppen wat er voor zorgt dat je vaardigheden ontwikkelt. En dat geldt ook voor Conceptueel Beleven. Een van de grootste risico's is dan ook dat je te snel te veel wilt. Niet alleen als het om het ontwikkelen van vaardigheden gaat, maar ook als het gaat om het doorgronden van situaties of het toewerken naar een (voorlopige) conclusie.

We willen nu eenmaal graag snel Meer.

Echter:

~*{De meeste mensen overschatten wat ze in een jaar kunnen doen. En ze onderschatten wat ze in twee of drie decennia kunnen doen}*~³⁵

Nu zijn er in dezen 2 dingen van belang. Ten eerste is het gegeven dat je er meestal wel een tijdje over doet voordat je iets “serieus een beetje kan” in zekere zin volstrekt niet relevant. Immers: als je bijvoorbeeld je muzikale vaardigheden wilt ontwikkelen dan doe je dit in de eerste plaats omdat je dit nu eenmaal Wil. Of beter nog: omdat je op een gegeven moment het gevoel hebt dat je dit wellicht zou Willen.

En de enige manier om hier gestalte aan te geven is door gaandeweg te ontdekken “wat iets is” en “of het iets voor jou is”. In dat opzicht doe je er goed aan om te proberen vooral plezier in dit proces te scheppen. Daar doe je het immers voor. Bovendien is jezelf overgeven aan het proces van “iets ontdekken” leerzaam, en stelt het je desgewenst meestal ook in staat om jezelf iets aanzienlijk sneller eigen te maken dan als je simpelweg handelt vanuit de gedachte “het moet nu eenmaal”.

---

³⁵ Uitspraak van Anthony Robbins

En zelfs als je op het punt komt dat je voor jezelf besluit dat iets “niks voor jou is” heb je hopelijk toch een paar plezierige momenten aan je leven toegevoegd, tezamen met het feit dat je jezelf ergens van overtuigd hebt, en dat je nu tenminste iets relatief “zeker weet” op basis van eigen ervaring.

In dat opzicht is het wat mij betreft vruchtbaar om weer even een van de uitgangspunten in de evolutie aan te halen. En dat is het gegeven dat je “niet meteen alles hoeft te weten om verder vooruit te komen in het leven”.

Om een voorbeeld te geven: de meesten van ons hebben waarschijnlijk bitter weinig notie van de werking van een verbrandings- of elektromotor, zullen weinig kaas gegeten hebben van een concept als “elektronica” en hebben ook niet meteen een heel helder beeld bij het fenomeen “structurele integriteit”.

Desondanks geldt voor de meesten van ons dat we met slechts de beperkte kennis die we hebben van onze automobiel, zoals een basaal besef omtrent de werking van het gaspedaal, in staat zijn om in onze auto te stappen en letterlijk “vooruit te komen”.

Wederom is hier het credo: niet meteen alles Willen, soms is een beetje aanvankelijk al Meer dan genoeg.

En daarbij herhaal ik nogmaals “aanvankelijk”. Ondanks de begrijpelijk aandrang om “snel ergens willen te komen” en iets relatief “absoluut” te willen maken is dit niet bepaald bevorderlijk voor je begrip, en vooral op geen enkele manier “nodig”. Als we het hebben over de manier waarop we naar dingen kijken dan geldt namelijk uiteindelijk altijd: “Het is maar een voorstelling...”.

En een voorstelling kan later altijd weer aangepast worden of zelf compleet worden uitgewist, om er vervolgens weer iets anders van te maken. En buiten dat kun je er ook nog eens voor kiezen om het onderwerp gewoon te laten rusten en je tijd aan iets anders te besteden.

Aangezien enig herkauwen meestal een gunstige werking heeft op je “mentale spijsvertering” en “happy accidents” zich in de regel zomaar ineens voor kunnen doen, is het raadzaam om de dingen waar je “in ieder geval vanuit wil gaan” te beperken tot de zaken waar je jezelf daadwerkelijk redelijk zeker over voelt. Alle andere dingen kun je zonder enig probleem beschouwen als zaken waarover je wellicht nog wat twijfel hebt, wat inhoudt dat je ze eventueel later nog wel aan een nadere blik kunt onderwerpen. Zolang je maar vooruit komt...

Nu klinkt dit wellicht allemaal heel makkelijk maar in de praktijk wil dit, zoals dat nu eenmaal gaat met dingen “in de praktijk”, nog wel eens tegenvallen. Je bent als mens nu eenmaal een gecompliceerd wezen met complexe behoeftes.

Zo heb je nu eenmaal een zekere behoefte aan het gevoel van zekerheid, en heb je in het algemeen sowieso “gevoel”. Zaken die er nu eenmaal zijn, maar die tegelijkertijd hierdoor nu eenmaal hun invloed hebben. En dus zullen we hier af en toe rekening mee moeten houden,

door ons gevoel te relativieren of tot de conclusie te komen dat het beter is om iets even “te laten rusten”, en weer even te beseffen dat het allemaal maar “iets in je hoofd is” waardoor er zelden of nooit daadwerkelijk “direct handelen vereist is”.

Kortom, mocht het je op een gegeven moment allemaal even te veel woorden:

~*{Be cool Honey Bunny, Be cool}*~³⁶

Life's what you make of it

Inderdaad, last but not least: je zult er zelf iets van moeten maken in het leven en dat geldt bij uitstek voor de manier waarop je dingen beleeft. Om te beginnen is je beleving onlosmakelijk met jezelf als persoon verbonden. En dan heb ik het niet alleen over de Meer manifeste aspecten van wat je “persoonlijkheid” zou kunnen noemen, maar vooral over het unieke en onbenoembare dat je tot een individu maakt.

In dat opzicht is er ook geen absoluut goed of fout in dit verhaal. En dat is voor sommigen iets waar je aan moet wennen. Iedere vorm van relatief zuivere creatie vereist namelijk dat je zelf bepaalt wanneer je, in ieder geval voor het moment, “tevreden” bent. Het gaat uiteindelijk om je eigen verlangen om “iets te maken” en jezelf uit te drukken, en zolang je niet meteen het aanvullende verlangen hebt om er ook je huur van te betalen is dit voldoende en is de mening van anderen omtrent je creatieve prestaties niet relevant.

Dat wil niet zeggen dat je jezelf niet kunt “verbeteren” in het creatieve domein. Integendeel, je zult als je maar genoeg oefent steeds beter worden in het benutten van je creativiteit en uitdrukkingmogelijkheden, en waarschijnlijk binnen dat proces ook jezelf beter leren kennen. Maar tegelijkertijd blijft het zo dat je uiteindelijk alleen maar uit kunt gaan van je eigen gevoel van voldoening.

En dat is iets anders dan een situatie waarbij je creatie tot op zekere hoogte een bepaalde functionaliteit moet hebben. Als je de opdracht krijgt om een brug te ontwerpen dan zullen er waarschijnlijk wel enige esthetische aspecten meespelen, maar het draagvermogen en de overspanning zullen waarschijnlijk een aanzienlijk prominentere rol spelen.

En hierdoor zul je als “creatieveling” toch grotendeels een kader ervaren, een reeks specifieke eisen, waaraan het geheel moet voldoen teneinde het predicaat “voldoende” te krijgen. En stiekem is een dergelijk duidelijk omschreven doel wel fijn. Het zorgt ervoor dat we ons vooral kunnen concentreren op de taak om hieraan te voldoen, in plaats van dat we moeten gaan schieten op een doel dat we ook nog eens zelf moeten bepalen.

---

³⁶ “Ringo” in Pulp Fiction (Quentin Tarantino)

Ik gok dat de meeste mensen die regelmatig vanuit hun eigen inspiratie de behoefte hebben en ook navolgen om “iets” te maken, of dit nu een liedje of een baksel is, wel enigszins gewend zijn aan het concept “naar eigen goeddunken invulling geven aan iets”.

En dat is in zekere zin ook het belangrijkste uitgangspunt als het gaat om Conceptueel Beleven. Ik ga je in ieder geval nooit vertellen dat je iets “moet”. Niet alleen omdat ik een regelrechte persoonlijke afkeer van het woord heb, maar omdat ik er ook weinig mee kan. Je zult er zelf uit vrije Wil voor moeten kiezen om jezelf ergens een beeld van te vormen, en hetzelfde geldt voor de manier waarop je dit doet.

Ook zul je zelf moeten bepalen hoe creatief je hierin wilt worden, in hoeverre je zaken meermaals wil bekijken en relativeren, hoe “belangrijk” je iets vind en hoe “goed” je ergens in wil worden. Niemand anders kan voor jou bepalen wanneer iets “klopt”, of het ooit kan kloppen, en hoeveel je er voor over hebt om iets te laten kloppen.

Alles heeft zijn prijs namelijk. En als je iets wilt doorgronden dan vereist dat meestal ook dat je de nodige confrontaties aangaat. Met jezelf en anderen, maar vooral de ideeën waar je houvast aan ontleent en de soms diepgaande emoties die met bepaalde onderwerpen gepaard kunnen gaan.

Iets an sich willen is vaak nog wel te doen als je oneindige wijsheid, eeuwige roem of een onbepaald aantal maagden in het vooruitzicht gesteld wordt. Maar het feit dat het allemaal ook een prijs heeft, in de vorm van tijd, het overwinnen van uitdagingen en het feit dat je in zekere zin je eigen geloof bij tijd en wijle op de proef zult moeten stellen is een gegeven dat we soms nogal makkelijk wensen te negeren.

En dat is logisch, want als we de dingen die ons voor ons gevoel houvast geven aan het wankelen gaan brengen dan beweegt ons hele universum met ons mee. En hoe logisch het ook aandoet dat dit een vereiste is om toe te werken naar een nieuwe wereld, tegelijkertijd hebben we nu eenmaal het instinct om met alle macht “vast te houden aan wat we hebben”, helemaal op het moment dat we ons niet al te zeker voelen.

Ik zal in het volgende boekdeel verder ingaan op de survival-technische redenen van deze drang die er duidelijk “niet voor niets is”, voor nu zal ik dit gegeven slechts kort relativeren met het feit dat je op basis van je bewustzijn uiteindelijk in staat bent om “iedere drang” te relativeren of gewoon te laten “zijn”.

Verder geldt dat zelfs als we niet meteen in absolute zin de aandrang voelen om vast te houden aan wat we hebben, we in de regel in ieder geval ertoe geneigd zijn om toch op zijn minst naar een vorm van goedkeuring te zoeken die ons het gevoel geeft dat we gegarandeerd “beloond” worden als we proberen om daadwerkelijk nieuwe paden in te slaan.

We willen nu eenmaal graag vooraf weten of het “goed” is wat we doen, terwijl we hier helaas alleen Zelf een oordeel over kunnen vellen. En de ironie wil uiteraard dat dit nu juist vereist dat we eerst een aantal stappen zetten op het “onbekende terrein” zodat we hier zelf

een beeld van kunnen vormen. We zullen er dus zelf voor moeten kiezen om ons verlangen naar “Meer” na te volgen.

In dat opzicht is Conceptueel Beleven iets dat een gelijkenis vertoont met Project Mayhem³⁷: je bepaalt zelf je niveau van betrokkenheid. Niemand gaat je vertellen dat je iets “moet”, je zult het geheel op basis van eigen wil “moeten” doen.

Mijn advies is dan ook om te proberen vooral enig vermogen te ontwikkelen om je handelen puur en alleen te baseren op wat Jij op een bepaald moment Wil, zonder daar meteen iets van te willen vinden. Gewoon doen en kijken wat er gebeurt.

Neem alles vooral niet te serieus, probeer er plezier in te scheppen en besef jezelf dat je in gedachten altijd “gewoon iets kunt doen” zonder dat het definitieve gevolgen heeft. Je moet niks, maar je mag wat mij betreft alles. Uiteindelijk blijft er weinig anders over dan op jezelf en je eigenwijsheid te vertrouwen. Oftewel:

~*{ Zoek het zelf maar uit}*~³⁸

En dit mag je wat mij betreft ook vertalen naar:

©*~“In geval van twijfel, Wees Wijs en wees EigenWijs”~*©

En hiermee heb ik voor mijn gevoel wel genoeg gezegd ter voorbereiding en is het tijd om over te gaan tot actie. En aangezien we nog aan het begin staan van het creëren van ons eigen universum zullen we bij het begin moeten beginnen.

Het is tijd om terug te gaan naar de absolute kern van het geheel.

Een woord.

En gezien ons Verlangen naar Meer uiteraard het liefst Meer dan één...

---

³⁷ Fight Club (David Fincher)

³⁸ Zoek het zelf maar uit (Doe Maar)

~ “Zeg maar nee, dan krijg je er twee” ~ 39

En binnen het bestek van een boek wordt die kern gevormd door het woord. In beginsel definiëren, denken en communiceren we als mensen nu eenmaal aan de hand van begrippen. En ook al gaan we in het kader van onze cursus Conceptueel Beleven de omvang en reikwijdte van het concept “begrip” op zijn zachtst gezegd “aardig oprekken”, dat doet niks af aan de noodzaak om bij die absolute essentie te beginnen. Een oorsprong die, naar het schijnt, immer een meervoudig bestaan leidt.

Want van Meer kun je altijd weer Meer maken. En indien gewenst kun je van dit meer Meer ook weer Meer maken, waar je met enige moeite nog Meer van kunt maken. En als je met Meer meer Meer kunt maken waar je weer Meer van kunt maken dan kun je er dus ook Meer van maken door met meer Meer meer Meer te maken waar je weer meer Meer van kunt maken...

Nu zou ik me kunnen wagen aan een serieuze poging om nog veel Meer woorden te wijden aan de bovenstaande flauwe woordgrap, met als doel om aan te tonen dat ik deze tot in het oneindige kan uitbreiden door er steeds weer Meer van te maken. Maar zulks gaat zelfs mij te ver...

...Maar als we er desgewenst toch daadwerkelijk Meer van willen maken dan zouden we in de bovenstaande exercitie en het potentieel oneindige karakter van deze woordconstructie het letterlijke bewijs waar kunnen nemen dat het kennelijk niet Mogelijk is om het leven in 1 woord te vatten...

...althans, niet op een manier waarop iemand anders er nog enige Mogelijke betekenis aan kan toekennen op basis van alleen het woord zelf. Immers, als je uitgaat van 1 woord dan kan dat woord letterlijk alles betekenen, hetwelk inhoudt dat je in dit geval per definitie Zelf alle betekenis aan het betreffende woord toekent.

Als je de behoefte voelt om op basis van een woord iets te delen met een ander, dan is het dus zaak om ervoor te zorgen dat er in ieder geval enige Mogelijke betekenis in het woord zelf gevonden kan worden door degene die je aanhoort. En dus zul je het gebruikte woord in een perspectief moeten plaatsen door er “iets tegenover te stellen” in de vorm van een tweede woord, waardoor iemand anders op basis van die 2 woorden zelf in staat is om er Mogelijk iets Meer van te maken dan een pure wilde gok omtrent hetgeen er bedoeld wordt.

Het leven bestaat nu eenmaal uit oneindigheid. En als we ergens definitie aan willen geven dan zullen we die oneindigheid dus aan 2 zijden moeten insluiten om tot de eindigheid te komen die vereist is in het geval we ergens een definitie aan willen geven.

---

³⁹ Reclameslogan uitgesproken door Bart de Graaff in een koekjesreclame

Daarom omvatten we iets met ons bewustzijn in de vorm van relatieve dualiteit. We gebruiken 2 begrippen die zichzelf, ten opzichte van elkaar betekenis geven door het contrast dat ze samen vormen in de vorm van een “schijnbare” tegenstelling. Een ogenschijnlijke contradictie waaraan we vervolgens verdere invulling kunnen geven. Voor ieder woord dat we gebruiken is er dus een tegenpool nodig, een referentiepunt.

Dit gegeven kun je ook uitdrukken aan de hand van het onderstaande grapje dat, hoe flauw ook, treffend weergeeft wat conceptueel gezien de essentie is van het rationele domein:

Vraag: Wat is links?

Antwoord: Daar waar je duim rechts zit.

Ergo: iets wordt net zozeer gedefinieerd door wat het Wel is als door wat het Niet is. Hetzelfde principe “zien” we letterlijk terug bij de vaas van Rubin: 2 gezichten en een vaas die elkaar vormen. En voor de meer exact aangelegden onder de lezers hebben we het gegeven dat deeltjes in de regel gepaard gaan met antideeltjes.

Zulks is niet zozeer een absolute eigenschap van de realiteit, maar een eigenschap die we door middel van ons denken in begrippen, aan de “werkelijkheid” opleggen. Daar kun je verder van vinden wat je wilt, het is voor ons stervelingen nu eenmaal een gegeven feit dat we op die manier zaken samenvatten, analoog aan de werking van digitale technologie die in essentie berust op het “contrast” tussen 1-en en 0-en.

Dat gezegd hebbende, we weten ook dat als we 2 elementen hebben, we daar Samen weer Mogelijk Meer van kunnen maken. Onze duimen mogen dan een relatieve positie ten opzichte van elkaar innemen, maar Samen kunnen zij zich desgewenst “in het midden”, “boven en onder elkaar” of “in tegengestelde richtingen ten opzichte van elkaar wijzend” bevinden.

En als we er Samen nog Meer van willen maken dan zouden we ook nog eens de factor “tijd” toe kunnen voegen waarmee onze duimen Samen achtereenvolgens “boven ons hoofd”, “in de koelkast” en daarna “al cirkelend om elkaar heen” kunnen bestaan...

Nu kunnen we in deze exercitie nog wel even doordraven, echter dit verlost ons nog steeds niet van de noodzaak om een begrippenpaar te vormen. Een combinatie die ons weliswaar niet in staat stelt om in de absolute zin van het woord “Alles” te beschrijven ~ er blijft immers altijd “iets” over dat je niet in woorden uit kunt drukken ~ maar die ons wel in staat stelt om enig basaal onderscheid te maken in alles dat we kunnen waarnemen en kunnen benoemen.

Een primaire indeling die ons in staat stelt om de onderliggende elementen met elkaar te verbinden en hiermee de basis te vormen voor een verdere constructie. Je zou wat mij betreft ook mogen spreken over het “elementaire mentale legoblokje”, de essentie die ons in staat stelt om gaandeweg weer Meer Mogelijk te maken.

In dit geval geldt dat we op zoek gaan naar een onderscheid dat universeel toepasbaar moet zijn. En in daarbij worden we geconfronteerd worden met het gegeven dat je ofwel “heel weinig kunt zeggen over heel veel”, of omgekeerd.

Daarmee bedoel ik dat je over iets heel concreets met relatief gemak “in detail kunt treden”, maar als we het over “grote zaken” hebben we daar met woorden slechts zeer beperkt op een universeel toepasbare manier betekenis aan kunnen toekennen. En dat houdt in dat we niet te veel moeten verwachten, maar dit gelukkig ook niet hoeven. Immers, Samen kunnen we altijd weer Meer Mogelijk maken.

Ook al is een primair onderscheidt relatief vaag, toch kan dit wel degelijk “van doorslaggevende betekenis” zijn. Zo is er slechts “een weinig” onderscheid tussen “het luchtruim” en “het aardoppervlak” voor nodig om als piloot van een Mogelijk neerstortend vliegtuig jezelf enig beeld te vormen omtrent de vraag of je “rechttop” vliegt of “ondersteboven” hetwelk relatief direct te relateren is aan de kans dat je op een prettige manier kunt landen . “Vaag” kan in beginsel dus wel degelijk nog steeds “helder genoeg” zijn.

Laten we voor het creëren van de beginselen van ons universum weer even teruggrijpen op het verleden en ons een voorstelling maken van de wijze waarop de gemiddelde creatieve uitspatting in “The joy of painting” een eerste gestalte krijgt.

Voor diegenen die daar bij Mogelijk gebrek aan een cultureel verantwoorde opvoeding moeite mee hebben: het eerste dat Bob normaliter doet is het doek in 2 delen opsplitsen. Daarbij schildert hij meestal enerzijds de contouren van iets dat het “landschap” gaat vormen, en anderzijds “de horizon” die hier een contrast mee vormt.

Hij creëert hiermee een Begin dat nog ontelbaar veel opties open laat, maar tegelijkertijd toch een bepaalde definitie in zich heeft. Immers, als we de zon in het geheel willen laten schijnen dan is de ruimte hiervoor inmiddels beperkt aangezien deze nu eenmaal aan de horizon verschijnt en niet “op het land”. In ieder geval niet als je, zoals in “The Joy”, een enigszins reële weergave van een landschap wil maken en niet iets dat bedoeld is als een poging om het werk van Salvador Dali te imiteren.

Hoe dan ook, we ontkomen er niet aan om “ergens een Begin te moeten maken”. Iets dat ervoor zorgt dat we een start kunnen maken met het creëren van een indeling, die we vervolgens naar believen kunnen uitbreiden, nuanceren en verdiepen om een voorstelling te kunnen maken van alles dat we willen beleven, en waar we iets uit willen halen.

Hoog tijd dus om eens te gaan kijken of we inderdaad Samen Meer Mogelijk kunnen Maken...

I wish I was a spaceman⁴⁰

Zoals eerder verteld heb ik ten aanzien van de vraag “wat wil je worden in het leven” eigenlijk altijd maar 1 ding willen zijn: “mezelf”. Maar als ik genooddaakt zou zijn om een “beroep” te moeten kiezen dan zou ik mijn antwoord ongetwijfeld bijstellen naar “astronaut”. Op mijn fascinatie voor ruimtevaart kom ik nog uitgebreid terug, aangezien ik dit onderwerp geheel indachtig het evolutionaire concept van “handig recyclen” in dienst zal stellen van mijn vertellingen...

...En daar begin ik nu vast mee, aangezien we “de wereld” gaan vertalen naar een universum in ons hoofd. En als we ons het verkennen van een universum voor willen stellen dan biedt de ruimtevaart conceptueel gezien een enorme schat aan mogelijkheden die ons kunnen helpen bij de reizen die we gaan maken en de bijbehorende navigatie. Zoals bij alles in dit boek gaan we hierin een zekere evolutie meemaken waarbij we steeds Meer Mogelijkheden krijgen. Aangezien het feest pas net begonnen is en we aan de basis staan, houd ik het voor nu simpel en voorzie jullie van 1 noodzakelijk element zodat we daarna meteen kunnen Aanvangen met een Begin maken.

Op het moment dat we ons iets gaan voorstellen dan doen we dit niet zomaar. We hebben er een bepaalde intentie mee, een behoefte om Meer Mogelijk te maken dan we “gegeven het moment” in de bestaande mogelijkheden kunnen vinden. En dus zou je kunnen zeggen dat we op een missie zijn. En een missie vereist dat we tot op zekere hoogte eerst een plan maken ten aanzien van wat we Willen, wat we verwachten te gaan doen, en vooral wat we als het beoogde resultaat beschouwen. Daarom worden onze missies voorafgegaan door een briefing waarbij we voorzien worden van een plan dat globaal beschrijft wat we Mogelijk gaan doen.

Hiermee voorzien we in behoefte aan een zekere omkadering van onze “missie” om te voorkomen dat we op basis van absolute willekeur iets gaan doen, wat zeker binnen het domein van de kosmos een reëel risico met zich meebrengt dat we “lost in space” raken om misschien wel nooit meer thuis te komen.

Voorlopig ziet een missieplan er als volgt uit...

---

⁴⁰ Fireball XL5: I wish I was a spaceman (Barry Gray)

Lanceerbasis

Het punt van waaruit we vertrekken. Dit zal meestal onze eigen thuisplaneet zijn, die uiteraard voor iedere persoon uniek is. We vertrekken dan namelijk vanuit onze eigen wereld die we dus ook een eigen naam mogen geven.

Bestemming

De plek waar we verwachten naar toe te reizen om observaties te doen. Ons "point of view" zagezegd.

Missiedoel

Een korte omschrijving van hetgeen we willen bereiken met onze missie.

Afstand lanceerbasis tot de bestemming

Hoe ver we ons van de realiteit waar we ons bevinden af gaan bewegen. Je mag dit beschouwen als het relatieve abstractieniveau van onze observatiepost, variërend van "zo klaar als een klontje" tot "ècht vage shit mèn...".

Mission theme

Om invulling te geven aan het audiovisuele karakter van dit boek, en omdat muziek een prima middel is om een sfeerbeeld te creëren krijgen jullie ook een suggestie ten aanzien van de soundtrack voor een missie. Uiteraard is er Meer Mogelijk, dus voel je vrij om hierin een andere keuze te maken.

Wat mij betreft is dit voorlopig voldoende om aan de slag te kunnen gaan, dus laten we meteen maar doorpakken en eens kijken wat onze eerste missie inhoudt...

Lanceerbasis

Onze persoonlijke thuisplaneet.

Bestemming

Ergens buiten het voor ons bekende universum.

Missiedoel

Deze missie betreft de test van een nieuw experimenteel ruimteschip dat ons in staat stelt toegang te krijgen tot een dimensie van waaruit we ons eigen tijd-ruimte continuüm kunnen observeren. Hier zullen we proberen om tot een basis te komen die de essentie van dit gehele universum uitdrukt.

Gegeven het feit dat we een oneindige complexiteit in twee stukken willen gaan verdelen kan deze indeling uiteraard nooit allesomvattend zijn, maar dat hoeft ook niet. Immers: we kijken als mens hoe dan ook altijd maar naar een bepaald gedeelte van het leven.

En zeker de dingen die voor ons echt relevant zijn en zich dus op menselijke schaal bevinden, betreffen in de regel vooral een specifiek en beperkt gebied in het leven. En hoe specifieker we worden, hoe meer we kunnen zien. Dat neemt niet weg dat er altijd een basale context nodig is waaraan we de rest kunnen relateren. Onze basis tegenstelling zal dus vooral de essentie van het leven als geheel moeten raken.

Afstand lanceerbasis tot de bestemming

Nagenoeg oneindig ver weg

Mission theme

Space Oddity (David Bowie)

Voordat we daadwerkelijk voor het eerst “naar boven” gaan krijgen we nog even een klein woordje vooraf van onze “flight director” cadeau. Die drukt ons op het hart dat we het vooral “rustig aan kunnen doen” aangezien deze missie beschouwd kan worden als “all inclusive” en we er dus van uit mogen gaan dat we “in goede handen zijn”. We hoeven in principe dus niets te doen behalve ons welwillend op te stellen met de intentie om alles ~ zoals het de finale van een gemiddelde OnlyFans productie betaamt ~ “gewoon over ons heen te laten komen”.

~*{Get ready for the launch}*~⁴¹

---

⁴¹ The Launch (DJ Jean)

Alive in the Superunknown⁴²

...en voor je het weet bevind je jezelf op een plek waar je zelfs met behulp van de nodige psychedelische ondersteuning van je levensdagen geen voorstelling van zou kunnen maken...

...Dat hoeft gelukkig ook niet. Je buiten het zogeheten tijd-ruimte continuüm bevinden is iets dat voor ons gewone stervelingen in zekere zin niet voor te stellen is. Maar we zouden ons bezig gaan houden met het doen van observaties die we kunnen gebruiken om ons eigen universum in te delen. De plek waar we ons tijdens die observaties bevinden hoeft zelf niet voorstelbaar te zijn, het universum waar we naar kijken is waar het in dit geval om gaat.

Het enige dat we wel specifiek kunnen merken ten aanzien van de plek waar we nu zijn is dat we in principe niet gebonden zijn aan de huidige tijd. We zijn op deze plek in staat om naar de voor ons ervaarbare wereld te kijken vanuit het perspectief van de eeuwigheid, in plaats van alleen het huidige moment. Omdat we onze waarnemingen willen baseren op datgene dat we in zekere zin enigszins kennen, kijken we alleen vanuit het verleden dat we in zekere zin "al meegemaakt" hebben.

En gelukkig hoeven we het ook niet allemaal alleen te doen...

Dit ruimteschip is niet alleen in staat om te reizen naar plekken die we niet voor Mogelijk houden, ook beschikt dit voertuig over een speciale boordcomputer: PAL7000⁴³. Dit mechanische orakel is buitengewoon vaardig in de methode van het Conceptueel Beleven, en zolang we PAL7000 maar voeden met observaties en er een wens aan koppelen is dit wonder van techniek in staat om er in ieder geval "iets" van te maken. We hoeven in dit geval dus niet eens zelf een voorstelling te maken, we kunnen gewoon achterover leunen en ons digitale maatje het werk laten doen.

Nog even ter herinnering: deze technologie is net als het voertuig experimenteel, we verwachten vooralsnog niet dat we in latere missies over dit soort onvoorstelbaar geavanceerde en arbeidsbesparende technologie gaan beschikken. Dus wen er maar niet te veel aan...

Terwijl we rustig van een drankje genieten ~ PAL is ook uitgerust met een barkeepersmodule die in staat is om excellente cocktails te vervaardigen ~ wordt het observatieprogramma gestart. Dit programma zorgt ervoor dat PAL een samenvatting kan maken ten aanzien van ons universum vanaf het ontstaan van ons heelal tot aan onze huidige tijd, om op basis van deze waarnemingen ons te voorzien van een schijnbare tegenstelling waarmee we dit universum globaal over 2 begrippen kunnen verdelen.

Enige tijd en een aantal alcoholische versnaperingen later krijgen we het verslag te horen...

---

⁴² Superunknown (Soundgarden)

⁴³ Potentieel Allesomvattende Logicamachine, naar verluide een verre achterneef van HAL9000 uit Space Odyssey (Arthur C. Clarke)

Wat Wij⁴⁴ hebben beleefd en Mogelijk hebben gezien

Wij hebben conform onze gegeven opdracht het “universum” geobserveerd vanaf haar ontstaan tot aan onze “huidige tijd”, teneinde hetgeen we hebben waargenomen samen te vatten.

De essentie van alles dat wij hebben kunnen waarnemen zullen wij in eerste instantie samenvatten als “energie”. Ten aanzien van deze energie hebben wij kunnen vaststellen dat zij als basis van alles dat ervaren kan worden, een universeel karakter heeft. Zij is continue in beweging en is in staat zichzelf onophoudelijk te transformeren.

Naar het ons voorkomt schrijdt zij onophoudelijk voort en lijkt zij voort te komen uit een oneindige bron. Gezien deze oneindigheid zijn wij niet in staat om haar een oorsprong te geven. Zij is er nu eenmaal, en zij zal er vermoedelijk altijd zijn.

Wij hebben gezien dat Zij in al haar oneindigheid alles kan “zijn” wat Zij maar Wil, door zich “voor te stellen” wat Zij wil “zijn”. Tegelijkertijd hebben Wij ook gezien dat Zij “gevangen” dient te worden in een Mogelijke vorm, voordat Zij zich op een concreet waarneembare wijze aan ons kan manifesteren.

Op het moment dat Zij een dergelijke “tijdelijke vorm” aanneemt is Zij in staat om als “individueel te identificeren onderdeel van een geheel” zelf de rol van “bron” aan te nemen waaruit weer Meer energie en vormen gerealiseerd kunnen worden. Derhalve is Zij in staat om zich, met behulp van Vorm, op alle Mogelijke manieren uit te drukken.

Zo hebben wij Haar als vorm van energie onder andere kunnen waarnemen als grote hoeveelheden “materie”, die gaandeweg naar elkaar toe bewegen waardoor zij tezamen onder andere “sterren” en “planeten” hebben gevormd. Deze sterren en planeten betreffen een tijdelijk samengaan van de energie waarbij vanuit aanvankelijke beweging deze energie langzaam meer in ruste raakt en hierdoor “potentie” en substantie krijgt.

Ondanks het feit dat deze verschijningen onderscheidbaar waar te nemen zijn, zijn ze nog steeds net zozeer een onderdeel van alle energie die we totaal waar kunnen nemen, welke het zogeheten “universum” vormt. Het lijkt erop dat deze sterren en planeten een tijdelijk evenwicht vormen met alle overig aanwezige verschijningen van energie in het universum, waardoor ze een zekere “vaste vorm” kunnen aanhouden gedurende een bepaalde tijd.

Ook indien we onze waarneming beperken tot slechts 1 van deze samengestelde vormen van energie, zien we wederom dezelfde principes ten aanzien van de energie waaruit zij is opgebouwd.

Zo kunnen wij ten aanzien van de planeet “Aarde” waarnemen dat, nadat zij haar initiële vorm heeft aangenomen in de vorm van een bol, deze bol zich verder heeft gevormd. Hierbij was het zogeheten “oppervlak” aanvankelijk nog sterk in beweging, en heeft na verloop van tijd en de vorming van nieuwe relatief afzonderlijk waarneembare elementen zoals “bergen”

---

⁴⁴ PAL heeft enkele royale trekjes en hanteert dienovereenkomstig de pluralis majestatis, dus het is “Wij” in plaats van “Ik”

en “oceanen” dit oppervlak steeds meer een vaste vorm aangenomen waarbij de betrokken energie steeds meer in een toestand van relatieve rust is geraakt.

Hetzelfde hebben wij waargenomen met betrekking tot het verschijnsel “chemische elementen”. Vanuit een beperkt aantal elementen en de interactie met andere vormen van energie, hebben deze elementen vanuit een situatie van relatieve uniformiteit zich omgevormd tot een grote verscheidenheid aan chemische componenten.

Niet alleen nemen wij het verschijnsel waar dat de energie zich ontwikkelt in toenemende mate van variatie en in een steeds grotere verscheidenheid aan “vormen”, tevens stijgt gedurende dit proces de relatieve autonomie van al deze vormen. Wij nemen waar dat energie in relatieve ruste vaak gaandeweg steeds meer gepaard lijkt te gaan met een zeer beweeglijke vorm van energie die we “bewustzijn” zullen noemen.

Dit bewustzijn leidt er toe dat vormen van materie “tot leven” komen, en tot op zekere hoogte zelfstandig vorm kunnen geven aan hun bestaan. Wij zien dit bijvoorbeeld bij het ontstaan en “evolueren” van zogeheten “plantensoorten”. Zo zijn deze “planten” bijvoorbeeld in staat om desgewenst hun groeiprocés dusdanig vorm te geven dat zij op een voor hun gunstige manier naar de “zon” toe gericht zijn, teneinde de processen die hen in staat stelt te functioneren als vorm van materie, te optimaliseren.

Dit bewustzijn lijkt zich zowel op een relatief individueel als een relatief collectief niveau te ontwikkelen. Zo is de wijze waarop een plant groeit sterk aan haar specifieke locatie gerelateerd, en is deze groei gebaseerd op een bewustzijn dat vooral op die locatie gericht is.

De gedragingen van planten ten aanzien van hun “voortplantings- en geboorteprocessen” lijken zich echter over een veel groter gebied uit te strekken, en verband te houden met hun collectieve waarneming van bijvoorbeeld het verschijnsel “lente”. Ten aanzien van dit laatste verschijnsel lijkt er zich een gezamenlijke wetenschap te hebben ontwikkeld bij plantensoorten dat deze lente het optimale moment is om als plant weer geleidelijk aan te gaan “bloeien”.

Ondanks al deze ontwikkelingen lijkt er immer samenhang te blijven bestaan tussen alle verschillende vormen van energie. De genoemde plantensoorten hebben zich relatief lokaal ontwikkeld, op een specifieke planeet en dan ook op bepaalde plekken op deze planeet waar zij goed kunnen gedijen. Desondanks zijn zij voor hun vermogen om te kunnen groeien en “leven” in sterke mate afhankelijk van het in het “zonnestelsel” alomtegenwoordige licht van een ster, de eerder genoemde “zon”.

We zien dat de complexiteit en diversiteit van alle aanwezige energie “in de loop der tijd” blijft toenemen. Hierbij zien wij dat nieuwe vormen van leven zich baseren op de bestaande Mogelijkheden en hier weer iets aan toe voegen. Zo zien we dat, hoewel aanvankelijk nog relatief eenduidig van “vorm”, er gaandeweg steeds meer verschillende plantensoorten ontstaan die qua vorm, afmetingen en kleuren een steeds grotere variatie aan de dag leggen.

En dat niet alleen, ook in bijvoorbeeld de wijze waarop deze planten zichzelf vermenigvuldigen verschijnt variatie. Enerzijds kunnen zij zich vermenigvuldigen door zich

deels af te splitsen van een bestaande vorm, anderzijds kunnen zij ook “nakomelingen” creëren middels het laten Samengaan van “mannelijke en vrouwelijke geslachtscellen”.

Op termijn creëert deze verregaande ontwikkeling van energie in de vorm van planten ook bijdrage aan de mogelijkheden die het bestaan mogelijk maken van vormen van energie die zowel in complexiteit als autonomie zich op een nieuw niveau lijken te bewegen.

Dit laatste zien wij letterlijk terug in het verschijnsel dat deze nieuwe vormen van energie in de vorm van “dieren”, in staat zijn zichzelf zelfstandig te verplaatsen. Dit terwijl planten zich alleen kunnen trachten te verspreiden over een gebied aan de hand van hun voortplanting. Indien zij eenmaal hun “normale vorm” hebben aangenomen blijven zij in de regel trouw aan hun vaste locatie.

Tegelijkertijd is het de beweeglijkheid van de door planten met behulp van zonlicht geproduceerde vorm van energie genaamd “zuurstof”, welke zich in alle vrijheid over de hele planeet kan verspreiden. Middels deze “beweeglijkheid” is zij in staat om weer deels de beweeglijkheid van dieren teweeg te brengen door bij te dragen aan het vermogen van dieren om energie om te kunnen zetten in autonome beweging. Deze toenemende vrijheid van bewegen gaat ook gepaard met een toename van de energie in de vorm van bewustzijn, die dieren in staat stelt om op een gecoördineerde wijze vorm te geven aan diverse vormen van “bewegen”.

Bij het vormen van Mogelijkheden om te kunnen bewegen zien we het verschijnsel dat we bij het ontstaan van alle vormen waarnemen: aanvankelijk lijkt er zich iets “spontaan” op te doemen, om naar verloop van tijd steeds meer “bewust” vormgegeven te worden. Zo lijken de eerste enigszins beweeglijke vormen van leven zich vooral op relatief rudimentaire wijze voort te kunnen bewegen teneinde zichzelf te verplaatsen.

Gaandeweg krijgt “bewegen” echter steeds meer vorm, onder andere omdat de hierbij betrokken vormen die men “ledematen” pleegt te noemen gaandeweg steeds “geavanceerder” worden. Ook zien wij ten aanzien van “beweging” dat zij zich gaandeweg splitst in allerlei specifieke vormen die bovendien “ontworpen” lijken te zijn in het kader van een specifiek doel. Zo identificeren wij onder andere de fenomenen “paringsdans” en “het besluipen van een prooi”. De energie die gepaard gaat met deze vormen, is net als alle andere energie beweeglijk en hierdoor ook transformeerbaar.

Zo krijgen wij de indruk dat het vormen van manieren om te bewegen deels voortkomt uit een vorm van energie die we “ervaring” zullen noemen. Deze ervaringen zijn in staat zichzelf te transformeren naar meer vaste vormen van energie zoals “observaties” en nog verder: “geleerde lessen”, welke met name binnen “levensvormen” van dezelfde “soort” middels overdracht gedeeld kunnen worden, vooral middels en zogeheten “opvoeding”.

Naarmate deze vormen Meer vorm en diepgang krijgen kunnen zij gaandeweg een dusdanige substantie krijgen dat zij doordringen tot een Meer collectief niveau binnen een “soort”, en gaandeweg transformeren tot een vorm van energie die we zullen aanduiden als “instinct”, welke bij de betreffende soort in het “DNA” verankerd lijkt te kunnen raken.

Ook ten aanzien van de vormen van energie die we kunnen relateren aan het begrip "bewustzijn" zien we tot slot weer dezelfde principes die we ook terugzien bij de ontwikkeling van "soorten".

Naarmate een vorm van energie zich verder ontwikkelt neemt de complexiteit en zelfstandigheid toe. Als we naar de vorm van energie genaamd "mens" kijken blijkt dat de gerelateerde vormen van energie die verband houden met het bewustzijn in complexiteit en zelfstandigheid weer een hoger niveau bereikt te hebben.

Zo kunnen de vormen van energie die men "ideeën" pleegt te noemen een grote mate van complexiteit bereiken en zich gaandeweg, en met gebruikmaking van reeds bestaande ideeën bijvoorbeeld omvormen tot relatief substantiële vaste structuren genaamd "ideologieën", of "algemene kennis".

Zoals met alle vormen van energie die zich met voldoende intensiteit groeperen teneinde een "staat van relatieve substantie" te bereiken, kunnen ook deze ideologieën tot op zekere hoogte een eigen leven gaan leiden en derhalve zelf weer een bron van energie worden die middels "zwaartekracht" of "aantrekkingskracht" een bepaalde invloed kan uitoefenen op haar omgeving.

Wij menen naar aanleiding van hiervoor vermelde observaties een aantal conclusies te kunnen trekken die ons in staat stellen om uiteindelijk onze opdracht concreet in te vullen...

Hoe we wat wij beleefd hebben Mogelijk samen kunnen vatten

Op basis van de waarnemingen die we gedaan hebben, en onze opdracht om in onze waarnemingen een tweedeling aan te brengen, zien we een aantal duidelijke tendensen...

Wat Wij over het algemeen zien is dat het universum en alles erin zich continue heen en weer lijkt te bewegen tussen 2 relatieve stadia die tezamen iets, zo niet alles, tot stand kunnen brengen.

In beginsel lijkt alles voort te komen uit dezelfde bron van oorspronkelijke energie. Uit deze bron lijkt onverminderd Meer van deze energie te verschijnen.

Tegelijkertijd kan deze energie vastgelegd worden in een Mogelijke bestemming, en zich waarneembaar manifesteren als iets dat concreet definieerbaar is. Hetgeen zich als Mogelijkheid kan manifesteren heeft een relatief eindig en tijdelijk bestaan waarna zij weer transformeert.

Op het punt dat deze uitersten elkaar vinden kunnen er nieuwe Mogelijkheden ontstaan, die zelf wederom tot Meer kunnen leiden. Ook al hebben zij tijdelijk een vorm, ze bevatten tevens de oorspronkelijke energie waaruit ze zijn ontstaan en kunnen derhalve zelf ook als bron van deze oorspronkelijke energie fungeren.

Voor deze oorspronkelijke energie geldt dat deze uiterst beweeglijk is, en derhalve in potentie alle vormen en verschijningen kan aannemen zolang zij maar voorzien wordt van voldoende “dragende structuur”.

Indien deze energie zich in het stadium van een Mogelijkheid bevindt, is de energie in relatieve ruste of “potentieel” en neemt zij een specifieke verschijning aan. Zij heeft in deze toestand het vermogen om haar eigen verschijning te laten “bewegen” waardoor zij gestalte kan geven aan het vermogen om Meer Mogelijk te worden waardoor zij “van vorm verandert”.

We zien dus enerzijds een domein waarin alles wat bestaat getypeerd wordt door een relatief onstoffelijk, spontaan, vloeibaar en onbewust karakter, en tegelijkertijd door een vooralsnog onbepaalde intentie: een Verlangen om specifiek te Doen, waardoor het Mogelijk wordt te Zijn.

Anderzijds nemen wij een domein waar, waarin alles wat bestaat gekenmerkt wordt door een verhoudingsgewijs stoffelijke, vaste, gerichte en bewuste signatuur, en tevens voorzien van een Specifieke intentie: een Wil om specifiek iets te Zijn, waardoor het Mogelijk is om specifiek iets te Doen.

Indien deze domeinen Samenkomen kunnen doel en middel elkaar vinden en kunnen zij tezamen Doen opdat zij Bewust kunnen Zijn en derhalve Bewustzijn kunnen bevatten. Indien gevoed met voldoende bewegende energie en de behoefte aan Meer is het Mogelijk dat een middel zoveel potentie, of kracht ontwikkelt dat zij als doel kan fungeren. In de hoedanigheid van doel kan zijn Mogelijk weer Meer realiseerbaars Mogelijk maken.

Binnen haar oorspronkelijke omgeving lijkt alles dat kan Zijn te bestaan als een uniforme eenheid die een oneindige veelheid omvat en die, gegeven een hoeveelheid tijd in staat is om iets teweeg te brengen.

In haar uiteindelijke milieu existeert alles dat Is als onderdeel van een divers collectief dat een eindige veelheid aanreikt en die, gegeven een hoeveelheid ruimte in staat is om zich te manifesteren.

Alles wordt uiteindelijk gekenmerkt door relativiteit: alles kan alleen bestaan bij de gratie van wat er niet bestaat, en alles kan in een relatieve tegenpool transformeren. Alles bestaat op zichzelf maar altijd in relatie tot haar omgeving, inclusief degene die “hetgeen dat bestaat” waarneemt.

Alles ontleent zijn bestaan aan haar omgeving en vormt tevens weer mede de omgeving van al het andere dat bestaat. Middels deze “wederzijdse beïnvloeding” transformeert alles continue ten opzichte van elkaar. Alles bestaat maar is tevens continue in beweging, soms langzaam, dan weer snel. We kunnen alles beschouwen als een vorm van energie, energie die bestaat en dus in staat is om energie op te nemen, af te geven, te transformeren dus uit te wisselen.

Conform onze oorspronkelijke opdracht om vanuit onze waarnemingen hetgeen we hebben waargenomen in 2 categorieën te verdelen, kunnen we onze samenvatting verder vereenvoudigen door ervoor te kiezen 2 elementen te onderscheiden die zich immer Samen voordoen in alles dat bestaat, en in alles dat we op enigerlei wijze kunnen waarnemen in onszelf of de wereld om ons heen.

Wij doelen hierbij enerzijds op een onophoudelijke universele beweging die er nu eenmaal is, en anderzijds de specifieke verschijningen waarin zij kan resulteren.

Wat wij hier Mogelijk van kunnen maken

Op basis van de waarnemingen tot nu toe ziet het er naar uit dat alles dat we waar hebben kunnen nemen uiteindelijk een geheel vormt dat steeds maar weer in beweging is en verandert.

Daarom willen we graag benadrukken dat het onderscheid dat we maken specifiek ingegeven is door de opdracht die we hebben gekregen, welke weer ingegeven is door de Wil om überhaupt een onderscheid te kunnen maken tussen alles dat we in het universum waarnemen.

Aangezien de 2 onderscheidende elementen feitelijk tot een en hetzelfde geheel behoren dienen we ze dus altijd als relatief aan elkaar te zien, en bovendien te beseffen dat het onderscheid mede ingegeven is door de eigenschappen en de keuze van de waarnemer om dit onderscheid te willen maken.

Ze berusten dus op een gemaakte keuze, een tot op zekere hoogte kunstmatig of afgedwongen onderscheid dat een "illusie" creëert. Zulks neemt niet weg dat deze illusie ons in staat stelt om een ~ voor ons zeer waardevol en praktisch bruikbaar ~ verder onderscheid Mogelijk te maken in alles. Het zorgt ervoor dat we een invulling geven aan de behoefte om een uitgangspunt te bepalen.

Dit uitgangspunt stelt ons in staat om aan alles dat we kunnen waarnemen een definitie, eender welke, te geven.

Gegeven onze observaties zijn we in staat om het universum voor zover wij dit hebben kunnen aanschouwen en ervaren te beschrijven aan de hand van de volgende 2 begrippen die we, indien we dit wensen, kunnen beschouwen als de 2 uitersten van 1 en hetzelfde geheel.

Hiermee bedoelen we dat we ervoor kunnen kiezen om alles dat waarneembaar is uit te drukken vanuit 2 relatieve stadia waarin alles waargenomen kan worden...

***&Wonderlijk-Wellustig&* ~ +|+Waarachtig-Welwillende+|+ ~ *?Wellicht?*-*Waarlijk-
Wonderbaarlijk*! ~ \$!Waardevol-Waarde-waarnemende!\$ ~ %=Waarschijnlijk-
Weloverwogen=% ~ -+?= ~ |Wil|**

=====

*~

“De onwaarschijnlijke, onaflatend en immer voortdurende, creatieve nieuwsgierige drang naar beleven. Dat wat even onbenoembaar als inspirerend is, en beschouwd kan worden als een onuitputtelijke bron van onbegrensde ongevormde Mogelijkheden. De niet onder woorden te brengen ~maar immer beleefbare ~ essentie van het leven.

Meer is de wijze van mentaal beschouwen die resulteert in een beeld waarbij we iets “gedurende een periode” ervaren, en dus een perspectief waarbij we de beschouwde transformatie “stil zetten in de tijd”, ofwel de beschouwde Mogelijkheid “laten bewegen in de tijd”.

Naar haar aard is Meer spontaan en oneindig, maar zij dient Specifiek in eindigheid gevangen te worden voordat zij op een definieerbare wijze gestalte kan krijgen.

Gezien haar behoefte om “gevangen te worden” in een vorm van dragende structuur heeft zij de gewoonte om deze wens op een onbeschrijfelijke maar duidelijk beleefbare wijze te uiten, opdat deze vraag om aandacht Mogelijk Meer teweeg kan brengen.

Zij kan ervaren worden in onder andere: een onbeschrijfelijk verlangen, iets waar je vanuit gaat maar dat geen naam kan hebben, iemands op generlei wijze definieerbare karakter, een golf van inspiratie.

[{()}Relatieve dimensie: Universele beleving({})]

()Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Het leven in ons, en in alles om ons heen”, “Het Onstoffelijke”, “Het Ongevormde”, “Oorspronkelijke energie”, “Yang”, “The Force”, “Tijd-(Ruimte)”}

!Roepnaam: Meer! (Onbenoembare Oorsprong)

*~

+++++

|/\-\$Verwonderlijke-Verwachtingen\$* ~ Veronderstellende\-\|/ ~ "(Vormeloos-Verduidelijkende)" ~ *+>Verlangen-Voortzettende>+* ~ %=Verhoudingen-Vormende=% ~ *&*Vruchtbare*&* ~ -+?= ~ @Voorstellen@

=====

*~

"De wijze waarop Meer op waarschijnlijke wijze concreet definieerbaar en gegeven het moment Mogelijk beleefd kan worden. Dat wat even benoembaar als tastbaar is, en beschouwd kan worden als een veelkleurige verzameling van concreet gevormde Mogelijkheden. Iedere mentaal Mogelijk definieerbare ervaring van Meer.

Mogelijk is de wijze van mentaal beschouwen die resulteert in een beeld waarbij we iets "gegeven het moment" bekijken, en we dus een perspectief hanteren waarbij we de beschouwde Mogelijkheid "stil zetten in de tijd", ofwel de beschouwde transformatie "laten bewegen in de tijd".

Naar zijn aard is Mogelijk eindig op een "gegeven moment", echter onder invloed van het oneindige Meer kan er altijd weer Meer Mogelijk worden.

Hij kan Mogelijk Specifiek gestalte krijgen in de vorm van: een baksteen, een app, een kat, een concept, een concreet benoembare emotie.

[{()}Relatieve dimensie: Universele beleving({})]

()Relatieve perspectief: Meer()

{Wereldse inspiratiebron: "De wereld om ons heen", "Het Stoffelijke", "Het gevormde", "Uiteindelijke energie", "Yin", "The "Dark" Side", "Ruimte-(Tijd)"}

!Roepnaam: Mogelijk (Benoembare Bestemming)!

*~

+++++

Wij willen er voor de volledigheid graag nogmaals op wijzen dat Meer en Mogelijk “bestaan” op basis van de wijze waarop het leven wordt beschouwd. Derhalve vertegenwoordigen zij eigenschappen welke aan de realiteit “gegeven” worden door de waarnemer, zij het op basis van een zekere Mogelijke aanleiding in diezelfde realiteit.

Verder merken wij op dat Meer en Mogelijk altijd Samen optreden, waarbij zij onderling een bepaalde verhouding hebben. Derhalve geldt voor een indeling op basis van Meer en Mogelijk dat deze gebaseerd kan worden op het gegeven dat een fenomeen relatief, of “voor het grootste gedeelte” bestaat als Meer of Mogelijk.

De niet exact definieerbare edoch in zekere zin bestaande verhouding tussen deze 2 componenten is niet vast maar variabel op basis van de concrete omstandigheden. Men zou op basis hiervan in zekere zin bijvoorbeeld kunnen zeggen dat “iets” voor 30% uit Meer en voor 70% uit Mogelijk bestaat.

Deze verhoudingen zijn immer gebaseerd op het gegeven dat we 2 zaken aan elkaar relateren. Iets behoort dus nimmer naar zijn of haar aard in isolatie beschouwd tot Meer of Mogelijk, maar altijd in relatie tot “iets anders”.

Dit “iets anders” kan bestaan uit een specifiek “iets” maar ook uit “alles het andere”. Dit laatste is bijvoorbeeld het geval wanneer Wij in onze omschrijvingen “een baksteen” indelen in het domein van Mogelijk. Hierbij vatten wij “alles dat geen baksteen is” samen tot een geheel, waarbij we gevoelsmatig “bepalen” dat een baksteen ten opzichte van “al het andere” relatief “stoffelijk” is.

Hierbij dient te worden vermeld dat met inachtneming van deze concrete omstandigheden, er altijd rekening moet worden gehouden met de behoefte aan een zekere balans tussen Meer en Mogelijk. Hierbij geldt dat een toenemende mate van “beweeglijkheid” of “levendigheid” vanuit Meer leidt tot een toenemende behoefte aan “dragende structuur” vanuit Mogelijk, die ervoor zorgt dat de levendigheid van Meer voldoende “onder controle is”.

Juist ja...

Ook al zijn we inmiddels, mede ingegeven door een niet onaanzienlijke cocktail consumptie, in een staat van zijn die je het beste zou kunnen typeren als “nogal wazig” ~ wat ogenschijnlijk prima matcht met de enigszins wazige teksten van PAL ~ toch willen we graag kijken of het Mogelijk is dat we iets Meer helderheid kunnen creëren.

En in dat opzicht is het fijn dat PAL beschikt over het vermogen om bewustzijn te ontwikkelen, niet alleen dat van ons maar ook van hemzelf. We hebben zojuist PAL de opdracht gegeven om zich in Meer te wentelen met de opdracht te onderzoeken wat hij daar Mogelijk van kan maken.

PAL's “zelfbewustzijnsmodule” heeft op basis van “wat er inmiddels reeds is” namelijk meteen Meer Mogelijk gemaakt in de vorm van een “algoritme”, dat PAL in staat stelt

gegeven een bepaalde input, een output te geven die een concrete invulling geeft aan het inmiddels veronderstelde onderscheid dat we kunnen maken.

In ons verlangen om PAL wat Meer licht op de zaak te laten schijnen besluiten we om de vraag "Kun je nog eens wat willekeurige voorbeelden geven?" te stellen. PAL heeft naast een bewustzijnsmodule en een "zelfbewustzijnsmodule", en kan derhalve niet alleen voorbeelden geven, maar tot op zekere hoogte de gemaakte keuze ook nog herleiden tot de gegeven omstandigheden.

En als klap op de vuurpijl heeft PAL ook nog een "spiegelmodule" die het mogelijk maakt dat PAL zich enigszins aanpast aan het niveau en de mate van relatieve dronkenschap ~ en derhalve ook de relatieve willekeur ~ van de mensen waar hij interactie mee heeft.

Dientengevolge is PAL in staat om op gepaste wijze invulling te geven aan het concept "willekeurige en gevarieerde verzameling voorbeelden" die wij Mogelijk van hem vragen, teneinde onze behoefte aan Meer helderheid vorm te geven...

Wat wij nog Meer Mogelijk Kunnen Maken

Wij kunnen het onderscheid tussen Meer en Mogelijk illustreren met een aantal voorbeelden zoals gevraagd. Hierbij merken wij voor de volledigheid nog even fijnzinnig op dat, zoals eerder al is aangegeven, dit onderscheid relatief is. Dat wil zeggen dat we een begrip indelen in de categorie Meer of Mogelijk op basis van de relatie die dit begrip heeft met het begrip waarmee het vergeleken wordt. Iets behoort dus niet vanuit zichzelf tot Meer of Mogelijk, maar alleen op basis van een vergelijking met iets anders.

Wij zijn ons bewust van het gegeven dat we bezig zijn om een elementair onderscheid te maken dat in zekere zin "niet zo heel veel zegt", maar dit wel doet over "nagenoeg alles". Derhalve heeft onze indeling een zeer groot abstract karakter dat we hieronder proberen iets verder in te kleuren door een aantal "schijnbare tegenstellingen" op te sommen die ons elementaire onderscheidt weergeven:

Geven (Meer) ~ Ontvangen (Mogelijk)

In een relatie kunnen de onderlinge verhoudingen wel eens als "een gegeven feit" beschouwd worden...

Hierbij vormt Geven het open einde van het geheel, hetgeen nog onbepaald is. In beginsel kunnen we iemand namelijk alles geven, wat het ook is. Aan de zijde van Ontvangen zijn er in essentie maar 2 opties Mogelijk: namelijk iets wel of niet hetgeen specifiek gegeven wordt in ontvangst nemen. Wat we in wel of niet in ontvangst nemen is inmiddels concreet bepaald, en kan dus beschouwd worden als een gegeven Mogelijkheid.

Zoals in alle situaties bestaat er de behoefte aan een zeker “evenwicht” tussen de 2 componenten. Structureel Meer geven dan ontvangen leidt op termijn tot een tekort dat aangevuld dient te worden.

Vloeibaar (Meer) ~ Vast (Mogelijk)

In een relatie kan er sprake zijn van een duidelijke afhankelijkheid...

Hierbij vormt Vloeibaar de Meer beweeglijke en vormbare zijde van het geheel. Om die reden kan vloeibaar ook op Meer plekken komen, aangezien het zich makkelijker aan kan passen aan haar omstandigheden.

Vast is de zijde van deze vergelijking die relatief in ruste is en derhalve duidelijk minder beweeglijk. Iets dat vloeibaar is af laten koelen en in ruste brengen totdat het Vast wordt, levert een fixatie van haar vorm op en dus een staat van relatieve definitie, een concrete Mogelijkheid ten opzichte van vloeibaar.

In het kader van de onderlinge verhoudingen kunnen we stellen dat de relatieve beweeglijkheid van iets dat vloeibaar is voldoende vaste vorm vereist om het vloeibare te kunnen bevatten. Zo geldt voor de wand van een stuwmeer dat deze “sterk genoeg” dient te zijn om ervoor te zorgen dat het meer niet leegstroomt.

Ongrijpbaar (Meer) ~ Tastbaar (Mogelijk)

Een verhouding kan soms ook gebaseerd zijn op uitersten...

Binnen deze tegenstelling vormt Ongrijpbaar het open uiteinde van het geheel. De vaststelling dat iets ongrijpbaar is, houdt immers in dat we trachten het “in onze handen te krijgen” terwijl zulks ogenschijnlijk niet Mogelijk is. Hoe vaak we ook proberen, onze pogingen lijken enkel te suggereren dat we nog steeds Meer moeten doen om te slagen.

Tastbaar is het gedeelte waarin iets concreet genoeg is om het Mogelijk letterlijk te kunnen bevatten.

Met betrekking tot de verdeling tussen de 2 onderliggende delen kan gezegd worden dat Meer pas echt Meer kan zijn indien zij gedeeld kan worden, hetwelk de behoefte creëert aan een “middel” dat haar concreet genoeg kan bevatten om desgewenst om haar desgewenst “over te dragen”.

Beweging (Meer) ~ Stilstand (Mogelijk)

In sommige Samenstellingen lijken de verhoudingen vooral gebaseerd te zijn op de factor tijd...

In dit geval vormt Beweging het deel waar we in staat zijn om te kunnen ervaren wat er nog Meer kan zijn. Zo kunnen we een carrièreswitch maken indien we de behoefte voelen om te kijken of er nog Meer in het leven is. Deze beweging vereist een of meer concrete bestemmingen, zodat we kunnen stilstaan bij de Mogelijkheden om professioneel iets anders te doen.

Inzake beweging kan worden opgemerkt dat zij pas op een tastbare manier ervaren kan worden indien zij in al haar relativiteit plaats vindt “ten opzichten van iets dat stilstaat”. Dit geldt zowel voor het beleven van de relatieve snelheid, als voor het gegeven dat we beweging zien als het afleggen van een afstand tussen een begin en een einde.

Derhalve is het ervaren van de Mogelijkheid dat een carrièreswitch een daadwerkelijke “vooruitgang” is, pas te ervaren indien deze beweging gerelateerd wordt aan een andere Mogelijkheid, zoals de inmiddels verloren gegane optie om “je vorige baan aan te houden”.

Heisenberg: 100% zekerheid richting en snelheid (Meer) ~ 100% zekerheid plaats (Mogelijk)

In sommige verbintenissen kunnen de verhoudingen ertoe neigen dat de deelnemers onmisbaar voor elkaar zijn...

Binnen deze tegenstelling vormt de 100% zekerheid ten aanzien van de richting en snelheid van een deeltje een indicatie van alle plekken waar een deeltje ten opzichte van zijn vermeende positie nog Meer kan zijn, en kijken we vanuit het perspectief van beweging of “streven”.

Indien we deze zekerheid inruilen voor de 100% zekerheid ten aanzien van de locatie van een deeltje hebben we de eerder genoemde oneindige Mogelijkheden ingeruild voor 1 concrete Mogelijkheid waarbij we onze waarneming vastleggen op een bepaalde locatie, en kijken we vanuit het perspectief van stilstand of “niet-streven”.

De beide “zekerheden” bestaan in een verhouding waarbij zij tegen elkaar uitgeruild worden. Hierbij kan men uitgaan van de gedachte dat in de meest absolute zin iets niet in beweging kan zijn zonder ook te bestaan, en iets niet kan bestaan zonder in beweging te zijn.

Immers, als ergens “geen beweging Meer in te krijgen is” spreekt men niet voor niks van “trekken aan een Dood paard”. De relatieve onmisbaarheid kan in dit geval Samengevat worden met de constatering dat het leven weinig charme heeft zonder de Mogelijkheid om “iets te doen en ergens heen te gaan”, maar anderzijds “niet te doen is” zonder een middel om Mogelijk te bestaan.

Apollo vluchtcomputer: Verb (Meer) ~ Noun (Mogelijk)

Soms zijn de onderlinge verhoudingen niet Meer dan logisch...

Binnen deze tegenstelling vormt “Verb” het commando dat aangeeft welke bewerking of “transformatie” de computer moet uitvoeren, oftewel: het element dat de “actie” representeert die er voor zorgt dat we ergens Meer van kunnen maken. Dit kan voorgesteld worden op een manier waarbij “Verb” de toetsen met de rekenkundige symbolen zijn (zoals +/-) op een rekenmachine, en “Noun” de toetsen met de getallen die je rekenkundig op een bepaalde manier wil verwerken.

Dit vereist dat we een concrete input geven middels het element “Noun”, welke de “parameters” of “uitgangspunten” representeert die de grondslag vormen voor de uit te voeren bewerking.

Verb betreft dus hetgeen de computer doet, Noun betreft de Mogelijkheid om concreet aan te geven van welke “bestaande” of “gefingeerde” informatie de vluchtcomputer “uit mag gaan” tijdens de bewerking, om middels Verb van deze Mogelijkheden Meer te maken.

In dit geval zijn de onderlinge verhoudingen vooraf specifiek gedicteerd op basis van een vorm van logica. Een berekening of bewerking kan alleen uitgevoerd worden op basis van voldoende en juiste input, terwijl input alleen tot output verwerkt kan worden indien er specifiek aangegeven wordt Wat er met de input gedaan moet worden.

Resultatenrekening (Meer) ~ Balans (Mogelijk)

In sommige relaties zijn de onderlinge verhoudingen wisselend...

Binnen deze tegenstelling die gevormd kan worden in het domein van de financiële verslaggeving, beschouwen we de waarde van een onderneming in zekere zin als het totaal aan Mogelijkheden dat deze onderneming biedt, welke gekwantificeerd worden in een balans.

De vaststelling wat er na verloop van tijd nog Meer mogelijk is, de aanwas in nieuwe Mogelijkheden ~ uitgaande van de veronderstelling dat er winst, en geen verlies wordt gemaakt ~ wordt becijferd in een resultatenrekening. Deze laatste geeft dus de “beweging” in de waarde van de onderneming weer, de balans geeft aan wat gegeven het moment “is”.

Dientengevolge geldt een balans dan ook op een bepaalde datum, terwijl een resultatenrekening opgesteld wordt over een bepaalde periode.

Als we kijken naar de onderlinge relatie tussen de 2 elementen dan kan er gesteld worden dat de hoeveelheid winst ten opzichte van de totale bezittingen aangeeft hoe “levendig” de betreffende onderneming is vanuit een financieel oogpunt. Hoe Meer winst er gegenereerd kan worden ten opzichte van de Mogelijkheden, hoe groter het vermogen om gegeven de omstandigheden Meer te maken.

Immers: Meer transformeert na verloop van tijd via de resultatenrekening in Mogelijk Meer op de balans, waar zij als vorm van potentiële energie toekomstige investeringen Mogelijk maakt.

Deze investeringen leiden tot een afname van wat Mogelijk is, met de intentie om op termijn echter substantieel Meer Mogelijk te maken in de vorm van "rendement". Indien gegeven het moment de Mogelijkheden beperkt zijn kan Meer er dus voor zorgen dat deze Mogelijkheden weer groeien. Tegelijkertijd kan voldoende Mogelijk er op termijn voor zorgen dat er de beweging van Meer kan toenemen. Zij hebben dus het vermogen om elkaar "in balans te houden" en onder de invloed van voldoende "ondernemerschap" elkaar zelfs "te versterken".

Op de langere termijn kan de genoemde verhouding dus ook een indicatie vormen van de "levensvatbaarheid" van de onderneming. Indien er, gegeven de algemene economische omstandigheden, ten opzichte van de hoeveelheid Mogelijk structureel te weinig Meer gemaakt wordt verliest een onderneming haar concurrentiepositie of identiteit als "aantrekkelijk aandeel".

Daarmee wordt "doorleven" zonder aanpassingen in de regel op termijn onmogelijk, en kan de betreffende onderneming failliet gaan of "rijp zijn voor een overname". In dit laatste geval is het zaak dat er een partij gevonden wordt die een kans ziet om met de betreffende onderneming op termijn toch weer Meer Mogelijk te maken middels een "doorstart".

Destructie (Meer) ~ Creatie (Mogelijk)

Soms wil een verhouding ook wel eens gebaseerd zijn op het cynische principe "de een zijn dood is de ander zijn brood"...

Binnen deze tegenstelling vormt "creatie" het concrete element met betrekking tot wat we creatief gezien voor ogen hebben en Willen Realiseren. We zouden het kunnen zien als een blok marmer, waar we een specifieke vorm aan Willen geven. Tegelijkertijd halen we in dit proces een deel van het marmer weg om onze gewenste definitie vorm te geven. Dit verwijderde deel, de collectieve "destructie" vormt het gedeelte dat er behalve onze creatie "nog Meer is", en waar we nog Meer van kunnen maken door het bijvoorbeeld te "recyclen".

Binnen deze schijnbare tegenstelling geldt dat het deel dat verwijderd wordt en dat "ruimte creëert voor onze uiteindelijke creatie" onderdeel is van het geheel waaruit de "creatie" gevormd wordt. Zonder het bestaan hiervan is er geen "materiaal om mee te werken".

De enige optie die dan nog overblijft om een kunstwerk Specifiek te vormen is dat het reeds volledig naar wens gevormd is, waardoor de er niets Meer te creëren valt.

Brood (Meer) ~ Boter (Mogelijk)

In sommige relaties zijn de verhoudingen niet meteen duidelijk...

In dit geval beschouwt brood zichzelf als Meer en heeft brood ook de intentie om Meer te zijn. Immers, je wil een broodje eten en niet een hoopje boter. Derhalve ziet brood zichzelf als de gegeven factor, het middelpunt van het universum die in staat is om boter een Mogelijk plekje te geven. En gezien haar natuurlijke aanpassingsvermogen is boter prima in staat om

zich naar het brood te voegen, waarbij zij gezien haar afhankelijke aard zich “aan het brood vastklampt” in haar bestaan.

Zij heeft op zichzelf geen reden om te bestaan en kan derhalve blij zijn dat brood zich opwerpt als gastheer. Als gastheer wil je uiteraard zo nu en dan “een feestje bouwen” en het nodige beleg uitnodigen. Hierbij is het uiteraard de taak van boter om er middels haar “verbindende eigenschappen” het Mogelijk te maken dat de “gasten zich welkom voelen”.

Als deze gasten aankomt is het moment daar dat het pas echt “serieus gezellig” wordt.

Hierbij is het nu eenmaal de rol van boter om zonder tegenspraak het een en ander “over zich heen te laten gaan”, hetwelk geen probleem is gezien haar “meegaande karakter”. Daarbij mag boter zich bovendien gelukkig prijzen dat “het vlees dat aan haar gepresenteerd wordt” in ieder geval vers, gerijpt en fraai dooraderd is.

Deze “gasten” dringen zich wellicht enigszins aan haar op, maar ze hebben in ieder geval wel hun best gedaan om zich aan haar te presenteren als een smaakvol varken rund of al-dan-niet-domme kip, correctie: haantje.

Het is uiteraard niet verwonderlijk dat de “zachtheid” van boter er voor zorgt dat de “gasten” nogal aan haar Willen blijven “plakken” en Mogelijk Meer Willen.

Haar zorgzame karakter en de hieruit voortvloeiende eigenschap dat ze goed in staat is om enige “opvang” te bieden zorgt ervoor dat boter ook indien nodig “op de kleintjes kan letten”. En dus als er onverwacht een meute hagelslag bij brood en boter over de vloer komt dan maken de relatief “verbindende” kwaliteiten van boter haar uitermate geschikt om ervoor te zorgen dat deze dreumesen Mogelijk “een beetje op hun plek bij elkaar blijven”.

In de klassieke verhouding tussen brood en boter “is het nu eenmaal zo” dat boter zich zal moeten voegen naar de wensen van haar broodheer.

Uiteraard had het ook allemaal anders kunnen lopen...

Indien boter niet door ons aan het bovenstaande brood zou zijn “uitgehuwelijkt” zou zij immers de gelegenheid hebben gehad om in alle vrijheid te bestaan en Meer van zichzelf te kunnen maken. Daarbij zou ze de Mogelijkheid hebben gehad om haar eigen vrienden te kiezen en op avontuur te gaan om iets van het leven te “maken”.

Zo had het bijvoorbeeld kunnen gebeuren dat zij, samen met onder andere het zeer levendige “gist”, een “onderneming” zou zijn begonnen. Een proces waarbij boter samen met haar vrienden “op de steigers zou gaan staan” om “iets te bouwen”, en dat op termijn gestalte had kunnen geven aan “melkbrood”.

In die relatie zijn “de rollen tussen brood en boter” ogenschijnlijk “geheel omgekeerd”.

Boter is in deze verhouding uiteraard “degene die de lakens uitdeelt” aangezien brood zijn bestaan aan haar dankt. Vanuit het standpunt van boter is brood immers ~ middels een bakproces ~ letterlijk “uit haar geschapen” en is het dus “niet Meer dan logisch” dat zij de Meerdere van brood is en dus mag bepalen hoe brood zich “hoort te gedragen”.

Deze verantwoordelijkheid neemt zij serieus door onder andere brood van de juiste “structuur” te voorzien. Op basis hiervan is brood Mogelijk in staat om ~ indien hij “even in de wangetjes geknepen wordt” of ter correctie “kort onder de duim gehouden wordt” ~ zonder discussie “terug te veren” en weer zijn “correcte houding aan te nemen” om “te doen alsof er niets gebeurd is”.

En uiteraard zou boter ook zonder brood haar mannetje kunnen staan en degene zijn die kan “shinen”. Zo kan zij degene zijn die “saus” glans geeft en in die rol is zij zo nu en dan ook degene die “over het aangeboden vlees heengaat” en er Meer van maakt door het vlees van “karakter” te voorzien.

En tevens kan zij prima fungeren als hoofd van het huishouden, indien ze zo goed is om het (on)kruid der aarde een plekje te geven in haar huishouden van kruidenboter waar het een ondersteunende rol in mag aannemen waardoor boter niet gewoon Meer, maar nog Meer kan worden.

Voor brood geldt overigens dat het ook prima zonder boter kan gedijen. Brood kan bijvoorbeeld ook Samen met pesto prima een prettig samenzijn gestalte geven of een menage à trois vormen met ham en kaas, zeker indien voorzien van voldoende hitte onder een grill.

De moraal van dit verhaal lijkt te zijn dat, welke rolverdeling er ook geldt, Samen ben je pas echt in staat om Meer te zijn en Meer Mogelijk te maken. Hierbij dient een eventuele rolverdeling vooral gebaseerd te zijn op de unieke kwaliteiten van de deelnemende partijen “ten opzichte van elkaar beschouwd”, en de richting waarin ze gegeven deze omstandigheden met elkaar verbonden worden door de beschouwende partij.

Vanuit deze omstandigheden kunnen ze Mogelijk een relatie met elkaar aangaan waarin ze voor elkaar Meer Mogelijk kunnen maken, en hierdoor Waarde voor elkaar hebben door elkaar betekenis te geven binnen een liefdevol Samenzijn.

Dit is wat wij momenteel Mogelijk kunnen maken, had u nog Meer gewenst?

...Welnu, misschien hebben we het allemaal nog niet helemaal door, maar we beginnen inmiddels wel enig gevoel te krijgen inzake het door ons gewenste onderscheid en hoe we dit kunnen maken.

En aangezien we een product van de evolutie zijn is het redelijk onvermijdelijk dat we willen kijken of we nog Meer te weten kunnen komen. Mede ingegeven door enig "alcoholisch enthousiasme" zijn we inmiddels niet meer in staat om onze wensen nog heel specifiek te verwoorden, en blijft het bij een luid uitgeroepen: "Wij willen Meer!".

Welnu, in zekere zin hadden we het ook niet treffender kunnen zeggen. Alcoholgebruik wil nog wel eens leiden tot enige "vernauwing van de geest" hetwelk de nodige "ongenuanceerdheid" in de hand werkt. En onder invloed hiervan hebben we er kennelijk voor gekozen om de voorgaande opsomming van PAL "op een hoop te gooien".

En als we deze "samenvatting" plaatsen in het licht van onze behoefte aan Meer dan ligt het voor de hand om het "geheel" wederom te willen beschouwen vanuit een verdeling naar Meer en Mogelijk. In dat geval zullen we ondanks ons promillage geneigd zijn om "het gevoel te hebben" dat PAL inderdaad vooral Meer "Mogelijk" heeft gemaakt, en we derhalve behoefte hebben aan "Meer" om de balans weer te herstellen.

Immers: PAL heeft vooral aandacht besteed aan de vraag wat bijvoorbeeld een balans en een resultatenrekening ten opzichte van elkaar "zijn" en heeft om die reden ons vooral voorzien van een manier waarop we de 2 Mogelijk kunnen beschouwen.

Indien we werkelijk Meer willen dienen we in plaats daarvan in te gaan op de manieren waarop de "energie die het leven vorm kan geven" in staat is om te groeien, doorgegeven te worden, te bewegen en te transformeren. En als we echt serieus Meer Willen dan kunnen we maar het beste "in 1 ruk door" ook ingaan op de manier waarop Meer en Mogelijk Samen gestalte geven aan "alles dat Mogelijk is en Meer kan worden".

Tot slot kunnen we dan net zo goed conform het motto "driemaal is scheepsrecht" zorgen voor nog Meer, door haar ook te vertalen naar "variatie" waarbij we observeren hoe zij niet alleen gestalte geeft aan "vorm", maar ook aan relatieve "levensduur" en "aantrekkingskracht".

De oplettende lezer zal naar aanleiding van "brood en boter" wel gemerkt hebben dat de spiegelmodule zich inmiddels "in het moment kan aanpassen" en zich gaandeweg heeft ingesteld op de setting "lul maar een eind weg".

Wat wij van alles nog Meer Kunnen Maken

...Aangezien "alles beweegt" zullen we vanuit onze zojuist vervaardigde tegenstelling namelijk veelvuldig "transformatie" ervaren. Meer en Mogelijk vormen een dynamisch duo waarbij er een continue wisselwerking tussen de 2 elementen plaatsvindt. Een wisselwerking tussen het Een en het Ander, die er voor zorgt dat uiteindelijk niets blijft zoals het ooit was.

Laten we ons schijnbare contrast dus eens wat verder beleven vanuit het relatieve perspectief van Meer. Zoals gezegd: alles in het leven kun je beschouwen als een dans, en waar we hierboven dat geheel vooral bekijken vanuit de Dansers, kijken we nu vooral vanuit de Bewegingen die de dansers maken.

We kunnen deze wisselwerking bijvoorbeeld projecteren op het fenomeen waarbij onze oorspronkelijke energie “gevangen” wordt door de “aantrekkingskracht” van iemand anders. Hierbij kan er zich een situatie voor gaan doen waarbij de 2 betrokken personen heel gericht hun “aandacht” op elkaar gaan richten, waarbij ze hun Meer vrij laten stromen en met elkaar laten reageren.

Dit “flirten” kan op den duur, mede op basis van “wederzijdse beïnvloeding” ervoor zorgen dat de betrokken partijen Mogelijk “iets” in elkaar gaan zien waardoor er een Mogelijke “verliefdheid” wordt gevormd.

Gaandeweg kan een dergelijke verliefdheid onder de invloed van de ogenschijnlijk onophoudelijk stromende Meer groeien en gevat worden in een Meer dragende structuur doordat de verliefdheid gaandeweg transformeert in een Mogelijke “serieuze relatie”. Deze relatie is in dit geval een vorm die in zekere zin gestalte geeft aan onze gevoelens, de dans die we op dat moment aan het uitvoeren zijn, en het gegeven dat we deze aanvankelijk spontaan ontstane dans in de toekomst op een Meer gestructureerde wijze willen voortzetten.

En zo dansen de geliefden verder, leven ze samen en beleven ze een hele hoop dingen binnen het kader van deze relatie. Tot op het punt dat we het feit dat ze voor hun gevoel Mogelijk “de Ware gevonden hebben” en het samenzijn wellicht nog meer substantie willen geven in de vorm van een Mogelijk huwelijk. Een huwelijk dat niet alleen Meer structuur aan de relatie kan geven, maar ook bijvoorbeeld de deur opent naar fiscale Mogelijkheden.

Een dergelijk huwelijk vat de betrokken gevoelens samen in een Mogelijkheid die gaandeweg steeds Meer een eigen leven kan gaan leiden en hierdoor ook steeds Meer “zelfstandige aantrekkingskracht” kan gaan uitoefenen. Zo kan een dergelijk huwelijk, mede op basis van zogeheten “maatschappelijke verwachtingen” die wellicht suggereren dat “scheiden hetzelfde als falen is” er op den duur toe gaan leiden dat de huwelijkspartners zich Mogelijk steeds Meer “gevangen” voelen in hun huwelijk.

In deze situatie kan het gebeuren dat de energie die men aanvankelijk op basis van wederzijdse aantrekkingskracht goed kon voelen, gaandeweg steeds Meer in ruste raakt.

Derhalve transformeert deze energie van “enthousiaste gevoelens” gaandeweg naar “een bepaalde berusting”. In deze situatie kan de natuurlijke menselijke behoefte aan Meer steeds minder bevredigd worden middels de energie van de partner, en kan het gebeuren dat men op zoek gaat naar een andere Mogelijke bron van Meer hetwelk kan resulteren in “vreemdgaan”.

Ook kan de frustratie inzake de tanende voldoening op het gebied van Meer, gestalte geven aan Mogelijke frustraties, welke Mogelijk op basis van wederzijdse beïnvloeding ook kunnen

groeien naar “wederzijdse irritaties”. In dit geval kan het moment komen dat de partners gaan proberen om Meer van hun “huwelijks crisis” te maken door in onderling overleg te gaan kijken of ze toch nog Mogelijk genoeg in elkaar en de relatie kunnen zien om Samen te trachten “het huwelijk proberen te redden”.

Het kan echter ook zijn dat een huwelijk, voor een van de betrokkenen gaandeweg transformeert naar een Mogelijke “staat van genoegzaamheid”. Dit kan er op termijn toe leiden dat deze betrokkene het huwelijk steeds Meer als Mogelijke “bron van alle geluk” gaat beschouwen, waardoor allerhande andere zaken het leven van deze persoon steeds minder aandacht krijgen omdat hun relatieve aantrekkingskracht afneemt.

Dit heeft mede te maken met het feit dat deze partner in toenemende mate Mogelijk Meer op het huwelijk gaat “projecteren” waardoor de relatieve aantrekkingskracht van dit huwelijk andere zaken in het leven gaat verdringen.

Deze toenemende aantrekkingskracht, die groeit op basis van de aandacht die aan dit Mogelijke beeld van het huwelijk wordt gegeven, kan er zelfs toe leiden dat voor de betrokken partner dit huwelijk Mogelijk als “enige bron van liefde” gezien gaat worden. De aantrekkingskracht is dan dusdanig groot geworden dat iemand niet Meer in staat is om gericht aandacht aan andere Mogelijkheden in het leven te geven.

Wat we hier zien gebeuren is een transformatie van energie die een heel wezenlijk punt bereikt. Het punt waarop we dusdanig veel en lang energie aan iets hebben gegeven, in dit geval onze “voorstelling” van wat het betreffende huwelijk “ons Mogelijk allemaal wel niet zou kunnen geven”, dat dit Mogelijke “beeld” in een dusdanig vaste substantie transformeert dat het een “eigen leven” krijgt en dus in zekere zin ook een “eigen Wil”.

Waar dit huwelijk ooit voornamelijk “bestond” als Mogelijk “middel” met als “doel” om de gevoelens van de betrokken partijen, inclusief een bepaalde behoefte aan “zekerheid”, een vastere vorm te geven, bestaat het nu als iets dat “een eigen bestaansrecht” heeft gekregen.

Een zekere potentie die in zekere zin los staat van de oorsprong waaruit het is ontstaan. Deze “zelfstandigheid” heeft hier een punt bereikt waarop je zou kunnen stellen dat “het middel een doel is geworden”, hetwelk in zekere zin de essentie weergeeft van het fenomeen “verslavingsgedrag”.

Ik heb hier het concept “relatie” gebruikt om een simpel voorbeeld van de wisselwerking tussen Meer en Mogelijk weer te geven. Zelfs binnen dit voorbeeld kunnen we onszelf vrij makkelijk voorstellen dat de zaken al snel veel complexer worden dan het samenzijn van 2 mensen, door meer vormen van Meer en Mogelijk te introduceren.

Zo kunnen tot op zekere hoogte het hebben van gezamenlijke financiële belangen, “de angst om het niet alleen te kunnen redden”, maar ook eventuele “kinderen” die je samen Mogelijk hebt verwekt om “de relatie te redden”, Mogelijkheden vormen die een dusdanige hoeveelheid energie vertegenwoordigen dat ze de beslissing om bij elkaar te blijven sterk kunnen beïnvloeden.

En uiteraard kunnen we nog veel Meer zaken laten meespelen, zoals de Waarde die we ergens aan hechten. Hoeveel belang hechten we bijvoorbeeld aan de eerder genoemde “maatschappelijke verwachtingen” en hoe verhoudt zich dit belang tot de overige factoren zoals de onderlinge frustraties en de “angst om het niet alleen te kunnen redden”?

Ook speelt de factor tijd een rol in deze verhoudingen. Zeker als het gaat om een eventuele beslissing om, ondanks een gebrek aan concreet te ervaren prettige gevoelens, “voor de kinderen bij elkaar te blijven”. Hierbij speelt de verwachte tijd die het nog duurt voordat “de kinderen het huis uit gaan” bijvoorbeeld een bepaalde rol, mede ten opzichte van het vermoeden “of je het desondanks nog een tijdje vol kunt houden samen in 1 huis”...

...Maar nu ben ik een beetje aan het doordraven. Het principe dat ik nu alvast enigszins beeldend wilde illustreren is het gegeven dat energie nu eenmaal Wil stromen en dus niet eeuwig op dezelfde plek blijft. Hierbij kan zij soms lang “relatief in ruste” zijn, om uiteindelijk vanuit dit “potentiële zijn” toch weer te transformeren, zoals het gegeven dat een relatie “een tijd kan duren” maar men uiteindelijk “gevoelens voor een ander” kan krijgen.

Hoe dan ook, energie kan voor een langere periode kan neerslaan en condenseren tot iets dat op zichzelf beschouwd gedurende een periode een zekere invloed kan hebben. Of dit nu een ster, planeet of een relatie is... Meer en Mogelijk hebben zagezegd vele gezichten... En zoals gezegd zijn die gezichten onderhevig aan verandering. En in zekere zin is dit onderwerp ook verbonden aan het fenomeen “levensduur”.

Het feit wil namelijk dat de levensduur in termen van Meer en Mogelijk nogal kunnen verschillen.

Levensduur op basis van Meer zou je kunnen vertalen naar de tijd die het duurt voordat iets in absolute zin “de geest geeft” terwijl de levensduur van het bijbehorende Mogelijk vertaald zou kunnen worden naar de tijd die het duurt voordat “een zekere samenstelling” of “configuratie” dient te worden aangepast.

Nu geldt dat alles in zekere zin “voortleeft” doordat het bijvoorbeeld gerecycled wordt, of doordat een overleden hond nog immer bestaat “in de herinneringen van de eigenaars”.

Derhalve is het voor ons PAL niet direct Mogelijk om duidelijk gestalte te geven aan de levensduur in termen van Meer. Echter, binnen het domein van het “stoffelijke” is zulks wel degelijk Mogelijk dus zullen wij hier onze aandacht op vestigen. Voor deze “levensduur” geldt overigens wel duidelijk dat Meer hier een grote rol in speelt.

Om het een en ander in een zeker perspectief te plaatsen zal ik mijn beschouwing baseren op een aantal zaken die “zo uit het leven gegrepen zijn”. Hierbij doel ik in dit geval specifiek op achtereenvolgens: een blok beton, een auto, een softwareprogramma en een mens.

Hierbij kan allereerst worden opgemerkt dat deze zaken in toenemende mate een bepaalde hoeveelheid Meer bevatten in verhouding tot de hoeveelheid Mogelijk. Dit houdt in dat al

deze verschijnselen in toenemende mate “een eigen leven” hebben en in zekere zin in staat zijn tot “autonoom handelen”.

Voor het blok beton geldt dat deze nagenoeg volledig bestaat uit Mogelijk, en in de regel dan ook vooral “bestaat” in de vorm van een “dragende constructie”. We hebben het hier over energie die overwegend “in ruste is”, en normaliter ook niet wezenlijk “beweegt”. Dit gebrek aan beweging heeft tot gevolg dat indien het blok bijvoorbeeld wordt gebruikt als “fundering” haar relatieve levensduur vooral gebaseerd is op de levensduur van het materiaal waaruit zij is gevormd.

Voor zover zij enige “interactie” heeft bestaat deze vooral uit het “dragen” van bijvoorbeeld een gebouw, dat zelf ook relatief in ruste is. De interactie is derhalve statisch en continue. Dit blok beton heeft geen complexe taak maar zij mag in principe gedurende haar taak nooit “verslappen”. Op het oog veroudert dit blok beton in haar bestaande vorm dan ook nagenoeg niet snel.

Om haar bestaande vorm aan te kunnen nemen heeft beton tijdelijk Meer nodig dat haar voorziet van de benodigde “vloeibaarheid”, zodat zij gegoten kan worden om vervolgens onder de invloed van nog Meer, in casu vooral warmte, kan opdrogen tot haar langdurig vaste vorm.

Verder geldt dat de “potentiële energie” van beton onder invloed van Mogelijk Meer vergroot kan worden. In de bouwwereld heeft men hieraan gestalte gegeven middels de evolutie van “regulier beton” naar “gewapend beton”.

Voor de auto geldt dat er wel duidelijk sprake is van beweging bij het uitvoeren van haar taak. Deze beweging en de bijbehorende interactie met bijvoorbeeld “het wegdek” heeft tot gevolg dat deze auto aanzienlijk minder lang in exact dezelfde samenstelling bestaat.

Immers: ten gevolge van de slijtage die de banden ondervinden door hun contact met het wegdek dienen deze banden met enige regelmaat “vervangen” te worden. Ook het relatieve seizoen kan een reden zijn dat een auto, daar waar het gaat om de banden, periodiek van gedaante verwisselt middels een “bandenwissel”.

Ten aanzien van een softwareprogramma geldt in zekere zin dat het niet kan slijten. Zij neigt naar haar aard relatief naar Meer, ware het niet dat zij zonder een dragende structuur in de vorm van onder andere een “processor” en “opslagcapaciteit” niet zelfstandig kan functioneren of “bewegen”. Voor deze bijbehorende dragende structuur geldt weer net als bij de auto dat deze veroudert.

Ook al geldt voor software dat zij dusdanig uit Meer bestaat dat zij in zekere zin niet “stoffelijk” genoeg is om zelf te slijten, toch is haar levensduur beperkt. Dit heeft te maken met het feit dat zij, als relatieve vorm van “bewustzijn”, in staat moet zijn om in toenemende mate relatief zelfstandig complexe handelingen te verrichten. En hierbij geldt in de regel ook nog eens dat zij hierbij “interactie” heeft met een complexe en continue veranderende omgeving.

De levensduur van deze software “in een bepaalde configuratie” is dan ook relatief kort. Het is niet ongebruikelijk dat een configuratie slechts een maand “leeft” voordat er een zekere mate van “variatie” wordt toegepast om “bij de tijd te blijven” en bijvoorbeeld de gebruikers nieuwe Mogelijkheden te bieden.

Ook kunnen veranderingen in de complexe omgeving waarmee de software interactie heeft een reden zijn om het bestaan van haar huidige configuratie te beëindigen en haar om te vormen tot een “nieuwe versie” met bepaalde Specifieke Mogelijkheden.

Zo kan het bijvoorbeeld voorkomen dat veranderingen in de zogeheten “belastingwetgeving” van haar omgeving ertoe leiden dat de bestaande configuratie moet worden aangepast om, indien zij facturen verwerkt, dit nog steeds op een “fiscaal correcte wijze” te laten geschieden.

Voor de mens geldt dat zij in zekere zin ook een duidelijke tweedeling kent tussen een grote component aan bewustzijn, en daarnaast aan een dragende structuur. Deze structuur is echter wel een stuk beweeglijker dan de gemiddelde “server” en dientengevolge vertoont zij in dat opzicht Meer gelijkheid met de auto dan met computer-hardware. Bij deze hardware wordt vaak alleen het geheel in 1 keer “vervangen” terwijl bij de mens de diverse Mogelijke componenten, net als bij een auto, met regelmaat vernieuwd worden.

Deze regelmaat wisselt per component, zo gaan bijvoorbeeld rode bloedcellen gemiddeld langer mee dan huidcellen. Hierbij beschikt de mens in de regel over genoeg Meer om deze nieuwe cellen Mogelijk te maken. Voor de auto geldt dat deze voor het proces van “regeneratie” zoveel Meer nodig ten opzichte van de hoeveelheid die zij zelf bezit, dat hier Meer bij komt kijken dan alleen de auto zelf.

Overigens geldt voor de auto net als voor de software dat zij soms op basis van de veranderende omgeving zelf ook een Mogelijke verandering dient te ondergaan. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn naar aanleiding van “emissie eisen” of omdat zij verhuist van het Europese vasteland naar de Verenigde Staten waardoor op het gebied van de “richtingaanwijzers” getransformeerd dient te worden in verband met “wettelijke eisen”.

Daarnaast geldt voor de auto net als voor de software dat zij in toenemende mate voorzien wordt van een “bewustzijn”. In de regel geldt weer dat dit bewustzijn regelmatig van een “update” voorzien wordt. En als we het over bewustzijn hebben dan is de “zelflerende besturingssoftware” die van toepassing is op de mens een vorm die op basis van een veranderende omgeving en de behoefte om zelfstandig Meer Mogelijk te maken, het meest “in beweging” is als het gaat om het verloop van de verschillende “versies”.

Haar continue interactie, zowel met de omgeving als het “interne handelen” van dit bewustzijn, zorgt ervoor dat haar werking en de definities waarop deze gebaseerd zijn nagenoeg continue “in transformatie” zijn. Ook voor dit bewustzijn geldt overigens weer dat de mate waarin de onderliggende componenten van vorm veranderen variabel is. Zo geldt bijvoorbeeld voor de zogeheten “rotsvaste overtuigingen” dat deze een aanzienlijk langer leven beschoren zijn dan bijvoorbeeld “de waan van de dag”.

Als we naar het aspect “levensduur” kijken vanuit een vergelijkend perspectief dan zouden we kunnen zeggen dat naarmate de relatieve component Meer groter wordt, de bijbehorende dragende Mogelijkheid in toenemende mate en snelheid zich zal moeten transformeren om het leven “bij te kunnen houden”. Op basis van de aard en de complexiteit van de interactie met de rest van de wereld zien we dat een blok beton relatief lang in min of Meer dezelfde vorm kan bestaan.

Voor de auto geldt dat deze meestal aanzienlijk sneller “slijt”, en zich bovendien sneller moet aanpassen aan een veranderende wereld en de hier bij behorende wensen van Mogelijke kopers. Hierdoor wil het geval bijvoorbeeld dat in de loop der tijd het concept “coupé” aanzienlijk minder levensvatbaar is geworden dan het concept “SUV”, en dat inmiddels hetzelfde gezegd kan worden van de “verbrandingsmotor” ten opzichte van de “elektromotor”. Hierdoor zijn er naar verloop van tijd dan ook duidelijk minder Mogelijke coupés waar te nemen, en Meer Mogelijke elektrische modellen van auto’s.

Voor de software, die voornamelijk als vorm van “bewustzijn” bestaat geldt dat het “verloop van de versies” in de vorm van concrete programmeercode nog sneller gaat. Door het relatief onstoffelijke karakter vanuit Meer is het daarom maar goed dat deze software in vergelijking met de auto of het blok beton, zich relatief snel kan transformeren en aanpassen vanuit haar bestaande vorm.

Van alle besproken fenomenen geldt dat de mens het snelst transformeert. Niet alleen geldt voor de dragende structuur dat deze gedurende de levensduur een aantal ingrijpende transformaties doormaakt zoals bijvoorbeeld “het wisselen van de melktanden”, “de veranderingen onder invloed van geslachtshormonen” en in algehele zin de aanvankelijke “groei” die het lichaam in de regel ondergaat. Ook is deze structuur onderhevig aan een proces waarbij “de onderdelen” naar verloop van tijd zichzelf vernieuwen door “cellen te vervangen”.

Voor de mens geldt verder als enige dat zij, Samen met haar soortgenoten, letterlijk in staat is om zelf “nieuwe versies” van zichzelf te creëren die gebaseerd zijn op een zekere blauwdruk, maar die tegelijkertijd op termijn een nagenoeg volledig “eigen leven” kunnen leiden. Dit leven bouwt uiteraard in zekere zin wel voort op haar oorsprong van onder andere “DNA” en wordt bovendien door die oorsprong tezamen met andere levens “beïnvloed” tijdens haar “opvoeding”. Toch kan dit “nieuwe leven” uiteindelijk gegeven de Mogelijkheden op iedere wenselijke manier Meer Mogelijk maken.

Ook ten aanzien van de “besturingssoftware” geldt voor de mens dat deze, vaak zonder het zelf door te hebben, op nagenoeg continue basis zeer kleine en soms ook hele grote veranderingen doormaakt. Deze veranderingen en het vermogen om deze veranderingen te realiseren heeft, net als al het andere, ook “een eigen leven” en ondervindt een duidelijke invloed vanuit de mate waarin een mens haar “nieuwsgierigheid” volgt. Hoe Meer dit laatste het geval is, hoe sneller het bewustzijn zich Mogelijk weer transformeert waardoor er Meer Mogelijk kan worden gemaakt.

Daarbij dient vanuit Meer en Mogelijk te worden opgemerkt dat het gezien de continuïteit van het leven nagenoeg onmogelijk is om te bepalen wanneer een “verandering” exact

begint en eindigt. In de regel neigt de mens ernaar om veranderingen vooral “op een bepaald moment” Mogelijk op te merken en een tastbare definitie te geven.

Dat er aan een verandering veel Meer ten grondslag ligt is wel in de loop der tijd op enigerlei wijze op basis van “gevoel” ervaarbaar, maar in de regel wordt dit uiteindelijk vooral “samengevat” en toegerekend aan de Mogelijke “verandering” die van hieruit “ontstaan” is op het moment dat we die “als een geheel kunnen ervaren” en daadwerkelijk “benoemen”.

En hiermee vinden Wij dat we “gegeven de omstandigheden en conform de uitersten van onze vermogens” voorlopig Genoeg Mogelijk hebben gemaakt.

Meer kunnen wij er op dit moment niet van maken...

“Back to life, Back to reality” ⁴⁵

En dan is het onderhand tijd om onze eerste missie tot een einde te brengen. We geven ons ruimteschip de opdracht om weer terug te keren naar onze thuisplaneet, uiteraard wel pas nadat we door PAL voorzien zijn van een BVO-tje⁴⁶.

En dan is daar het moment dat we “terug in de realiteit” zijn aanbeland. Het advies is om vooral even “helemaal niets” te doen of te willen doen, behalve even rustig bij te komen.

Terugkeren vanuit de ruimte is een redelijk heftig proces waarbij het voor een astronaut, als je iemand als André Kuijpers mag geloven, wel even duurt voordat je überhaupt weer “op je eigen poten kunt staan”.

Bovendien hebben we in zekere zin met behulp van PAL7000 het leven in zijn geheel in beschouwing genomen, en dat is op zijn zachtst gezegd “ook niet bepaald niks”.

Gelukkig hebben we alle tijd om een en ander rustig op ons in te laten werken, en daarna ook nog eens tijd om van dit alles Mogelijk iets Meer te maken. En gelukkig biedt dit boek daar alle Mogelijkheden toe.

Zaken op een abstracte of gevoelsmatige manier doorgronden is een kwestie van vooral vaak genoeg Doen. En met een beetje oefening kunnen we naar verloop van tijd Mogelijk steeds Meer zien en valt het bijbehorende kwartje ook steeds verder.

---

⁴⁵ Back to life (Soul II Soul)

⁴⁶ Je hebt ongetwijfeld toegang tot het internet dus zoek indien gewenst zelf maar een passende definitie als je deze afkorting niet kent... Ik dicht jullie in dezen voldoende intelligentie toe om te kunnen beseffen dat “Bruto Vloer Oppervlak” waarschijnlijk niet de meest passende Mogelijkheid is.

Bovendien hebben we met Meer en Mogelijk maar “een” onderscheid gemaakt waarmee we ons “mentale schilderij” slechts van enige, redelijk vage edoch nuttige en bruikbare, contouren hebben voorzien. Voor nu is het dan ook misschien tijd om de “vage kunst” van de wereld zien in termen van Meer en Mogelijk maar even te laten rusten...

We kunnen er, indien gewenst, later altijd alsnog Meer van proberen te maken. En dat gaan we zeker doen, aangezien we inmiddels een fundament hebben gevormd dat de basis gaat zijn voor iedere verdere betekenis die we desgewenst ergens aan gaan geven in dit boek. Gaandeweg zullen we op onze eigen manier om leren gaan met de relatie tussen Meer en Mogelijk, zoals we onszelf ook in staat kunnen stellen om te koken op basis van een “gevoel voor verhoudingen” in plaats dit te doen met gebruikmaking van “exacte hoeveelheden”.

Ten aanzien van een fundament geldt namelijk dat het een essentiële basis vormt, maar hierdoor in beginsel ook een extreem generiek karakter heeft. In zekere zin ben je gebonden aan een afweging, analoog aan bijvoorbeeld het Heisenberg dilemma.

Deze afweging komt neer op het gegeven dat je in zekere zin, met gebruikmaking van woorden, oftewel “heel weinig kunt zeggen over heel veel” zoals we nu hebben gedaan, of dat je de onderliggende realiteit verkleint waardoor je op termijn “heel veel kunt zeggen over heel weinig”. En daarbij geldt dat, het “weinig” dat je kunt zeggen over “heel veel”, uiteraard op beperkte schaal overeind blijft.

Dit wil overigens niet zeggen dat er niet heel veel te begrijpen en te beleven valt met betrekking tot “heel veel”. Echter: deze betekenis wordt in toenemende mate “gegeven” aan de woorden die je gebruikt. Hoe groter het gebied is dat we mentaal willen omvatten, hoe groter het ogenschijnlijke abstractieniveau. Dat wil niet zeggen dat wat je ervaart niet Meer tastbaar is. Echter, zoals gezegd berust die tastbaarheid op een diepere, Meer verbonden en gevoelsmatige betekenis die vooral gegeven wordt door de “waarnemer” zelf, op basis van zijn of haar bewustzijn.

Indien we dus Meer in alles willen “zien” dan zullen we dus moeten leren om meer betekenis aan alles te kunnen geven. Inzicht verwerven in plaats van simpelweg iets proberen te begrijpen. En dat is uiteraard exact waar Conceptueel Beleven om draait. Daarom is het prima dat het resultaat van onze observaties vooralsnog aan de abstracte kant is, dit kan gezien de aard ervan ook niet anders...

Het onderscheidt dat we hebben gecreëerd is in zekere zin maar een Middel om een noodzakelijke “schijnbare tegenstelling” aan te brengen. En zoals met alle middelen is het vooral een kwestie van ermee aan de slag gaan om het relatieve nut ervan te ervaren, en bij voorkeur “keer op keer”, aangezien repetitie een essentieel element is als je Meer begrip Mogelijk wil maken, ten aanzien van wat dan ook...

En met een beetje geduld kun je een heel eind komen. Het ontwikkelen van een zeker “gevoel voor iets” vormt namelijk de basis voor veel relatieve “automatismen” die je als mens in de loop der tijd kunt ontwikkelen. Of het nu de zich, op basis van groeiende senioriteit, ontwikkelende bekwaamheid is om als accountant voor je gevoel enige invulling te kunnen geven aan het begrip “materialiteit”, of je vermogen als kok om, zonder

gebruikmaking van een thermometer, jezelf een beeld te vormen omtrent de “cuisson” van een rib-eye die je aan het bereiden bent.

We zullen dus, met gebruikmaking van voldoende tijd en voldoende “doen” een bepaald gevoel kunnen kweken voor de elementaire verhouding tussen Meer en Mogelijk. Als we het ontwikkelen van dit vermogen beschouwen als een zeker “streven” dan zullen we ~ om de balans enigszins “correct” te houden ~ dit streven, conform de uitgangspunten van creatie, Samen moeten laten gaan met een dosis “niet-streven”.

Niet-streven of dat je in de algemene zin kunt vertalen naar: het vermogen om “iets” gewoon te laten “zijn”, zonder toe te geven aan de aandrang om erop te moeten “reageren”.

Ten aanzien van het vermogen dat we wensen te ontwikkelen kun je dit vertalen naar het gegeven dat je vooral moet proberen om niet teveel “dwang” uit te oefenen. In reguliere huis-tuin- en keukentaal kun je dit bijvoorbeeld vertalen naar het gegeven dat je bij het splitsen van een houten plank vooral “de zaag het werk moet laten doen”.

En vanuit ditzelfde principe geldt bijvoorbeeld dat het ontwikkelen van een goede swing bij het golfen deels neerkomt op “niet oneindig hard willen slaan” maar het hanteren van een zekere souplesse.

Verder kan “niet streven” in het kader van het ontwikkelen van een gevoel voor “Meer en Mogelijk” vooral vertaald worden naar het gewoon laten “zijn” van een aantal voor de hand liggende gedachten die hierbij op kunnen komen. Gedachten zoals “geen idee wat ik nu aan het doen ben”, “het systeem klopt niet helemaal” of “wat een onzin, ik heb hier geen zin in”.

Daarbij zullen we vooral in acht moeten nemen dat we als mensen uiteindelijk emotionele wezens zijn, en we daarnaast ook het nodige niet-streven zullen moeten toepassen op de bijkomende “gevoelens” zoals “het gaat me toch nooit lukken”, “ik vind er niks aan en ben maar wat aan het aanklooien”.

En, het allerbelangrijkste bij het leren hanteren van een verhouding als Meer en Mogelijk:

het “gewoon laten zijn” van het onvermijdelijke “onnoemelijk gigantisch irritante KUTgevoel dat je, wat je ook probeert, het geheel nooit helemaal passend kunt krijgen”. Zodra je het ene hoekje eindelijk “netjes hebt afgewerkt” zul je altijd weer zien dat er op een andere plek weer iets verschoven is, waardoor je weer een nieuw gat mag gaan vullen”.

~*{That’s relativity, folks}*~⁴⁷

Gelukkig kunnen we niet-streven of “Mogelijk zijn” ook nog op een andere manier gebruiken. Namelijk als een staat van zijn waarin we het voor onszelf Mogelijk maken om het resultaat

---

⁴⁷ “Romilly” in Interstellar (Christopher Nolan)

van ons streven of “Meer zijn”, in alle vrijheid te ervaren waardoor we er Mogelijk Meer in kunnen “zien”, en dus op termijn ook Meer van kunnen “maken”.

En wellicht het allerbelangrijkste: het stelt ons on staat tot het “gewoon laten zijn” van de ervaring dat we ons kunnen wentelen in een ogenschijnlijk “oneindig Meer van zelfgenoegzaamheid” dat we kunnen beschouwen als een zeer prettig “bijresultaat” van onze noeste arbeid en de hieruit voortvloeiende resultaten.

Een Meer dat ons niet alleen kan voorzien van een prettige ego-boost, maar het bovendien Mogelijk maakt om, al is het maar voor een moment, “gewoon” Volkomen Tevreden te zijn.

Vooralsnog mogen we ons dus vergenoegen met de behaalde resultaten: we zijn ondertussen weer veilig thuis en we hebben in ons universum enige orde aangebracht door het creëren van de schijnbare “tegenstelling aller tegenstellingen”.

Het eerste “mentale lego blokje” dat we kunnen beschouwen als het officiële begin van alles dat we in ons eigen universum willen benoemen...

Derhalve is dit wat mij betreft een uitgelezen moment om “badend in zelfgenoegzaamheid” onszelf te verlustigen aan het feit dat we kunnen uitroepen: “Missie geslaagd!”.

En daarmee is dan weer tijd voor Meer. Veel Meer zelfs, want met de missie die we zojuist hebben voltooid hebben we “serieuze hoeveelheden energie” verbruikt, en die dienen uiteraard weer aangevuld te worden voordat we onze weg Mogelijk kunnen vervolgen. Al die arbeid maakt een mens hongerig, en om conceptueel te kunnen beleven moet onze beleving door iets “gevoed” worden.

Bovendien hebben we inmiddels onszelf de beginselen van Meer en Mogelijk enigszins eigen gemaakt en uiteraard willen we, nu we in staat zijn om “enige zicht” te hebben op ons universum, wel eens weten waar we onze blikken allemaal op gaan werpen.

En dus bestaat er een zekere noodzaak om het geheel eens “serieus van inhoud te voorzien” en jullie te trakteren op een maaltijd die voldoende “food for thought” bevat om desgewenst een aanzienlijke tijd “geamuseerd en verwonderend” te verpozen.

Laten wij aan tafel gaan...

~ “Baby. It’s what’s for dinner!” ~ 48

Nu ben ik van nature nogal wars van regels, maar zoals we in dit boek nog zullen bespreken zijn er nu eenmaal bepaalde wetmatigheden waar je moeilijk omheen kunt. En een van die natuurwetten betreft het gegeven dat grote hoeveelheden energie, in welke vorm dan ook, van nature ook relatief grote hoeveelheden structuur vereisen. Zo is er bijvoorbeeld een duidelijke relatie tussen de hoeveelheid acceleratievermogen van een auto, en de minimale hoeveelheid structurele integriteit die benodigd is om de betreffende auto bij een enthousiast gebruik van je rechtervoet zijn oorspronkelijke vorm te laten behouden.

Hetzelfde principe zien we terug als we muzikale energie willen bundelen. In een strijkkwartet is het doorgaans prima uitvoerbaar om als muzikanten onderling de zaken in het gareel te houden. Upgraden we het geheel naar een compleet symfonieorkest, dan ontkom je er nagenoeg niet aan om iemand aan te stellen die zelf geen noot speelt maar er wel voor zorgt dat de rest als collectief de juiste noten op het juiste moment speelt, in de vorm van een dirigent.

En dus, als we aan tafel schuiven met de intentie om eens serieus “een serieus aantal gangen tot ons te nemen” zullen we een aantal regels in acht moeten nemen. Althans, dat geldt vooral voor degene die het culinaire samenzijn regisseert.

En dat begint voor mij bij “zorgen dat mijn gasten zich ook genegen voelen om aan tafel te gaan”. Een etentje is namelijk in de eerste plaats een Samenzijn, en gaat bij mij gepaard met de wens om mijn gasten te voorzien van een aangenaam en welkom gevoel. Gastvrijheid is wat dat betreft het “Meer & Mogelijk” van een culinaire ervaring: de elementaire basis waarop we samen verder kunnen borduren.

En er zal inderdaad het een en ander “aan elkaar geborduurd” gaan worden. Een diner is net als een muziekstuk tot op zekere hoogte te beschouwen als een compositie, een samenstelling die je kunt beleven. En zeker bij een maaltijd die voorzien is van een relatief copieus karakter, begint het samenstellen hiervan met voldoende aandacht voor het concept “opbouw”.

Zo is het niet bevorderlijk voor de beleving om je gasten al tijdens de eerste paar gangen met allerhande heftige smaken om de oren te slaan, of te beginnen met de gerechten die het zwaarst op de maag liggen.

Niet alleen is het prettig om “rustig op te bouwen”, ook werk je bij een culinaire uitspatting net als bij iedere ervaring tot op zekere hoogte toe naar een hoogtepunt. En aangezien er na een hoogtepunt meestal niet zo heel veel verlangen meer overblijft, behalve wellicht naar de voor sommigen welhaast obligate “sigaret na de maaltijd”, is het zaak om niet te snel een te grote hoogte te willen bereiken.

---

⁴⁸ “Fat Bastard” in Austin Powers: The spy who shagged me (Mike Meyers)

Een compositie is in de regel niet alleen gebaat bij een zekere opbouw, ook enige samenhang tussen de onderliggende elementen wil nog wel eens genotsbevorderend werken. En dus is het wel zo fijn als de te ervaren smaken een beetje op elkaar aansluiten, en in het kader van de eerder genoemde opbouw ook nog “enige ontwikkeling doormaken”.

En dan is er nog het gegeven dat voor nagenoeg iedere beleving geldt: beleven doe je met je hele wezen, inclusief alle zintuigen en nog veel Meer. Het gaat zagezegd om de totaalervaring. Tuurlijk zijn je smaakpapillen en je reuk essentiële hulpmiddelen om van een maaltijd te kunnen genieten, toch mag ik persoonlijk graag nog wat Meer ervaren.

Zo hoort bij de sensatie van het eten krokant voedsel nu eenmaal gepaard te gaan met een bijpassend geluid, en hoor je bij het eten van sommige dingen plakkerige handen te krijgen.

En vooral niet te vergeten: het oog wil ook wat!

Iets dat prachtig en verfijnd in elkaar zit, verdient het om navenant gepresenteerd te worden zodat hetgeen we als inhoud beschouwen ook optimaal tot zijn recht komt, en onze honger ernaar tot aan het plafond reikt. En bij voorkeur wordt het geheel dan ook nog eens voorzien van een gepaste laag entertainment. Zeker een zware maaltijd belooft zo nu en dan een luchtig moment. Ook al praten we hier over “serieuze inhoud”, dit wil niet zeggen dat “de kunst van het verleiden” binnen dit thema geen duidelijke toegevoegde waarde heeft, integendeel.

Gelukkig wil het feit dat de essentiële culinaire beginselen mij wel enigszins eigen zijn. Niet alleen kom ik uit het zuiden van het land en ben dus op geografische basis ingevoerd in de beginselen van het bourgondische en gastvrije leven, enige genotzucht is sowieso nogal een uitgangspunt in mijn leven: het moet tenslotte wel leuk blijven...

Daarnaast is het redelijk voor de hand liggend dat iemand met een surplus aan creativiteit de algemene menselijke behoefte aan voeding, Samengevoegd een relationele status die overwegend als “single” getypeerd kan worden, en een van nature aanwezig verlangen naar zelfvoorzienendheid, om weet te vormen tot enig culinair vermogen.

En derhalve mogen jullie erop vertrouwen dat je met een gerust hart aan de dis kunt aanschuiven in de wetenschap dat jullie in goede handen zijn. Ik ga jullie een uitgebalanceerde maaltijd serveren waarin genoeg aandacht is besteed aan de opbouw en samenstelling die ervoor zorgt dat alles goed verteerbaar geconsumeerd kan worden, met voldoende herkenbare elementen maar tevens exotische invalshoeken welke op integrale wijze genoten kan worden.

En dat laatste valt bij mij in de categorie “last but not least”. De essentie van een beleving komt voor mij neer op het gegeven dat je eigen inbreng in eerste instantie vooral gestalte geeft aan de oprechte intentie om ergens van te genieten.

Niet half, niet onder voorwaarden, maar conform het uitgangspunt dat je bereid bent om jezelf ergens totaal aan over te geven.

Ik wens jullie vast een smakelijke maaltijd toe.

Naam boekdeel I

Aanvangend edoch Continue Beleven

Samenvattende energie

Oneindig Beginnende Nieuwsgierigheid: Hoe we vanuit Meer, Meer Mogelijk kunnen maken.

Centrale Concept

?=+Geenszins-Gericht-Geanticipeerd+=? ~ +&*Genoegzaam-Gegeven*&+ ~
+=Geïnspireerde-Gelegenheid=-!-Genererend+ ~ \$+Gul-Gevend+\$ ~ -+?= ~
@Geschenken@

=====

*~

“Het tijdelijk opwellen van inspiratie dat vanuit Meer spontaan de wens uit om zich om te vormen in een Mogelijkheid, bestaande uit een op welke manier dan ook persoonlijk ervaarbare vorm van energie die evenzeer onbepaald als idiosyncratisch van aard is. Deze energie heeft de potentie om specifiek ergens in te resulteren op het moment dat hier binnen het domein van Mogelijk bewust gestalte aan wordt gegeven.

Gezien het relatief tijdelijke karakter van deze energieopwelling is een tijdig aangrijpen hierop een relatieve noodzaak om ervoor te zorgen dat Het Moment niet “een stille dood sterft” om pas op een later moment eventueel in een bepaalde vorm weer terug te keren.

Hierdoor is Aanvangen duidelijk te koppelen aan de wijsheid om “Het ijzer te smeden als het heet is”, zonder dat het gehele “productieproces” ook daadwerkelijk op hetzelfde moment plaats hoeft te vinden.

In essentie is het op het moment van Aanvangen voldoende dat je een concreet Mogelijk Begin maakt dat een vervolg kan krijgen.”

[({})Relatieve dimensie: Bewust Beleven({})]

(})Relatieve perspectief: Meer({})

{Wereldse inspiratiebron: “Inspiratiebron”}

!Roepnaam: Aanvangen!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Je zult ergens moeten beginnen.

Themesong

2112 (Rush)

Samenvatting

Onze beleving begint zoals het een Aanvang betaamt: “spontaan” komt er Van Alles op ons af dat ons hopelijk zal inspireren om vooral Meer te Willen. En belangrijker nog: om Mogelijk Meer met Meer te Willen Doen. Om op die manier weer enigszins recht te doen aan de elementaire evolutionaire behoefte die in alles dat leeft van nature aanwezig is: ontdekken wat er allemaal nog Meer Mogelijk is in het leven, zodat we gaandeweg onszelf ook in staat kunnen stellen om Meer Mogelijk te maken.

We gaan een begin maken met ontdekken hoe inspiratie “ergens” vandaan kan komen, hoe we het hier vervolgens ook “vandaan kunnen halen” en hoe we er voor kunnen zorgen dat dit “iets” ook ergens “heen kan gaan en in gevangen kan worden”. Dit begint bij het ons globaal “voorstellen” van “iets” dat we Willen, en de vertaling van dit “Willen” ~ dat in Aanvang nog relatief gevormd dient te worden ~ naar “iets concreets” om als basis te kunnen fungeren voor een verdere Realisatie.

En dus gaan we kijken hoe we iets dat “Aanvangt” Conceptueel kunnen Beleven en het hierdoor vorm kunnen geven. En hoe we, als we leren om in eerste aanleg een “vorm” te geven aan wat we “zien”, eender welke vorm dan ook, we in staat zijn om inspiratie te vangen en een Begin te maken. Een Bevorderend Besluit waardoor we op termijn verder vorm kunnen geven aan “wat dan ook”.

En dat komt goed uit, aangezien we momenteel een fixatie hebben op “wat er op dit moment ogenschijnlijk Mogelijk is” en “wat we daar Nu mee moeten doen”.

Dit terwijl de resultaten hiervan nagenoeg onverkort leiden tot de collectieve verzuchting “Is Dit het nu?” en het doen van verwoede pogingen om uit de huidige Mogelijkheden toch Meer te kunnen persen.

Pogingen die resulteren in relatief vruchteloos, dwangmatig handelen en denken, waarbij we op krampachtige wijze onze middelen proberen te “dwingen” om ons toch van nog Meer te voorzien. Een situatie die duidelijke suggereert dat we, ondanks alle wonderbaarlijke Mogelijkheden die we Nu lijken te hebben, kennelijk een weinig adequate invulling kunnen geven aan onze behoefte aan “Meer”, waardoor we voor ons gevoel in een relatief vacuüm verkeren.

We gaan het verder hebben over van alles dat heeft Aangevangen en van vorm is voorzien zodat we er ons enig “Beeld van kunnen vormen”: het Boek “Ik, Alles en Iedereen”, de samenvattende Oorsprong ervan in de vorm van mijn eigen persoon, de methode van het Conceptueel Beleven...

In dit kader gaan we het bijvoorbeeld hebben over welke rol woordgrappen, peper & zout, skydiven en muziek binnen het domein van dit boek en de bijbehorende beleving kunnen vervullen. En we gaan proberen om ons iets voor te stellen bij het leven en de persoon van de “samenvattend schrijver” van dit boek.

Hoe het is als je vanaf je geboorte op permanente basis de behoefte voelt om overal inzicht in te verwerven uit pure nieuwsgierigheid en de Wil om alles te kunnen doorgronden.

En hoe zich dit ~ in combinatie met een aangeboren besef dat je als mens alleen Jezelf ergens echt van kan overtuigen ~ vertaalt naar de Wil om alles hoe dan ook, en op welke manier dan ook, Zelf te kunnen ervaren. En hoe dat verlangen om de wereld in je op te nemen, gecombineerd met het onvermogen om je ervaringen ook deugdelijk verbaal te kunnen delen, je er uiteindelijk toe kan brengen om een “boek” te schrijven.

Verder gaan we ingeleid worden in de methode van het Conceptueel Beleven: hoe we mentaal het vermogen kunnen ontwikkelen om alles dat we kunnen “zien” en ons kunnen “voorstellen” niet alleen te baseren op wat we denken, maar vooral ook op wat we Willen, voelen, doen, of reeds beleefd hebben.

Hoe we kleur en nuance, veronderstellingen en waarschijnlijkheid, innerlijk en uiterlijk en persoonlijke ervaringen ~ zowel die van onszelf als die van anderen ~ kunnen omvormen tot een geheel. En hoe we dit geheel van richting, inhoud en waarde kunnen voorzien op een manier waarbij we op onze Eigen Wijze een gevoel voor verhoudingen kunnen ontwikkelen, dat we kunnen samenvatten tot “EigenWijsheid”.

En uiteraard gaan we kijken naar Jullie rol in het geheel en hoe we allemaal, op onze eigen unieke wijze, Meer uitdrukking en betekenis kunnen geven aan onszelf en de wereld om ons heen. Hoe we Meer aandacht kunnen besteden aan wat we Willen, in plaats van voornamelijk uit te gaan van wat we denken te “moeten”.

We gaan in op het gegeven dat alles dat een duurzaam bestaan leidt, of wil leiden, vooral gebaseerd is op het Samengaan van dingen. En hoe denken vanuit het perspectief van “En-En” hier een aanzienlijk grotere bijdrage aan levert dan het momenteel om begrijpelijke redenen dominante uitgangspunt van “Of-Of”.

Ook gaan we een Begin maken met leren dat we als we er de moeite voor Willen doen, we uiteindelijk Meer kunnen ervaren en zien. En dus ook Meer kunnen beleven, uitdrukken en Voorstellen, door ons vermogen om te kunnen creëren verder te ontwikkelen. En dan hebben we het niet over “Meer van hetzelfde”, maar eerder over “Meer dan je ooit voor Mogelijk had gehouden”.

En dat begint met onze eigen persoonlijke verlangens naar Meer weer serieus te leren nemen, evenals het verlangen om op basis hiervan ook daadwerkelijk iets te Realiseren. Op onze eigen unieke manier die niet alleen voor onszelf, maar ook voor anderen de meeste Meerwaarde en beleving kan bieden. Al was het maar doordat we voor onszelf gestalte

geven aan de beleving dat we Zelf iets kunnen bepalen en creëren, als gezonde tegenhanger voor de beleving dat we “geleefd worden”.

We gaan zien hoe we op deze wijze kunnen werken aan het creëren van “aanzienlijk gunstigere verhoudingen” in ons leven, waardoor we het voor onszelf Mogelijk kunnen maken om stappen te ondernemen waarmee we onze weg in de evolutie kunnen vervolgen.

Stappen waarmee we gaandeweg invulling kunnen geven aan onze wens en de evolutionaire noodzaak, om het huidige schijnbare vacuüm in onze ontwikkeling achter ons te laten, om er vervolgens Samen Mogelijk Meer van te Maken.

Leerpunten Conceptueel Beleven

We gaan voor het eerst kennismaken met Conceptueel Beleven en het bijbehorende “hoe en waarom” ervan. Daarnaast gaan we onze eerste stappen op CB gebied zetten, om tot een onderscheid te komen dat door haar “universele toepasbaarheid” de essentie zal vormen van “alles dat erna komt”.

En we gaan zelf ervaring opdoen met de manier waarop we binnen CB enige daadwerkelijke gestalte kunnen geven aan onze verlangens en de praktische realiseerbaarheid ervan: er gaat ten slotte niets boven praktijkervaring en de ervaring dat je er in je dagelijks leven “Mogelijk ook echt iets Meer mee kunt”.

En dus gaan we als “huiswerk” zelf aan de slag met het proces van het Samenvoegen van Inspiratie en vorm oftewel “een Aanvang leiden naar een Bevorderend Besluit”.

Quo vadis?

En dan zijn we op het punt gekomen dat we Begonnen zijn om iets “in Aanvang” te Realiseren. Daarbij hebben we enig vermogen ontwikkeld om voor onszelf “iets” dat we Willen enigszins “Specifiek” te maken waardoor we uiteindelijk iets voor onszelf Mogelijk kunnen maken.

We hebben het leven van enige gestalte en structuur voorzien zodat we in staat zijn om het verder te laten groeien, variaties te laten ontwikkelen en het geheel langzaam op “geheel eigen wijze” zichzelf verder vorm te laten geven zodat er Meer Mogelijk kan worden.

Nu we geleerd hebben hoe we Samen met onze Wil en Inspiratie iets Mogelijk kunnen maken is het tijd voor het vervolg, waarbij we gaan beleven welke Mogelijkheden we met elkaar kunnen delen zodat we Samen Meer Mogelijk kunnen Maken.

Het is tijd om eens een blik te werpen op dat ontwikkelproces. Aangezien we onszelf op dit punt inmiddels al gebogen hebben over de vraag “Waar begint een begin?”, is het nu tijd voor het logische vervolg

Hoe begint een begin met beginnen?

Boekdeel II

Grenzeloos edoch Gevormd beleven

Samenvattende energie

Oneindig Ontwikkende Nieuwsgierigheid: Hoe we vanuit Meer en Mogelijk, Meer Mogelijk kunnen maken.

Centrale Concept

+Ongehoord-Opbeurend+ ~ *Oneindig-Opgewekt* ~ /Obstakels-Overwinnend\ ~
^Opzienbarend-[Onderlinge-Opties]-Overstijgend^ ~ {Onvoorstelbaar-Ongelimiteerd} ~ -
+?= ~ @Ontwikkelen@

=====

*~

“Het proces van - betreffende Jezelf enthousiast en verwachtingsvol, en met inbegrip van alle bestaande belevingen, - ergens iets van proberen te maken.

De essentie hiervan kan worden beschreven als: op basis van inspiratie en een hieraan gekoppelde concrete invulling iets Realiseren. Een realisatie die beschouwd kan worden als een Samenvatting op basis van reeds bestaande conceptuele componenten waaraan je nog “iets” Meer toevoegt, dat tezamen Meer Mogelijk kan Maken.

Vanuit Meer en Mogelijk kan dit verschijnsel gezien worden als creatie van iets onder de voorwaarde van een zekere balans tussen dragende structuur en het vermogen van dit “iets” om zichzelf verder te Realiseren.”

[{}(())Relatieve dimensie: Universeel beleven(())]

(())Relatieve perspectief: Meer()

{Wereldse inspiratiebron: “Evolutie”}

!Roepnaam: Conceptuele Creatie!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Ieder probleem kan tevens als een oplossing beschouwd worden.

Themesong

Can't stop this thing we've started (Bryan Adams)

Samenvatting

In dit hoofdstuk vervolgen we onze beleving door we dieper in te gaan op de oorsprong van alle ontwikkelprocessen: de evolutie van het leven.

We gaan hierbij dieper in op de meest relevante factoren van invloed die gepaard gaan met de ontwikkeling van het leven, waarbij we niet alleen naar het proces als geheel gaan kijken maar ook inzoomen op de ontwikkeling van ons mensen als soortelijk collectief, en tot slot de relatieve gevolgen hiervan die we als individu kunnen ervaren.

We zullen dus een traject gaan afleggen waarbij we, net zoals in “de evolutie der soorten”, gaandeweg steeds Specifieker worden ten aanzien van het proces van ontwikkelen. Hierbij zullen we “in de loop van het traject” voor onszelf “al voorstellend” kijken wat we hier voor bruikbaar uit kunnen destilleren, zoals het gegeven dat ontwikkeling tot nu toe nog nooit een kwestie is geweest van “alle waarschijnlijkheid permanent toekennen aan 1 Mogelijkheid”.

Daarmee beginnen we door het fenomeen Conceptuele Creatie als een geheel te beleven. Dit gaan we doen op basis van een “relatief buitenaardse invalshoek” middels een protagonist met de naam “Kees”. Hierbij krijgen we niet alleen de Mogelijkheid om voor onszelf een beeld te vormen van een aantal onderscheidende factoren binnen het evolutieproces als geheel, maar ook de Mogelijkheid om ervaringsgewijs een besef op te kunnen doen van de meerwaarde van “het leven beschouwen met een conceptuele blik”.

Een perspectief waarmee we ons kunnen “voorstellen” hoe we vanuit de Mogelijkheden op een moment, er Samen Mogelijk Meer van kunnen maken. Vanuit deze invalshoek kunnen we leren dat we ~ met welk gezichtspunt en welke “al dan niet fantasievolle lens” dan ook ~ altijd naar iets kunnen kijken op een manier waarop we er “iets zinnigs” uit kunnen halen voor onszelf.

Iets dat een zekere mate van “universele toepasbaarheid” heeft zoals bijvoorbeeld “lichtgevoeligheid”, waar in de loop van onze conceptuele creatie zowel planten als dieren profijt van gehad hebben en nog steeds hebben, al was het maar bij het lezen van dit boek. Een perspectief dat derhalve binnen het bestek van een evolutie een essentiële rol vervult, aangezien de basis van iedere variatie van evolutie gevormd wordt door het vermogen om invulling te kunnen geven aan het fenomeen “kijken is creëren”.

We gaan beleven hoe hetgeen we menen te “zien” kunnen “omvormen” middels creatie van een mentale constructie: een concept. Gaandeweg leren we in het leven hoe we alles dat we ervaren en zien, indien gewenst, op onze eigen persoonlijke unieke manier kunnen conceptualiseren en op basis van dit “conceptuele jatwerk” weer Meer Mogelijk kunnen maken.

Daarnaast gaan we het verloop van ons collectieve proces van creatie en ontwikkeling beschouwen vanuit de oorsprong van Meer en Mogelijk, welke zich laat vertalen naar het

Samengaan van “al doende en ervaringsgewijs ontdekken” en “al observerend en samenvattend vastleggen”.

We gaan zien hoe het leven op deze wijze collectief kan “delen” zodat een leeuw en een antilope beiden, met hun eigen unieke gebruikmaking van het relatief universele concept “oogbol” ~ dat weer deels gebaseerd is op het eerder genoemde “lichtgevoeligheid” ~ elkaar indien gewenst argwanend in de gaten kunnen houden.

We gaan vanuit dit principe van “collectieve individualiteit” aanschouwen hoe het leven vorm geeft aan enerzijds de benodigde “schaalbaarheid” en anderzijds het nog Meer benodigde “ontwikkelvermogen”. Een gegeven dat je jezelf kunt voorstellen als “massaproductie met de ingebouwde Mogelijkheid om te kunnen customizen”.

We gaan zien hoe de relatieve uitgangspunten ten aanzien van alles dat “groeit en bloeit” zich vertalen naar het gegeven dat het leven van een relatief “vaste vorm” voorzien wordt middels bijvoorbeeld het Samenvattende “DNA”, dat wordt aangevuld met de in iedere vorm van leven aanwezige Wil om te evolueren en uniek te zijn middels het proces van “Variatie-Selectie-Adaptatie” om praktische redenen af te korten tot “VSA”.

We gaan beleven hoe het leven door het “op eigen houtje” Specifiek gebruik maken van dit “Ontdekken & Samenvatten” zichzelf verder vorm kan geven en in dit proces de gehele evolutie weer naar een hoger niveau kan tillen, door het creëren van nieuwe Mogelijkheden die “conceptueel gedeeld” kunnen worden waardoor op termijn iedereen in “het grote geheel” hier gebruik van kan maken.

Dit laatste kunnen we ons ~ in termen van het relatieve nu ~ bijvoorbeeld voorstellen als het gegeven dat de ontwikkeling van de V6 motor zich aanvankelijk afspeelde binnen de soort “benzinemotor”, terwijl op termijn ook de soort “dieselmotor” van deze cilinderopstelling gebruik is gaan maken.

Vanuit dit principe zullen we de essentie van iedere evolutie vanuit Meer en Mogelijk definiëren als: het integreren van het vermogen om “Specifiek Meer Mogelijk te Maken” en het vermogen om “Mogelijk Meer Specifiek te Maken”. Een Samengaan dat alles dat leeft kan voorzien van voldoende “dragende structuur” met de benodigde “ingebouwde en Mogelijk direct beschikbare flexibiliteit”.

We gaan verder beleven hoe alles dat leeft gedreven wordt door de behoefte aan Meer en hoe het leven zichzelf hierdoor vorm geeft en gaandeweg deze vorm verder ontwikkelt. En niet alleen door het “doorontwikkelen” van haar “huidige vorm” maar tegelijkertijd ook gestalte blijft geven aan Meer door het creëren van “variatie”, dat leidt tot nieuwe afgeleide “vormen” en “soorten” die nieuwe Mogelijkheden bieden ten opzichte van hun “oorsprong”.

Zo is, om nog even “gebruik te maken van wat er al is”, de V6 motor niet alleen verder verfijnd, maar op termijn ook conceptueel verder “doorgetrokken” naar de V8, V10 en V12. Een ontwikkeling waarbij het fenomeen optreedt dat gecreëerde Mogelijkheden uiteindelijk zelf een bron van Meer kunnen worden waardoor ze weer Meer Mogelijkheden kunnen voortbrengen.

In het tweede gedeelte van dit hoofdstuk vervolgen we onze beleving door te kijken naar de evolutie vanuit het perspectief van de mens als soort. Wat betekent het als je als vorm van leven gestalte moet geven aan de ontwikkeling van je leefwereld, je vermogen om in je behoeften te voorzien, jezelf, en je eigen bewustzijn van dit alles.

We gaan zien hoe we hierbij evenzeer gedreven worden door de behoefte aan Meer waaraan we zelf ontsproten zijn, als de noodzaak om het bestaan van onze soort überhaupt Mogelijk te maken.

Binnen het perspectief van onze "soort" gaan we de opbouw van ons "leven" maar ook de bijbehorende randvoorwaarde dat "we om te kunnen leven eerst in staat moeten zijn om te Overleven" beschouwen als een "balanceer act". Een vorm van koorddans waarbij we zoeken naar een vruchtbaar evenwicht tussen "blijf bij wat je kent en dat voor jou werkt" en "verruim je horizon omdat wat je kent op termijn Mogelijk niet Meer voor je zal werken".

Dit principe kunnen we Meer concreet maken middels een vertaling naar "ga niet zo maar nieuw voedsel proberen dat Mogelijk giftig voor je kan zijn" en "probeer af en toe toch wat nieuws, omdat je huidige voedselbron kan uitsterven". Vanuit deze uitersten zullen we zien hoe we onszelf gaandeweg de universele principes van Ontdekken & Samenvatten eigen hebben leren maken, om ons eigen deel in de evolutie waar we deel van uit maken vorm te kunnen geven.

We gaan ons verder een voorstelling maken van de uitdagingen waar je als soort mee geconfronteerd wordt als je opgroeit "op het snijvlak van Meer en Mogelijk", en hoe zich dat laat vertalen naar allerhande "schijnbare tegenstellingen".

Ogenschijnlijke contradicties die zich vanuit het "onstoffelijke" manifesteren als "een algemeen Verlangen" om te ervaren en te groeien op basis van de "Liefde" die we kunnen ervaren en geven. En die binnen het relatieve domein van het "stoffelijke" Specifiek "bestaan" in de vorm van, al dan niet door neurotransmitters aangedreven impulsen. Prikkel die variëren van honger en angst tot de drang om jezelf voort te planten, om te begrijpen en om te oordelen.

Ook gaan we in op de mentale resultante van dit geheel: het ervaren van dualiteiten zoals "leven en overleven", "korte en lange termijn", "bewust en onbewust", "van nature en maakbaar" en meest persoonlijke ervaarbare variant: "moeten en Willen".

Tenslotte gaan we kijken naar de manier waarop onze ontwikkeling tot nu toe vorm heeft gegeven aan onszelf, de wereld waarin we leven, en de relaties die we binnen dit geheel ervaren. Hoe we gaandeweg op een punt zijn gekomen waarin onze aanvankelijk "noodzakelijke toewijding" met betrekking tot het creëren van Mogelijkheden, gaandeweg tevens heeft geleid tot een relatief "scheve verhoudingen" tussen het gebruikte Meer en Mogelijk.

Een onbalans in de wijze waarop we waarde en waarschijnlijkheid toekennen aan "onzelf" aan de ene kant, en alles dat zich ogenschijnlijk "buiten onszelf bevindt" aan de andere kant. En hoe door gestalte te geven aan wat we "Willen", we gaandeweg in een situatie zijn beland

waarbij de Mogelijkheden die we gecreëerd hebben ironisch genoeg steeds Meer een bron zijn van het gevoel dat we vooral steeds Meer “Moeten”.

In het derde en laatste deel van onze beschouwingen inzake de evolutie verlaten we het perspectief van het collectief en gaan we ons concentreren op wat “onderdeel uitmaken van een evolutie” voor ons als individu betekent.

We gaan kijken hoe we in onze conceptuele creatie “along the road” het vermogen om invulling te geven aan met name de Meer concrete behoeftes in ons bestaan “aardig onder controle hebben gekregen”. En hoe deze ontwikkeling zich door ontwikkeld heeft naar de relatief dwangmatige neiging om “Alles onder controle te willen krijgen”, waardoor we steeds minder aandacht hebben voor de creatie van “Meer dan Alles”.

We gaan in op de gevolgen van het gegeven dat we inmiddels veel te veel verwachten van Mogelijk, waarbij we de noodzakelijke toegevoegde waarde van Meer uit het oog verloren zijn, en we onbewust de behoefte aan “Meer” in de regel vooral “zo direct Mogelijk” proberen te bevredigen.

We bekijken hoe het evolutionaire principe “alles waar je aandacht aan geeft groeit en gaat deels een eigen leven leiden” na verloop van tijd is gaan “Samenwerken” met de drang om “te herhalen wat eerder ook beloofd werd”. Een “joint-venture” die het Mogelijk maakt dat onze behoefte aan Meer zich middels het verschijnsel “mentale projectie” omvormt tot het fenomeen waarbij “het middel een doel wordt”.

Een verschijnsel wat zich laat samenvatten met het concept “verslavingsgedrag”. Een fenomeen dat in onze hedendaagse wereld een relatief alomtegenwoordige factor van invloed is, en in de lengte van dit boek derhalve nog regelmatig de revue zal passeren, gekoppeld aan het principe “teveel verwachtingen koppelen aan 1 enkele factor leidt op termijn tot onvruchtbare verhoudingen”.

We zullen kunnen gaan zien hoe deze dwangmatige neigingen samenhangen met de immer stromende energie van Meer en Mogelijk. Hoe deze energie ons enerzijds confronteert met de behoefte aan het vinden van “voldoening” in onszelf en ons leven, en anderzijds dwingt om op vruchtbare wijze om te gaan met onze “emoties”.

We gaan in dit kader zien hoe we momenteel ~ op basis van wat we in ons verleden hebben moeten leren ~ onze behoeftes, net als onze leefwereld, “volledig onder controle” proberen te krijgen. En hoe we gaandeweg op die manier als wereld een situatie hebben gecreëerd die gekenmerkt wordt door op zijn zachtst gezegd “nogal scheve verhoudingen”, waarbij we steeds Meer bewegen in een richting waarin “onze behoeftes Ons onder controle lijken te krijgen”.

Onnatuurlijk starre verhoudingen die een relatief vacuüm hebben gecreëerd dat, conform het principe “stilstand van stromende energie leidt tot ophoping van energie”, zich momenteel vormt tot een “situatie met een potentieel uitermate explosief temperament”.

Verhoudingen die, al naar gelang de manier waarop we er mee omgaan, Mogelijk een extreem profijtelijke basis kunnen vormen voor het vervolg van onze evolutie, maar die we in potentie ook kunnen laten uitmonden in situatie die we in evolutionair opzicht kunnen beschrijven als een “serieuze terugval” met een potentieel “bijzonder destructief en apocalyptisch karakter”.

Gelukkig maar dus dat conform het evolutionaire motto “ieder probleem kan tevens als een oplossing beschouwd worden” ons verslavingsgedrag ongemerkt een aantal substantiële universele Mogelijkheden heeft gevormd om de eerder genoemde verhoudingen “op vruchtbare wijze te herstellen”.

Uiteindelijk gaan we, geheel in de geest van dit boek, een en ander met ons zich inmiddels voorbarig ontwikkelende “conceptuele oog” bekijken om te zien hoe we van organisaties als Alcoholics Anonymous kunnen leren dat er al “aanzienlijk Meer Mogelijke antwoorden aanwezig zijn” dan we over het algemeen aannemen.

We gaan zien hoe dergelijke organisaties invulling geven aan het Samengaan van “DNA & VSA” middels het integreren van enerzijds de structuur van een “stappenprogramma” en anderzijds de “universaliteit” en “meegaandheid” van het concept “ervaringsdeskundigheid”. En hoe middels enige “conceptuele ontvreemding” onder andere de bestanddelen “niet-streven” en “niet-oordelen” worden Samengevoegd tot het voor iedere vorm van evolutie zo essentiële “delen”.

Daarna gaan we ervaren hoe we dit geheel middels conceptuele creatie kunnen vertalen naar Meer Mogelijkheden voor onszelf om de zaken permanent “beter in verhouding te brengen” zodat we Samen onszelf kunnen overstijgen, en het huidige ogenschijnlijke vacuüm in onze ontwikkeling achter ons kunnen laten op weg naar “echt Meer”.

Vanuit deze gedachte gaan we in op de manieren waarop we hier gestalte aan kunnen geven door, op aanvankelijk beperkte schaal, Samen onze eigen Mogelijkheden te gaan onderzoeken en vorm te geven. Mogelijkheden waarmee we op een praktische manier “aan de slag kunnen” met de voor ons belangrijke thema’s zoals “je mentale gezondheid op peil houden en begrijpen” en “op een prettige manier Samen kunnen leven met iedereen”.

Daarbij gaan we in dit kader kijken hoe we gebruik kunnen maken van “wat er reeds is”, en er op termijn aanzienlijk Meer uit kunnen halen.

Zo kijken we hoe we bijvoorbeeld het concept “school” weer enigszins recht kunnen doen door het van een relatieve “leerfabriek” die vooral “Specifiek Meer Mogelijk Maakt” kunnen upgraden naar “een omgeving waarin mensen zich kunnen ontwikkelen” en al “delend” van elkaar kunnen leren. En hoe we hierbij vanuit het concept “Samen” het fenomeen “mensen” in dezen kunnen vertalen naar “iedereen”, in plaats van alleen “mensen die wettelijk gezien leerplichtig zijn”.

Deze insteek gaan we vervolgens extrapoleren door te beschouwen hoe we, mede met gebruikmaking van bestaande sociale dragende structuren zoals bijvoorbeeld “werk” en “gezin”, Samen weer daadwerkelijk iets nieuws kunnen gaan ontdekken.

En dan vooral met betrekking tot de nog immer relatief onbegrepen maar uiterst dominante factoren in het leven: onszelf en ons vermogen om Samen Meer Mogelijk te Kunnen Maken. Een uitgangspunt dat uiteraard wel gestalte geeft aan de relatieve noodzaak van voldoende “studiemateriaal”. Een educatieve basis die we Samen kunnen vormen door Meer van onszelf te delen, waardoor we tevens op een gezondere manier uiting kunnen geven aan, en bezig kunnen zijn met wat ons echt bezig houdt: onze Wil en onze persoonlijke gevoelens.

Hoog tijd dus om de essentie van delen met enige systematiek toe te gaan passen in het leven dat we delen met anderen: thuis, op school, op ons werk, in de politiek of waar en met wie dan ook.

Uiteraard worden al deze beschouwingen op gepaste wijze rijkelijk voorzien van mijn persoonlijke beleving inzake Meer, het conceptueel creëren van een boek en andere evoluties, verslaving en nog veel Meer.

Leerpunten Conceptueel Beleven

We gaan leren hoe we onze “legoblokjes” kunnen omvormen tot een perspectief met verscheidene, en per situatie aan te passen nuances die samen een “spectrum” vormen. Ook zullen we zien hoe we vanuit een perspectief weer andere perspectieven kunnen afleiden, en hoe we hiermee vervolgens nog Meer Mogelijk kunnen maken doordat we verschillende perspectieven met elkaar kunnen combineren.

Daarnaast zullen we ook een aantal voorbeelden zien van de manier waarop we een concept als geheel kunnen gebruiken. Hoe we het “op zichzelf toe kunnen passen”, of op een ander concept. En hoe we een concept “tegen” zichzelf kunnen keren.

En we gaan enige dynamiek aan het geheel toevoegen en zien hoe we onszelf de verschillende energieën die op ons mensen inwerken kunnen voorstellen door de introductie van “Buitengewoon Begrip Bevorderend Breedgeschakerd Belevingsbier”.

Quo vadis?

Nu we inmiddels “enig beeld” hebben bij de manieren waarop het leven zich “verder ontwikkelt” en we het een en ander geleerd hebben over het leven Meer Specifiek Maken, is het een mooi moment om ons verhaal te vervolgen door in te gaan op de ontwikkeling van de manieren waarop we dit leven kunnen “zien” en “ervaren”.

Parallel aan de groei van het leven groeit namelijk ook de ontwikkeling van ons “bewustzijn” ervan, dat middels “ervaren” en “samenvatten” op haar eigen unieke wijze gestalte “krijgt”, en hierdoor ook gestalte kan “geven”. Hoe we steeds Meer Weten en Kunnen en

voortschrijdend Mogelijk, steeds Meer Specifiek Kunnen, Specifiek Weten en Specifiek Kunnen Maken.

Voorals als we dit Samen doen, omdat we door het delen van wat we beleven we onszelf in staat stellen om Mogelijk Samen weer Meer te kunnen beleven.

We gaan zien of we met zien nog Meer kunnen zien

Zoals onder andere “hoe” we zien

Boekdeel III

Mentaal edoch Fysiek Beleven

Samenvattende energie

Oneindig Bovenzinnelijke Nieuwsgierigheid: Hoe we middels Meer, Meer Mogelijk kunnen zien en middels Mogelijk, Mogelijk Meer kunnen zien.

Centrale Concept

=Volledig-Verantwoordend= ~ %*{Vloeibaar-Verklarend}-Variërende*% ~ >=<[Vormeloos-Vast]-Vormend>=< ~ *<+ +=Volkomen-Voelend=+-+>* ~ -+?= ~ |Vermogen |

=====

*~

“Het totaal aan vermogens om te denken, voelen of op welke manier dan ook iets waar te nemen en er betekenis aan te geven. Deze vermogens vormen een beleving die toto op zekere hoogte overeen kan komen met de beleving van ieder ander, edoch zij is per definitie het product van de persoon die haar ~ bewust of onbewust ~ gestalte geeft.”

[{}(())Relatieve dimensie: Mentaal beleven(())]

(())Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Bewustzijn”}

!Roepnaam: Vloeibaar Verklarend Vermogen!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Wat je ziet is afhankelijk van de manier waarop je kijkt, wil kijken en kunt kijken.

Themesong

Where is my mind (Pixies)

Samenvatting

In het vorige deel, waarin we een bik hebben geworpen op Conceptuele Creatie, hebben we gezien op welke manieren het leven zich ontwikkelt, en hoe het zich afspeelt in zowel een stoffelijke als een onstoffelijke dimensie die we uit kunnen drukken in verhoudingen van Meer en Mogelijk.

In dit deel vervolgen we ons avontuur door te kijken naar de menselijke aspecten die te maken hebben met de manieren waarop we zowel Meer als Mogelijk in ons leven kunnen beleven, in ons op kunnen nemen, en kunnen gebruiken om onszelf en de wereld om ons heen verder “vorm” te geven. We gaan voor onszelf een “voorstelling” maken van de manieren waarop we ons het leven “Specifiek kunnen voorstellen”.

We beginnen hierbij met kijken naar het meest fundamentele onderscheid dat we kunnen maken als het gaat over onze mentale vermogens: het onderscheid tussen wat we Meer kunnen “voelen” en ervaren, en dat wat we Mogelijk kunnen “benoemen” en bedenken.

Uiteraard gaan we “naar goed evolutionair gebruik” alles wat reeds Mogelijk is recyclen tot Meer, en kunnen we ons dus gelukkig prijzen dat we ons de concepten VSA en DNA inmiddels eigen hebben gemaakt. Hiermee beschikken we namelijk meteen over de kernelementen die de evolutie van ons bewustzijn vorm kunnen geven.

Bovendien levert het beschouwen van onze mentale basis niet alleen het in de evolutie zo begeerde “directe voordeel” op, en passant creëren we hiermee ook een conceptuele fundament voor onder andere onze latere beschouwingen inzake digitale technologie en het ontwikkelen van “emotionele intelligentie”.

En we zullen gaan zien dat iets dat we “in Aanvang” vaak vooral bewust doen op basis van Specifieke gedachten, op termijn iets kan worden dat we primair “op ons gevoel doen” waardoor onze vermogens aanzienlijk vloeibaarder kunnen worden.

Een proces dat bovendien ruimte creëert in ons hoofd die we kunnen aanwenden voor verdere ontwikkelingen, omdat we met “acteren op ons gevoel” in staat zijn om onszelf te “automatiseren” met een “bewustzijns besparend effect” tot gevolg.

Nadat we de relatie tussen “verstand” en “gevoel” hebben besproken gaan we dieper in op de mentale dimensie die de kern vormen van onze vermogens om Meer te ervaren en vorm te geven, aan de hand van het concept “ADHD”.

We gaan inzicht verwerven in de manieren waarop we als mens in staat zijn om bijvoorbeeld emoties, beweging en andere vormen van dynamiek waar te kunnen nemen en betekenis te geven, en hoe het cliché dat iemand met ADHD snel afgeleid raakt gebaseerd is op het concept “relatieve mentale snelheid”.

En we gaan zien hoe we binnen deze mentale Meer-dimensie gestalte kunnen geven aan “beweging” en “tijd” waardoor we onze huidige waarnemingen tevens kunnen beschouwen vanuit “wat het Mogelijk ooit geweest zou kunnen zijn” en “wat het Mogelijk op termijn zou kunnen worden.” Van hieruit gaan we kijken hoe we ons bewustzijn kunnen voorzien van enige diversiteit in dynamiek, waardoor we er met een variabele intensiteit gebruik van kunnen maken.

Ook gaan we kijken naar de mentale as waarover we in staat zijn om Specifiek gestalte te geven aan Mogelijk middels het verschijnsel “autisme”. We gaan “zien” hoe we door onszelf onder te dompelen in het “filterloze Meer” het vermogen verder kunnen ontwikkelen om onze vastlegging van alles dat we beleven “Mogelijk Meer Specifiek te Maken”.

Een vermogen waarmee we zaken als kleur, vorm en alle andere definities van Mogelijk mentaal naar beleven kunnen (her)construeren, oftewel “ons voor kunnen stellen”.

We zullen gaan ervaren dat we op basis hiervan mentaal in staat zijn tot het creëren van het evolutionair zo populaire en vruchtbare concept “variatie”, hetwelk er op termijn bijvoorbeeld toe kan leiden dat we voor onszelf in staat zijn tot het onderscheiden van 1277 verschillende “soorten” ten aanzien van de muzieksoort “metal”, waarmee we dus invulling geven aan het vermogen om onze beleving Meer Specifiek te Maken.

We gaan binnen dit proces beschouwen op welke manieren we in staat zijn om in toenemende mate “De” wereld te vertalen naar “Mijn Specifieke versie van onze Wereld”, die middels onze eigen Specifieke definities vorm geeft aan onze “mentale zelfstandigheid” als het gaat om het Samenvatten van Mogelijk.

En we gaan ontdekken hoe we zo “met gebruikmaking van wat er al is”, het vermogen om Meer Specifiek te maken gaandeweg niet alleen op Mogelijk, maar ook op Meer leren toepassen waardoor ons “voorstellingsvermogen” steeds Meer “universeel toepasbaar” wordt.

Een geleidelijke “upgrade” waardoor we middels de ontwikkeling van het vermogen om “Meer” nog Meer Specifiek te maken letterlijk “alles dat in ons opkomt” kunnen leren Realiseren. We zullen in dit kader onder andere bekijken hoe we op die manier onze “intuïtie” en “creativiteit” Specifieker kunnen leren maken waardoor we iets “nagenoeg volkomen origineels” kunnen verzinnen.

Indachtig ons verlangen naar “Meer” gaan we uiteraard de voorgaande 2 aspecten van ons vloeibaar verklarend vermogen ook Samenvoegen zodat we ons een beeld kunnen vormen van de manier waarop we Meer en Mogelijk ten opzichte van elkaar ervaren en relativeren.

We gaan beleven hoe door het Samenvoegen van onze vermogens ten aanzien van deze 2 mentale dimensies tegelijkertijd “iets” kunnen “zien” dat ook nog Mogelijk specifiek “iets kan doen” waardoor we de essentiële ingrediënten hebben voor het ontwikkelen van relatief universeel toepasbaar “inzicht”.

Inzicht dat in al haar algemene toepasbaarheid een “des te unieker” persoonlijk karakter krijgt, waardoor onze “mentale zelfstandigheid” op onze Eigen Wijze zowel Mogelijk als Meer kan omvatten.

Daarnaast gaan we uitgebreid de aandacht richten op de manieren waarop we onze aandacht kunnen “richten”. Daarbij gaan we ervaren hoe we aandacht niet alleen “binnen en buiten onszelf” ergens Specifiek of minder specifiek op kunnen “richten”, maar dit ook

kunnen doen met variabele intensiteit. Een intensiteit die tot op zekere hoogte bepaalt “hoe ver onze aandacht kan reiken”, zolang we maar rekening houden met de relativiteit ten opzicht van het “centrum van onze aandacht”.

We zullen zien hoe ook dit “centrum” verplaatst kan worden, zij het dat deze klus aanzienlijk “zwaarder” is dan het geheel alleen “in een andere richting te laten schijnen”. Daarbij zullen we ook ingaan op de minder “gerichte” vormen van concentratie als we bijvoorbeeld gaan kijken naar het relatieve nut van “verstrooid zijn”.

En we gaan vanuit de elementaire tegenstelling tussen “streven en niet-streven” onze aandacht beschouwen vanuit de tegenstelling “met intentie ergens op gericht” of “universeel toegankelijk en ontvankelijk”. Een “schijnbare mentale contradictie” die je ook kunt vertalen naar het “verschil” tussen “geven” en “ontvangen”.

En we gaan in dit kader in op de vraag hoe onze aandacht, Samen met de wereld om ons heen, invloed heeft op onze mentale staat van zijn en de energieën en prikkels die we ervaren, en hoe we desgewenst onze mentale energie kunnen beïnvloeden om onszelf aan te passen aan bepaalde omstandigheden “om ons heen” of “in onszelf”.

We zullen hierbij onder andere gaan kijken hoe onze aandacht, zoals alles, tot op zekere hoogte “een eigen Wil” heeft en hoe we er desondanks invloed op uit kunnen oefenen en gebruik kunnen maken van het gegeven dat iedere vorm van energie verplaatst en op Specifieke wijze gebundeld kan worden.

Dit doen we bijvoorbeeld aan de hand van het concept “hyperfocus”, waarbij we onszelf een tijdje al dan niet vrijwillig in een “mentale tunnel” kunnen begeven waarbinnen we met toegenomen en aangescherpte intensiteit “waar kunnen nemen”. Een staat van zijn waarbij we door het vormen van een “mentaal vergrootglas” aanzienlijk scherper dan normaal kunnen zien.

Vanuit deze voorstelling gaan vervolgens beleven hoe we hierdoor over het algemeen ten aanzien van alles dat zich buiten de tunnel “bevindt” tijdelijk “niet beschikbaar” zijn en ook niet Willen zijn wegens het risico op “overprikkeling”.

Dit omdat de werking van ons “vergrootglas” weliswaar dingen handig “dichterbij” kan brengen waardoor we onszelf er ten volle op kunnen concentreren, maar datzelfde vergrootglas de “rest van de wereld” al gauw “te dichtbij kan brengen”. Hierbij lopen we de kans dat we, indien we onze “tunnel” niet genoeg onder controle kunnen krijgen, permanent “ernstig sensitief” kunnen worden ten aanzien van alles dat onze aandacht vangt.

En we gaan beleven hoe we mentaal in staat zijn om ons “al dansend” op het snijvlak van Meer en Mogelijk te begeven, waarbij we beiden naadloos samenvoegen middels het concept “Flow”.

Op dit punt aangekomen keren we terug naar de oorsprong: evolutie. We gaan kijken naar de manier waarop we als individu, bewust of onbewust, vorm geven aan de ontwikkeling van onze mentale vermogens om Meer en Mogelijk te omvatten.

We gaan zien hoe we met onze mentale energie en het unieke persoonlijke “filter” dat ieder van ons heeft, van onze inzichten inzake Meer en Mogelijk “iets kunnen maken” met behulp van het proces van “projectie en reflectie”.

Daarbij gaan we beleven hoe we onze “mentale constructies” uiteindelijk vanuit Meer naar Mogelijk kunnen vertalen in “tastbare constructies” zoals films, verhalen en muziek, waarmee we in staat zijn om onze “samenvattingen” en “ontdekkingen” te “delen”.

We gaan hierbij ervaren hoe het gegeven dat Meer en Mogelijk in elkaar kunnen reflecteren ervoor zorgt dat, wat we binnen Mogelijk “delen”, in anderen weer unieke reflecties kunnen veroorzaken die zich gaandeweg vormen tot een Mogelijke “bron van inspiratie”. Een bron die uiteindelijk weer tot Meer kan groeien waardoor de essentie ervan steeds universeleer toepasbaar wordt.

En we zullen zien hoe we op deze manier vorm geven aan de conceptuele creatie van ons bewustzijn en bovendien invulling geven aan het voor iedere vorm van evolutie zo belangrijke aspect van “collectiviteit”, zodat we uiteindelijk Samen de zo gewenste “meer profijtelijke verhoudingen” kunnen realiseren in zowel onze “fysieke wereld” als in onze “belevingswereld”.

Als het gaat om onze mentale vermogens dan zullen we ten slotte ook gaan beleven hoe het is om bepaalde kenmerken te bezitten die verband houden met de bovengemiddelde mentale vermogens waarover je kunt beschikken.

Dit gaan we vooral beleven in het licht van de relatief grote mentale krachten die je zult moeten leren beheersen. En welke gevolgen dit Specifiek zijn kan hebben voor je dagelijkse beleving, je ontwikkeling en je Mogelijk interactie met je omgeving. Zo gaan we kijken hoe het is om op te groeien met relatieve “mentale exceptionaliteiten”.

In dat opzicht kunnen we ervaren hoe bijvoorbeeld ADHD vanuit het perspectief van mentale snelheid kan leiden tot de vergelijking dat je ~ in tegenstelling tot je “statistisch gezien” relatief “normale” medemensen ~ je eerste “rijlessen” niet ervaart vanuit een betrekkelijk “makkelijke” middenklasser, maar je meteen zult moeten leren rijden in een relatieve “hypercar”.

Ook zullen we in dit opzicht beleven hoe de relatieve Specifieke (mentale) autonomie die je kunt relateren aan autisme leidt tot een onderscheid tussen “gevraagde” of “ongevraagde” interventie ten aanzien van iemands leven. En hoe “ongeschreven regels” en “algemeen aanvaarde uitgangspunten” evolueren naar “zeer Specifieke persoonlijke voorkeuren” welke in de regel enige aversie met zich meebrengen inzake “over één kam geschoren te worden”.

En we gaan kijken hoe we de relatieve uitdagingen die verband houden met neurodiversiteit beter aan kunnen gaan op basis van het Samenvoegen van “Specifiek Meer Mogelijk” en

“Mogelijk Meer Specifiek”. Hoe we hierbij een nieuw uitgangspunt kunnen hanteren door onze huidige, relatief theoretisch georiënteerde kennis, Samen te gaan bundelen met de in het vorige hoofdstuk genoemde “ervaringsdeskundigheid”.

En alsof dat nog niet genoeg is gaan we al deze zaken ook verbinden met duidelijk waarneembare tendensen binnen het concept “menselijke interactie” en de relatieve dimensie “collectief en individueel”. Dit doen we aan de hand van een perspectief dat getypeerd kan worden door schijnbare tegenstellingen als “honden” versus “katten”, “generiek” of “Specifiek”, “inschikkelijk” tegenover “oncompromitteerbaar” en “appen” in plaats van “brieven schrijven”.

Vanuit dit gezichtspunt gaan we in op het fenomeen dat “een bepaalde situatie” door verschillende mensen op basis van het concept “persoonlijke relativiteit” heel verschillend ervaren en geïnterpreteerd kan worden. Hierbij gaan we zien hoe dit fenomeen te relateren is aan de manier waarop we op basis van onze persoonlijke ervaringen gevoelsmatig onbewust een bepaalde “norm” gewend zijn, waardoor we iets “zonder er bij na te denken” als relatief “normaal” kunnen gaan ervaren.

Hierdoor kan het bijvoorbeeld voorkomen dat het kenmerk autisme kan leiden tot de “niet oneindig correcte” veronderstelling dat alle mensen om je heen, net zoals jij, beschikken over nagenoeg oneindige hoeveelheden “abstract denkvermogen”, waardoor je jezelf regelmatig mag verbazen over het feit dat anderen iets niet simpelweg kunnen “zien”.

We gaan ervaren hoe onze verwachtingen en de bijbehorende persoonlijke gevoelsnorm net zozeer gevormd kan worden door concepten als “neurodiversiteit”, als door “cultuur” of “persoonlijke welstand”. En hoe we deze kennis in ons voordeel kunnen “delen” om Samen Mogelijk Meer begrip en bewustzijn te kunnen creëren ten aanzien van elkaar, en hiermee ook ten aanzien van onze eigen unieke en Specifieke belevingswereld.

En hoe we zo Mogelijk Meer tot elkaar te kunnen komen en tevens Samen Mogelijk Meer kunnen beleven op basis van het besef dat “het gegeven dat we als Specifiek individu niet exact hetzelfde “ervaren” en “zien” als ieder ander individu, exact de juiste basis kan vormen om elkaar “onderling aanvullend” Des te beter te kunnen begrijpen”.

En we gaan daarnaast kijken hoe we op deze manier onszelf in staat kunnen stellen om te werken aan onszelf als “collectief”, waardoor we het noodzakelijke “Samen” kunnen realiseren waarmee we Samen Meer Mogelijk kunnen Maken.

Deze Mogelijkheden kunnen we gaan ervaren door bijvoorbeeld gebruik te gaan maken van de zeer diverse manieren waarop we als individuele mensen onze mentale energie hanteren bij ons “samenvatten en ontdekken”. We gaankijken hoe we hiermee we het huidige relatief eendimensionale recept dat meestal gehanteerd wordt in het kader van een “leerproces” kunnen omvormen tot een Mogelijk Meer geïntegreerde en diverse aanpak.

Een aanpak waarmee we onszelf mentaal kunnen laten evolueren van een relatieve “one-trick-pony” tot een “Beste-van-alle-werelden-paard-van-stal” waardoor er voor onszelf veel Meer Mogelijk kan worden.

Uiteraard zullen gedurende het uitzetten van onze geest mijn eigen ervaringen ruimschoots gebruikt worden om het geheel op te leuken, en jullie de mogelijkheid te bieden om “het mentale” te beleven vanuit een uitermate persoonlijke context.

Uiteraard conform het uitgangspunt Samen, waarbij ik vooral aangaande de interactie met de rest van de wereld met veel plezier gebruik ga maken van de Mogelijkheid om het een en ander “Meer in perspectief te plaatsen”.

Leerpunten Conceptueel Beleven

Op basis van wat we onder andere leren over kenmerken als ADHD en autisme gaan we enkele “bewustzijnsbewegingen voor gevorderden” leren toepassen in onze beleving waarmee we mentaal “serieuze hoeveelheden tijd en ruimte” kunnen leren hanteren.

Ook gaan we zien hoe we menselijk gedrag kunnen bekijken door het creëren van nieuwe, “gecombineerde” perspectieven. Hierbij gaan we ervaren hoe we menselijke interactie met gebruikmaking van deze perspectieven gelijktijdig zowel op het niveau van de interactie en gebeurtenissen zelf kunnen beschouwen, en tegelijkertijd de bijbehorende vermoedelijke persoonlijke mentale “reflecties” van deze interactie en gebeurtenissen in acht kunnen nemen.

Een manier van beschouwen die ons in staat stelt om rekening te houden met het principe van persoonlijke “relativiteit” dat dicteert dat we het persoonlijke Specifieke denken, voelen en hierop gebaseerde handelen van iemand, alleen kunnen “begrijpen” met inachtneming van de Specifieke persoonlijke context waarbinnen dit alles plaatsvindt.

Quo vadis?

Nu we in staat zijn om relatief “ongefilterd en ongeremd” tot de kern van onszelf en de wereld te komen en dit geheel “Mogelijk Meer Specifiek” kunnen maken, is het tijd om in te gaan op hetgeen we beleven als die “kern” zelf.

Daarbij kunnen we gebruik maken van het “directe voordeel” dat we met behulp van onze zich evoluerende mentale vermogens voor onszelf gecreëerd hebben. Het vermogen om “onzelf” steeds beter waar kunnen nemen, en dus in toenemende mate in staat zijn om hier ook een onderscheidend “Ik” in waar te nemen.

Een Ik dat steeds Meer een “eigen leven” begint te leiden en van hieruit steeds Meer in staat is om Specifiek iets te Willen en Specifiek iets te Willen Zijn. Een verlangen waar we Zelf gestalte aan kunnen geven door “de aandacht op onszelf te richten” en zo steeds Specifieker te kunnen onderscheiden wat dit Ik Wil, en hoe deze Ik specifiek van vorm voorzien Wil worden.

Een “ik” dat, hoe onbenoembaar ook, toch onderworpen zal worden aan een poging om de essentie ervan “in woorden te vangen”, teneinde weer Meer Mogelijk te maken.

Indien we als geest “vrij” willen zijn zullen we namelijk wel eerst antwoord moeten vinden op een vraag.

“Hoe haalt een geest zichzelf uit de fles?”.

Boekdeel IV

Vrij edoch Specifiek beleven

Samenvattende energie

Oneindig Onbegrensde Nieuwsgierigheid: Hoe we Meer Mogelijk in onszelf kunnen ervaren, waardoor we Mogelijk Meer kunnen zijn.

Centrale Concept

***+>=Eindeloos-Eigenliefde-Ervarende=<+* ~ +&*\$[Essentiële-Eigenwaarde]\$-
Evoluerende*&+ ~ <{>Eigenwijs-Eigengemaakte<}> ~ !*{Episch-Eigenzinnige}*! ~ -+?= ~
| Entiteit |**

=====

*~

“Het niet exact in woorden uit te drukken, maar duidelijk beleefbare deel van ons dat in zekere zin uniek en zelfstandig is, maar net zoals al het andere onderhevig is aan verandering. Het deel dat zich vrij voelt, vrij wil zijn en de behoefte heeft om zichzelf uniek uit te drukken en eigen keuzes te maken.”

[{()}Relatieve dimensie: Zelf beleven({})]

()Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Vrije Geest”}

!Roepnaam: Eigengemaakte Entiteit!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Hoe Meer Vrijheid voor Jezelf, Hoe Meer Vrijheid voor Iedereen.

Themesong

Do anything you want to (Thin Lizzy)

Samenvatting

Inmiddels zijn we al aardig onderweg in onze belevingen. Gewapend met inzicht in de manier waarop een ontwikkeling zich ontwikkelt, en de manier waarop we mentaal “beleven en vormgeven” is het tijd om aandacht te besteden aan de protagonisten binnen dit geheel: ons “Zelf”.

We gaan ervaren hoe we onszelf kunnen beleven als een unieke, individuele en onbenoembare vorm van leven, waar we desondanks Specifiek “vorm” aan kunnen geven vanuit ons vermogen om een voorstelling te maken omtrent “wie of wat we Zelf Specifiek Willen zijn en doen”.

Een Zelf dat deels als een, weliswaar eigengemaakte, maar toch ook zelfstandige entiteit beleefd kan worden. En in al die zelfstandigheid heeft onze “vrije” geest een aantal elementaire behoeftes die we zullen Willen invullen. Zoals de behoefte aan aandacht voor ontwikkeling, Mogelijkheden waarmee we die ontwikkeling verder gestalte kunnen geven en de tijd en ruimte om hier ook concreet “iets van te maken”.

Hierbij zullen we onszelf uiteraard wel eerst een beeld van deze entiteit Willen vormen om deze behoeftes in de benodigde context te plaatsen, wat begint met de manieren waarop we onszelf kunnen zien en ervaren.

We gaan kijken naar de wijze waarop we onszelf kunnen beleven, en tegelijkertijd dit “zelf” middels onze eigen persoonlijke evolutie op een unieke manier van steeds meer karakter kunnen voorzien, zowel in de breedte als in de diepte. En hoe onze in het vorige hoofdstuk beschreven vermogens om Meer en Mogelijk te ervaren hier een basis voor bieden die ons in staat stelt om onze eigen persoonlijke evolutie door te maken.

Een evolutie waarmee we op termijn onze eigen unieke persoonlijkheid en dus ook onze Specifieke persoonlijke voorkeuren tot een eigen “stijl” om kunnen vormen, die onszelf in staat stelt om als individu steeds “zelfstandiger” te bestaan en te doen op een steeds Meer Specifieke wijze. Daarbij beginnen we uiteraard weer bij het begin van deze ontwikkeling.

Dus gaan we ervaren hoe we als mensen (op)groeien vanuit een collectief waarbij we gaandeweg steeds Meer ons zelf gaan onderscheiden. Hierbij kunnen we “along the road” in een conflict tussen Meer en Mogelijk verzeild raken, waardoor we moeite hebben met het creëren van vruchtbare verhoudingen tussen “Individu” en “Collectief”. Daarbij zullen we enerzijds voor ons gevoel op persoonlijke basis “Willen” en anderzijds vanuit het “collectief” soms een drang ervaren om te “Moeten”.

Binnen deze context gaan we zien hoe we onbedoeld, in onze overmatige drang naar controle en “volwassenheid” en het bijbehorende perspectief van “Of-Of”, het risico lopen een persoonlijk “overgewicht” te ontwikkelen aan de zijde van Mogelijk.

Een relatieve onbalans waardoor we onszelf vooral gaan richten op “Wat” en “Wat voor iemand” we zijn. Een “zienswijze” die kan resulteren in het gegeven dat we de onbenoembare oorspronkelijk “Wie” die we Willen zijn, en alle relatief onbenoembare “dingen” die deze “Wie” verlangt “uit het oog dreigen te verliezen”, waardoor onze “Wie” onverminderd om Meer blijft vragen.

En hoe we op die manier het broodnodige Meer, in de vorm van onze “kinderlijk speelse vermogens en wijsheden” dusdanig laten verdringen door alles waar we “zo ontzettend

serieus mee bezig zijn”, dat we het risico lopen om ten aanzien van onszelf “het kind met het badwater weg te gooien”.

En dus gaan we kijken op welke manier we “de grote en kleine mens in onszelf” op basis van het perspectief van “En-En” elkaar kunnen laten versterken zodat ze Samen verder kunnen groeien om zo nog veel Meer Mogelijk te maken.

En dat is een bemoedigende gedachte aangezien aan nagenoeg alle hoogtepunten in de evolutie tot nu toe ~ van het ontwikkelen van het vermogen om vuur te maken tot het realiseren van allerhande zeer bruikbare wetenschappelijke ontdekkingen ~ een zekere noodzakelijke speelsheid, naïviteit en onverschrokkenheid ten grondslag heeft gelegen. Wederom een Mogelijkheid tot Meer gunstige verhoudingen dus...

We gaan aan de hand van allerhande voorbeelden meebeleven hoe het is om je eigen persoonlijke Mogelijk en Meer, je eigen vrije geest en de bijbehorende vrije Wil, vorm te geven en op die manier ook vorm te geven aan het leven dat je leidt.

Zo gaan we bekijken hoe we kunnen leren om op basis van de aanpak van onze medemensen Mogelijkheden voor onszelf te identificeren als het bijvoorbeeld gaat om het invullen van onze intieme behoeften en de bijbehorende “relatievormen”, of ons verlangen om onszelf duidelijk uit te kunnen drukken. Maar ook de manier waarop we grenzen kunnen trekken en vooral ook duidelijk kunnen benoemen, en Mogelijke opties als het gaat om de manier waarop we ons “uiterlijk” van een Specifieke vorm kunnen voorzien.

We gaan kijken op welke manier we desgewenst deze vrij beschikbare en grotendeels universeel toepasbare “bronnen van inspiratie” Mogelijk weer Meer Specifiek kunnen Maken voor onszelf, waarna het weer conform de principes van evolutie naar wens “gerecycled” kan worden door de rest van de wereld.

Op basis van dit “duurzame” uitgangspunt zijn we ook in staat om verdere invulling geven aan het evolutionair essentiële concept “variatie”, mede ingegeven door de in het vorige hoofdstuk genoemde “persoonlijke relativiteit” waaruit volgt dat “wat voor de een werkt Mogelijk met enige aanpassingen ook voor een ander kan werken”.

We gaan in dit kader ervaren hoe we ons bewustzijn, door het op onszelf te richten, kunnen gebruiken om niet alleen onszelf te leren kennen, maar wellicht ook iets kunnen opvangen van “wat we van onszelf kunnen leren”. En hoe ~ zo lang we maar bereid zijn om ook iets van onze “eigengemaakte entiteit” te “delen” ~ derhalve ook andere mensen iets van Ons kunnen leren.

Geleerde lessen dienen uiteraard wel in de praktijk gebracht te worden en dus gaan we bekijken hoe we de “persoon” die we zijn vanuit Meer op een onbenoembare manier kunnen ervaren, en tegelijkertijd vanuit Mogelijk bewust Meer Specifiek kunnen Maken. Dit doen we middels het maken van een voorstelling van onszelf, aan de hand van het concept “Ego, je eigen mentale LEGO”.

Hierbij gaan we leren hoe we met behulp van dit mentale “schetsbord” voor onszelf een blauwdruk kunnen vormen over “waar we Mogelijk naartoe willen groeien” door ons een voorstelling te maken van hoe we Willen zijn. En uiteraard kunnen we hier ook weer “beweging” aan toevoegen door te gaan voorstellen “hoe we Meer op onze eigen manier met bepaalde uitdagingen en situaties om willen gaan”.

En uiteindelijk kijken we hoe we op basis van dit geconceptualiseerde “zijn” en “doen” vervolgens daadwerkelijk over kunnen gaan tot een “implementatie” in de praktijk.

Het gegeven dat we elkaar kunnen inspireren kan soms ook enigszins “uit de hand lopen”. Dit omdat de “vrijheid” die we in elkaar kunnen ervaren op den duur een “verslavend karakter” kan ontwikkelen. Een fenomeen waarbij we iemand anders niet Meer in een gezonde verhouding tot de rest van de wereld en onszelf kunnen gaan zien.

Een “vertekend beeld” op basis waarvan we ~ door het op ietwat overenthousiaste wijze “projecteren” van onze verlangens en verwachtingen op iemand ~ in een situatie kunnen geraken waarbij we van deze persoon onbedoeld steeds Meer gaan verwachten.

Hierbij zullen we ervaren hoe we op deze wijze soms teveel waarde en waarschijnlijkheid gaan toekennen aan individuen, ingegeven door de bijbehorende “overweldigend overtrokken reflecties” die we ervaren, of dit nu om onszelf gaat of om iemand anders.

En hoe op termijn deze overdaad aan energie gericht op de beperkte ruimte die ons “idool” vormt, conform het principe “het middel wordt een doel” zowel gevolgen kan hebben voor zowel de “aanbidders” als de “aanbedene”, waardoor de laatste statistisch gezien een verhoogde kans kan gaan lopen om op een zeer Specifieke leeftijd te overlijden.

Vanuit het principe “Samen” gaan we ook kijken naar de manieren waarop we het vermogen om onszelf “serieus te nemen” kunnen aanvullen met het vermogen om het tegenovergestelde te doen. Een “mitigerende” bezigheid waarmee we kunnen realiseren dat we “het risico om onszelf te serieus te gaan nemen” ombuigen in de voor onze vrijheid zo essentiële ontwikkeling van het vermogen “om onszelf te kunnen relativeren”.

Om als vrije geest volledig tot je recht te komen en vrij rond te kunnen waren in je eigen “flow” heb je uiteraard ook ruimte nodig. En dus gaan we in de op manieren waarop we zelf, al dan niet in samenwerking met de wereld om ons heen, de ruimte kunnen creëren om onze “eigengemaakte entiteit onder constructie” van de nodige “bewegingsvrijheid” te voorzien.

Zo zien we wat we van Sylvester Stallone kunnen leren over het creëren van een eigen universum op basis van het evolutionaire principe “niet alle waarschijnlijkheid aan 1 factor toekennen”.

En hoe we door Meer “ruimte” Mogelijk te maken voor onszelf middels het “verkennen van grenzen”, we tevens ruimte creëren voor anderen zodat iedereen op termijn Meer in staat is

om “hun eigen ding te doen”. Iets dat in de eerste plaats het vermogen vereist om “ogenschijnlijke grenzen” te kunnen relativeren.

Een proces dat we desgewenst van een “gestalte” kunnen voorzien door met behulp van ons voorstellingsvermogen onze vrije Wil te projecteren op een “virtuele vrije geest”, een eigengemaakte persoonlijke inspiratiebron die als “voorbeeld” kan dienen. Dit concept zullen we in al zijn doordrivendheid en grenzeloosheid gaan beleven in de “persoon” van “Peter Griffin”, en in het kader van “Samen” uiteraard ook met de rest van de “familie”.

In het kader van onze zoektocht naar “ruimte” zullen we ook rekening houden met het gegeven dat de behoefte aan “ruimte voor jezelf” uiteindelijk ook een relatief verslavend karakter kan krijgen, waardoor deze behoefte op termijn een relatief dwangmatig karakter kan krijgen en je geest Mogelijk “van zijn vrijheid kan beroven”. Verder zullen we vanuit het concept “relativiteit” werken aan het besef dat we niet alleen “ruimte” nodig hebben om te kunnen “zijn”, maar we tevens “tijd” behoeven om vrij te kunnen “groeien” en te “doen”.

Aangezien het in ons leven met al zijn verplichtingen nog niet meevalt om “ bezig te zijn met jezelf” als vorm van creatie, moet het allemaal uiteraard wel “wat waard zijn”. En dus gaan we ook beschouwen hoe we onszelf ervaren in termen van “waarde”. Over hoe we onszelf beleven in termen van “Wie” we zijn en, met name in verhouding tot de wereld om ons heen, ook in termen van “Wat” we zijn en “wat” we voor onszelf en anderen kunnen “betekenen”.

Hoe wat we Doen zich gaandeweg op relatief vaste wijze kan omvormen tot een beeld dat in grote mate kan gaan bepalen “Wat” en uiteindelijk ook weer “Wie” we denken te zijn. Zowel in onze eigen beleving als die van anderen.

Hoe ons beroep, of onze kenmerkende eigenschappen zoals “zorgzaamheid” of “inschikkelijkheid” ertoe kunnen leiden dat we onszelf op een steeds “functionelere” wijze gaan aanschouwen, waardoor we onszelf mentaal gezien in een relatief “ding” kunnen omvormen, vooral in het licht van andere mensen die ons Mogelijk “nodig” hebben.

We gaan bekijken hoe het “beeld” dat we van onszelf en anderen vormen gaandeweg vertaald wordt naar het toekennen van “waarde”. En hoe de waarde die we aan onszelf hechten interactie vertoont met ons vermogen om waarde aan anderen mensen toe te kennen of ze “op waarde te schatten”. Hoe in dit kader onszelf als een “ding” beschouwen dat een duidelijke “functie” heeft, ervoor kan zorgen dat er een hoop persoonlijke Meerwaarde “aan onszelf en anderen voorbij kan gaan”.

En dus gaan we kijken op welke manier we middels een evolutionaire blik onszelf weer in de juiste “verhoudingen” kunnen leren “zien”, waardoor we uiteindelijk ook leren om Meer van onszelf te Laten zien. Iets dat er toe kan leiden dat we tevens Meer in anderen “waar kunnen nemen”. Een “gedeelde visie” waarmee we uiteindelijk elkaar weer op nieuwe manieren kunnen “bekijken”.

Van hieruit zullen we gaan kijken op welke manieren we de momenteel zo gewenste profijtelijke proporties kunnen creëren. Dit kunnen we Mogelijk maken door voldoende

waarde te hechten aan onszelf in termen van “het wezen dat we vormen”, maar tegelijkertijd onze “verlangens die ons voortdrijven” niet uit het oog te verliezen om te voorkomen dat we in onze ontwikkeling “tot stilstand komen”.

Verder gaan we beleven hoe we niet alleen invulling kunnen geven aan “aandacht voor onszelf”, maar ook de wijze waarop we plezier en waarde aan onszelf kunnen beleven op basis van “gerechtvaardigde zelfgenoegzaamheid”. Zo zullen we gaan proberen om aan de hand van de ~ functionele maar ook waarderende ~ blik van een ander naar onszelf kunnen leren kijken die ons in staat kan stellen om op basis van duidelijk waarneembare gronden “geil van onszelf te worden”.

Een “wijze van beschouwen” die er voor zorgt dat we onszelf als “eigen te maken entiteit” op unieke wijze verder kunnen ontwikkelen waarbij we ons op geheel Eigen Wijze losmaken van het geheel waaruit we zijn ontstaan, en er tegelijkertijd een steeds diepere verbinding mee aan kunnen gaan.

Een verbinding die we in dit proces ook met onszelf steeds verder vormen waardoor we in het kader van een in toenemende mate te ervaren waarde en waarschijnlijkheid ook steeds Meer “autoriteit” aan onszelf gaan toekennen. Een “mate van gezag” die de basis vormt voor het voor ons mensen zo fundamentele Persoonlijke uitgangspunt van “Eigen Wijsheid”.

En in het kader van “wat kun je er allemaal mee?” gaan we beleven hoe we niet alleen voor elkaar de benodigde ruimte kunnen “maken”, maar hiermee bovendien “de totale ruimte kunnen vergroten” waardoor we ook voor het “Samen” waar we gestalte aan geven des te Meer Mogelijk kunnen maken.

Iets dat begint met een Specifieke focus op dat wat ons zo uniek en apart maakt ten opzichte van het “collectief” waar we deel van uitmaken, waarmee we aanzienlijk Meer “waarde” kunnen creëren dan louter en alleen “eigenwaarde”, en we hiermee de zaken weer “verder in verhouding kunnen brengen”.

En geheel conform de verwachtingen zal ik zelf ook zo “vrij zijn” om aan de hand van mijn persoonlijke geschiedenis een substantiële spreekwoordelijke duit in het “evolutionaire zakje” te doen. Dit zal ik doen aan de hand van onder andere het in huidige tijden in relatieve onmin geraakte concept “Echt studeren” en de hieraan verbonden wijsheid dat “uitermate kansloos bezig zijn een excellente bodem kan vormen voor een uitzonderlijk kansrijk bestaan”.

Leerpunten Conceptueel Beleven

In het kader van Conceptueel Aankloten gaan we onder andere leren hoe we onze “vrije geest” kunnen hanteren om mentaal met enige “spontaniteit” zaken te benaderen, met Mogelijke “onverwachte” resultaten als oogst. En zullen we ingaan op de Mogelijkheden om

in onze beleving Meer ruimte over te laten voor “unieke persoonlijke interpretatie” en de bijbehorende Meerwaarde voor eenieder.

Quo vadis?

We zijn inmiddels al aardig op weg in onze beleving. We hebben geleerd om een Begin te maken, hoe iets zich ontwikkeld, hoe we daar mentaal “iets van maken” en hoe we onszelf en onze Wil Specifiek kunnen maken.

Nu we inmiddels “enige ontwikkeling” hebben doorgemaakt en we in staat zijn om steeds Specifieker te “zien” wat we Willen, is het hoog tijd om serieus aan de slag te gaan met het concreet maken van die Wil en onze wens om “iets van het leven te willen maken”.

Daarbij zullen we voordat we “er echt iets van kunnen maken”, wel eerst het een en ander Willen maken dat ons de benodigde Mogelijkheden kan bieden. Middelen zoals gereedschap, recepten, procedures, methoden en concepten waarmee we onze creatieve verlangens daadwerkelijk kunnen Realiseren.

Als het leven tot op zekere hoogte “gemaakt” kan worden en we het leven voor onszelf en elkaar mogelijk Willen maken, dan zal het zich Mogelijk lonen om eens een blik te werpen op de essentie van het perspectief van “moedwillige creatie” en de bijbehorende vormen van creativiteit.

Maakbaarheid

Hoe maak je dat eigenlijk?

Boekdeel V

Constructief edoch creatief beleven

Samenvattende energie

Onze Oneindig Creërende Nieuwsgierigheid: Hoe we met Mogelijk Meer Mogelijk kunnen maken.

Centrale Concept

*^!Bewust-Beleefbare!^* ~ \||/Baanbrekend-Beredeneerde\||/ ~ {{{Beeldend-Bevatbare}}}
~ &[!*?Bijzonder-Betekenisvol?!-.\$+Beterende+\$]& ~ <=*Beklijvende*=> ~ -+?= ~
|Beïnvloedbaarheid|

=====

*~

“De mate waarin we met een bewuste intentie vorm kunnen geven aan iets, of het nu een structuur, gedrag of onze eigen persoon is, op een manier die we als Mogelijk kunnen beschrijven, en die een beïnvloedbare toepassing van zowel Meer als Mogelijk beschrijft. Een toepassing die we ons eigen kunnen maken om ons in staat te stellen te creëren.”

[{}( )Relatieve dimensie: Bewust Maken({})]

( )Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Maakbaarheid”}

!Roepnaam: Bewust-Beleefbare-Beïnvloedbaarheid!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Alles is maakbaar, tegen de betaling van een prijs die je pas gaandeweg kunt bepalen.

Themesong

The architect (Deus)

Samenvatting

Inmiddels beginnen we er al aardig wat “van te maken” met al onze belevingen. We hebben gezien hoe we als vorm van evolutionaire energie onderdeel zijn van een golf van creatie waar we zelf mede vorm aan kunnen geven. Ook hebben we inmiddels enige ervaring hoe we mentaal een conceptueel beeld kunnen opbouwen van iets dat voortkomt uit onze persoonlijke creatieve verlangens.

En we kunnen ons na het vorige hoofdstuk iets voorstellen bij de manier waarop we vorm geven aan het creërende deel van ons “zelf” en de bijbehorende energie vanuit het perspectief van Meer: onze vrije Wil.

In dit hoofdstuk gaan we in op de manieren waarop we Mogelijkheden kunnen creëren om iets Mogelijk te maken. We gaan onze beleving richten op de manieren waarop we vormgeven “vorm” geven. Hoe we op een relatief directe manier “onze Wil kunnen opleggen” aan het proces van Meer Mogelijk maken, en hoe we hiermee invulling geven aan het gegeven “alles is maakbaar”.

We gaan zien hoe we alles dat we in enige “tastbare” vorm willen realiseren kunnen voorzien van een dragende structuur, in de vorm van bijvoorbeeld een fysieke constructie, uiterlijke kenmerken, regels, of een mentaal model dat van inhoud kan worden voorzien.

We starten onze beleving door in te gaan op de fase “van Meer naar Mogelijk” waarin we onze inspiratie voor het eerst in enige mate concreet gaan maken. Dit doen we door een verlangen of een behoefte te vertalen naar een concreet idee waarbij we, in ieder geval in enige conceptuele vorm, een toepassing “verzinnen”.

We gaan zien hoe we in deze fase desgewenst op basis van ervaring en het op mentaal niveau toepassen van “VSA en DNA” kunnen komen tot een “vermoedelijk praktisch toepasbaar concreet te implementeren concept”, of korter: “een ontwerp”. Hierbij kunnen we gebruikmaken van “wat we al weten”, zowel ten aanzien van “hoe iets werkt” als “hoe waarschijnlijk het is dat iets kan werken”, waardoor we bijvoorbeeld op voorhand al enkele vermoedelijke designfouten kunnen identificeren en verhelpen.

Hierna vervolgen we het proces door ons plan te gaan realiseren in iets dat we op ~ qua omvang of complexiteit gelimiteerde schaal ~ daadwerkelijk kunnen vervaardigen en “op de proef kunnen stellen”. Vanuit de voorstelling die we inmiddels hebben creëren we een “bouwplan” en op basis hiervan “zetten we iets in elkaar”. Iets waarmee we vervolgens ons kunnen toelagen op de evolutionair benodigde “selectie”, om vast te kunnen stellen in hoeverre onze “verwachtingen” daadwerkelijk gereflecteerd worden door ons prototype.

Gaandeweg zullen we het geheel verder verfijnen en steeds dichterbij de uiteindelijke realiteit brengen, bijvoorbeeld door een “schaalmodel” uiteindelijk om te vormen door iets “op ware grote”. Ook als het gaat om het beschouwen van ons “middel” ten opzichte van het veronderstelde “doel” zoeken we steeds meer de uiteindelijke “realiteit” op.

Dit proces zullen we onder andere concreet gaan beleven aan de hand van de ontwikkeling van de “LM” die onder andere het duo “Armstrong en Aldrin” naar het maanoppervlak heeft kunnen brengen.

In ons “ontwerp- en bouwproces” gaan we verder door ons “iets” te gaan testen onder “realistische omstandigheden”. Daarbij halen we desgewenst externe referenties op door

onze creatie te tonen aan een groep “experts”, of we focussen ons op de uiteindelijke doelgroep met behulp van een “testpanel”.

Dit kan ons helpen om te bepalen of onze Mogelijke creatie “aan bepaalde verwachtingen voldoet”, hetwelk dan weer kan samenhangen met de vraag of de gebruikte materialen, principes en technieken gegeven de omstandigheden “aan onze verwachtingen voldoen”.

Uiteindelijk komen we uit op iets dat we ons “eerste echte officiële product” kunnen noemen. Een punt waarop we een tastbare “samenvatting” hebben gemaakt, die we voorlopig als een definitieve Mogelijkheid zullen beschouwen. En daarin zullen we hopelijk niet alleen onze relatief “functionele behoefte aan Mogelijk” gerealiseerd zien, maar ook onze “verder gaande verlangens naar Meer” in de vorm van de unieke verschijningsvorm die we aan onze creatie gegeven hebben en het gevoel dat we “echt iets gemaakt hebben”.

We zullen gaan zien hoe de in het vorige hoofdstuk beschouwde vrije geest ons bouwsel op “Eigen Wijze” voorziet van een “uniek persoonlijk karakter”, waardoor de wereld om ons heen soms in staat is om “de hand van de ontwerper” erin te zien reflecteren, of men spreekt van een “signature dish”.

In de volgende fase van ons “maakproces” gaan we kijken naar de transformatie “van Mogelijk naar Meer Mogelijk”. In deze fase heeft ons “product” zijn eigen officiële geboorte achter zich gelaten en krijgt de bijbehorende evolutie steeds meer vorm. Zo gaan we kijken naar de manier waarop er zich “variëties” ten opzichte van het origineel vormen.

Hoe we de behoefte aan Meer zowel in de lengte als in de breedte vorm kunnen geven door desgewenst respectievelijk een “uitvoering” te maken met “een grotere motorinhoud”, of een “versie” met een “elektromotor”.

Ook zijn we in staat om nog Meer te verwezenlijken door het vinden van “nieuwe toepassingen” voor ons bestaande product, of door het bestaande product dusdanig aan te passen dat we het “toepassingsbereik” ervan kunnen vergroten. Een uitgangspunt dat ervoor gezorgd heeft dat de aanvankelijk nogal “vaste” telefoon na verloop van tijd aanzienlijk “mobielier” is geworden.

Nu ons product steeds Meer “volwassen wordt” en zijn ingeslagen weg in de evolutie vervolgt gaan we ervaren hoe niet alleen de bijbehorende “creator” een invloed uitoefent op het geheel, maar een “creatie” ook onder invloed staat van de evolutie van “al het andere”, dat op termijn kan zorgen voor “veranderende omstandigheden”. Omstandigheden die er bijvoorbeeld voor zorgen dat vanuit nieuwe Mogelijkheden en de algemene behoefte aan “iets dat handiger werkt” ons oude vertrouwde bankbiljet plaats begint te maken voor aanzienlijk minder “stoffelijke” vormen van geld.

Van hieruit zullen we ingaan op het principe dat, omdat er in de omgeving van onze “creatie” altijd weer Meer ontstaat, de oneindigheid van Meer kan resulteren in de noodzaak om ons product “bij de tijd” te laten blijven, of dat het desgewenst tijd is om te besluiten dat ons

product “zijn beste tijd wel gehad heeft”, iets dat we kunnen samenvatten aan de hand van het concept “lifecycle management”.

En over “omgeving” en “omvang” gaan we het überhaupt hebben.

We gaan zien hoe de behoefte aan Meer niet alleen tot veranderingen aan de vorm van ons product kunnen leiden, maar ook tot wijzigingen aan de “vorm” waarin we ons product “maken”. Hierbij gaan we in op de vraag hoe we conform de uitgangspunten in de “evolutie der soorten”, ons “productieproces” van gestalte kunnen voorzien door het creëren van verbindingen tussen de bijbehorende “productiemiddelen” op basis van “universeel toepasbare uitgangspunten”.

Daarbij gaan we aanschouwen hoe we dit proces als geheel verder kunnen brengen door aandacht te besteden aan de “verhoudingen” en “dynamiek” binnen het geheel. Een “gevoel voor verhoudingen” waarmee we vorm kunnen geven aan het concept “schaalbaarheid”. Ook gaan we kijken hoe op basis van de bouwstenen VSA en DNA ook een productieproces een eigen evolutie kan doormaken, die zowel beïnvloed wordt door het te produceren item, als door het proces van “maken” zelf.

En over “omvang” gesproken: we gaan ook kijken naar de manier waarop een groeiende omvang steeds meer eisen stelt aan de bijbehorende “vorm”. We zullen gaan ervaren hoe in de regel een toename in de hoeveelheid energie die je wilt “samenvatten” in een product of proces, op basis van het concept “relativiteit” ook leidt tot een toenemende behoefte aan onder andere een “dragende structuur”.

Een structuur die zich concreet in vele variaties voor kan doen als bijvoorbeeld “regels en procedures” en een “helder design van de beslissingsbevoegdheden”. Vanuit deze relatieve noodzaak gaan we zien hoe we deze Mogelijkheden tot controle vorm kunnen geven aan de hand van concepten als “autoriteit” en “dwang”, waarbij we het laatste conform het principe van een “fail-safe-point” onder andere terugzien in het concept “AAD”.

Een fenomeen dat het Mogelijk maakt dat, indien je als parachutist “vergeet om aan het touwtje te trekken”, je reserveparachute automatisch “gedwongen” wordt zich te openen waardoor je Meer kans hebt om heelhuids de grond te bereiken.

Verder zullen we zien hoe we op basis van de relatieve grenzen van deze “controle” Mogelijk Meer nodig hebben, en ook kunnen toevoegen. We gaan in dit kader beschouwen hoe we, door in onze sturende mechanismen de Mogelijkheid te vervatten om middels “menselijke interventie” enige “natuurlijke balans” aan kunnen brengen. Een balans waarbij we gestalte kunnen geven aan het concept “nood breekt wet”. Maar ook hoe we door “nadere afstemming” binnen het domein van een “georganiseerd geheel”, Mogelijk kunnen voorzien van een verdere invulling van “wat er Mogelijk nog Meer bedoeld kan worden”.

Of dit nu gaat om het doornemen van de specifieke manier waarop een bepaalde passage gespeeld moet worden door een symfonieorkest volgens de “sturende” dirigent, of het gegeven dat je de interpretatie van een wet nader kunt laten invullen op basis het concept “jurisprudentie”.

We gaan zien hoe een dragende structuur “in al zijn onbuigzaamheid” in staat is om een hoop gewicht te dragen, maar hierdoor aangevuld dient te worden met de flexibiliteit van ons unieke vermogen om Mogelijk Meer Specifiek te Maken. Een Samenwerkingsverband waardoor we met ondersteuning van de nodige mechanismen, des te beter in staat zijn om “zelf aan het roer te staan”.

Een uitgangspunt dat ons laat zien dat het element “Quis?” ten aanzien van de behoefte aan “voldoende bewaking” veel beter vervangen kan worden door het uitgangspunt “Samen” en het bijbehorende vraagstuk van de “onderlinge verhoudingen in taakverdeling” waardoor we in staat zijn om door elkaar aan te vullen “het geheel te bewaken”.

En we gaan in op het gegeven dat Meer, in haar verhouding tot de hoeveelheid Mogelijk soms ook het karakter dreigt te krijgen van “misschien te veel”, in de vorm van Mogelijkheden die in hun concrete vorm niet per definitie onvoorstelbaar zijn, maar in hun potentiële invloed wel. Zoals we reeds ervaren hebben leidt “teveel energie in een te kleine ruimte” meestal tot mogelijk ernstig versturende verhoudingen.

We hebben reeds gezien hoe door de evolutie die achter ons ligt we inmiddels her en der een te grote waarschijnlijkheid toekennen aan Mogelijk, en die zien we binnen het kader van “maakbaarheid” terug in de creatie van middelen zoals een “waterstofbom”. Hoe we zoveel Meer in een beperkte hoeveelheid Mogelijk kunnen samenvatten, dat het uiteindelijke Mogelijk dat het creëert, tot “ernstig” veel minder kan leiden.

Hoog tijd dus om het geheel Samen “in gunstigere verhoudingen te brengen” om ervoor te zorgen dat wij weer “bezit nemen van onze middelen”, in plaats dat “onze middelen bezit nemen van ons”, conform het inmiddels bekende fenomeen “het middel wordt een doel”.

Een fenomeen dat binnen “bewust beleefbare beïnvloedbaarheid” kan ontstaan als we in 1 klap worden geconfronteerd met iets dat ons ogenschijnlijk “oneindige nieuwe Mogelijkheden” lijkt te kunnen bieden. Dit kan ervoor zorgen dat het “tijdelijk verblindende licht” dat we zien “schijnen” en de hierdoor ervaren “relatieve aantrekkingskracht” bij ons de reactie kan uitlokken om onszelf aan deze nieuwe Mogelijkheid Willen “vast te klampen”, waardoor het iets kan worden “waar alles om lijkt te draaien”.

De laatste fase die we zullen aanschouwen in ons “productieproces” is die van “Mogelijk naar Meer”, waarbij we gaan ervaren hoe Mogelijk, op zichzelf stand weer Meer kan oproepen.

Hoe “maak” je bijvoorbeeld met behulp van het concept “potentiële ervaarbare toegevoegde waarde” iets dat verlangen kan “oproepen”? En hoe “creëer” je naast het verlangen van anderen, met behulp van je eigen unieke karakter en vrije wil, je eigen relatief maakbare Mogelijke verlangen in de vorm van het concept “acquired taste”.

We gaan beleven hoe we hetgeen we gemaakt hebben Verder kunnen brengen door het te op een gepaste en aantrekkelijke wijze samen te vatten middels het concept “Verpakken”. In dit kader gaan we beleven hoe we door het “product” functioneel en uiterlijk “voordelig

samen te vatten” in staat zijn om Verwachtingen en Verlangen met elkaar te Verbinden tot Vervoering, en hoe we hierdoor een verbinding creëren die ons in staat stelt om het geheel uiteindelijk te “Verkopen”.

In dit proces kunnen we er voor zorgen dat “het uiterlijk het innerlijk versterkt”, wat samen leidt tot het ontstaan van “suggestiewaarde”. Daarbij is het uiteraard essentieel dat we onze creaties en de bijbehorende intenties op basis van enige projectie “terug kunnen vertalen” naar de belevingswereld van een beoogde Mogelijke “doelgroep”, waar het “spotlight” dat we richten hopelijk vruchtbaar reflecteert en “Doel” en “Middel” met elkaar verbindt.

En dan komt het moment dat we onze blik gaan verleggen van de “dingen” naar “de mens achter de dingen” om het geheel wat persoonlijker te maken. Hierbij gaan we ervaren hoe we het proces van ons “zelf” maken uit het vorige hoofdstuk kunnen versterken met wat we inmiddels geleerd hebben over “Bewust-Beleefbare-Beïnvloedbaarheid”.

We gaan in op de manieren waarop we gewoontes en gedrag kunnen ontwikkelen. En hoe het in de evolutie zo gelauwerde principe van herhaling en repetitie daarbij gestalte geeft aan de benodigde “Variatie Selectie en Adaptatie” in een dergelijk proces, en hoe we voor onszelf de dingen “samenvatten”. We gaan beleven hoe we Meer Mogelijk kunnen maken ten aanzien van onszelf.

Ook hier gaan we weer goed kijken naar wat we van “anderen” aan conceptuele bruikbaarheden slachtofferloos kunnen “ontvreemden” om zo de manier waarop we vorm geven aan onszelf verder te kunnen ontwikkelen. En hoe we op die manier, zoals dat gaat in een evolutie, gaandeweg vanzelf een kruisbestuivingseffect genereren.

We leren niet alleen steeds Meer, maar gaandeweg leren we hierdoor ook heel veel Meer over “leren” zelf. Hierdoor ontwikkelen we ons eigen proces van ontdekken en samenvatten, zowel op een directe manier als de met betrekking tot de mentale verwerking hiervan, waardoor onze vermogens in toenemende mate “universeel toepasbaar” worden.

We gaan in op de uitgangspunten die de basis vormen voor de aanname dat we, indien we dat wensen, “alles” kunnen en dus ook “alles” kunnen zijn. Hoe we voor onszelf kunnen werken aan onze eigen persoonlijke “grit factor” die ons kan voorzien van het benodigde doorzettingsvermogen om “hoe dan ook, waar dan ook te komen”.

In dit kader bekijken we hoe we “streven” handen en voeten kunnen geven, onder andere door te werken aan ons vermogen om op een vruchtbare manier “doelen te creëren”. En we nemen alvast een voorschot op ons boekdeel aangaande “emoties” door aandacht te besteden aan de manier waarop we onze gevoelens en het bijbehorende bewustzijn op een productieve manier kunnen aanwenden voor onszelf.

En aangezien we toch “met onszelf bezig zijn”, vervolgen we onze beleving van “maakbaarheid” onder het motto “Mogelijk Meer in jezelf”. Hierbij gaan we kijken naar de manier waarop we Meer op persoonlijke basis kunnen ontwikkelen met behulp van Mogelijk.

Zo gaan we zien hoe we op een definieerbare, ontwikkelbare, systematische en gestructureerde manier gestalte kunnen geven aan Ontdekken & Samenvatten inzake “relatief ontastbare zaken” zoals “intuïtie”, “creativiteit” en ons vermogen om een idee “op natuurlijke wijze te laten groeien”. En hoe we dit wederom kunnen doen door in beginsel gebruik te maken van wat er in onszelf reeds aanwezig is middels het inmiddels welbekende “conceptueel recyclen”.

Tot slot gaan we kijken naar manieren om de manier waarop we iets ontwikkelen in lijn kunnen brengen met alles dat we tot nu toe hebben kunnen leren van de evolutie, middels het concept “agile werken”.

Daarbij gaan we ervaren op welke manier we gestalte kunnen geven aan een ontwikkelproces door rekening te houden met “relativiteit”, en hoe we op een gestructureerde wijze Ontdekken & Samenvatten om kunnen vormen tot een oneindig uitbreidend fundament. En hoe we op organische wijze invulling kunnen geven aan het functioneren van het voor iedere vorm van creatie zo belangrijke “Samen”, waardoor we onze ontwikkelingen “in een stroomversnelling” kunnen brengen.

En we gaan natuurlijk weer beleven vanuit het oogpunt van “praktische toepasbaarheid” waarbij we gaan zien hoe we als mensen onderling de benodigde maakbaarheid kunnen organiseren door het Samenvoegen van onze unieke kwaliteiten en ervaringsdeskundigheid en dit desgewenst kunnen doen “in de buurt” van onze persoonlijke levenssfeer. Een Samenzijn dat bovendien als “bonus” weer spontaan tot Meer kan leiden zoals het maken van nieuwe vrienden, of het ontdekken van gemeenschappelijke interesses.

Daarbij gaan we zien hoe we hiermee niet alleen onszelf in staat stellen om Meer Mogelijk te maken maar, omdat we dit Samen doen, ook Meer “Samen” Mogelijk kunnen maken waardoor we Meer invulling kunnen geven aan “gezondere verhoudingen” middels de creatie van “sociale cohesie”. En hoe we op een bewust beïnvloedbare manier ons “Samen” ook van de benodigde dragende structuur kunnen voorzien om onze onderlinge band verder te “versterken”.

In al deze vertellingen zal er uiteraard voldoende ruimte “gemaakt” worden om uiting te kunnen geven aan mijn persoonlijke haat-liefde verhouding met “maakbaarheid”, en hoe deze heeft bijgedragen aan alles dat ik tot nu toe “gemaakt” heb.

Leerpunten Conceptueel Beleven

Uiteraard gaan we ook binnen het bestek van CB de nodige “Bewust-Beleefbare-Beïnvloedbaarheid” introduceren. Zo gaan we zien waar we ten aanzien van onze beleving “het vermogen om Specifiek Meer Mogelijk te Maken” kunnen aanwenden om invulling te geven aan het concept schaalbaarheid en reproduceerbaarheid. Hoe we onze beleving en de wijze waarop we deze vormen kunnen voorzien van enig “procesmatig en systematisch” karakter.

Quo vadis?

En dan zijn we in onze beleving aangekomen op het punt dat we inmiddels geleerd hebben om “het nodige Mogelijk te maken”. En dat is maar goed ook, want behalve wat we Willen hebben we nog Meer nodig.

We leiden als mensen nu eenmaal een deels stoffelijk bestaan en dit leidt tot onvermijdelijke behoeften die we in zullen Willen vullen. We kunnen er voor onszelf immers pas “echt iets van maken” als we in staat zijn om onszelf te voorzien van voldoende voeding, vervoer, onderdak, gezondheidszorg en nog het nodige Meer.

Daarbij beginnen we in toenemende mate te ervaren wat de gevolgen zijn van “alle waarschijnlijkheid toekennen aan 1 factor”. Door onze behoefte aan Meer en het hieraan gekoppelde relatief absolute uitgangspunt dat onze “economie” altijd weer op Meer gebaseerd zou moeten zijn brengt ons onderwijl behoorlijk “uit balans”.

Ons onvermogen om dit uitgangspunt nog op een waardevolle wijze te kunnen relativeren heeft er inmiddels toe geleid dat we Samen in de wereld ernstige nadelen beginnen te ondervinden van “te weinig hebben”, terwijl we Samen ook de mentale, medische en milieutechnische gevolgen begint te ondervinden van “te veel tot je nemen”, waardoor het uiteindelijk voor ons allemaal Samen “steeds minder wordt”.

Daarbij heeft het onverminderd zoeken naar manieren om Meer te maken bovendien geleid tot een vorm van variatie in deze evolutie, waardoor er in toenemende mate een “relationele breuk” aan het ontstaan is tussen de fenomenen “Monetaire Waarde” en “Reële Mogelijkheden”.

Tendensen die het Mogelijk waard maken om onszelf eens in het fenomeen “economie” te verdiepen. Waarbij het, zoals het economische aangelegenheden betaamt, zoals gewoonlijk uiteindelijk toch weer een kwestie is van

Geld

Wat koop je daar eigenlijk nog voor?

Naam boekdeel VI

Monetair edoch Waardevol Beleven

Samenvattende energie

Onze Oneindig Waardevolle Nieuwsgierigheid: hoe onze behoefte aan Mogelijk ertoe leidt dat we Meer Mogelijk maken, waar we Mogelijk nog Meer van kunnen maken.

Centrale Concept

$\$-\backslash/ \$\text{Waardevol-Wendbare}\$ \backslash / -\$ \sim *! = > \& \langle \text{Wederkerig-Werkverschaffend} \rangle \& \langle - \text{Wensvervullende} = ! * \sim ? \% \$ \{ ! ? ! \text{Weelderige-Waarschijnlijkheden} ! ? ! \} - \text{Wegende} \$ \% ? \sim \$ @ \$ \text{Welvaart-Waarderende} \$ @ \$ \sim - + ? = \sim | \text{Wisselwerking} |$

=====

*~

“Systeem van creatie en ruilhandel met als oorspronkelijk doel: het op gestructureerde wijze verbinden van behoeftes aan middelen. In de regel is deze interactie gebaseerd op een kwantificering van de relatieve Mogelijkheden die ten aanzien van iets zijn vastgesteld, welke wordt gerepresenteerd door de Waarde. Deze Waarde wordt in de regel uitgedrukt middels een relatief universele Mogelijkheid tot waardeoverdracht, in de regel “geld” genoemd.

Bezien vanuit het perspectief Mogelijk ~ Meer:

Waarde kunnen we vanuit Mogelijk beschouwen als de relatief objectief relativeerbare Mogelijkheden die iets biedt. Deze is relatief, omdat deze “objectieve” waardecomponent gebaseerd wordt op de verhoudingen met alle andere economische Mogelijkheden.

Waarde kunnen we vanuit Meer beschouwen als de relatief subjectief relativeerbare Mogelijkheden die iets biedt. Deze is relatief, omdat deze “subjectieve” waardecomponent gebaseerd wordt op de verhoudingen met iemands persoonlijke vermogen om in een Mogelijkheid te zien wat deze economisch gezien nog Meer zou kunnen zijn.

Waardecreatie kunnen we beschouwen als het samenvoegen van Mogelijkheden en Meer, om er in zijn totaliteit Meer Mogelijkheden mee te creëren.”

[{()}Relatieve dimensie: Waardevol Beleven({})]

( )Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Economie”}

!Roepnaam: Welvaart-Wisselwerking!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Meerwaarde kunnen creëren is in de eerste plaats Meerwaarde kunnen zien.

Themesong

Money (Pink Floyd)

Samenvatting

Nu we inmiddels onszelf hebben bekwaamd in de duistere kunst van het “maken” wordt het tijd dat we onze creaties ook van waarde gaan voorzien. En als er één concept is dat vorm gegeven heeft aan zowel “maakbaarheid” en het fenomeen “waarde” en de manieren waarop we dit kunnen ervaren en Samenvatten, dan is het wel de dagelijkse realiteit die we in de regel samenvatten onder het begrip “economie”.

In deze beleving gaan we een traject afleggen waarbij we onszelf in eerste instantie zijn gaan specialiseren in het vervaardigen van allerhande Mogelijke “relatieve noodzakelijkheden” zoals voedsel en kleding, die we gaandeweg op collectief niveau van een structureel gedefinieerd karakter hebben voorzien.

We gaan hierbij ervaren hoe de concepten “individu” en “collectief”, zoals bij iedere vorm van evolutie, een duidelijk “factor van betekenis” vormen binnen de economie. Hoe in beginsel het collectief verwezenlijken van “het collectief aan individuele behoeftes” ons in staat heeft gesteld om “schaalvoordelen” te realiseren, zowel in Mogelijkheden als in kennis. En hoe zich dit in de loop van onze economische evolutie, op basis van het welbekende Ontdekken & Samenvatten, gevormd heeft tot de concepten “generalisatie” en “specialisatie”.

We gaan in op de manieren waarop de 2 voornoemde concepten onze economische toekomst lijken te vormen. Hoe er een zekere splitsing plaatsvindt tussen het inmiddels welbekende “Specifiek heel goed zijn in dingen maken” enerzijds, en “heel goed zijn in dingen Specifiek maken” anderzijds. Hoe we hierdoor enerzijds zaken “Specifiek op een enorme schaal” kunnen produceren, en anderzijds “dingen die heel Specifiek zijn” kunnen vervaardigen.

En hoe op die manier het concept “afhankelijkheid” steeds meer aan terrein wint, aangezien we op basis van “schaalvoordelen” in toenemende mate afhankelijk zijn van nog slechts een paar aanbieders als het gaat behoeftes die we als relatieve “commodity” kunnen beschouwen zoals “levensmiddelen” of “digitale technologie”. En hoe we anderzijds hetzelfde beginnen te vervaren ten aanzien van relatieve “specialiteiten” zoals specifieke medicijnen.

Een ontwikkeling die conform het fenomeen “teveel energie geconcentreerd op een beperkte hoeveelheid ruimte werkt zelden bevorderend voor het geheel op de lange

termijn” de voornoemde schifting “de algemene verhoudingen onder druk zet”, waardoor het evolutionaire principe van “variatie” op termijn voor enige “mitigatie” van deze risico’s kan zorgen.

En we gaan kijken hoe we, conform de uitgangspunten die we inmiddels “free of charge” vanuit onze evoluties “een tweede leven kunnen geven”, kunnen werken aan “Meer voordelige verhoudingen”. Hoe we de schijnbare tegenstelling tussen collectief en individu op een vruchtbare manier kunnen aanwenden, middels het concept “gezonde concurrentie” of beter: “collectief voordelige concurrentie”.

We gaan bijvoorbeeld zien hoe dit concept ~ in haar rol in de “evolutie der soorten” ~ vanuit het alom gedeelde concept “oogbol”, verhoudingsgewijs zowel een voordeel kan opleveren vanuit het perspectief van een “prooi” als vanuit het perspectief van de bijbehorende “jager” als het gaat om het vergroten van je kansen op overleven.

En hoe ditzelfde principe, waarbij je dingen op “collectief-individuele basis” conceptueel verder kunt ontwikkelen, ook vorm heeft gegeven aan de evolutie van een hele hoop “goede muziek”, doordat “John en Paul” onderling concurreerden, en tevens samen de concurrentie aangingen met “The Stones”.

Met betrekking tot een “economisch relevante” invulling van “collectief voordelige concurrentie” gaan we beschouwen hoe dit concreet kunnen maken door binnen het geheel van ons handelen een onderscheid te maken tussen onze “core business” waarmee we op relatief Eigen Wijze gestalte geven aan ons “economisch bestaansrecht”, en de overige “relatief huishoudelijke taken” die in beginsel vooral een noodzaak vormen in het licht van de activiteiten die onze “daadwerkelijke toegevoegde waarde” creëren.

Hoe we binnen dit geheel er goed aan zouden doen om de “relatieve huishoudelijkheden”, zoals “boekhouding” of onze behoefte aan “cybersecurity”, te beschouwen als een voornamelijk collectief gedeelde behoefte waarmee je Samen, door het hanteren van een bepaalde mate van “gemeenschappelijkheid”, met serieus minder middelen Mogelijk serieus Meer kunt realiseren op dit gebied.

Een manier waarbij ~ doordat de voordelen relatief gelijk verdeeld worden over de hele linie en ze bovendien relatief los staan van de core business ~ we Samen in staat zijn om Meer te creëren zonder dat ieders individuele concurrentiepositie op basis van “bedrijfsidentiteit” aan waarde hoeft te verliezen.

Ook gaan we zien hoe dit soort “huishoudelijkheden” kunnen evolueren tot Meer Mogelijk. Zo kan het bijvoorbeeld zijn dat je “internet business” dusdanig veel “serverbeheer” begint te vergen dat je op termijn “nogal goed en groot wordt” in het creëren en beheren van servercapaciteit.

Hierdoor kan het gebeuren dat je op termijn dusdanig veel “schaal” hebt gerealiseerd qua omvang en expertise, dat het Mogelijk wordt om de betreffende activiteit op een commercieel profijtelijke manier te verzelfstandigen, waardoor je een nieuwe “cashcow”

creëert waarmee je invulling geeft aan de evolutionaire behoefte aan “diversificatie en variatie”.

Op deze wijze kunnen we collectief voordeel halen uit elkaars ideeën, die mede dankzij de in het volgende hoofdstuk beschreven “Cloud technologie”, tegenwoordig relatief makkelijk te “delen” is en we dus gestalte kunnen geven aan het aloude “conceptueel onbedoeld een cadeautje achterlaten voor verdere ontwikkelingen in onze wereld”.

En hoe verschijnsel “cloud” niet alleen Mogelijkheden biedt om “schaal te vergroten” en “relatief deelbare generieke technologie” te ontwikkelen, maar tegelijkertijd deze potentie ook serieuze eisen stelt aan de schaal en mate van “collectiviteit” waarop je als consument binnen het geheel acteert.

En dus gaan we ervaren hoe we door onszelf ook als afnemer te “organiseren” de totale economische verhoudingen, en dan met name op het gebied van “keuzevrijheid” en de in iedere vorm van evolutie zo belangrijke “benodigde variatie om het geheel stabiel te houden” kunnen blijven waarborgen.

Een vorm van Samenzijn waarmee we kunnen voorkomen dat we Teveel afhankelijk worden van “een beperkt aantal” Mogelijkheden, die geen recht doen aan de mate van variatie waarin als wij mensen Mogelijk bestaan. Zo geldt inmiddels al het gegeven dat de meeste mensen voor hun dagelijkse portie muziek in beginsel nog maar 1 Mogelijke bron hebben, die niet zomaar Meer vervangen kan worden op de korte termijn.

Ook in dit opzicht geldt dus kennelijk “Samen is beter dan alleen”.

Sterker nog: “samen” is ogenschijnlijk het fundament waarop we iedere ontwikkeling “aanzienlijk makkelijker gestalte kunnen geven”, ook de vorming van onze “economie van morgen”. Een economie die, indachtig het evolutionaire beginsel, een economie zal zijn die het absolute uitgangspunt van “alleen maar steeds Meer” kan transformeren naar “Meer doen met wat al Mogelijk is”, en binnen afzienbare tijd zelfs kan evolueren naar “Onvoorstelbaar veel Meer doen met wat we al Mogelijk hebben gemaakt”.

“Samen” houdt echter ook in dat we, zoals we in de vorige hoofdstukken hebben beleefd, vorm en identiteit geven aan onszelf zodat we ten aanzien van onszelf Waarde kunnen ervaren. Waarde die we deels middels ons handelsverkeer kunnen creëren.

Zoals bijvoorbeeld “deelnemen aan de arbeidsmarkt” waardoor je waarde ontleent aan het gevoel “een nuttige bijdrage te leveren”, of het gegeven dat je “iets bereikt hebt”. Ook het bijbehorende salaris en het gegeven dat je “in je behoeften kunt voorzien”, of toch op zijn minst een deel daarvan, kan als uitermate stimulerend worden ervaren.

Tegelijkertijd hebben we nog Meer behoeftes. En uiteraard is het niet heel vreemd dat we onbewust ook die verlangens deels op onze ruilomgang projecteren. En dus kiest onze economie vanuit de drang naar “levensbehoud”, die een motiverende factor vormt voor alles dat “leeft”, ervoor om op deze behoeften “in te spelen”. Bijvoorbeeld door de suggestie te

creëren dat je in staat bent om een persoonlijkheid “aan te schaffen” door het kopen van bepaalde producten of vervoersmiddelen.

Ook zorgt zij ervoor dat we ons “speciaal” kunnen voelen door, “speciaal voor ons” en “speciaal op onze wensen afgestemd” dingen te maken. “Dingen” die ons uiteindelijk de “ogenschijnlijke Mogelijkheid” bieden om, het verlangen om onszelf als een individu te ervaren, in te kunnen vullen door deze Mogelijkheid te “bezitten”.

En bezitten doen we in de eerste plaats op basis van de meest generieke vorm van economisch Mogelijk, oftewel geld. Geen wonder dus dat we aan geld relatief magische kwaliteiten toedichten. Kwaliteiten die we echter vooral alleen maar in onszelf en in elkaar kunnen vinden.

Immers: alles dat met geld te koop is werd uiteindelijk door een mens met “de Wil om te creëren” tot leven geroepen. Maar gelukkig stelt geld, en de behoefte hieraan vanuit bijvoorbeeld het gegeven dat je een hypotheek moet aflossen, ons wel degelijk in staat om onszelf verder te ontwikkelen.

Alleen al het hebben van werk zorgt ervoor dat we onszelf intellectueel, sociaal en ook creatief Kunnen ontwikkelen. En desgewenst kan ons salaris de Mogelijkheid om Meer uit onszelf te halen ook reëler maken. Want een studie volgen of een wereldreis maken is in de regel wel “een stuk makkelijker” als je over enige vorm van liquiditeiten kan beschikken.

Zolang we maar enig gevoel hebben bij “wat we misschien denken te Willen” kunnen we in ieder geval ons geld aanwenden om “in onszelf te investeren”. En op die manier zijn we ook in staat om enig tegenwicht te bieden aan de huidige “ietwat scheve verhoudingen” door meer aandacht te besteden aan wat er in onszelf allemaal aan “bruikbare grondstoffen” te delven is, om zo onszelf Samen met anderen weer verder te brengen.

En wat we wellicht nog het meeste “verder brengen” is het inzicht in onze eigen “thuisgekweekte” vermogens, waaraan we het vertrouwen in onszelf en de wereld om ons heen kunnen leren ontlenen. Een vertrouwen wat ertoe kan leiden dat we de Meerwaarde in onszelf kunnen leren ervaren, waardoor we voor onszelf het idee dat er Meer Mogelijk is, reëel kunnen leren “maken”. Dit door in de eerste plaats te werken aan het vermogen om onszelf in vervoering te brengen of gewoon plat gezegd “lol aan jezelf te hebben”.

Uiteindelijk komen we op het punt aan dat we gaan zien dat de evoluerende activiteiten in de vorm van het concept “economie” die, niet alleen “op eigen benen hebben leren staan”, maar conform het gegeven “waar je aandacht aan schenkt komt tot leven” inmiddels zelfs het vermogen hebben om “serieus uit de hand te lopen”.

We gaan ervaren hoe iets dat “van onze hand is” zichzelf gaandeweg zodanig heeft verzelfstandigd dat we ons eigen geesteskind “niet meer in de hand lijken te kunnen houden”.

Daarbij is een centrale rol weggelegd voor de voor het fenomeen dat we de relatieve “waarde in geld” van goederen als centrale uitgangspunt hebben genomen voor onze waardebeoordeling, maar we door het onbewust in toenemende mate projecteren van onze behoeftes aan Meer op ons economische Mogelijk, die verhoudingen gaandeweg steeds abstracter zijn geworden.

In dit kader gaan we kijken hoe onze geprojecteerde behoeftes aan individualiteit en zelfexpressie, zoals beleefd in het hoofdstuk over onze vrije geest, gaandeweg eraan kunnen bijdragen dat we “een kapitaal” uitgeven aan een paar “exclusieve merkschoenen” terwijl we tegelijkertijd klagen dat “de zorg niet meer betaalbaar is”.

En hoe op die manier gaandeweg de “relativiteit” van het concept Waarde “redelijk extreem is opgerekt”. Onder andere omdat de “subjectieve component” die mede bepaalt “wat iets waard is” door een toenemende projectie van ~ alles dat we nog niet hebben maar waar we wel een behoefte aan voelen ~ “zwaar dominant” begint te worden, waardoor onze economie een steeds minder “reëel” karakter begint te krijgen.

We gaan zien hoe door deze “visie” op onze welvaart-wisselwerking de primaire functie van het geheel in toenemende mate ondermijnd begint te raken, waardoor ook onze Meer essentiële behoeftes in de loop der tijd steeds minder bevredigend ingevuld worden.

In dit kader gaan we kijken hoe we gaandeweg “te veel” zijn gaan verwachten van “te weinig” en hoe hierdoor gaandeweg ons relatieve economische Meer, in de vorm van beschikbaar kapitaal, een verdeling heeft gekregen in “serieus suboptimale verhoudingen”.

Een onbalans waardoor sommigen van ons nauwelijks Meer een paar boodschappen kunnen pinnen, terwijl anderen door simpelweg “hun pasje te trekken” in staat zijn om een complete multinational te kopen die een serieuze hoeveelheid economische beslissingsmacht vertegenwoordigt.

Een verschijnsel dat mede voorkomt uit het relatieve “collectieve” karakter van zowel economie als de bijbehorende “relatief generieke menselijke behoeftes” niet zomaar in alle zelfstandigheid een economische beslissing kunnen nemen, waardoor we tot op zekere hoogte nu eenmaal onderdeel zijn van een “rat race” die we Willen ontstijgen.

Een vorm van collectiviteit waarin we op basis van voortschrijdende ontwikkeling ervoor gezorgd hebben dat we elkaar gaandeweg steeds Meer te bieden hebben. Iets dat er op termijn niet alleen voor gezorgd heeft dat we gemiddeld genomen aanzienlijk makkelijker in onze levensbehoeftes kunnen voorzien, maar tevens geleid heeft tot enige “ontwikkeling” van de onbewuste en dwangmatige aanname dat onze welvaart-wisselwerking ons van “alles dat we Mogelijk Willen” zou kunnen voorzien.

Van hieruit kunnen we ook in toenemende mate de tendens waarnemen waarbij “onze” economie steeds krampachtiger probeert om deze wellicht “iets te ver doorgeschoten verwachtingen” ogenschijnlijk toch waar te maken. Een beweging waardoor onze focus, vanuit het concept “verslavingsgedrag”, in toenemende mate verlegd wordt naar een

gezichtspunt van “direct resultaat”, waarbij we uiteraard weer zien dat “het middel een doel begint te worden”.

We gaan zien hoe deze ontwikkeling die ertoe heeft geleid dat we steeds Meer Mogelijkheden hebben gecreëerd om relatief rechtstreeks te investeren in “verwachtingen” in plaats van “directe Mogelijkheden”. Een vorm van evolutie waarbij we gaandeweg steeds Meer de kunst hebben ontdekt van “een concept op een concept toepassen” hetgeen we concreet zijn gaan vertalen naar “investeringsopties in Mogelijke verwachtingen ten aanzien van Mogelijke verwachtingen ten aanzien van...etc.”.

Deze beweging kunnen we bijvoorbeeld terug zien in het gegeven dat de evolutie van onze beleggingsproducten gaandeweg “eigenaarschap” heeft doorvertaald naar “weddenschap op de Mogelijke toekomstige gevolgen van dit eigenaarschap” in de vorm van het concept “derivaat”. Deze ontwikkeling waarbij aanvankelijk “ogenschijnlijk Meer” op termijn tot “ernstig minder” kan leiden, kunnen we onder andere gaan ervaren op basis van het ontstaan van “The Big Short”.

We gaan ervaren hoe deze beweging heeft inmiddels een dusdanige weg voor zichzelf heeft gebaan dat we zijn aanbeland op het punt dat ons relatieve “wensdenken” er zelfs voor gezorgd heeft dat we onze “middelen” rechtstreeks investeren in ditzelfde middel, zoals het feit dat we ons geld investeren in de inmiddels bestaande virtuele variant erop dat uiteindelijk nog steeds “gewoon een betaalmiddel is”.

Hierdoor voorzien we onze ruilhandel in toenemende mate van een relatief “virtueel karakter” door niet Meer te kijken naar “reële middelen” maar de resultante hiervan in de vorm van de “economische absolute waarheid” van “de getallen”.

Een ontwikkeling waarbij we op progressieve wijze uit het oog verliezen dat deze “waarheid” uiteindelijk voor een groot deel gebaseerd is op het “product” van ons individuele en collectieve “voorstellingsvermogen”, dat met enig cynisme het concept “Waarde” vertaalt naar “wat een gek er op het moment voor geeft”.

Dit indachtig is het uiteraard niet raar dat we onszelf in toenemende mate bezig houden met activiteiten waarmee we onbewust een enorme “inflatie” creëren, welke indien toegepast op een concrete Mogelijkheid er op termijn ervoor zorgt dat we “de zaak soms enorm opblazen”. Hierbij is het uiteraard onvermijdelijk dat deze “relatief gebakken lucht”, zoals alle energie “die nu eenmaal stroomt”, ergens naartoe gaat en zich kan ophopen tot de nodige “bubbels”.

Een fenomeen dat we nader zullen gaan beleven, waarbij ik dankbaar gebruik kan maken van mijn eigen culturele erfgoed, gezien het feit dat de oer-Hollandse “tulpenmanie” als “bubbel avant la lettre” beschouwd kan worden als een van de Meer treffende voorbeelden van deze Mogelijkheid.

Iets waar we meteen uit af kunnen leiden dat het “ernstig projecteren van onze verwachtingen op ons welvaartssysteem” kennelijk bepaald geen noviteit is, en empirisch gezien tot de conclusie kan leiden dat dit fenomeen kennelijk ook niet meteen “rampzalig”

hoeft te zijn op de lange termijn. Dit niettegenstaande het gegeven dat een “herstel” van een dergelijke “tijdelijke obsessie”, zeker op persoonlijk niveau, wel degelijk ernstige ingrijpende gevolgen teweeg kan brengen.

Het gegeven dat we onze economische activiteiten in toenemende mate baseren op “de toekomst naar het heden toetrekken” leidt niet alleen tot investeringsopties die zich vooral concentreren op “Mogelijke waarde van morgen”, maar zorgt er ook voor dat we op persoonlijke basis gaan acteren op basis van “voorbij het nu kijken” hetwelk enige evolutie teweeg heeft gebracht ten aanzien van het concept “consumptie”.

Dit zorgt ervoor dat ~ mede op basis van een toenemende mate van vervlechting tussen de klassieke “bankierstaken” en de klassieke wereld van de “commercie” ~ we in toenemende mate “middel en doel verenigen” op basis van het principe “kopen in het Nu door Direct in het moment te lenen”. En onze behoefte aan “Meer, en wel Nu meteen” zien we tevens terug in het gegeven dat we steeds minder direct “bezitten” en in plaats daarvan gaan “leasen”.

Bij dit relativeren van economische “tijd” ten opzichte van “ruimte” waarbij we “op onze economische toekomst vooruit proberen te lopen” is er sprake van een “voortschrijdende velociteit” waardoor we de voorgaande fenomenen ~ die we in eerste instantie vooral zijn gaan toepassen op “serieuze persoonlijke investeringen” ~ nu ook terug zien ten aanzien van “relatief verwaarloosbare kleinoden” zoals de aanschaf van een paar sokken.

Hoog tijd dus om te gaan kijken hoe we de Mogelijkheden kunnen gaan identificeren om onze economie weer “in balans” te krijgen. Daarbij gaan we proberen te zien hoe we op basis van het uitgangspunt “Samen” en het perspectief van dynamica, onze relatieve onbalans wellicht kunnen gebruiken om “de balans van het geheel te kunnen optimaliseren”.

Aangezien we onze economie nu eenmaal niet zomaar “tot stilstand kunnen brengen” kunnen we vanuit een evolutionaire blik namelijk ook tot de conclusie komen dat we deze vorm van “potentiële energie” wellicht ook kunnen beschouwen als een “happy accident”.

Dit aangezien we het door ons ontwikkelde “collectieve momentum” ook kunnen afbuigen in de richting van de “serieuze uitdagingen” waarmee we momenteel geconfronteerd worden, waarbij gezien de hoeveelheden werk die verzet moeten worden, een “lichtelijk op hol geslagen economie” als aanjager “de zaak serieus in beweging kan brengen”.

Hier kunnen we invulling aan geven door met enig ~ vanuit het 3^e boekdeel ontwikkeld ~ “autistisch vermogen” naar het geheel te gaan kijken, waarbij we onze economie niet zozeer zien in het licht van “Specifiek iets kunnen produceren”, maar ons Meer gaan richten op de hieruit ontwikkelde “collectieve ervaringsdeskundigheid” die Mogelijk aanzienlijk universeler van toepassing kan zijn.

Een blik waarmee we desgewenst in staat zijn om te beseffen dat we onszelf reeds van een onvoorstelbare hoeveelheid Mogelijkheden ten aanzien “Hoe?” hebben voorzien, en die we

kunnen koppelen aan het generieke economische uitgangspunt dat de waarde van middelen vooral bepaald dient te worden op basis van de manier waarop je ze aanwendt.

Een uitgangspunt dat dus Mogelijk enig recht kan doen aan de door Adrian vandenBerg ooit zo overtuigend uitgesproken frase “De antwoorden zijn altijd al aanwezig”⁴⁹.

Uiteraard zullen we hier nog Meer van proberen te maken door Meer te verruilen voor het perspectief van Mogelijk.

Vanuit deze invalshoek kunnen we namelijk ervaren hoe we met al onze inhaligheid en de hieruit voortvloeiende “corporate world” niet alleen gestalte hebben gegeven aan de Mogelijkheid om internationaal zaken te kunnen doen, maar “zonder er bij na te denken” ook invulling hebben gegeven aan het concept van een Mogelijke “dragende sociale structuur”.

Een structuur die ook nog eens voorzien is van een “duidelijk internationaal karakter” hetwelk als een duidelijke “bonus” gezien kan worden aangezien de meeste zaken zoals “de gezondheid van ons leefmilieu” en de bijbehorende uitdagingen zich “niet bepaald op een lokaal niveau afspelen”.

Daarbij is het ook bijzonder prettig dat we de eerder genoemde structuur reeds van enige inhoud hebben voorzien, omdat het creëren van “Samen” vanuit een “officiële connectie” vooral pas echt “tot leven komt” op basis van daadwerkelijke sociale interactie.

Hoog tijd dus dat we gaan leren beschouwen hoe we al dit Mogelijk met behulp van enige “conceptuele recycling” deels een nieuw leven kunnen. Een principe dat je jezelf concreet voor kunt stellen door bijvoorbeeld hypothetisch “een bestaand netwerk van aardgasleidingen” te beschouwen als een Mogelijke basis voor een “Mogelijke behoefte aan transport van waterstof”.

We hebben met onze economie nu eenmaal hoe dan ook een structurele basis gevormd die we deels kunnen “gebruiken” voor het tot stand brengen van “wat dan ook”. En dus kunnen we er op termijn duidelijk Meer van maken, en deze beweging Samen laten gaan met het herstel van de “functie” die in de eerste plaats bestaansrecht heeft gegeven aan het concept “economie”: de bevrediging van onze relatief primaire behoeften.

Een beweging die we kunnen inzetten om weer gestaag te groeien naar “een economie die voor ons werkt” in plaats van een “relatief ongrijpbaar fenomeen dat ons achter de economische feiten aan laat rennen”.

Zolang we maar “Willen”.

---

⁴⁹ Answers (Steve Vai)

En dat laatste is gelukkig iets dat we redelijk veilig kunnen aannemen. Dus kunnen we onze huidige Mogelijkheden aanwenden om gestalte te geven aan de meest alomtegenwoordige en universele vorm van behoeftebevrediging: “SamenWillen”. Hierbij zullen we vooral verder invulling moeten leren geven aan het “Samen”, aangezien het “Willen” in haar essentie voor nagenoeg ieder mens neerkomt op: “Het realiseren van een wereld waarin jij, je geliefden en in principe iedereen, in staat is om op zijn minst een menswaardig bestaan te kunnen leiden”.

En natuurlijk zal ik ook vanuit mijn eigen persoon weer een duit in het literaire zakje doen door jullie “ter leering ende vermaeck” te trakteren op mijn persoonlijke belevenissen die zich binnen “de economie” hebben afgespeeld. Inclusief het bijbehorende “Return on Investment” waaronder een verzameling inzichten die dit boek mede van Waarde voorzien.

Leerpunten Conceptueel Beleven

We gaan natuurlijk de nodige waarde extraheren uit onze economische belevenissen, met name door in te gaan op het toevoegen van “waarde”. Hierbij zullen we in conceptueel opzicht ons bezig gaan houden met enige boekhoudkunde, om het concept “waarde” ook “calculeerbaar en representeerbaar” in het geheel te kunnen integreren.

Quo vadis?

Nu we in staat zijn om het broodnodige en zelfs Meer Mogelijk te maken vervolgen we onze weg richting de creatie van de Mogelijkheid om nog Meer Mogelijk te maken voor onszelf. Een proces waarbij we op basis van het credo “vele handen maken licht werk” Mogelijkheden hebben gecreëerd waarmee we Samen kunnen werken en dus een deel van het benodigde werk“ uit handen kunnen geven” zodat we zelf Meer tijd en ruimte voor onszelf te creëren.

Een proces dat begonnen is met de Mogelijkheid om vuursteen van de nodige scherppte te voorzien waardoor het proces van “jagen en je prooi doden” niet Meer volledig “met de hand” uitgevoerd hoefde te worden, waarbij we vervolgens ook de nodige beweging hebben uitbesteed aan het fenomeen “stoommachine” en we uiteindelijk zelfs met behulp van het “kopiëren” van een aantal van onze een aantal van onze kenmerkende eigenschappen een compleet “parallel universum” geschapen hebben om ons te kunnen ondersteunen.

Een wereld waarin en waarmee we niet alleen heel veel kunnen samenvatten op een manier die voor iedereen toegankelijk is, maar waarmee we ook onze activiteiten en onze identiteit tot op zekere hoogte kunnen automatiseren. Daarbij maken we gebruik van allerhande vormen van “binaire slavernij” welke niet gebaseerd is op Willen maar op “denken te moeten”, waarbij we in toenemende mate onze “robots” voorzien van de vrijheid om hun eigen “bewustzijn” te vormen.

Een proces waarover we, zoals dat gaat met alles dat “leeft” geen absolute controle kunnen hebben. En als we de wereld Willen delen met onze eigen digitale creatie dan zullen we dus

ook in staat moeten zijn om de nodige grenzen te bepalen en te markeren. En om dit te kunnen zullen we eerst enig begrip moeten hebben van de verhoudingen die er gelden.

En dus is het hoog tijd om eens te gaan filosoferen over de vraag:

Wat is het exacte verschil tussen een 1 en een 0

en de vrijgeestige entiteit die deze Mogelijkheid inclusief het bijbehorende mentale onderscheid in de eerste plaats voor zichzelf Mogelijk heeft kunnen maken?

Boekdeel VII

Machinaal edoch Menselijk Beleven

Samenvattende energie

Onze Oneindig Deelbare Nieuwsgierigheid: Hoe we wat Mogelijk kan zijn, kunnen gebruiken om Meer te zijn.

Centrale Concept

=!?(%Deelbaar-Deconstructief%)-Denkende?!= ~ +[%\$!Deels-Draagwijdte!\$%-Duplicerende]+ ~
#&#Data-Delende#&# ~ |=>Doel-Dienende<=| ~ -+?= ~ |Dualiteit|

=====

*~

“Methode van samenvatten aan de hand van het creëren van tegenstellingen tussen de elementaire deeltjes 1 en 0, en de hieraan gekoppelde Mogelijkheden om op basis hiervan vast te leggen, te denken en te doen.

Hierbij wordt op basis van de genoemde elementaire deeltjes een abstracte “waarde” gekoppeld aan een bepaalde “betekenis” die normaliter door de “gebruiker” van deze technologie als “reëel” ervaren kan worden. Dit stelt mensen in staat om hetwelk in beginsel haar oorsprong vindt in de “echte” wereld, op een universele manier samen te vatten en vast te leggen, en hierdoor ook te delen.

Hierbij geeft dit systeem niet alleen vorm aan de inhoud, maar ook aan het “leven” binnen het Digitale Universum, dat met gebruikmaking van een lichaam dat aangeduid wordt als “hardware” in staat is om op basis van samengevatte informatie of “data” arbeid te verrichten.

Aangezien er in dit universum wordt gewerkt op basis van relatieve absolute eindigheid, bestaat er in tegenstelling tot een contradictie die betekenis geeft aan de “fysieke” wereld, geen oneindig “iets” tussen een definitie op basis van 1-en en 0-en. Om die reden is, hoe specifiek gedefinieerd ook, iets dat binnen het digitale universum bestaat immer een “benadering” en nimmer een exacte kopie van de “werkelijkheid”. Deze benadering kan echter treffend genoeg zijn om als reëel te worden beleefd.

Het “leven” binnen dit universum is in beginsel dus “begrensd” en verbonden aan het “leven” dat mensen er aan geven. Leven dat desgewenst voldoende kan zijn om “relatief zelfstandig” beslissingen te kunnen nemen, of een eigen “zich ontwikkelend” bewustzijn te bevatten. Daarnaast kunnen op basis van de koppelingen met de Meer fysieke wereld, digitale “levensvormen” een uiterst “reële” en tastbare invloed op deze fysieke wereld uitoefenen. Een invloed die wellicht niet oneindig, maar nog steeds “nagenoeg oneindig” kan zijn indien mensen deze technologie hiertoe in staat stellen.“

[(())Relatieve dimensie: Digitaal Beleven(())]

(())Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Digitale Technologie”}

!Roepnaam: Duplicerende-Data-Dualiteit of Het Digitale Universum!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Waarschijnlijk is het beter om niet alle waarschijnlijkheid aan 1 Mogelijkheid toe te kennen.

Themesong

We are the Robots (Kraftwerk)

Samenvatting

Nu we inmiddels in staat zijn om op grote schaal invulling te geven aan “wat van waarde is” vervolgen we onze belevenissen binnen het domein van een andere “realiteit” die we geschapen hebben in onze behoefte om ons leven verder vorm te geven: het Digitale Universum. We gaan kijken naar de relatief recente evolutie van dit verschijnsel, dat we hebben laten ontstaan vanuit de, in essentie eenvoudige tegenstelling, tussen het getal 0 en 1.

We gaan beleven hoe we op basis van dit universele beginsel een parallelle wereld gecreëerd hebben die deels een abstracte afspiegeling vormt van de wereld om ons heen, en deels een wereld die zijn eigen unieke kenmerken en realiteit vertegenwoordigt.

Aangezien niet iedereen als relatieve “nerd” geboren is gaan we eerst in op de manier waarop we ons “digitale technologie” en de werking ervan kunnen voorstellen op basis van het principe “de appel valt in Aanvang zelden ver van de boom”. Aangezien wij mensen in de hoedanigheid van “vormgevende entiteit” als oorsprong van het digitale domein beschouwd kunnen worden, is het wel zo handig om deze nieuwe vorm van “leven” in beginsel te beschouwen vanuit het leven waaraan zij ontsproten is.

We beginnen met de essentie: de manier waarop we “technologie” in staat hebben gesteld om tot op zekere hoogte net als wijzelf iets “vast te leggen”. Hoe kunnen we vanuit de werking van ons eigen bewustzijn waar we in boekdeel 3 naar gekeken hebben, een voorstelling maken van het digitale “brein”? We gaan zien hoe gaandeweg de evolutie voortgang heeft gemaakt, vanuit Mogelijk naar relatief Meer.

Daarbij gaan we gaan zien hoe we, op het moment dat onze digitale schepping “vastleggen en samenvatten” onder de knie heeft gekregen, gaandeweg steeds meer aandacht zijn gaan besteden aan de ontwikkeling van ons geesteskind, en haar vermogen om met alle opgeslagen informatie ook iets te Doen.

Zo gaan we kijken naar de manieren waarop we gaandeweg onze nieuwe technologie verder zijn gaan “opvoeden” en ze hierdoor steeds beter in staat is geraakt om op ons “commando” relatief zelfstandig “te handelen” zoals bijvoorbeeld onze moeilijke rekensommen oplossen.

Een proces dat vervolgt door met behulp van enig samenvatten op termijn zelfs “een hele reeks aan handelingen” Mogelijk te maken, waardoor we zelf een deel van het “werk” dat we willen verrichten hebben kunnen uitbesteden.

Werk dat ofwel “niet bijster uitdagend is”, dan wel “op massale schaal uitgevoerd moet worden” of dat, zoals bijvoorbeeld het maken van allerhande calculaties om onze eerste ruimteschepen enigszins hun koers te kunnen laten bepalen “op een voor mensen relatief complexe schaal plaats dient te vinden”.

We gaan verder beleven hoe we gaandeweg niet alleen aan deze relatieve inhoud gestalte hebben gegeven, maar ook aan de bijbehorende en noodzakelijke “harde vorm” in de verschijning van een “immer groeiend vermogen om te calculeren en op te slaan”. Een vermogen dat het gaandeweg Mogelijk heeft gemaakt dat onze creatie “steeds Meer details in zich kan opnemen” en er ook steeds Meer “van kan maken”, en gaandeweg enig “beeld en geluid” kan produceren.

Vervolgens kijken we naar onze behoefte om ervoor te zorgen dat we binnen deze toenemende complexiteit nog steeds in staat zijn om ons adequaat “uit te drukken” en ons te “verbinden” met onze creatie, waardoor we allerhande tastbare technologie gerealiseerd hebben die ons steeds beter in staat heeft gesteld om “interactie” aan te gaan zoals een “digitaal knaagdier”, en voor onze Meer speelse behoeftes een “vreugdestaaf”.

We zullen gaan ervaren hoe digitale technologie gaandeweg is geëvolueerd van een relatieve curiositeit gebaseerd op letterlijk “enorme machines” tot iets dat qua toepasbaarheid en feitelijke fysiek omvang “in huis” genomen kon worden middels het concept “home computer”, of anders toch op zijn minst voor entertainment kon zorgen als “spelcomputer”.

We zien hierbij de ontwikkeling waarbij onze technologie letterlijk steeds “dichter” bij onszelf is komen te staan waardoor deze in ons dagelijks leven ook steeds grotere rol begint te krijgen.

Uiteraard heeft ondertussen het ingezette proces van Ontdekken en Samenvatten met veel enthousiasme “verdere stappen gezet”. Zo hebben we ons digitale nakomelingschap op basis van de relatie “als<>dan” gaandeweg in staat gesteld om steeds meer “zelf te beslissen” middels het vermogen om relatief zelfstandig onderscheid te maken en “conclusies te trekken”, en vervolgens “tot handelen over te gaan”.

We gaan zien hoe het achterliggende concept “algoritme” uiteindelijk niet alleen vorm geeft aan het “handelen en denken” van onze kroost, maar ook aan het vermogen om dit digitale bewustzijn relatief zelfstandig verder te kunnen ontwikkelen, door met enige basale instructies relatief “zelfstandig nieuwe Mogelijke verbanden leggen”.

Hoe gaandeweg dit “handelen en denken” in combinatie met een groeiend vermogen om data en metadata “vast te kunnen leggen en samen te vatten”, de basis creëert om relatief zelfstandig “definitie te geven” en derhalve steeds Meer “zelf” te kunnen. En hoe net als bij mensen dit “mentale vermogen” gaandeweg steeds conceptueler wordt en derhalve steeds universeler toepasbaar.

Een vermogen dat een immer groeiende Mogelijkheid tot het ontwikkelen van het “vermogen om te kunnen onderscheiden en beslissen” tot gevolg heeft, meestal aangeduid met het concept “kunstmatige intelligentie”.

Gaandeweg heeft ons technologische wonderkind een ontwikkeling doorgemaakt van iets dat primair kan bevatten en verwerken op basis van relatief directe “input”, naar iets dat steeds zelfstandiger vorm kan geven aan beslissingen en de “uitvoer” hiervan. En vanuit hier is de reis verder gegaan naar het punt dat er niet alleen de Mogelijkheid tot “digitale bewustzijnsverruiming” is gecreëerd, maar ook het vermogen om bijvoorbeeld relatief zelfstandig muziek te “maken”.

Zoals we inmiddels al vaak hebben mogen ervaren is “collectiviteit” een beginsel dat in evolutionair opzicht de zaken in een aanzienlijke stroomversnelling kan brengen, en dat geldt ook voor onze “denkmachines”. Alhoewel aanvankelijk ontwikkeld vanuit een relatief individueel en geïsoleerd perspectief, is als gevolg van de volwassenwording van onze techniek het geheel gaandeweg op basis van “best practices”, zoals dit nu eenmaal gaat bij een evolutie “in zekere mate gestandaardiseerd”.

Dit gegeven slaat niet alleen op de “harde techniek” en de mogelijkheden waarop onze computers “output” kunnen leveren in bijvoorbeeld steeds Meer Mogelijke kleuren en geluiden, maar ook op de manier waarop pak ‘m beet “de interne huishouding” wordt gevoerd aan de hand van een besturingssysteem.

Deze toenemende mate van uniformiteit heeft zich gaandeweg ook vertaald naar Meer gelijkvormigheid ten aanzien van de “taal” van onze digitale vrienden. Door “afspraken” te maken hebben we het mogelijk gemaakt dat onze techniek op basis van het concept “protocol” de Mogelijkheid heeft om samen te werken, en de “collectiviteit” naar een nieuw niveau te tillen.

Hiermee hebben we uiteindelijk weer Meer Mogelijk gemaakt, in de vorm van de evolutie van het internet.

We gaan zien hoe we hier gaandeweg vorm aan hebben gegeven door iets dat begon als een “collectief archief”, verder te laten groeien naar een “complex multimedialkanaal” met immer evoluerende “verbindingsmogelijkheden”, en uiteindelijk naar een “compleet parallel universum”, en voor sommigen tot op grote hoogte zelfs een “dagelijkse realiteit” die nagenoeg continue ervaren kan worden.

Omdat we door de aan de “inhoud” parallel groeiende techniek inmiddels in staat zijn om ons digitale universum “overal bij ons te hebben” is “onze” wereld “steeds kleiner” is geworden. We gaan beleven hoe dit allerhande Mogelijkheden heeft gecreëerd om ons leven Meer vorm te geven zoals digitaal werken of de mogelijkheid om met minimale moeite iets te “delen”, desnoods met de hele wereld.

Maar ook hoe door de onnoemelijke hoeveelheid “content” die inmiddels geproduceerd wordt, onze wereld juist veel “groter” wordt, en soms zelfs misschien “te groot” om nog veel gemoedsrust en “vrije” tijd te ervaren zonder het risico te lopen om “iets te missen”.

En onze beleving gaat verder doordat we gaan kijken hoe niet alleen “wij” de digitale wereld vorm hebben gegeven maar ~ op basis van het Newtoniaanse principe “actie is reactie” ~ iedere vorm van creatie “wederzijdse beïnvloeding” met zich meebrengt, en onze techniek Ons ook in toenemende mate “vorm” geeft.

Daarbij gaan we kijken hoe het concept “social media” het niet alleen Mogelijk maakt om ons met anderen te verbinden, maar ook hoe we tot op zekere hoogte binnen deze “realiteit” acteren op basis van “een beeld van onszelf” in plaats van ons unieke onbenoembare maar in het “echte” leven te ervaren “zelf”. En hoe op die manier binnen het domein van “digitaal Samenbeleven”, Mogelijk relatief dominant kan zijn ten opzicht van het Meer dat ons definieert.

En we gaan ervaren hoe onze onbewuste drang tot het veronderstellen van een “absolute waarheid” en onze Wil om ons te “uiten” ~ in combinatie met de in het volgende hoofdstuk te beleven “emoties” ~ de verhoudingen nogal eens snel op scherp kunnen zetten in onze pogingen een “waarheid” vorm te geven.

Een proces dat een duidelijke invloed ondervindt van de immer toenemende uniformiteit die 1-en en 0-en lijken af te dwingen, waardoor we als mensen in onze beleving en opvattingen onbewust “scheve verhoudingen” kunnen creëren. We gaan zien hoe op die manier de evolutionaire noodzaak van “diversiteit” ten aanzien van ons wereld- en zelfbeeld serieus onder druk kan komen te staan, doordat we onbewust teveel uitgaan van het door ons geschapen “collectieve referentiekader”.

In het kader van onze tijdelijke onbalans tussen denken en voelen en de bijbehorende drang naar “immer Meer singulariteit” gaan we beschouwen hoe we met onze technologie de wereld soms “ernstig klein” kunnen maken. Zo “klein” dat we onbewust soms “ernstig veel waarde en waarschijnlijkheid” en “betekenis” aan iets toekennen op basis van “bij nader inzien wellicht relatief volstrekt onbeduidende details”.

En hoe we hierdoor af en toe moeite hebben om ondanks een waanzinnige hoeveelheid data “het grote geheel nog kunnen zien”.

Beperkte nuance is in dat opzicht ook iets dat we gaan beleven. We gaan zien dat hoe veel rekenkracht en resolutie je ook hanteert, je toch altijd achterblijft met een afspiegeling van het “leven” in het digitale universum. Een afspiegeling die, hoe nauwkeurig ook, nooit het “origineel” volledig kan vervangen of ervoor kan zorgen dat ik mijn muzikale capriolen ten gehore wil brengen middel een “digitale gitaarversterker” als ik ook voor het alternatief “buizenversterker” kan kiezen.

Daarbij gaan we beleven hoe digitale technologie ons kan verrijken, maar tegelijkertijd niet een bron van oneindig Meer kan zijn wegens het ontbreken van mogelijkheden tot “oneindige nuances”, anders dan die nuances die wij er persoonlijk aan kunnen toevoegen.

Digitale technologie is er nu eenmaal, en op onze eigen manier zijn we allemaal, direct of indirect, Gebruikers. De kunst is dus weer zoals altijd om ervoor te zorgen dat we niet teveel

gebruiken, aangezien we anders het risico lopen om ons gedrag te laten evolueren van “gebruiken” naar “per definitie altijd nodig hebben”.

Hierbij heeft digitale technologie de neiging om de wereld aan onszelf te presenteren onder een relatief “vergrootglas”. Een vorm van “virtuele hyperfocus” waardoor de realiteit de neiging heeft om soms “dichterbij dan prettig is” te komen.

Een verschijnsel dat er toe kan leiden dat we ons wellicht minder druk hoeven te maken over de vraag of “Big Brother” naar ons kijkt, aangezien we inmiddels prima in staat zijn om ~ vanuit onze broekzak gevuld met gezondheidsapps, social media en allerhande opnamemogelijkheden ~ onszelf en desgewenst de rest van de wereld op allerlei “gezonde en ongezonde” manieren “in de gaten te houden”.

Daarbij gaan we zien hoe al onze digitale hulpmiddelen ons enerzijds veel Meer Mogelijkheden kunnen bieden, en er het anderzijds voor ons Mogelijk maken dat we als mensen gestalte gaan geven aan de ironie dat ~ waar onze “machines” zich steeds Meer als mensen kunnen gedragen ~ wij op basis van wederkerige impact onszelf “steeds Meer als robots gaan te gedragen”.

En dus gaan we ook ervaren hoe we hierbij onszelf kunnen leren om het “nogal verslavende” effect van “meetbaarheid” te relativiseren door “meten is weten” te combineren met “alles dat we denken te weten heeft pas Waarde als je ook in staat bent om het middels enig interpretatievermogen op Waarde te schatten”, en tevens “gelukkig is niet alles meetbaar”.

We hebben met al onze Mogelijkheden dus ook de Mogelijkheid tot een aantal “potentieel scheve verhoudingen” gecreëerd waarmee we de verdere Mogelijke basis leggen voor een substantiële digitale “verslaving”. Een verslaving die voortkomt uit het gegeven dat we onze behoefte aan “controle” Willen controleren, waardoor we ironisch genoeg in het leven zo nu en dan juist des te Meer de neiging voelen om even “te Willen ontsnappen”.

Want een wereld waarin je voor je gevoel “alles in een oogwenk in ongelimiteerde hoeveelheden” kunt creëren heeft, niet geheel verassend, een serieuze aantrekkingskracht. Een aantrekkingskracht die ervoor kan zorgen dat je de “realiteit” gaandeweg uit het oog verliest door steeds meer “realiteit” en “verwachtingen” op de wereld van 1-en en 0-en te gaan projecteren.

We gaan zien hoe je op die manier onbewust steeds Meer uit kan gaan van het “beeld” dat je van iets hebt, in plaats van dat onbenoembare “iets” zelf. Een vorm van projectie waardoor je voor jezelf de Mogelijkheid creëert om vroeg of laat in het programma “MTV Catfish” te belanden.

Een televisieprogramma dat ons de nodige beleving kan bieden als het gaat om het “nagenoeg onverkort doorvoeren van het concept niet-oordelen” en ~ onder de evolutionaire invloed van de makers ~ bovendien het nodige inzicht kan geven in “het ontwikkelen van substantieel inlevingsvermogen”. En, vooruitlopend op boekdeel 9: “Kamie”.

En we gaan zien hoe je in je behoefte aan Meer uiteindelijk kunt besluiten om aan het digitale universum zelf te willen ontsnappen door “off-grid” te gaan en hiermee de “digitale ratrace” achter je te laten.

We gaan aan de hand van “The secret life of Ibelin” beleven hoe onze digitale wereld desondanks voor sommigen juist de Mogelijkheid biedt om Meer “realiteit” te ervaren dan in “de buitenwereld”, en tegelijkertijd ook Meer verbinding en creatie in die wereld “daarbuiten” tot stand te kunnen brengen. En we gaan ervaren hoe de nodige “bits” ons kunnen helpen bij het proces van vrijuit creëren. Creëren middels een ongelimiteerde doos lego blokjes, en een wereld waarin we onze creaties op directe wijze, oneindig kunnen repliceren.

Een principe waarmee we voor onszelf de Mogelijkheid hebben gecreëerd op om het proces van creatie overal in te kunnen grijpen. Daarbij zullen we zien hoe we hierdoor op nieuwe manieren vorm kunnen geven, maar ook het risico te lopen onszelf te verliezen in de drang naar perfectie.

Een drang waardoor we uiteindelijk door de “nagenoeg oneindige keuzemogelijkheden” niet Meer in staat zijn om te kiezen, zodat we uiteindelijk helemaal niets Meer “echt” realiseren maar blijven hangen in het stadium van “onbeperkte maar tevens ongerealiseerde Mogelijkheden”.

Laat staan dat we nog toekomen aan Meer, zoals uiting geven aan onze spontane natuur. Een tendens waarbij we het risico lopen dat de beleving van ons leven zelf “digitaal” wordt in plaats van analoog. Hierbij gaan we onder andere beleven hoe we ~ door ons vaak relatief indirecte contact waarbij we vooral “berichten achterlaten” waar iemand “zodra ze de tijd hebben op kunnen reageren” ~ we het leven steeds Meer kunnen gaan ervaren in “start-stop-motion”.

Verder gaan we kijken hoe we online proberen om onszelf Mogelijk ook heel Specifiek te maken. Aangezien we in beginsel online geen enkele identiteit hebben ~ en deze in de regel ook niet rechtstreeks ervaren kan worden ~ zullen we onszelf online moeten voorzien van “eigenschappen” of “kenmerken”.

We gaan ervaren hoe we op die manier gaandeweg ervoor gezorgd hebben dat in een wereld waarin de meeste mensen “niet in een hokje geplaatst kunnen worden”, we momenteel “in een heleboel hokjes tegelijk geplaatst kunnen worden”. En hoe we tot op zekere hoogte op die manier onze unieke onbenoembare vrije geest, noodgedwongen toch trachten te benoemen, op dezelfde wijze waarop we mentaal onze eigen realiteit definiëren.

We gaan kijken hoe we met al deze “labeltjes” onbewust een “digitale” realiteit creëren die we op de “echte realiteit” gaan projecteren. Een digitale realiteit die is opgebouwd uit allerlei hele specifieke legoblokjes, die we vervolgens op het grote geheel gaan toepassen. We zullen zien hoe we op die manier onbewust een relatief eenzijdig en ongenueanceerd beeld van elkaar kunnen krijgen, waardoor we elkaar vooral als “linkse activisten”, “influencers”, “personen met genderidentiteit 12.7Ev2” of “aanhangers van persoon zus en zo” gaan zien.

En daarmee creëren we een beeld dat gepaard gaat met het projecteren van allerlei “bijbehorende” en “generiek veronderstelde eigenschappen” op elkander, waardoor we elkaar steeds moeilijker gewoon als “mens” kunnen ervaren. Helemaal in een digitaal universum dat sowieso een zekere “afstand” tussen ons en andere mensen in zich heeft. Een ontwikkeling waarbij we de kans lopen om op die manier wederom onszelf steeds Meer te gaan gedragen als onze technologie, in plaats van omgekeerd.

En hoe we uiteindelijk weer uitkomen op het voor iedere vorm van realiseren essentiële concept “Samen” in onze wens op het geheel verder te brengen op een manier die in ons voordeel is. Hierbij zullen we gaan kijken hoe we de analoog te ervaren en niet letterlijk definieerbare mens weer het uitgangspunt kunnen maken in het geheel, en tegelijkertijd onze “realiteit” kunnen “verrijken” met de vruchten van ons technologische nageslacht om er zo uiteindelijk weer Meer van te maken.

We gaan kijken hoe we op een prettige en vruchtbare manier samen kunnen leven met onze eigen creatie. Hoe we dit, inclusief een bijbehorende rolverdeling tussen mens en machine, gestalte kunnen geven aan de hand van het door ons inmiddels ontwikkelde begrip van Meer en Mogelijk.

En hoe we hierbij uit kunnen gaan van een verdeling waarbij onze techniek een groot, zo niet het grootste deel van het werk doet op basis van het “vermogen om Specifiek Meer Mogelijk te maken” dat wij als mensen vervolgens aan kunnen vullen met ons relatief oneindig veel Meer ontwikkelde “vermogen om Mogelijk Meer Specifiek te Maken”.

Een relatief verschil dat voortkomt uit het gegeven dat wij als mensen direct toegang hebben tot Meer, terwijl digitale technologie alleen Meer kan ontvangen als wij het haar geven. En van waaruit wij als mensen dus altijd relatief Meer kunnen doen omdat we in staat zijn om “tijd in het moment te relativiseren” terwijl voor onze techniek “gegeven het moment, tijd een constante factor is”.

Daarbij kunnen we ook ervaren dat deze contradictie in de dagelijkse praktijk niet noodzakelijkerwijs “enig waarbaar verschil” hoeft op te leveren.

En dus kunnen we een hele hoop grootschalige zaken die we als mens eventueel nog nader Willen bekijken, in eerste aanleg machinaal op een massale schaal laten Samenvatten waardoor we in ieder geval duidelijk “het bos” kunnen onderscheiden waarin we “naar de bomen zoeken”.

Inzake ~ het kaf van het koren onderscheiden in nagenoeg onmetelijke graanvelden ~ zijn we in staat om onze mechanische bedienden op te dragen Mogelijke tendensen “op een relatief digitaal presenteerblaadje” aan te laten bieden, die we vervolgens “in al hun menselijkheid” verder kunnen onderzoeken.

Onze digitale technologie stelt ons, in al haar verbondenheid, ook in staat om het nodige “bewakingswerk” uit te voeren waardoor ons toch al overbelaste medisch personeel niet

continue zelf “een oogje in het zeil hoeft te houden”, en zich dus Meer op taken kan richten waarbij we liever de mens als uitgangspunt Willen nemen.

En we zullen gaan zien hoe we Samen met onze machines ook in de wereld Meer Mogelijk kunnen maken, door bijvoorbeeld het “delen” van onze middelen zoals een auto. Een principe waarbij we letterlijk gestalte kunnen geven aan het evolutionaire “doe Meer met wat je hebt” op basis van de creatie van een “deeleconomie”.

Ook gaan we kijken hoe we op basis van cloud technologie ook in andere opzichten Meer kunnen delen, zoals de technologie zelf, waarbij het de kunst is om het vermogen om te kunnen variëren in stand te houden met het oog op de “noodzakelijke minimale balans”. En hoe we met gebruikmaking van onze technologie onszelf digitaal kunnen “verrijken” met Mogelijke uitdrukkingvormen, die het relatief “eenvoudige” gesproken woord kunnen overstijgen waardoor we onszelf in staat kunnen stellen om “werkelijk nader tot elkaar te komen”.

Een Mogelijk Meer Specifiek Makende Mogelijkheid waarmee we onszelf weer in staat kunnen stellen om verder te werken aan ons “Samen” dat ons Mogelijk zo veel Meer kan brengen.

Ook mijn eigen relatie met de wereld van 1-en en 0-en zal weer smaakvol door het geheel gespateld worden om deze digitaal georiënteerde vertellingen van de broodnodige unieke menselijke noot te voorzien.

Leerpunten Conceptueel Beleven

In ons leerproces aangaande CB gaan we kijken hoe we enige systematiek kunnen toevoegen aan onze beleving. Dit doen we onder andere door het een en ander aan logica samen te vatten middels het fenomeen algoritme. Daarnaast gaan we ons ook richten op het “universeel bruikbaar maken” van onze beleving aan de hand van het concept “protocol”.

Quo vadis?

We zijn in de beleving van onze evolutie inmiddels aangekomen op een punt dat we niet alleen een hoop Willen, maar tevens gestalte hebben gegeven aan een enorme hoeveelheid Mogelijkheden.

Met alles wat we geleerd hebben en het gegeven dat we voor onszelf toch een duidelijk vacuüm lijken te ervaren komen we dus uit op de onvermijdelijke vraag

“Wat houdt ons tegen?”.

Daarbij zal een deel van het antwoord “zoals gewoonlijk” wel weer te vinden zijn in de nimmer aflatende ironie van het leven, en dus vertaald kunnen worden naar “Hetzelfde dat het voor ons allemaal in de eerste plaats Mogelijk kan maken”.

Want ondanks alle Mogelijkheden, inspiratie en ons begrip van alles, zullen we als mensen toch echt eerst “in gang gezet” moeten worden door onze emoties.

Een fenomeen waar we onbewust nogal afstand van hebben genomen, waardoor we er soms nogal “vreemd” tegen aan kijken. Hoog tijd dus om onze enigszins verstoorde relatie met onze gevoelens weer in ere te gaan herstellen.

Hierbij zullen we niet alleen de nodige afstand moeten overbruggen, maar om daadwerkelijk weer met elkaar “in contact te komen” waarschijnlijk ook Willen gaan leren om middels een stevige omhelzing de benodigde “confrontatie” weer aan te gaan.

We gaan kijken naar de manier waarop deze energie “hoe dan ook” stroomt en ons ergens toe aan Wil zetten. En ook hoe ze ons kan weerhouden van “sommige dingen doen” terwijl ze in het algemeen nu juist wel een ernstige drang veroorzaakt om “in ieder geval iets te willen doen”, helemaal als we enigszins “bevreesd” dreigen te raken.

“Angst, moeten we het daar ècht over hebben Jesse?”.

“Ik ben bang van wel”.

Boekdeel VIII

Emotioneel edoch Bedachtzaam Beleven

Samenvattende energie

Onze Oneindig Gevoelige Nieuwsgierigheid: Wat we vanuit Meer, Mogelijk kunnen voelen.

Centrale Concept

{.}Situatoneel-Specifieke{.} ~ <@>Soeverein-Stromende<@> ~ * &[Stimulerend-Samenvattende] &* ~ \$*\$Significantie-Scheppende\$*\$ ~ <~*~>Sensitief-Sturende<~*~> ~ -
+?= ~ |Sensaties|

=====

*~

“Gevoelsmatig ervaarbare vormen van energie die kleur en betekenis kunnen toevoegen en anderzijds kunnen aanzetten tot beweging, in welke vorm en dimensie dan ook. De mentaal Mogelijk ervaarbare essentie van iedere vorm van beleven.”

[(())Relatieve dimensie: Wezenlijk Beleven(())]

()Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Emoties, Gevoelens”}

!Roepnaam: Sturende-Sensaties!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Alles beweegt uiteindelijk, hoe dan ook...

Themesong

When the going gets tough, the Tough get going (Billy Ocean)

Samenvatting

Vanuit de relatief kille en mechanische wereld der digitale dingen vervolgen we onze literaire evolutie met het beleven van hetgeen ons in “beweging zet” en het leven “beleefbaar” maakt: emoties.

We beginnen met kijken naar hoe emoties zich als Mogelijke vormen van Meer “nuttig maken” in ons leven, waarbij we kort terugkeren naar het 2^e hoofdstuk waarin we vanuit de

evolutie en de bijbehorende “praktische noodzakelijkheden” al een paar flinke stappen hebben gezet als het gaat om het vormen van “emotioneel bewustzijn”.

Via de voorstelling die we inmiddels kunnen maken met betrekking tot onze mentale ervaring van het fenomeen gaan we uiteindelijk onze gevoeligheden “onder een microscoop leggen” en ze op zichzelf staand en in detail ervaren. Hierbij is zoals altijd het uitgangspunt “Wat kunnen we ermee?”, waarbij zeker ten aanzien van onze sturende-sensaties geldt dat hoe “natuurlijk” ze in zekere zin ook voor ons mensen zijn, we vaak niet goed Meer weten “wat we ermee aan moeten”.

Meer dan genoeg redenen dus om te gaan kijken hoe we enig “emotioneel verstand” kunnen ontwikkelen zodat we weer in staat kunnen zijn om “Samen te leven” met onze gevoelens, in plaats van te pogen ze te “controleren”, bijvoorbeeld door middel van “onderdrukking”, waardoor we gaandeweg zelfs “bang” kunnen worden voor iets dat deels in fysiologisch opzicht letterlijk door onszelf “gemaakt” wordt.

Iets dat we “maken” om vooral op de relatief korte termijn “iets voor ons te kunnen doen”, maar dat op basis van met name onze eigen “afstandelijkheid” in deze persoonlijke relatie onbedoeld lang kan gaan “doorwerken” in onszelf, waardoor ze “lang genoeg in leven kunnen blijven om een last voor ons te worden”.

En dus is het zaak dat we onze emoties eerst eens gaan ervaren vanuit de manieren waarop onze gevoelige vrienden “werken”, zowel vanuit het oogpunt van hun “functionele ontwerp” als de bijbehorende dynamica. Hierbij gaan we onze emoties beleven als een “speler” in een systeem waarbij, net als in een elektrisch circuit, de zaak pas kan gaan stromen bij het bestaan van een plus- en een minpool.

We gaan ervaren hoe, net als elektriciteit en iedere andere vorm van energie, emoties op een “universeel toepasbare manier” niet alleen met intentie gebruikt en gericht kunnen worden, maar ook tijdelijk kunnen worden opgeslagen om een “mentale accu” te vormen die op een later moment een nuttige bijdrage te kan leveren voor onszelf, zodat we er Mogelijk Meer uit kunnen halen.

Hierbij beginnen we met de essentiële werking, rol en functie van emoties “in het grote geheel”. Hoe emoties ons op allerlei manieren “in gang kunnen zetten” met in beginsel vaak een zeer specifiek doel om iets te realiseren of juist iets te voorkomen. Hierbij zullen we ook gaan ervaren dat emoties om “optimaal te kunnen functioneren” vaak Samen met andere vormen van “drang” opereren waarmee zij Samen Meer Mogelijk kunnen Maken.

We gaan bijvoorbeeld ervaren waarom angst een vriendschappelijke band heeft opgebouwd met het concept “kudgedrag”, op basis van het empirisch te vormen algemene evolutionaire uitgangspunt “Samen sta je sterker en heb je derhalve Mogelijk Meer kans op overleven”. En hoe het aloude fenomeen “projectie” ons in staat stelt invulling te geven aan onze behoefte om onze angst “een gezicht te geven” waardoor we voor onszelf voorzien in de behoefte om “Mogelijk gevaar te leren herkennen”.

Daarbij gaan we ook zien hoe dergelijke vormen van “emotionele mechanica” en de bijbehorende Mogelijkheden evenzeer van toepassing zijn op gevoelens die we in de regel aanzienlijk positiever waarderen, zoals “hoop” en “verwachting”. Energie die vaak “relatief in ruste is” waardoor zij de “potentie” heeft om ons te voorzien van de nodige extra “aandrijving” wanneer dat nodig kan zijn, of ons kan voorzien van de nodige zwaartekracht om ons interne universum “in verhouding te houden”.

In dit opzicht gaan we beleven hoe opgeslagen “gevoelige energie” mentale ankerpunten kan vormen die ons “in relatieve balans” kunnen houden, maar ook middels “de illusie van balans en houvast” ervoor kunnen zorgen dat we op een bepaald moment emotioneel serieus “uit de bocht” kunnen vliegen, meestal met een relatief explosieve dynamiek tot gevolg.

Een situatie waarop een “aanleiding” Samen gaat met het punt waarop we “genoeg hebben” van een onbedoelde langdurig gistende Samenvatting van onze emoties, waardoor we Mogelijk in staat zijn om bijvoorbeeld een verkeersruzie te laten ontstaan.

Vanuit het gegeven dat we soms “spontaan” iets kunnen aangrijpen om ons gevoel te “delen” op minder prettige manieren kunnen we met enig “evolutionair beschouwen” uiteraard ook andere Mogelijkheden zien. Daarbij gaan we onder andere in op de helende werking van muziek, en mijn persoonlijk empirisch verifieerbare ervaring dat ~ de meeste mensen die naar relatief extreem agressieve vormen van muziek luisteren in de regel ook “extreem” relaxte lui zijn.

En uiteraard kunnen we ook allerhande Mogelijkheden vinden in onze bezigheden waarmee we Samen de nodige stoom kunnen afblazen of een broodnodige “gevoelige snaar” kunnen raken. Zo kunnen we binnen het bestek van het concept “drumles” ervoor kiezen om tijdelijk onze eigen “John Bonham modus” te activeren om op die manier onze frustraties “eruit te slaan”. Daarbij gaan we ook in op het gegeven dat onze emoties, als vorm van beweging, over het algemeen gebaat zijn bij uitingsvormen met een duidelijke fysieke component.

Ons voorstellingsvermogen biedt ons nu eenmaal de Mogelijkheid tot projectie, en dus kunnen we hiermee ook de nodige Mogelijke gevoelens creëren. Zoals positieve verwachtingen die voor ons een aantrekkelijke “bestemming” kunnen vormen waardoor we onze motivatie om “op reis te gaan” kunnen vergroten en desgewenst de nodige persoonlijke grenzen kunnen verleggen. Hierbij maken we niet alleen gebruik van ons gevoel, maar voegen we dit Samen met “wat we Mogelijk kunnen denken”.

Uiteraard gaan we onze gevoeligheden en onze beleving ervan ook beschouwen vanuit de essentie van Meer en Mogelijk. We gaan beleven hoe ons “denken” en ons “voelen” een innige wederkerige relatie met elkaar hebben, en op welke manieren ze elkaar kunnen vormen. Hoe wat we denken soms duidelijk bepaalde verbonden gevoelens kan oproepen, waardoor bepaalde ideeën ons blij kunnen maken en andere een Meer angstig gevoel met zich meebrengen.

We gaan beleven hoe we onszelf en onze Ideeën waar we veel emoties aan gekoppeld hebben gaandeweg te serieus kunnen gaan nemen, en hoe we hierdoor permanent kunnen

gaan acteren vanuit “niet geheel optimale verhoudingen”. Een onbalans tussen de enorme hoeveelheid Specifieke begrippen die we hanteren waar we vervolgens vaak “met relatief weinig gevoel voor nuance” onze emoties aan koppelen.

Hiermee vormen we onbedoeld voor onszelf een relatief “scheef wereldbeeld”, doordat onze mentale bouwsels ons gaandeweg “het zicht kunnen ontnemen” door het veroorzaken van projecties en reflecties die mogelijk een “vals licht” op onze beleving laten schijnen. Een fenomeen waarbij we op basis van onze gevoelens die “in beweging Willen komen” onbewust bij voorbaat al allerhande aannames doen die een Mogelijk richtpunt creëren waarop we onze emoties kunnen botvieren.

En dus gaan we kijken hoe we deze “relatieve onbalans” weer kunnen transformeren door desgewenst onze overtuigingen in toenemende mate middels een “confrontatie” op de proef te stellen, zodat we in staat worden gesteld om zowel de gekoppelde “positieve” als “negatieve” verwachtingen in onze emotionele boekhouding kunnen “herwaarderen”.

En we gaan beleven hoe we het opgedane bewustzijn over onze “gevoelige vrienden” kunnen hanteren om bewust Mogelijke “mentale vaste activa” te bouwen die op een vruchtbare manier kunnen bijdragen aan ons eigen vermogen om onze overtuigingen “reëel te maken”.

We gaan beleven hoe we bewust van deze kennis gebruik kunnen maken om voor onszelf Meer Mogelijk te maken, en hoe we dit soms ook gestalte kunnen geven door soms juist “niets te doen” behalve het vormen van de gedachte “het is maar een gevoel”, vanuit het generieke uitgangspunt van “niet-streven”.

Dat er over de relatie tussen onze gedachten en gevoelens nog Meer te vertellen is gaan we beleven door te kijken op welke manier onze wellicht minder prettige gevoelens er voor kunnen zorgen dat we over bepaalde dingen “liever niet na willen denken” wegens het bijbehorende emotionele ongemak. Ook gaan we kijken vanuit het Meer gevoelige perspectief, waarbij we vanuit onze emoties vaak onbewust onze gedachten gebruiken om deze gevoelens te “vangen” met de zwaartekracht van een “oordeel”.

Een vorm van gedrag dat er gaandeweg ervoor kan zorgen dat we voor onze gevoelens een “toevluchtsoord” creëren op basis van overtuigingen ~ die door hun primaire functie als emotioneel “opvanghuis” en de hieruit voortvloeiende verhoudingen ~ ervoor kunnen zorgen dat we met een steeds “schevere” blik naar de wereld en onszelf gaan kijken.

Een zeer “begrijpelijk” mechanisme dat we hanteren dat er helaas niet voor zorgt dat we onze gevoelens ook echt kunnen “delen” en kwijtraken, waardoor ze “binnen blijven” en conform de fundamentele wetten van energie “hoe dan ook effect hebben op onze interne dynamiek”.

Een effect dat ervoor kan zorgen dat onze gevoelens steeds Meer “hun eigen ding gaan doen” dat zich ook nog eens voor een groot deel “buiten ons zicht” lijkt af te spelen. En net als bij spelende kinderen is het over het algemeen goed om niet meteen “weg te kijken”

maar juist enigszins “een oogje in het zeil te houden” om te voorkomen dat er “echt iets fout kan gaan”.

En dus gaan we ervaren hoe onze emoties als vorm van energie “hoe dan ook bewegen” en we er hierdoor “bewust” of “onbewust” hoe dan ook iets mee “doen” of iets van “maken”.

En hoe onze relatieve behoefte aan “controle” in combinatie met het gegeven dat “er sowieso water uit de emotionele kraan komt” ertoe kan leiden dat we onze gevoelens “terug naar onszelf leiden”, waardoor ze op een later tijdstip “wederom de kop opsteken om alsnog om de benodigde aandacht te vragen”.

In dit kader gaan we zien hoe we het middels onderdrukken, negeren, ontkennen of gestaag “weg” relativiseren en denken, onze emoties gestalte kunnen laten geven aan ernstig versturende combinaties van Meer en Mogelijk. Zoals een dwanggedachte of een Meer materiële vorm van gevoelsmatige “donkere energie” zoals een depressie, die gaandeweg steeds Meer gevoelens en gedachten kan “opslokken”.

We gaan ervaren hoe we middels deze constructies en het fenomeen “aandacht laat alles groeien” onbedoeld onze “negativiteit” in omvang kunnen vergroten en in staat kunnen stellen om een “eigen leven te gaan leiden”. En hoe we middels het evolutionair “noodzakelijke” oordelen onbewust “uit gewoonte” onze gevoelens “terug naar binnen sturen” waardoor ze onze mentale “vaste activa” en “lange termijn verplichtingen” kunnen “opwaarderen”.

In contrast met het gegeven dat we gevoelens soms “gewoon hebben” kunnen, met het oog op zaken die in ons leven op de lange termijn een belangrijke rol spelen, onze gevoelens ook de “stem” vormen van “iets structurelers” dat duidelijk “om aandacht probeert te vragen”. En dus gaan we kijken op welke manieren we de Mogelijke opdrachtgever van deze emotionele “ghost writers” kunnen onthullen.

Daarbij kunnen we voor onszelf de zaken in “vruchtbare verhoudingen” blijven zien zolang we in staat zijn om een onderscheid te maken tussen “de stem die ons iets wil vertellen” en “hetgeen om aandacht vraagt middels deze stem”. Iets dat nog niet zo makkelijk is aangezien de “stem” zich aanzienlijk Meer “recht in ons gezicht” manifesteert als de bijbehorende “oorsprong”.

We zullen gaan zien hoe we hierdoor bepaalde emoties dusdanig serieus kunnen gaan nemen dat hun relatieve Meerwaarde ernstig afneemt, waardoor de verhoudingen in onze dagelijkse aansturing “nogal scheef kunnen groeien” en we Mogelijk ten aanzien van onze gevoelens het welbekende “verslavingsgedrag” gaan vertonen, of ditzelfde gedrag in de praktijk te gaan brengen met behulp van minder lichaamseigen middelen dan onze emoties.

En dan komen we op het punt dat we gaan kijken hoe we er Samen Mogelijk Meer van kunnen maken. Daarbij is het niet alleen een kwestie van ingaan op de vraag “wat kan ik ermee?”, maar vooral ook gaandeweg “evolueren” naar de vraag “wat Wil ik er Mogelijk Specifiek mee?”.

En hieraan gekoppeld een beweging van “hoe kan ik er uiting aan geven?” in de richting van “hoe Wil ik er Meer Specifiek uiting aan geven”. Daarbij geldt zeker voor onze “gevoelige vrienden” dat het bepaald niet alleen een kwestie is van “wat kan en Wil ik doen” maar zoals we gezien hebben soms zeker ook een kwestie van “Hoe kan ik er Niets mee doen en ze gewoon laten zijn”.

We gaan beleven dat zoals alles, “het vermogen om onze emoties te relativeren” maakbaar is, en hoe we hieraan gestalte kunnen geven door de betrokken factoren “op Waarde leren schatten”. Een proces waarbij we er desgewenst een persoonlijke “worst case scenario - best case benefit” analyse op los kunnen laten, zodat we niet eindeloos achter onze eigen emoties aan blijven hollen, maar ze “in gezonde verhoudingen” kunnen ervaren.

En hoe dit ons kan helpen om de uiteindelijke “confrontatie” aan te gaan teneinde het contact met onze emoties weer te herstellen. Waardoor we er Samen Meer van kunnen maken, in plaats van dat wij en onze gevoelens relatief afzonderlijk van elkaar gestalte geven aan “iets” dat het voor ons en onze emoties onbedoeld “duidelijk minder maakt in plaats van Meer”.

Uiteraard gaan we ook weer in op de evolutionaire attitude van “Meer rendement voor dezelfde prijs”. We gaan beleven hoe we in staat zijn om gegeven een situatie er altijd weer Meer van te maken door het concreet realiseren van Mogelijkheden in de vorm van ironie, sarcasme en andere vormen van humor.

Humor die ervoor zorgt dat we overal “in ieder geval iets van kunnen maken” in de vorm van een lach op ons gezicht, de productie van endorfine stoffen en derhalve een verhoogd vermogen tot relativeren, hetwelk onze “kans op overleven gegeven een situatie” aanzienlijk groter kan maken.

Verder gaan we kijken wat we er “nog Meer” van kunnen maken. Hierbij geldt dat iets doen “Samen met onze emoties” ons al een serieuze stap verder vooruit kan brengen. Het belangrijkste echter is de kunst leren ontwikkelen om niet alleen te leren met onze eigen gevoelens om te gaan, maar juist ook die van ander mensen die door hun unieke aard, zich wel eens heel anders kunnen aandienen dan bij onszelf.

In dat kader gaan we ervaren hoe we gaandeweg een steeds verfijnder en Meer Specifiek emotioneel apparaat kunnen creëren voor onszelf, dat onze Mogelijke waarneming serieus kan vergroten. En hoe we ook binnen onze creatieve processen gebruik kunnen maken van Mogelijk Meer, door “gebruik te maken” van onze eigen emoties en die van anderen, en onze kennis hieromtrent.

Zo kunnen we er bewust voor leren kiezen om “relatief grote ideeën” in verband met de bijbehorende Mogelijk “grote emoties”, niet te snel en te direct “reëel te Maken” maar ze middels enige conceptuele “vertaling” om te vormen tot iets dat gevoelsmatig minder snel “als een Mogelijke bedreiging kan voelen”. En ook gaan we zien hoe we positieve suggesties kunnen gebruiken om een “Mogelijke emotionele drempel” te overwinnen.

Ook gaan we zien hoe we onze emoties “Mogelijk kunnen maken” door ons niet alleen te richten op wat we van en met onze gevoelens kunnen maken, maar ook hoe we die gevoelens zelf naar een ander, complexer niveau kunnen brengen, door ze Specifieker te leren Maken. Hoe we gaandeweg in onze gevoelens die van nature vloeibaar zijn, vorm kunnen gaan herkennen en geven, waarbij we op onze eigen manier ook het concept Samenvatten kunnen toepassen.

In dit kader gaan we beleven hoe ons, in toenemende mate unieke karakter en de bijbehorende unieke gevoelens, een behoefte veroorzaken aan Specifieke uitdrukkingvormen die aan dit unieke karakter uitdrukking kunnen geven. En hoe we het evolutionaire concept “Samenvatten” ook op onze emoties kunnen toepassen waardoor het leven des te kleurrijker wordt, bijvoorbeeld middels mijn persoonlijke favoriet: “een prettig en aantrekkelijk soort onbehagen”.

Hierbij zullen we zien dat het vermogen om ons unieke zelf te leren kennen niet alleen ernstig bij kan dragen aan het interpreteren van onze eigen gevoelens, maar ook die van de mensen om ons heen, waardoor we ons een “voorstelling” kunnen maken van andermans gevoelens middels het concept “empathie”.

Hierbij geldt dat zolang we maar in essentie onbevreesd open leren staan voor de gevoelens van eenieder, we ze ook des te beter kunnen “delen”. En als we met gebruikmaking van dit “evolutionaire mechanisme” Meer van kunnen maken van onze gevoeligheden, dan kunnen we hier ook steeds makkelijker mee Samengaan waardoor we uiteindelijk het “Samen” dat we vormen des te sterker kunnen maken.

Leerpunten Conceptueel Beleven

Ook in het kader van CB gaat het een “gevoelige aangelegenheid” worden in dit hoofdstuk. Niet alleen gaan we specifiek kijken naar de manier waarop we onze gevoelens “van een gezicht kunnen voorzien” maar ook gaan we ervaren hoe we “handig gebruik kunnen maken” van het gegeven dat een bepaalde emotionele respons als “ondersteunende energie” ons kan helpen om iets “des te duidelijker” te maken.

Quo vadis?

En na deze “emotionele achtbaan” die we Samen met onze gevoelens hebben ervaren is het tijd om ons te gaan richten op iets dat in zekere zin beschouwd kan worden als “de ultieme emotionele confrontatie”. Een confrontatie waarmee we desgewenst letterlijk nieuw leven “in gang kunnen zetten”, en waarmee we op de meest persoonlijke en letterlijke manier gestalte kunnen geven aan ons natuurlijke vermogen tot creëren en onszelf “delen”.

Iets dat om allerhande redenen inmiddels duidelijk een “gevoelig onderwerp” is geworden waarbij we, in plaats van nader tot elkaar te komen, inmiddels steeds Meer afstandelijkheid beginnen te ervaren. Een afstandelijkheid die in zekere zin “ons voorbestaan bedreigt” aangezien we alleen “op ons gevoel” in staat zijn om onszelf letterlijk “Mogelijk te maken”. En

hiermee bovendien op een Specifieke manier een aanzienlijk deel van onze behoefte aan Meer in kunnen vullen, zolang we maar in staat zijn om elkaar “plezier te gunnen”.

Het is kortom hoog tijd dat we aangaande het onderwerp Sex gebruik gaan maken van een uitermate vruchtbaar uitgangspunt:

Je kunt iets pas echt leren kennen als je bereid bent om er eens ernstig bovenop te duiken en het van alle kanten “serieus te nemen”.

Boekdeel IX

Opgewonden edoch Liefdevol Beleven

Samenvattende energie

Onze Oneindig Zinnelijke Nieuwsgierigheid: Hoe onze behoefte aan Meer en Mogelijk tot Meer kan leiden dan Mogelijk.

Centrale Concept

+^+Verheffend+^+ ~ >*<Volledig-Voelend>* < ~ <^>Vormeloos-Vloeiend<^> ~ *{!*>Vurig-Verlangen<*!-Verenigend* ~ !*&!*Vreugdevol-Vermenigvuldigend!*&!* ~ -+?= ~ @Verbinden@

=====

*~

“Iedere vorm van het realiseren van Stimulerend Verlangen waarbij er sprak is van een zekere vorm van eenwording, meestal met een duidelijk aanwezige fysieke component. In essentie terug te brengen tot “Gezamenlijk leuke dingen doen”, en tevens activiteit die van oorsprong gericht is op re(creatie): op een verpozende wijze nieuw leven creëren.”

[(())Relatieve dimensie: Wezenlijk Beleven(())]

(())Relatieve perspectief: Meer()

{Wereldse inspiratiebron: “Sex”}

!Roepnaam: Verlangen-Verenigend-Verbinden!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Verleiding is een kracht die je het leven dicht genoeg bij elkaar kan brengen om door elkaars inhoud bekoord te kunnen worden.

Themesong

Can't get you out of my head (kylie Minogue)

Samenvatting

Nu we het nodige beleefd hebben met betrekking tot onze gevoeligheden is het tijd om in te gaan op een vorm van creatie waarbij “gevoel” absoluut het hoofdingrediënt is: sex. Een verschijnsel dat tot op zeer grote hoogte zelf beschouwd kan worden als het

hoofdbestanddeel van onze evolutie, aangezien gebrek aan voortplanting in de regel gepaard gaat met het gegeven dat je vroeg of laat van het evolutionaire toneel verdwijnt.

Gelukkig dus maar dat sex bestaat, aangezien wij er allemaal ons fysieke bestaan aan te danken hebben, en dus indirect ook het “bestaan” van dit boek. Daarbij hebben we het over een uiting van vreugde die ogenschijnlijk niet meer automatisch geassocieerd wordt met het vreugdevolle karakter dat “de ultieme daad van creatie” van nature heeft. Dit gezien het feit dat een zoekopdracht binnen het internet op het woord “seksueel...”, louter en alleen suggesties oplevert die een negatieve invalshoek suggereren.

Iets dat overigens Mogelijk Meer te maken heeft met de onze algemene “negativiteit” ten aanzien van het leven op dit moment, dan met de “natuurlijke kwaliteiten” van ons liefdesbedrijf. Een gevoel dat ironisch genoeg in substantiële mate gerelativeerd zou kunnen worden als we als mensen zouden leren om onze eigen seksualiteit “serieus te nemen”, en niet alleen omdat het een rechtstreekse relatie heeft met ons voortbestaan.

Iets waar we ondanks het uitermate “natuurlijke” karakter van onze voortplantingsactiviteiten kennelijk niet meer “van nature” toe geneigd zijn...

Ergo: “what the fuck happened?”, en hoe kunnen we het geheel weer op een letterlijk vruchtbare manier in met elkaar in verhouding brengen?

We beginnen onze belevenissen door terug te keren naar de essentie van het leven en dus ook sex, namelijk dat alles dat leeft nu eenmaal Verlangt en derhalve Wil uitdrukking geven aan het credo: “Ik Wil!”. Een Universeel toepasbaar verlangen waar we gestalte aan kunnen geven middels iets dat je zou kunnen beschouwen als “het summum van zelfexpressie en maakbaarheid”.

Iets dat je tegelijkertijd kan samenvatten als het samenkomen en verenigen van allerhande “schijnbare tegenstellingen” zoals “Samen jezelf zijn”, of de Mogelijke identiteit die we aan ons veronderstelde gender ontleen. Hoe we al dan niet in alle tederheid om leren gaan met elkaar en elkaars meest potente krachten, waarmee we vorm kunnen geven aan onze gevoelens, onze behoefte aan intimiteit of ons verlangen naar een orgasme.

En dat begint met de wijze waarop we “vorm” geven aan onszelf, en de Mogelijke “vormen” die we in onszelf en ons gedrag kunnen “waarnemen”. Een onderwerp waar we ~ zeker na het lezen van het hoofdstukken over onze “vrije geest” en “maakbaarheid” ~ inmiddels wel “enige kaas van hebben gegeten”.

Iedere vorm van samengaan, van de eerste gezamenlijke repetitie van een rockband tot aan het sluiten van een huwelijk, verlangt nu eenmaal een “gedegen basis”. Een uitgangspunt dat instigeert dat de “deelnemende elementen” in ieder geval tot op zekere hoogte “hun eigen shit voor elkaar hebben” en derhalve enige mate van “zelfstandigheid” aan de dag kunnen leggen.

Hierbij is het laatste in belangrijke mate te relateren aan “je comfortabel met jezelf voelen” en het hieruit voortvloeiende zelfbewustzijn dat ons in staat kan stellen om “te definiëren wat we wel en niet fijn vinden”. Iets dat uiteraard dan ook nog gekoppeld zal moeten worden aan het vermogen om deze verlangens en grenzen Specifiek te uiten.

En dat begint bij wie we zelf “zijn” en derhalve ook bij het hieraan gerelateerde “hoe we onszelf zien”. Iets dat vereist dat we ons comfortabel leren voelen in de gloed van onze eigen unieke kenmerken, die we desgewenst zelf kunnen leren te bepalen. Een ontwikkeling die er op termijn ook voor zorgt dat we onszelf makkelijker “bewegen” in de nabijheid van een ander.

Dat gezegd hebbende ligt de oorsprong van onze creatie nog altijd bij het Samengaan van voortplantingscellen die een duidelijk “binair” karakter hebben. Conform het uitgangspunt “het feit dat je een lul of een kut hebt Wil niet zeggen dat je jezelf ook als een lul of een kut hoeft te gedragen” gaan we in dit opzicht de “klassieke verhoudingen” op basis van gender maar meteen vertalen naar een perspectief van “Meer-kenmerken” en “Mogelijk-kenmerken”.

Hierbij gaan we onder andere ervaren dat we ons in de regel vooral prettig voelen indien er sprake is van een Samengaan van deze beide uitgangspunten, waarbij er niet noodzakelijkerwijs ook 2 personen betrokken hoeven te zijn. En daarbij hebben we het over een fusie die ook niet per definitie tot een resultaat leidt dat “middle of the road” hoeft te zijn, maar desgewenst ook zijn definitie kan ontlenen aan “duidelijke gecombineerde uitersten”.

Om enige concrete gestalte te geven aan dit principe gaan we onder andere in op mijn persoonlijke affiniteit met het concept “hockeymeisjes” en de typering “een relaxte chick maar wel een haantje”.

Een vorm van dualiteit die samen te vatten is met het fenomeen “strafcorner” en de bijbehorende wijsheid dat het vermogen om jezelf “op zijn vrouwelijks” op te offeren voor je team ~ door jezelf in de baan van een bal te werpen die Mogelijk keihard tegen je kop aan kan komen ~ in de eerste plaats vereist dat je daar “serieus de ballen voor moet hebben”.

Het verschijnsel van Samengevatte kenmerken zullen ook gaan ervaren op basis van het verschijnsel “natural flirt” dat vertaald kan worden naar: het vermogen om “one of the guys” of “one of the girls” te zijn, zonder daarbij je eigen “Mogelijkheid” of “Meerheid” te laten verwateren.

Als we het toch over kenmerken hebben gaan we ook zien dat “het vormen van een eigen identiteit” nog niet meevalt in een inmiddels (grotendeels) digitale wereld waarin je jezelf zonder al te veel moeite kunt confronteren met allerhande “beelden” die je desgewenst als norm gaat hanteren voor jezelf.

Een norm die onbewust gestalte kan geven aan de suggestie dat je jezelf maar beter kunt “conformereren aan de norm” als je enige kans wil maken in een wereld die ogenschijnlijk gebaseerd is op het concept “survival of the hottest”.

Tijd dus om eerst maar eens onszelf te leren kennen en een beetje “geil van onszelf te worden”, zodat we op zoek kunnen te gaan naar gepaste middelen om hier uitdrukking aan te geven en onszelf “van een versiering te voorzien”. Immers, zoals we reeds ervaren hebben komt wat vanbinnen leeft nu eenmaal het beste tot zijn recht middels een verpakking die recht doet aan de inhoud.

Een verpakking die niet alleen de omhulsels omvat waarin we ons “kleden”, maar ook de manier waarop we Specifiek bewegen en ons “verstaanbaar maken” in allerhande verbale en non-verbale varianten. We gaan ervaren hoe we aantrekkingskracht kunnen genereren door onszelf te “ontdekken en samen te vatten”, waardoor we alleen allerhande Mogelijkheden kunnen creëren die ons beter “verkoopbaar” maken.

Een vorm van evolutie die gaandeweg tot aanzienlijk Meer kan leiden doordat het ons in toenemende mate kan voorzien van “zelfverzekerdheid”, de meest universele en ultieme vorm van “maakbare aantrekkingskracht”. Een vorm van energie waarmee we onszelf in staat kunnen stellen om onszelf te ervaren vanuit het waardebesef dat we onszelf “hoe dan ook geschikt achten voor reproductie” en hier ook uiting aan Willen geven.

En we gaan zien hoe het gegeven dat je met plezier “zichtbaar uiting geeft” aan je eigen aantrekkelijkheid, zoals dat gaat met Mogelijk, alles dat je Mogelijk nog Meer bent “op krachtige wijze kan ondersteunen”. We gaan ervaren hoe “onzelf ontdekken”, al dan niet met de hulp van anderen ons in staat stelt om onze eigen “unique selling points” te ervaren, zodat we deze desgewenst in ons voordeel kunnen etaleren en er bovendien plezier aan kunnen beleven, zowel alleen als Samen met anderen.

En we gaan beleven hoe we op die manier gestalte kunnen geven aan het meest fundamentele uitgangspunt van de gehele evolutie “We’re meant to be different, Together”.

En we gaan zien hoe de flexibiliteit ten aanzien van onze “identiteit” op termijn een duidelijke bijdrage kan leveren aan onze “zelfstandigheid”, en dus ook aan onze “onafhankelijkheid” doordat we onszelf kunnen voorzien van eigenschappen die we anders wellicht per definitie in onze potentiële partners gaan zoeken. En waardoor we op termijn dus Samen minder afhankelijk van elkaar worden, waardoor we in onze “verhoudingen” een aanzienlijk Meer vruchtbare balans tussen “dwingende behoefte” en “Vrij Verlangen” kunnen realiseren.

En over Mogelijke verhoudingen als “relatief dragende structuur” in allerlei vormen en maten gaan we het uiteraard ook hebben. We gaan beleven hoe het concept “relatie” op basis van haar evolutie de nodige Specifieke vormen van Mogelijk Samenzijn als variaties gecreëerd heeft. Variaties die in beginsel “maar een vorm zijn” maar die mede op basis van verwachtingen wel degelijk hun relatief Specifieke kenmerken hebben waardoor ze Mogelijk niet zonder Meer geschikt zijn voor iedereen.

Gaandeweg schuift onze geile horizon op van “zijn” naar “doen” en komt het moment dat we serieus aan de slag gaan om er Samen iets van te maken. En dus gaan we terug naar de

essentie van Meer Mogelijk maken: we zullen op basis van een Aanvang op de een of andere manier een Begin moeten Realiseren.

In dit kader gaan we beleven hoe we gaandeweg “de kunst van elkander het hof maken” aan het verleren zijn omdat we, zoals passend in deze tijd, “nagenoeg overal vanuit willen gaan, behalve van onsZelf”. Dit terwijl dat “Zelf” nu juist verreweg onze belangrijkste “koopwaar” vormt. Ook zullen we Willen leren hoe we weer op een natuurlijke manier elkaars sexuele aantrekkingskracht kunnen ervaren en benoemen.

Nader tot elkaar komen vereist nu eenmaal dat we elkaar eerst in het juiste “opgewonden licht kunnen zien” en we ons ook weer comfortabel leren voelen bij “op een sexuele wijze bekeken worden”. Iets dat we kunnen baseren op het Samengaan van een bewustzijn omtrent onze eigen “zinnelijke identiteit”, en een duidelijk ontwikkeld bewustzijn inzake het gegeven “dat we nog veel Meer zijn”.

Een evolutie waardoor we “alles dat we naast een sexueel dier ook nog zijn” niet per definitie altijd en overal bevestigd Willen zien. Dit zodat we enig relativiseringsvermogen kunnen opbouwen ten aanzien van de drang om bij iedere uiting van sexueel verlangen meteen “argwaan te koesteren” dat andere mensen ten aanzien van onszelf “kennelijk maar aan 1 ding denken”.

Een ontwikkeling waardoor we ons eigen “geile gezicht” weer kunnen beleven als een aanvulling op “alles wat we nog Meer zijn” in plaats van iets dat onszelf “ogenschijnlijk” degradeert tot “niets Meer dan een lustobject”. Iets dat we verder kunnen relativiseren door te leren om ten aanzien van onze voortplantingsdrang Meer Specifiek te worden.

Daarbij gaan we ervaren hoe we gestalte kunnen geven aan het belangrijkste “medium” dat ons bij elkaar kan brengen: “communicatie”. We gaan ervaren hoe het gegeven dat sex vooral voortkomt uit Meer ertoe leidt dat we dit “vloeibare geheel” soms lastig vorm kunnen geven, laat staan letterlijk “enigszins Specifiek onder woorden kunnen brengen”.

En dit laatste is Mogelijk niet alleen uitermate bevorderend in algemene zin, maar kan ook plezier verhogend werken als we leren om en hoe we “de dingen bij een naam kunnen noemen”. Namen die we kunnen gebruiken om niet alleen duidelijkheid te scheppen als het gaat om bijvoorbeeld onze “intenties”, “verlangens” en “grenzen”, maar die ons ook de Mogelijkheid bieden om geheel in onze eigen Specifiek stijl onze sexualiteit van een extra persoonlijke dimensie te voorzien.

Ook gaan we in onze beschouwingen over het aangaan van een “verbinding” weer teruggrijpen op de in het 3e hoofdstuk geïntroduceerde hond en kat. Hoe we een connectie kunnen vormen door het creëren van “common ground” of door juist relatief te opereren vanuit onze “thuisbasis”.

En hoe we hierdoor we in onze “beweging naar een ander toe” kunnen acteren op basis van “het vangen van de aandacht van iemand en gezien worden” of het door mij persoonlijk Meer geprefereerde “vanuit jezelf in de aanval gaan en meteen met gestrekt been inkomen”.

Ook gaan we ervaren dat onze persoonlijke kenmerken ertoe kunnen leiden dat we vooral aandacht besteden aan hetgeen voor ons “herkenbaar” is, of juist uitgaan van de “relatieve curiositeiten” van onszelf en onze “objects of interest”.

En we zien hoe je het laatste weer kunt vertalen naar “met elkaar gemeen hebben dat je nogal apart en dus “interessant” bent” en daar genoeg in schappen. En hoe we “hoe dan ook” vanuit dit geheel geneigd zijn bepaalde verwachtingen te ervaren, die ertoe leiden dat we ons gemotiveerd voelen om ons samenzijn verder te “realiseren”.

En we gaan sowieso uitgebreid kijken naar de manier waarop binnen het “geile geheel” het concept “verwachtingen” en “projectie” een Mogelijk zeer duidelijke rol kunnen spelen vanuit onze historie. Hoe het gegeven dat we onszelf Mogelijk ervaren als “Meer-mens” of “Mogelijk-mens” bewust en onbewust gestalte geeft aan allerhande “rolpatronen” die in onze omgang, ook op het matras, de zaken onbedoeld “bij voorbaat in een bepaalde richting kunnen gaan sturen”.

Een uitgangspunt dat voor sommigen prima kan werken, maar waar we desgewenst Meer ruimte voor keuze in kunnen creëren door te leren “met elkaar in contact te blijven”. Een vorm van verbinding waardoor we onszelf in staat kunnen stellen om “verhoudingen in het moment aan te gaan” en onze seksuele energie desgewenst “volkomen omnidirectioneel” op elkaar te kunnen richten met als Mogelijk resultaat: “Samen Meer plezier hebben”.

En we gaan sowieso uitgebreid ervaren hoe we de band aan kunnen gaan met het Meer in onszelf, waardoor we “tot aanzienlijk grotere hoogtes kunnen komen” dan we zelf voor Mogelijk achten. We gaan kijken hoe we ervoor kunnen zorgen dat we sex vooral niet “te serieus” gaan benaderen of te “gemaakt”, door ons over te leren geven aan “het dierlijke in onszelf” en terug te keren naar de essentie van “je gevoel voorop stellen” en het leren te hanteren om Samen “des te Meer te kunnen voelen”.

Een vermogen waardoor we desgewenst onszelf en iemand anders in staat kunnen stellen om elkaar op allerhande verpozende manieren “te lijf te gaan en desgewenst helemaal op vreten”, alsmede andere Meer plastische vormen van het “letterlijk elkaar ontdekken en vleeselijk Samenvatten”.

Een evolutie die zoals alle ontwikkelingen gebaseerd kan worden op ons vermogen om EigenWijs te zijn en enige “creativiteit” tussen de lakens aan de dag te leggen waardoor we op termijn onze eigen Specifieke variaties kunnen ontwikkelen inzake “het”, inclusief bijbehorende Specifieke “signature moves”. Een proces van ontdekken en Samenvatten waarbij we ook Specifiek gaan beleven hoe we bijvoorbeeld een Mogelijk verschil kunnen ervaren tussen “langzaam Samensmelten” en “jezelf Samen verliezen in een heftige confrontatie”.

In het kader van “kijken naar sex” gaan we “gluren” naar de manier waarop we uiteindelijk samen vorm geven aan de productie van onze gezamenlijke “voorstelling”, die kan variëren van “masturberen met gebruikmaking van elkaars lichaam” tot “een totale vereniging van vlees en ziel”. We zullen hierbij ook aandacht besteden aan de manier waarop we hierin onze

eigen persoonlijke evolutie beleven, een evolutie die soms het gevoel van “een try out onder het toezicht van een kritisch publiek” kan oproepen.

En we gaan ervaren hoe het vermogen om “dicht bij onszelf te blijven” ons des te beter in staat kan stellen om “zo dichtbij een ander te kunnen komen dat we er in op kunnen gaan”. En hoe het concept “emotioneel voorstellen” of “empathie” zoals we dit in het vorige hoofdstuk hebben leren kennen ons in staat kan stellen om onze gevoelens met elkaar te verbinden.

En dat niet alleen, want in het kader van “het herstellen van verhoudingen” kan sex ons naast het noodzakelijke nageslacht en een hoop plezier ook de Mogelijkheid bieden om weer verder terug te keren tot ons gevoel in het algemeen. En daarbij een prima zinnelijke variant vormen van het in het vorige hoofdstuk genoemde concept “uitlaatklep” waarmee we op een vruchtbare manier onze spanningen kunnen laten wegvloeien en voldoende “stoom” kunnen afblazen.

En als we het hebben over hoe we sex “maken” dan gaan we het uiteraard ook hebben over hoe we “met sex” Maken. Zo gaan we beleven hoe onze geprojecteerde en reflecterende verlangens een “nogal substantiële bijdrage” hebben geleverd aan de evolutie van het concept “muziekindustrie”. Met als gevolg de Meer concrete uitvloeisels hiervan die onze behoefte aan Meer hebben samengevat in kreten als “Encore une fois”⁵⁰, “Hit me baby one more time”⁵¹ of het voor mij persoonlijk Meer toepasselijke “Now I wanna be your dog”⁵².

En hoe we niet alleen onszelf maar ook onze vervoersmiddelen voorzien van “een sexy karakter”, waardoor wellicht iets van deze sexuele energie geprojecteerd wordt op de desbetreffende bestuurder. Hoe we hierdoor niet alleen een hoop van onze sexuele energie vertaald hebben naar allerhande vormen van Mogelijk waardoor we af en toe het gevoel hebben dat “sex overal is”, maar tegelijkertijd kunnen realiseren dat “daadwerkelijk bevredigende sex” vaak “ver te zoeken lijkt”.

En in het kader van “jezelf zijn” gaan we zien hoe we door te werken aan onze “eigen Wijze” ons “relatieve vacuüm” weer Meer kunnen vullen en weer een “gezonde verhouding” met sex aan kunnen gaan. Een verhouding waarmee we niet alleen ons plezier terug kunnen vinden, maar tegelijkertijd een belangrijke bijdrage kunnen leveren aan onze collectieve verhoudingen en onze emotionele gezondheid.

Een bijdrage gebaseerd op het gegeven dat we op een uiterst “vruchtbare” wijze elkaar in een “aanzienlijk positievere stemming” kunnen brengen, hetwelk nog nooit een negatieve impact heeft gehad op de vorming van “Samen” en ons bijbehorende vermogen om “welke uitdaging dan ook te overwinnen”. Met als bijkomend pluspunt dat gezien het fysieke karakter van sex we hiermee tevens op een “even plezierige als nuttige” manier gestalte kunnen geven aan onze behoefte aan Meer lichaamsbeweging.

---

⁵⁰ Encore une fois (Sash)

⁵¹ Hit me baby one more time (Britney Spears)

⁵² I wanna be your dog (The Stooges)

En dus kunnen we onszelf in staat stellen om weer de nodige gezonde beweging tussen onszelf en anderen te creëren, en het vermogen om te kunnen verleiden weer in ere te herstellen. Een “fertiële beweging” waarmee we weer echt dicht bij elkaar kunnen komen en op zinnelijke wijze de dragende structuur van ons Samen verder kunnen versterken.

En uiteraard doen we “het” allemaal terwijl we ondertussen ook rijkelijk voorzien worden van mijn “persoonlijk noten” aangaande het fenomeen dat door Mart Smeets ooit even frivol als liederlijk werd vertaald naar “Het betere prop-, slurp- en sopwerk”.

Leerpunten Conceptueel Beleven

Natuurlijk gaan we ook binnen het domein van CB uitgebreid aandacht besteden aan manieren om inzake onze beleving deze voor andere mensen “aantrekkelijker te maken” op basis van de kunst der verleiding waardoor we niet alleen “nader tot elkaar” kunnen komen maar Mogelijk zelf “nader tot alles”.

Quo vadis?

En dan komen we op het punt uit dat we terug kunnen naar de basis. Hoe alles een begin kan krijgen en in gang gezet kan worden door het “met liefde” te benaderen, en dan bij voorkeur onze natuurlijk aangeboren evolutionaire “liefde voor het onbekende”. Liefde die we zowel op een uiterst lichamelijke en persoonlijke wijze kunnen beleven als op een universele en ontastbare manier.

Het wordt tijd dat we onze weg door het universum gaan vervolgen door “terug te keren naar het moederschap” en de essentie waaruit iedere “verbinding” die we aangaan is opgebouwd.

Het is tijd om te gaan kijken hoe we weer kunnen leren om te houden van “houden van”.

Naam boekdeel X

Totaal edoch Individueel Beleven

Samenvattende energie

Onze Oneindig Omvattende Nieuwsgierigheid: Hoe we Meer kunnen geven aan Meer en het hiermee Mogelijk kunnen maken.

Centrale Concept

!Verwachtingen-Verleidend!& ~ !#Vervullend-Vooringenomen#! ~ -=+Verschil-Verenigend+~ ~ *~Verlichtend-Verbindend~* ~ {{{*Veelvuldige-Veranderingen*-Veroorzakend}} ~ >>Voortdurend-Voortstuwend>> ~ -+?= ~ @Verlangen@

=====

*~

“Het niet exact in woorden uit te drukken, maar duidelijk beleefbare verlangen in ons om in de meest universele betekenis van het woord “Van alles iets Meer proberen te Willen Maken”. Als aandrijvende vorm van energie leeft zij in alles, niet als een separate entiteit maar ook niet als iets dat we kunnen beheersen. Zoals alles in het leven kunne wij “in overeenstemming” met haar geraken en zo Samen Meer Mogelijk Maken.

Dit “liefdevol handelen” begint bij het door onszelf te ontwikkelen vermogen om Samen met haar te bestaan, en te handelen op een wijze waarbij men elkaar aanvult. Deze wijze is gebaseerd op vrijwillig Willen liefhebben. Liefde laat zich niet dwingen, noch gebruiken op een wijze die haar natuurlijke aard niet behaagd.

Gezien haar universele aard schenkt zij leven en het vermogen om deels zelfstandig te bestaan aan alles waar zij aan geschonken wordt, zonder enig oordeel te vellen over haar “ontvanger”. Daarom is het raadzaam om haar niet zonder na te denken, of zonder “waar Mogelijk specifiek te zijn”, ongelimiteerd weg te geven, hetwelk tot relatief ongunstige verhoudingen in het leven kan leiden.

Haar universele oorsprong zal er echter ook altijd voor proberen te zorgen dat iedere relatief ongunstige verhouding, op basis van haar in iedere situatie toepasbare eigenschappen, zich gaandeweg “met liefde” weer kan herstellen.

[(())Relatieve dimensie: Universeel beleven(())]

(())Relatieve perspectief: Meer()

{Wereldse inspiratiebron: “Universele Liefde”}

!Roepnaam: Vrije Wil!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Waar je liefde aan geeft, groeit en krijgt hoe dan ook een eigen leven.

Themesong

The greatest love of all (Whitney Houston)

Samenvatting

En zo bewegen we ons langzaam richting het einde van onze beschouwingen door aandacht te gaan schenken aan wellicht het meest ongrijpbare fenomeen dat we kennen: "liefde".

Aangezien we inmiddels Meer dan genoeg vermogen hebben opgebouwd om Eigenwijs te zijn, zullen we ondanks dit "ongrijpbare" karakter uiteraard toch een poging wagen om "Liefde" vast te pakken en even innig te omhelzen.

Tenslotte: "All you need is love"⁵³, maar tegelijkertijd weten we dat teveel energie geconcentreerd op 1 plek ook kan leiden tot het besef dat "Too much love will kill you"⁵⁴.

We vangen aan met onze belevingen vanuit het Meer persoonsgerichte Mogelijk waarmee we liefde kunnen ervaren. Hoe we gestalte geven aan onze behoefte aan liefde en Mogelijk de continuatie van onze levens middels het vormen van een "relatie". Als vervolg op de bestudering van Mogelijke structuren in het vorige hoofdstuk gaan we hier mee verder middels de beleving van dit Mogelijk vanuit een totaalbeeld.

We gaan ervaren hoe deze specifieke connectie op allerlei manieren invloed kan hebben op de vorm van onze levens, van de manier waarop we wonen en al dan niet in deeltijd werken tot de specifieke wijze waarop aangifte doen van onze inkomstenbelasting. En hoe we in onze levens ook allerlei andere "vormen" ervaren op basis waarvan we Mogelijk liefde kunnen beleven, van het hanteren van "sociale codes" tot de manier waarop we de effecten kunnen voelen van "liefde" gerelateerde neurotransmitters.

We beleven als mens op basis van onze algemene verlangens een evolutie waardoor we steeds beter ontdekken waar we "gelukkig" van kunnen worden. Een "zoektocht" die op basis van de onbewuste aanname om Meer vooral "buiten onszelf te zoeken" er onbedoeld ook voor kan zorgen dat we op zoek gaan naar iemand die ons "alles" kan geven, waardoor we gaandeweg Mogelijk onszelf en "anderen" uit het oog kunnen verliezen.

Dit terwijl de evolutie ons telkens weer laat zien dat "teveel van te weinig" verwachten in de regel zelden vruchtbaar uitpakt op de lange termijn. Gelukkig dus maar dat er buiten het concept "relatie" nog meer mensen zoals bijvoorbeeld "vrienden" zijn in deze wereld, waar we liefde mee kunnen delen op een manier die "de totale verhoudingen" heilzaam houdt.

---

⁵³ All you need is love (The Beatles)

⁵⁴ Too much love will kill you (Brian May)

Deze Mogelijke balans loopt in potentie de kans om op termijn nogal verstoord te raken op basis van de manier waarop we onbewust onze verwachtingen uit behoefte aan liefde en nog veel Meer op een ander kunnen gaan projecteren, waardoor we van iemand “iets” kunnen gaan maken, en die “iemand” zich net als John Mayer kan gaan afvragen: “Who do you love, me or the thought of me?”⁵⁵.

Deze behoefte om relatief te “objectiveren” strekt zich niet alleen uit tot “wat we van andere mensen verwachten” maar kan er ook voor zorgen dat we een deel van “wat we ten aanzien van onszelf verwachten” op een ander gaan “projecteren”. En op die manier kunnen we onbedoeld ook de behoefte om van onszelf “iets” te Willen maken kunnen laten schijnen op onze partner, of onze kinderen die wellicht “kunnen worden wat of wie we zelf graag zouden willen zijn”.

Op deze manier “zien” we weer een variant van het onwillekeurig compenseren van een gemis aan Meer in ons leven aan de hand van een dwangmatige neiging of “verslavingsgedrag”. Iets dat natuurlijk wel een beetje voor de hand kan liggen gezien het credo “Love is the drug”⁵⁶, dat makkelijk kan ontstaan als je te maken hebt met een verschijnsel dat zo krachtig en overdonderend en mooi kan zijn als Liefde.

Van hieruit gaan we beleven hoe dit allesomvattende verschijnsel ons soms kan doen vergeten dat het effect ervan bij lange na niet alleen bepaald wordt door de liefde die we krijgen, maar vooral ook ons eigenwijs ontwikkelde vermogen om die liefde te “ervaren” en ons “geliefd te voelen”. Zoals in alle situaties waarin je iets wilt creëren geldt ook in de liefde dat er per definitie pas een Samen kan bestaan op basis van het gegeven dat beide kanten een bijdrage leveren aan het geheel.

En zo komen we weer uit bij “onsZelf” en het gegeven dat er in beginsel altijd in ieder geval 1 persoon is die van ons kan houden: “wijzelf”. En net zoals bij een gedachte, een economie of een verslaving geldt voor ons als mensen dat “waar je liefde aan schenkt, hoe dan ook groeit en een eigen wijze ontwikkelt”.

Zelfliefde is dus niet alleen iets waarmee we onszelf van “het noodzakelijke persoonlijke comfort en warmte” kunnen voorzien, maar tevens een verschijnsel waarmee we onszelf de noodzakelijke “mest en bevloeiing” kunnen bieden om onszelf desgewenst in welke richting dan ook te kunnen laten “groeien”.

Hoewel dit “groeien” aanvankelijk meestal nog een “vrij universeel” karakter heeft, groeit groeien zelf uiteindelijk uit tot iets dat grotendeels bepaald wordt door onze eigen unieke manieren en ons groeiende verlangen om Meer Specifiek te worden. Gaandeweg leren we steeds Meer naar eigen believe conceptueel te kopiëren, waardoor we niet alleen onszelf en onze “Eigen Wijze” verder vervolmaken, maar op basis van dit ontdekken en samenvatten ook de Eigen Wijzen van al het andere leven steeds Meer kunnen waarderen.

---

⁵⁵ I don't trust myself ~with loving you~ (John Mayer)

⁵⁶ Love is the drug (Roxy music)

En vooral niet te vergeten: er lol aan te beleven. Want voordat je het weet heb je als mens ook weer de gelegenheid om alles “misschien een beetje te serieus te nemen”, met allerhande onbedoelde “suboptimale verhoudingen” tot gevolg. En als er iets is dat we van onze evolutie kunnen leren, dan is het is dat ~ of het nu gaat om het bereiden van een stoofpot, het componeren van muziek of iedere andere vorm van creatie ~: “alles gaat makkelijker als je oog hebt voor verhoudingen”.

En zolang we hier maar aandacht aan blijven besteden kunnen we naar hartenlust “vorm” geven aan alles, inclusief onszelf en wat we Doen. En dat laatste mag best weer even op de voorgrond gezet worden. Want voordat we het doorhebben richten we ons als mens vooral op de ervaring van onszelf vanuit het relatieve perspectief van wat we Mogelijk “zijn”.

Dit met het bijbehorende risico dat we hard werken om dat “iets” of die “iemand” te worden om vervolgens onbedoeld te transformeren in een vorm van energie die voornamelijk bezig blijft om hetgeen we van onszelf “gemaakt” hebben “in stand te houden”, waardoor we ten aanzien van onze eigen evolutie ons gaan gedragen als energie die relatief “in ruste” is. En potentie heeft nu eenmaal pas echt betekenis als deze ook Gerealiseerd wordt.

En anderzijds kunnen we natuurlijk ook “Doen” met het grootste gemak weer op een nagenoeg obsessieve manier als uitgangspunt nemen. Dit kan in het kader van wat we ~ mede voor anderen ~ kunnen doen, ertoe leiden dat wij en anderen onszelf vooral gaan beschouwen in het licht van “wat we doen”. Een blik die ertoe kan leiden dat we er relatief verslaafd aan kunnen raken om vooral “ons specifieke kunstje te doen” alsof er niet Meer zou zijn.

Tegelijkertijd kan dit “doen” ook op onszelf gericht worden in een overenthousiaste mate, en lopen we het risico om gebukt gaan onder de constante druk van de kennelijke noodzaak om steeds maar weer “aan onszelf te werken” met alle Mogelijk minder plezierige en onproductieve gevolgen van dien. Dus hoe kunnen we ten aanzien van onze eigen natuurlijk aangedreven groei de verhoudingen gezond en leuk houden?

Zoals altijd is de kern van het geheel weer te vinden in onszelf. Hoe we al ontdekkend en samenvattend onszelf in staat kunnen stellen om weer een gezonde relatie aan te gaan met datgene dat ons uiteindelijk, of we het nu willen of niet, voortdrijft: onze eigen Wil.

En dus gaan we beleven hoe we deze relatie kunnen opbouwen, met gebruikmaking van onze reeds opgedane kennis omtrent “verhoudingen”, zoals bijvoorbeeld het gegeven dat het in iedere relatie nu eenmaal een kwestie is “van geven en nemen”. Hoe we gaandeweg steeds Meer de wereld kunnen gaan “zien” hoe Wij deze “Willen zien” en dus desgewenst een zekere vorm van magie kunnen afdwingen.

En hoe we in dit proces ook dankbaar gebruik kunnen maken van het gegeven dat liefde niet alleen bestaat uit “vasthouden” maar zeer zeker ook zo nu en dan “nagenoeg helemaal loslaten”, zelfs als het om onszelf gaat. Je zou jezelf als mens zomaar te serieus kunnen gaan nemen of het risico lopen dat wat je Wil zo allesbepalend wordt dat het zo ongeveer je enige uitgangspunt wordt in het leven.

En dat is nu eenmaal een punt waarop je, als je de evolutie ook maar enigszins serieus neemt in al haar variatie en verscheidenheid, er maar beter van uit kunt gaan dat je niet “teveel moet verwachten” en je eventuele behoefte aan Meer vooral gevormd kan worden uit het aanpassen van de bestaande verhoudingen. We zullen zien hoe dit alles zich vertaalt naar het gegeven dat je soms een aangeboden ring maar beter niet aan kunt nemen.

En we gaan ervaren hoe we uiteindelijk, als we dit Willen, onszelf steeds beter in staat kunnen stellen om “naar onszelf te luisteren” op een manier waarbij we daadwerkelijk vertrouwen leren hebben in onszelf en ons eigen beoordelingsvermogen. Een “vertrouwensband” waarmee we steeds meer van het leven kunnen omvatten conform “onze zich immer evoluerende Eigen Wijze”.

Een Eigen Wijze op basis waarvan we onszelf steeds beter in staat kunnen gaan voelen om vorm te geven aan ons leven, indachtig het feit dat we “gegeven het moment” nu eenmaal nooit alles helemaal zelf in de hand kunnen of hoeven hebben. We zijn immers niet alleen in deze wereld...

En dan zijn we weer terug bij Doen, en de manier waarop we daadwerkelijk door het leven gaan. Hoe we met een groeiend besef van onze eigen unieke manieren ook een groeiende behoefte zullen ervaren om hier uiting aan te geven. Hoe we in steeds meer in staat zijn om onze “persoonlijke touch” aan iets te geven, van de manier waarop we onze lasagne bereiden tot de manier waarop we iemand de liefde verklaren.

Het nimmer aflatende verlangen om Meer Specifiek te worden maakt ons op termijn nu eenmaal hoe dan ook uniek. En zo zien we hoe we op die manier steeds Meer toevoegen aan de evolutie, waardoor we onszelf en al het andere leven dat er is de Mogelijkheid bieden om er weer Mogelijk Meer van te maken.

Mogelijkheden die we uiteraard wel zullen moeten kunnen “delen” met elkander. En dus gaan we kijken hoe we met een groeiend bewustzijn, ten aanzien van de wereld en tevens ten aanzien van onszelf, ook uiting leren geven aan onze behoeftes met inbegrip van het vanuit de evolutie zo relevante fenomeen “diversiteit en variatie”.

Een fenomeen op basis waarvan we in staat zijn om Mogelijk steeds Meer te creëren, waardoor we onszelf kunnen verlossen van de Mogelijk onbewust aan te nemen suggestie dat het leven, inclusief onze complexe en variërende behoeftes, beschouwd en gespeeld kan worden op basis van het concept “zero sum game”.

Dit vertaalt zich naar het gegeven dat je het leven op de lange termijn weliswaar waarschijnlijk beter niet kunt proberen te baseren op maar 1 “beslissende factor”. Maar tegelijkertijd suggereert het ook dat het negeren van de Specifieke individuele aspecten in je leven die een eigen bestaansrecht af proberen te dwingen, wel degelijk een schaduw over je totale levenservaring kunnen werpen als je ze onderling tegen elkaar probeert in te ruilen.

Een schaduw waar we vandaan kunnen bewegen door onze lange-termijn behoeftes op basis van het door henzelf afgedwongen individuele bestaansrecht met de nodige liefde “serieus

genoeg te nemen". Een beweging die we kunnen "Aanvangen" vanuit de door ons ontwikkelde Eigen Wijze die we in ons leven zijn gaan toepassen. Een zich ontwikkelende verzameling Specifieke manieren waar we middels het aloude "conceptueel kopiëren" gestalte aan kunnen geven.

Een geheel dat we kunnen vormen met inbegrip van het evolutionaire besef dat "de meeste antwoorden reeds in onszelf aanwezig zijn" en we er desgewenst Samen met "enige hulp van onze vrienden" uiteindelijk ongetwijfeld Mogelijk, aanzienlijk Meer van kunnen maken. Een proces van Ontdecken en Samenvatten waarmee we uiteindelijk vanuit het perspectief van "de totaliteit van ons leven" tevens Mogelijk aanzienlijk Meer kunnen ervaren

Om "het geheel" uiteindelijk Samen te voegen zullen we dan toch een concrete poging doen om, al is het maar heel even en "in alle relativiteit", de Liefde vast te grijpen. We hebben nu eenmaal een eeuwigdurend "samenlevingscontract" met onze eigen vrije Wil, die op geheel Eigen Wijze nu eenmaal gestalte wil geven aan het verlangen om op zijn minst te proberen om "in alles waarde te kunnen ervaren".

Zelfs als dit van ons verlangt dat we serieus werk moeten verzetten om "hetgeen of diegene" in "het juiste licht te kunnen zien", waardoor we onszelf in staat stellen om "iets of iemand" in onze eigen unieke beleving kunnen gaan beschouwen als een "acquired taste".

We zullen zien hoe we op die manier steeds Meer in staat zijn om op permanente basis te leren vertrouwen op onszelf, en de band die we hebben geschapen met Meer. Een band die gevormd is uit Liefde, waarbij we uiteindelijk wijs genoeg zijn om ondanks het gegeven dat we altijd uit kunnen gaan van Meer, we niet altijd meteen Meer kunnen of hoeven te verwachten.

Een uitgangspunt op basis waarvan we kunnen ervaren dat iets, al is het maar voor het moment, "Genoeg" kan "zijn". Genoeg omdat we ons altijd kunnen Realiseren dat, als we dat Willen, we allemaal in staat zijn om immer weer Meer te zien, en dus op termijn ook altijd Samen weer Meer Mogelijk kunnen Maken. Zolang we maar leren om soms enige liefde te ervaren bij het concept "geduld".

En we gaan beschouwen hoe liefde en het onvoorwaardelijk omarmen van alles ~ ook onze grootste eigenaardigheden en zelfs angsten ~ ervoor kan zorgen dat we blijvend Meer Waarde kunnen zien in alles. En dat is uiteindelijk de basis van de wijze van beleven waarbij we het besef kunnen ontwikkelen omtrent hoe we die waarde in ieders voordeel kunnen "gebruiken".

En hoe we zo door ons vermogen tot wederzijdse inspiratie dichter bij elkaar kunnen komen en zo "Samen" onszelf op basis van "onvoorwaardelijke waardering" van de nodige flexibiliteit en het hieruit volgende "zelfcorrigerende vermogen" te kunnen voorzien. Een evolutie waardoor een eventuele onbalans de kans krijgt om zelfstandig naar gunstigere verhoudingen te groeien.

Een buigzaamheid die het Mogelijk maakt waarmee we daadwerkelijk nieuwe en volgende stappen in onze ontwikkeling kunnen zetten, en waarbij we vooral uit kunnen gaan van een

immer evoluerend en universeel vruchtbaar “Samen” met Meer dan genoeg liefde voor iedereen en alles.

En op die manier komt uiteindelijk alles bij elkaar waardoor we weer terug zijn bij het begin van alles: onze evolutie. Hoe we er uiteindelijk Samen een geheel van kunnen maken. Een geheel met Meer dan genoeg ruimte voor iedereen en alles.

En dan komen we uit op de essentie van “Hoe er Samen Meer van Kunnen Maken”. Het begint door met elkaar, “Samen” de Wil te ontwikkelen om er Samen Mogelijk Meer van te Maken. En hopelijk zijn we op dit punt in onze belevingen aanbeland bij het besef dat er al Meer dan genoeg “aanwezig is” om dat Mogelijk uiteindelijk te maken.

En misschien zelfs nog wel Meer...

Leerpunten Conceptueel Beleven

Binnen de kaders van ons Conceptueel Beleven gaan we uiteraard ook op zoek naar de grenzen van wat Liefde allemaal vermag. En dus gaan we kijken hoe we met een Liefdevolle blik uit alles wel iets waardevols kunnen halen, en hoe we binnen onze beleving ook het vermogen kunnen ontwikkelen om een dergelijk gezichtspunt van nature op te roepen door “gewoon te zijn zonder daarbij om bevestiging te vragen”.

Quo vadis?

En daarmee zijn we op het punt aangekomen dat het tijd wordt om “de cirkel rond te maken teneinde deze te kunnen ontstijgen”. Een beeld dat maar al te duidelijk maakt dat we nu eenmaal leven in oneindigheid waarbij ieder Einde een nieuw Begin kan vormen waar Mogelijk weer Meer uit kan volgen.

Waaruit dus ook volgt dat we hoe dan ook, ieder geheel eerst van een Einde moeten voorzien voordat het voldoende “bestaan” heeft gekregen om iets Meer Mogelijk te kunnen Maken.

Een Einde dat uiteraard pas kan Beginnen als het bijbehorende Begin Begint met Eindigen

Boekdeel XI

Eindig edoch Voortdurend Beleven

Samenvattende energie

Onze Oneindig Afrondende Nieuwsgierigheid: Hoe we Mogelijk, Mogelijk kunnen maken en dus Meer Mogelijk kunnen maken.

Centrale Concept

!#[Bepaald]#! ~ =+^Begrip-Bevorderend^+= ~ >+> | Bovenmatigheid-Beperkend | <+< ~ +^*!Beleefbaar-Besef!*-Bespoedigend^+ ~ =\$Betekenis-Bestendigend\$= ~ -+?= ~ | Besluit |

=====

*~

“Iedere vorm van een als Mogelijkheid gevormde beperking die een ontwikkeling eindig maakt. Deze tijdelijke afsluiting maakt het mogelijk om een ontwikkeling als een Mogelijk geheel te beschouwen, en door deze voorlopig bepaalde vorm kan de ontwikkeling als concept, beschikbare kennis, materiële verschijning of in welke andere vorm dan ook realiseerbaar, beoordeelbaar, overdraagbaar of anderszins tastbaar bestaan.

In zekere zin is iedere vorm van eindigheid fictief, maar tegelijkertijd noodzakelijk om welke vorm van ontwikkeling dan ook bevatbaat te maken.”

[{}( )Relatieve dimensie: Universeel Beleven({})]

( )Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Afsluiting, Einde”}

!Roepnaam: Beperkend-Besluit, Realisatie (Einde)!

*~

+++++

Centraal Evolutionair Principe

Alles is tijdelijk, behalve de tijd.

Themesong

The end (The Doors)

Samenvatting

En dan zijn we na alles wat we met elkaar beleefd hebben dan toch op het punt dat we er “een einde aan moeten breien”. Voorlopig althans want alles is maar tijdelijk, ook een einde.

We gaan ervaren hoe ieder einde in zekere zin onvermijdelijk is, maar ook invulling geeft aan de belangrijkste voorwaarde om “iets te kunnen doen, wat dan ook”.

Hoe ondanks het gegeven dat we altijd Meer willen, Meer zelf nu eenmaal ook Meer wil, en derhalve zo nu en dan Mogelijk wil zijn.

We gaan beleven wat iedereen die een substantieel salaris waard is binnen het domein van de marketing of de consultancy, bewust of onbewust, zou moeten weten: “eindigheid is een vereiste om iets op zijn minst in enige mate ook Reëel te kunnen Maken”. Zelfs als die “realiteit” slechts uit een “suggestie” bestaat omtrent “wat er eventueel Meer Mogelijk gemaakt zou kunnen worden”.

Een Voorstelling waar we onze verlangens op kunnen projecteren. En waardoor we Mogelijk in staat zijn om “wat Mogelijk kan worden” als reflectie te “zien” waardoor we Samen weer verder gestalte kunnen geven aan de Realisatie van het geheel.

We gaan zien hoe we middels “eindigheid” een zich ontwikkelende vorm kunnen complementeren die iets Mogelijk maakt. Niet alleen als een “samenvatting” in een concrete vorm, maar ook door ons de Mogelijkheid te bieden om iets “los te laten” en hierdoor ruimte te creëren voor Meer.

We zullen kunnen ervaren hoe we op basis van onze vrije Wil in staat zijn om te bepalen dat, op basis van de verhoudingen die “gegeven het moment” bestaan, iets “Genoeg” is. Genoeg om hoe dan ook een tijdlang gewoon te “zijn”. We weten inmiddels dat we met een beetje Liefde en EigenWijsheid er altijd weer Meer in kunnen zien, zodat we uiteraard op termijn ook altijd weer Meer Mogelijk kunnen maken.

We gaan aanschouwen hoe we Meer Mogelijk kunnen maken door hetgeen we inmiddels geleerd hebben over “evolutie” toe te passen in ons Eigen leven. Door op “Eigen Wijze” iets “toe te voegen, “weg te nemen”, “op een andere wijze te beschouwen” of eender welke andere vorm van “conceptueel recyclen” die we wenselijk achten.

We zullen beleven hoe op deze wijze alles uiteindelijk een bijdrage levert aan “al het andere” waardoor we desgewenst “iets” kunnen zien in de stelling “Nothing Ever Really Dies”. En hoe op die manier uiteindelijk alles verder vorm geeft aan, en onderdeel wordt van “Samen”.

En dan komt stilaan het moment om die Eindigheid ook concreet gestalte te geven. Uiteraard zullen we geheel indachtig het lichtelijk verslavende karakter van Meer “nog even blijven plakken” voor 1 of meer “BVO-tjes”. Hierbij is het uiteraard Mogelijk om nog even na kunnen praten over onze gezamenlijke avonturen, her en der een woord van dank in ontvangst te nemen of te geven en uiteindelijk op gepaste wijze onze wegen in literair opzicht te laten scheiden.

Opdat we daarna Samen Mogelijk nog veel Meer zullen beleven.

Leerpunten Conceptueel Beleven

En ook in onze cursus gaan we er een einde aan leren maken. Een einde dat desgewenst een enigszins tijdelijk of een zeer tijdelijk karakter kan hebben. We hebben reeds lang geleden de Waarde leren belevan van repetitie, en dit geschiedt nu eenmaal onder de voorwaarde dat je eerst zult moeten stoppen voordat je weer opnieuw kunt beginnen.

Daarbij willen we uiteraard wel de Mogelijkheid hebben om iets, al dan niet op termijn, Mogelijk Meer Specifiek Willen Maken en dus zullen we ook aandacht besteden aan hoe “open” of “gesloten” we onze begrenzing willen Maken.

Quo Vadis?

We gaan hoe dan ook nog wat belevan.

Epiloog

Hopelijk heeft dit menu enige verwachtingen weten te creëren op basis van jullie “voorlopige beleving”. Een beleving die gaandeweg, met het uitkomen van de vervolgdelen van “Aanvang”, des te Meer tot leven zal komen en die op basis van onze Wil om er iets mee te doen en van te Willen Maken ons Mogelijk van een aantal bruikbare gezichtspunten kan voorzien.

Zolang we er maar voor zorgen dat we “het proces volgen” met de intentie om Eigenwijs te worden, in plaats van te acteren vanuit het gevoel dat we “moeten” waardoor we iets nu eenmaal al gauw “voor zoete koek Willen slikken”, of het als een geheel juist “met lange tanden gaan consumeren” en zelfs Mogelijk “bij voorbaat niet te pruimen vinden”.

Wat dat betreft: “The proof is in the pudding” en dus is het vooral zaak om, indien je aan tafel aanschuift, je bord ook leeg te eten. En daarvoor zullen we gelukkig nog wel even de tijd hebben. Ik hoop in ieder geval dat ik bij jullie de nodige eetlust op heb kunnen wekken.

Zulks gezegd hebbende, uiteraard heb ik nog wel wat Meer voor jullie in de aanbieding...

~ De bijgerechten ~

Naast de genoemde gangen krijgen jullie ook nog een aantal bijgerechten geserveerd. Gezien mijn persoonlijke affiniteit met het concept “Meer” zou zulks jullie nauwelijks mogen verbazen. Echter, zoals nagenoeg alles in dit boek kan ik met betrekking tot de vraag “Is nog Meer nu echt nodig?” over het algemeen zonder moeite wel een aantal relatief valide argumenten serveren. Zo ook als het gaat om deze bijgerechten.

We hebben als uitgangspunt in dit boek in ieder geval tot op zekere hoogte gekozen voor het gegeven dat we iets willen “beleven”. En 1 van de belangrijkste aspecten met betrekking tot beleven is dat het maar beter gepaard kan gaan met voldoende plezier. Niet alleen omdat we behoefte hebben aan ervaringen “met enige entertainmentwaarde”, maar ook omdat plezier ons over het algemeen positief stimuleert.

Niet voor niets “genieten” we vaak het meest van een maaltijd die “met liefde en plezier” bereidt is. Maar tevens zullen de meesten van ons wel kunnen beamen dat van alles dat we in het leven geleerd hebben, de lessen die aan ons gepresenteerd zijn door iemand die “met plezier” en de hieruit voortvloeiende getoonde “inspiratie” de meeste impact hebben gehad.

Plezier is dus niet alleen maar iets “voor de lol”, het heeft gemiddeld genomen kwaliteiten die ons vaak “verder doen komen dan we voor mogelijk hielden” en mag dus beschouwd worden als een zeer krachtig en bovendien legaal “stimulerend middel”. Een typisch geval van “het nuttige met het aangename vermengen” dus, en dat is precies wat ik ook zal doen met dit concept door jullie het een en ander te vertellen en kennis te delen over “dingen” die ik tegelijkertijd gebruik om “iets geheel anders” uit te leggen.

In zekere zin zullen er een “nagenoeg onnoemelijk aantal” bijgerechten voorbij komen, maar daarvan zijn er 3 die een dusdanig prominente rol hebben dat ik ze in dit gedeelte toch even apart wil benoemen.

De reden daarvoor is dat ze voor mij op een persoonlijk niveau alle 3 vallen in de categorie “dingen waar ik duidelijk iets mee heb”. En dus kan ik dankbaar gebruik maken van het gegeven dat omdat ik er plezier aan beleef, ik er waarschijnlijk ook met plezier over kan vertellen. En daarbij ben ik door mijn persoonlijke affiniteit met deze onderwerpen tevens in staat om dit “vertellen” te doen op een manier die een duidelijk persoonlijk karakter heeft, wat over het algemeen ook duidelijk bijdraagt aan de eerder genoemde impact.

Allemaal leuk en aardig, maar geheel conform de immer voortdurende behoefte aan Meer vindt ik dit nog steeds niet “genoeg”. En daarmee komen we bij de 3^e en meest specifieke reden dat ik, ondanks het redelijk copieuze karakter van de gangen waaruit onze maaltijd bestaat, de behoefte voel om toch nog Meer op tafel te zetten.

Als er 1 ding is dat ik vanuit persoonlijke ervaring kan beamen dan is het wel dat je “pas echt iets leert kennen” als je de relatieve “grenzen” ervan opzoekt. Daar waar het 1 ophoudt en iets anders kan beginnen. En helemaal als we onszelf confronteren met iets dat relatief onbekend voor ons is. Om de grote lijnen in iets te kunnen ontwaren of ervoor te zorgen dat

“het principe” van iets duidelijk zichtbaar wordt is het daarom handig om, indien mogelijk, specifieke zaken tijdelijk “ernstig uit te vergroten”.

Zoals bij alles is in het leven veel afhankelijk van “het perspectief dat je hanteert”, en om die reden hebben de nu volgende liefhebberijen ieder op hun eigen manier een uniek gezichtspunt dat, waar we in dit boek onze blik ook op werpen, ons kan laten zien hoe het is om te opereren in een relatief extreme grensgebieden.

Grensgebieden waarin, zoals dat gaat, de zaken tijdelijk “des te duidelijker” aan ons kunnen verschijnen. En op die manier hebben de volgende persoonlijke interessegebieden wat mij betreft ieder op hun eigen unieke manier “een zeer duidelijke Meerwaarde” die aanzienlijk verdergaat dan het verschaffen van kennis die op zichzelf staand wat mij betreft al uitermate interessant is. Ze stellen ons in staat om, ook als we naar situaties kijken uit “het leven van alledag”, onze beleving aanzienlijk te verrijken.

Welcome to the space age

Een van de onderwerpen waarvan we inmiddels al dankbaar gebruik hebben kunnen maken is “ruimtevaart”. En hierbij concentreert mijn persoonlijke fascinatie zich in dit geval voornamelijk op het tijdperk waarin het ware pionierswerk op dit gebied gedaan werd: de jaren 60. Het is wel eens in me opgekomen dat astronaut zijn in het tijdperk van de “space race” waarschijnlijk de enige baan in loondienst is die voor mij voldoende bevredigend had kunnen zijn.

Mijn fascinatie aangaande dit onderwerp vindt ongetwijfeld zijn oorsprong in mijn voorliefde voor alles dat “niet voor de hand liggend”, zo niet “volstrekt niet van deze wereld” is. De aantrekkingskracht van “het Grote Onbekende” is voor iemand die nieuwsgierigheid als ultieme motivator in zijn leven ervaart uiteraard nagenoeg oneindig. Die fascinatie begon voor mij in mijn kinderjaren toen ik en mijn fantasie in eerste instantie waarschijnlijk vooral visueel, en later ook tekstueel gegrepen werden door het onderwerp, middels een boek dat wij thuis in ons bezit hadden.

De aanblik van een wereld die ver buiten het bereik van “het alledaagse” ligt had, en heeft nog steeds, een magisch effect op me. Op de een of andere manier wekt het bij mij een indruk die de oneindige oneindigheid van het leven op een fantastische en zinnenprikkelende manier weet weer te geven.

En dat geldt ook voor de bijbehorende techniek en het typische design uit de jaren 60 dat wat mij betreft een al even magisch karakter heeft. Vooral omdat deze op de een of andere manier ~ waarschijnlijk mede ingegeven door het toen nog relatief “jonge” karakter van alles ~ een weliswaar futuristisch, maar desondanks ook heel tastbaar karakter heeft.

Heel anders dan het onpersoonlijke design van onze hedendaagse tijd die vaak voor mij een soort gebrek aan “menselijk” karakter vertoont dat mijn bloed op geen enkele manier in beweging brengt. Uiteraard snap en waardeer ik zo nu en dan de “Meerwaarde” van bijvoorbeeld het concept “touchscreen”, zoals het feit dat je hiermee een bedienings- en

controlepaneel nagenoeg ongelimiteerd van Mogelijkheden kunt voorzien op basis van een universeel bruikbaar uitgangspunt

Tegelijkertijd is voor mij de het gegeven dat in een moderne auto er voor het weergeven van de snelheid vaak ergens een hoekje in een ~ van nature volkomen neutraal ogend ~ scherm gereserveerd is, reden genoeg om niet achter het stuur plaats te nemen als dat niet hoeft.

Niet dat het voor mij per definitie allemaal analoog moet, maar ik hecht er persoonlijk waarde aan als er op zijn minst de moeite wordt gedaan om de indruk te wekken dat ik voorzien wordt van een speciale plek. Een plek die middels een Specifiek “ervaarbaar” design de ruimte geeft aan de informatie inzake het aantal kilometers per uur waarmee ik me voortbeweeg.

Ik houd nu eenmaal van een bepaalde echtheid, en de aanwezigheid van “daadwerkelijk op unieke wijze vormgegeven knoppen en meters” heeft als effect dat ik iets aanzienlijk Meer en intenser beleef dan een “androgyn vormgegeven” zwart vlak, dat desgewenst computeranimaties kan weergeven. Ik heb inmiddels al het een en ander verteld over de manier waarop “een knop” mijn nieuwsgierigheid kan prikkelen, en het idee dat je hiermee op een fysiek voelbare manier letterlijk iets “in gang kunt zetten” draagt ongetwijfeld bij aan mijn voorliefde voor “echte knoppen en klokken”.

Een andere reden dat ik tot op zekere hoogte ten aanzien van de verkenning van het heelal deels in het verleden ben blijven hangen is dat in dit tijdperk de ruimte voor iedereen, inclusief de toenmalige ruimtevaartorganisaties aanvankelijk nog beschouwd kon worden als “het Grote Onbekende”. Kortom: nagenoeg alles waar men destijds mee bezig was, werd tot op zeer grote hoogte “voor het eerst gedaan”.

Van het opbouwen van de noodzakelijke kennis omtrent allerhande relevante onderwerpen tot het samenvatten en toepassen van die kennis. Van het ontwikkelen van de benodigde techniek tot het doen van vaststellingen omtrent de vraag wat deze techniek minimaal zou moeten kunnen om überhaupt succesvol de ruimte te kunnen bereiken.

Van het uitwerken van alle procedures tot de manier waarop deze in de praktijk gebracht zouden moeten worden. En van het vaststellen of, en hoe een mens zichzelf in staat kan stellen om te overleven buiten onze dampkring tot de daadwerkelijke realisatie van het concept “astronaut” of “kosmonaut”: alles was te typeren als “pionierswerk van de hoogste categorie.

Uiteraard werd hierbij wel degelijk dankbaar gebruik gemaakt van alles dat de evolutie op dat moment al te bieden had aan kennis en kunde. Maar desalniettemin is het zeker in ons huidige tijdperk niet eens meer echt Mogelijk om je voor te stellen hoe wereldvreemd het verschijnsel ruimtevaart en alles dat daar bij hoort in het bijbehorende tijdperk zelf moet zijn geweest, zelfs voor diegenen die er rechtstreeks bij betrokken waren .

We hebben het namelijk over iets waarvoor technisch en wetenschappelijk gezien nog nauwelijks ook maar iets van een basis voor bestond. Letterlijk zo ongeveer alles moest nog uitgevonden en uitgezocht worden, terwijl de mens bij gebrek aan ervaring zich van de

meeste zaken ook nog eens nauwelijks “een voorstelling” kon maken. Als je dat koppelt aan de onvoorstelbaar beperkte technische mogelijkheden ten opzichte van die in ons huidige tijdperk dan wordt een en ander al bijna helemaal onvoorstelbaar.

Ondanks dit buitenaardse karakter is het geheel anderzijds vrij makkelijk terug te brengen tot “aardse dimensies”, en binnen het bestek van de ruimtevaart is dit vrij snel zelfs een noodzaak. We blijven namelijk mensen en derhalve wordt je al vrij snel geconfronteerd met allerhande menselijke “behoefes” waardoor je bijvoorbeeld je technisch vernuft zult moeten aanwenden om het hoofd te bieden aan uitdagingen als “hoe een wc bezoek proper te voltooien zonder zwaartekracht”.

En ook het feit dat je als mens nu eenmaal ook in fysiek opzicht een zekere kwetsbaarheid bezit leidt ertoe dat je genoodzaakt wordt om “serieus werk te maken” van het op concrete wijze gestalte geven aan vragen als “hoe op een redelijk veilige en gecontroleerde wijze een bus vol explosief materiaal met daarbovenop een paar relatief nietige mensjes de ruimte in te schieten”. En idem voor de vraag “hoe ervoor te zorgen dat je bij een terugkeer in de dampkring de bijbehorende temperaturen van Meer dan duizend graden Celsius consumeert” zonder je er “al te veel aan te branden”.

Het bewijs dat “nagenoeg alles kan” als je maar voldoende geïnspireerd bent is in “the space age” wat mij betreft op zeer krachtige wijze in de praktijk gebracht. Een besef dat ongetwijfeld ook zijn oorsprong had in het betreffende tijdperk, waarin er ook in een hoop andere gebieden van het leven zoals de evolutie van de “popmuziek” duidelijk geen gebrek aan inspiratie waar te nemen viel. En dat kan een hoop doen met een mens. Zoveel zelfs dat iemand voordat de zaken goed en wel “een hoge vlucht” beginnen te nemen, er al voor kiest om “nog veel hoger te mikken”.

Het moment was nog nauwelijks daar dat de eerste Amerikaan succesvol “de ruimte” had bereikt (over de definitie van de criteria inzake “de ruimte bereiken” bestaan uiteenlopende opvattingen) of J.F. Kennedy was al bezig om de ambitie uit te spreken om binnen 10 jaar op de maan te landen. Nu is het binnen een evolutie inderdaad nog wel eens een kwestie van “doorpakken” en “het ijzer smeden als het heet is”, maar toch...

Op het moment dat dit doel geformuleerd werd beschikte men binnen de NASA nog niet eens over de bewezen zekerheid dat het mogelijk was om in een toestand van gewichtloosheid een maaltijd te nuttigen of iets door te slikken. Kennelijk vereist een evolutie zo nu en dan ook gewoon dat je ergens “de ballen voor moet hebben” om het waar te maken. En zowaar: het gestelde doel is binnen de gestelde tijd bereikt.

Om toch nog wat Meer vorm te geven aan het beeld van de onvoorstelbaarheid van deze queeste kunnen we een en ander beschouwen vanuit het oogpunt van de techniek. Het ruimtevaartuig dat de eerste mensen naar de maan bracht, moest zijn relatief complexe taak als het gaat om gecontroleerd door de ruimte manoeuvreren uitvoeren met behulp van een vluchtcomputer die slechts een geheugen had van 64 kilobyte. Dit terwijl een smartphone tegenwoordig al gauw over de 100 gigabyte gaat, wat grofweg op zijn minst een factor 1 miljoen meer is.

En diezelfde telefoon heeft een processorcapaciteit die al gauw 100.000 maal het rekenvermogen heeft van de destijds gebruikte digitale hulpdienst. Als we naar de fysieke dimensies kijken: deze vluchtcomputer had afmetingen van om en nabij de 15 bij 30 bij 60 centimeter (valt wat mij betreft nog reuze mee, zolang je het niet in je broekzak hoeft te stoppen), en een gewicht van ongeveer 30 kilo (wat ik persoonlijk dan weer zeer ongaarne dagelijks met me mee zou Willen sjouwen).

In dat opzicht heeft er zich zo'n 50 jaar geleden een complete evolutie plaatsgevonden. Een conceptuele creatie waarbij de mens vanuit zo goed als het absolute nulpunt een compleet bewustzijn heeft moeten opbouwen, deels door onnavolgbaar denkwerk en voorstellingsvermogen, maar ook doordat men door schade en schande wijs is geworden.

En hoe onvoorstelbaar dat ook mag lijken: het is wel gebeurd. Het feit dat we uiteindelijk op de maan zijn geland is het resultaat van een enorme hoeveelheid energie, maar vooral ook van een heleboel mensen die ondanks hun in de regel zeer EigenWijze karakter, met zijn allen een concreet doel omarmden. Een doel waarvan men bij het ontstaan nog nauwelijks enig idee had hoe het gerealiseerd moest worden, maar dat ondanks al zijn complexiteit, omvang en onwerelds karakter uiteindelijk toch realiseerbaar is gemaakt.

En in dat opzicht is ruimtevaart niet alleen relatief onvoorstelbaar, het gaat per definitie ook om iets dat zich afspeelt in dimensies waarin alles groot is. Van de krachten die nodig zijn om een raket te lanceren, tot de relatieve afstanden die je moet overbruggen en de risico's die er mee gepaard gaan, en niet te vergeten het bijbehorende benodigde budget. Maar klaarblijkelijk als je maar voldoende inspiratie voelt en de Wil hebt, je met zijn allen samenwerkt, voldoende lef toont en doorzettingsvermogen aan de dag legt, is het Mogelijk om iets te doen dat aanvankelijk volstrekt onmogelijk lijkt.

Die enorme omvang van alles is een van de redenen dat voor mij het thema ruimtevaart ons kan voorzien van een specifiek bruikbaar perspectief. En niet alleen in de vorm van de relatief "individuele" elementen die er bij komen kijken maar vooral ook als het gaat om het enorme "collectief" dat gevormd moest worden om de zaak aan het draaien te krijgen. Het concept "Samen" heeft absoluut een zeer verregaande betekenis met betrekking tot onze eerste pogingen om "naar de sterren te reiken".

Het creëren van een dergelijk Samen is niet "slechts" een kwestie van het verzamelen van een hoop individuen, maar vooral ook een zaak van alles "tot een geheel smeden".

En dat is nog geen sinecure als je bedenkt dat je "iets heel ingewikkelds" voor elkaar probeert te krijgen met een enorme verzameling mensen in de hoedanigheid van "astronaut" of "engineer", wiens karakter in de regel wordt gekenmerkt door een "minimaal zwaar bovenmatige" EigenWijsheid. Niet bepaald een situatie waarin alle betrokken componenten zomaar vlekkeloos in vereniging kunnen acteren. En dat geldt ook voor de minder menselijke aspecten.

Het assembleren van een ruimtevaartuig is het samengaan van onder andere een hele hoop moertjes en bouten, een hele hoop monteurs en instructies, en ook een hele hoop betrokken organisaties. Ondanks het feit dat de Saturnus raket waarmee de reis naar het

maanoppervlak werd ondernomen als 1 geheel de lucht in ging, werd bijvoorbeeld de maanlander door een ander bedrijf ontwikkeld dan de commandomodule.

Het gegeven dat er bij de samenwerking van verschillende organisaties onvermijdelijk wel eens iets “tussen wal en schip” wil geraken, lijkt me niet iets waar je als astronaut al te lang over wilt nadenken... Net zomin als het feit dat al deze techniek uiteindelijk mensenwerk blijft, en mensen nu eenmaal niet altijd even goed opletten. Zo is het bijvoorbeeld wel eens voorgekomen dat er onbedoeld een stuk gereedschap is achtergelaten “in het binnenste van een ruimteschip” door een monteur, en dan ook nog op een plek waar dit absoluut niet thuis hoorde.

In dat opzicht geldt ondanks het “enorme collectief” dat je als ruimtevaarder je leven vrij letterlijk in de handen van velen legt. Niet alleen de mensen die het allemaal verzinnen hebben of hebben geassembleerd, maar ook de mensen die tijdens een missie de benodigde assistentie moeten verlenen en desgewenst beslissingen moeten nemen. Enig vertrouwen hebben in je medemens is derhalve wel vereist als je als astronaut nog af en toe rustig wilt kunnen slapen.

En tegelijkertijd zijn het binnen deze grote groep mensen ook een aantal enkelingen geweest, wiens ideeën of briljante invallen een cruciale rol hebben gespeeld. Niet in de laatste plaats de astronauten zelf. Gezien de gigantische omvang van alles is ruimtevaart iets waarbij absoluut zichtbaar wordt dat veel energie binnen een beperkte hoeveelheid ruimte en tijd vraagt om relatief veel “controle” en “dragende structuur”. Niet alleen in de vorm van materialen die sterk genoeg zijn om de immense krachten aan te kunnen, maar ook veiligheidsmaatregelen, een duidelijke vormgeving van het concept “autoriteit” binnen het geheel, en uitermate uitgewerkte plannen.

Ondanks al deze controlemaatregelen echter blijft ruimtevaart, zeker in de besproken periode van relatieve noviteit, tot op zekere hoogte “een gokje wagen”. Ondanks alle voorbereiding ontkom je er nu eenmaal niet aan dat “plannen ook niet alles zijn”, en er wel eens sprake is van wat je noemt “onvoorziene omstandigheden”, die de zaken nog wel eens snel “op het kritieke pad” willen brengen.

Om dit desgewenst zelf enigszins te ervaren verwijs ik graag naar de film “First man” waarin we op een gegeven moment kunnen beleven hoe de astronauten Neil Armstrong en David Scott tijdens hun Gemini 8 missie op ernstige wijze de controle over hun ruimteschip dreigen te verliezen. Een situatie waarbij niet op gepaste wijze ingrijpen er ongetwijfeld voor zou hebben gezorgd dat de situatie een relatief catastrofaal vervolg zou hebben gekend.

De betreffende situatie werd in toenemende mate benauwender door het oplopen van de G-krachten die de 2 astronauten op dat moment voor hun kiezen kregen, waardoor zelf een getrainde astronaut vroeg of laat bewusteloos raakt en helemaal niet meer in kan grijpen.

Het was in deze situatie dat Armstrong een staaltje liet zien van “wat de menselijke natuur vermag” door ondanks de hachelijke situatie “het hoofd koel te houden” en op eigenwijze wijze uiteindelijk in staat was om de situatie weer onder controle te krijgen. Een duidelijk

voorbeeld dus van het motto “in geval van twijfel kun je maar het beste op jezelf en je eigen menselijke vermogen tot creativiteit vertrouwen”.

Overigens is dit maar een voorbeeld van hoe de EigenWijze spontaniteit van onze menselijke natuur redding kan brengen. Ook een aantal collega's van Armstrong heeft tijdens de missies van het toenmalige ruimteprogramma door zelfstandig en EigenWijs optreden kunnen voorkomen dat er “uitermate serieuze vormen van fecaliën de spreekwoordelijke ventilator hebben geraakt”.

“Vormen” welke Mogelijk niet alleen de betreffende missie en de betrokken astronauten, maar Mogelijk zelfs het hele ruimteprogramma vroegtijdig hadden kunnen beëindigen. Ondanks alle voorbereiding en procedures blijft het ook in de ruimtevaart nu eenmaal belangrijk om zo nu en dan een hands-on mentaliteit te hanteren...

En om nog even “in een baan” om het onderwerp “Groot” te blijven cirkelen: dat geldt ook ten aanzien van de initiële doelstelling. Voor iedere vorm van evolutie geldt dat je tot op zekere hoogte iets in de toekomst projecteert, en dat vervolgens vanuit het heden probeert te realiseren. Tegelijkertijd geldt hierbij wel vaak dat een relatief groot deel hiervan vanuit Meer ontstaat. De stip op de horizon is vaak in beginsel nog redelijk vaag, en krijgt gaandeweg vanzelf steeds meer vorm.

In het geval van het programma om op de maan te landen was er echter vanaf het begin sprake van een extreem concrete stip aan die horizon, in de vorm van de door Kennedy uitgesproken doelstelling om voor het einde van het decennium iemand voet te laten zetten op de maan en veilig terug te keren. Van meet af aan waren er dus zeer duidelijk concreet vormgegeven richtpunten die nagenoeg allesbepalend waren voor het licht waarin de hele onderneming gezien moest worden.

Je zou met gebruikmaking van de manier waarop we ons universum inmiddels enigszins geordend hebben kunnen zeggen dat het ruimtevaartprogramma concreet vorm kreeg door ~ vanuit het algemene grote verlangen naar Meer in die tijd ~ een zeer groot Mogelijk in de toekomst te projecteren dat concreet gerealiseerd kon worden.

Niet alleen werd er van begin af aan een enorm Specifieke richtlijn voor succes geformuleerd, ook als we kijken vanuit het perspectief van Samenvatten en Ontdekken geldt het gegeven van “een goed begin is het halve werk”.

Gezien alleen al het in financieel opzicht nogal kostbare karakter van de ruimte bezoeken, tezamen met de enorme hoeveelheden werk die nodig zijn om een mens aan nogal extreme omstandigheden bloot te stellen is ruimtevaart nu eenmaal niet simpelweg een kwestie van “trial and error”. Ten aanzien van bijna alles geldt dat je niet zomaar even iets volledig “in de praktijk” kunt testen, waardoor je bij een dergelijke hobby genoodzaakt wordt tot voorbereidingen die op zijn zachtst gezegd “van een onmetelijke omvang zijn”.

Niet alleen in termen van complexiteit en absolute omvang, maar ook vanuit het oogpunt van herhaling is de mate van “repeteren voordat je echt voor het eerst het podium op mag”

relatief enorm. En dat geldt niet in de laatste plaats voor de mensen die het uiteindelijk “daadwerkelijk moeten gaan doen”.

Je zult jezelf maar ook de mensen om je heen zoals je gezin, jarenlang relatief ondergeschikt moeten maken aan het grote doel om in staat te zijn om ook uiteindelijk daadwerkelijk “op weg te gaan” naar dit doel. Dit onder omstandigheden waarbij je zelf, net als alle andere betrokkenen, geen absolute garantie hebt dat het allemaal überhaupt ooit realiteit gaat worden. Gelukkig dus maar dat je op dagelijkse basis voldoende grote uitdagingen te verwerken krijgt om daar niet al te lang over na te denken.

Hoe dan ook, een van de dingen die binnen het geheel van de ruimtevaart absoluut kenmerkend zijn en waar we op allerlei mogelijke manier gebruik van zullen maken is het feit dat je bij de beslissingen die je als mens moet nemen in grote mate geconfronteerd wordt met enorme krachten die “ver over het moment zelf heen reiken”, en die mede in het licht van de Mogelijke beloning “niet in een oogwenk te relativeren zijn”.

Voor diegenen die hier zich een persoonlijk getint beeld van Willen vormen kan ik onder andere het boek “Droomvlucht” van Sander Koenen aanraden over de avonturen van André Kuipers.

Hierin wordt heel beeldend duidelijk dat alledaagse beslissingen voor een astronaut soms in een heel ander licht komen te staan door de aard van je bezigheden. In dat opzicht is ruimtevaart iets dat op alle fronten grote “investeringen” vraagt, niet alleen vanuit het collectief dat het benodigde geld bij elkaar moet brengen, maar ook op een persoonlijk niveau. Jarenlang zul je nagenoeg al je tijd en energie op 1 doel moeten richten vanuit de verwachting dat dit wellicht “Mogelijk” ooit daadwerkelijk gaat meemaken.

Verderop in dit boek zullen we zien dat er vanuit dit oogpunt nog wel wat vergelijkingen te trekken zijn met mensen die al hun tijd een aandacht richten op “het idee van iemand” in de vorm van een digitale identiteit, om uiteindelijk te eindigen in een aflevering van “MTV’s Catfish”. Het gegeven dat je “zoveel” in iets geïnvesteerd hebt maakt nu eenmaal dat je een dergelijke investering niet zomaar los kunt laten en “je verlies kunt nemen”.

Tot slot geldt met betrekking to het aspect “groot” dat dit, zeker in het nu besproken tijdperk van de “space race”, absoluut ook betrekking had op de beleving van het geheel. Niet alleen gold voor het merendeel van de missies namelijk dat de betrokken astronauten een heleboel dingen voor het eerst “in het echt” moesten doen, maar dan ook nog terwijl iedereen je “volgt”. Niet in de laatste plaats de vele belastingbetalers die de onderneming sponsoren en die uiteraard iets terug verwachten voor het bestede geld.

Al is het maar “het gevoel” dat je onderdeel bent van iets groters, en dat er kennelijk Mogelijk in het leven nog een hele hoop “te beleven” valt. Hoe onnoemelijk groot het betreffende geheel ook geweest mag zijn, binnen het domein van de race naar de ruimte hebben persoonlijke menselijke gevoelens absoluut een eveneens enorme stempel op dat geheel gedrukt.

Helaas heb ik tot nu toe nog geen daadwerkelijk persoonlijke ervaring met het fenomeen ruimtevaart gehad, aangezien “jezelf Willen worden” in mijn geval tot nu toe te weinig “ruimte” over laat om ook nog “astronaut” te Willen worden, maar wie weet...

Maar als je als mens de behoefte hebt om geconfronteerd te worden met “grote hoogtes” dan kun je het ook dichterbij huis zoeken. Tijd voor een verschijnsel dat bij mij persoonlijk wel tot ervaringen “in het echte leven” heeft geleid...

The sky is the limit...

Over de vraag “Wat drijft een mens ertoe om zich vanuit een vliegtuig naar beneden te laten vallen” hoeven we het als het goed is niet lang te hebben. De bij eenieder aanwezige en bij ondergetekende volstrekt dominante drang om Meer te Willen ervaren leidt er nu eenmaal toe dat ik dit idee als “te onweerstaanbaar” ervaar, en het dus op een gegeven moment “in de praktijk wilde ervaren”.

Net zoals bij de ruimtevaart krijg je bij skydiven te maken met aanzienlijke krachten. In dit geval echter vooral 2, namelijk de zwaartekracht en de hiermee veroorzaakte luchtweerstand. Het gegeven dat de zaken ten opzichte van het bezoeken van de ruimte “relatief simpel” blijven verandert de zaken in een aantal opzichten. Zo geldt in tegenstelling tot ruimtevaart, dat skydiven niet iets is dat op persoonlijke basis een onnoemelijke voorbereiding vereist voordat je het voor het eerst daadwerkelijk in de praktijk kunt doen.

Het consumeren van de benodigde theorie die je als basis nodig hebt kost je een dag, en daarna mag je als je een zogeheten AFF opleiding volgt meteen daadwerkelijk aan de slag, zij het dan nog met 2 instructeurs die je een tot aan het openen van je parachute zullen vergezellen. Voeg daar nog 6 trainingssprongen Meer aan toe en je mag het daarna zelfstandig doen.

Een deel hiervan is terug te voeren op het concept van Ontdekken en Samenvatten dat aan de basis van iedere evolutie ligt.

Ook al is het best een gebeurtenis “voor een mens” om voor de eerste keer “vrijwillig ter aarde te storten”, voor “de mensheid” is dit zeer zeker niet het geval. Het feit dat er al zeer geruime tijd door mensen aan skydiven wordt gedaan heeft de nodige invulling gegeven aan de binnen iedere vorm van ontwikkeling zo belangrijke factor van herhaling. Deze vele herhalingen hebben er namelijk voor gezorgd dat wij als mensen het springen met een parachute op je rug “aardig in de vingers hebben gekregen”.

En van hieruit ben je in het kader van een ontwikkeling in staat om gestalte te geven aan de factor die “collectieve repetitie” of “reproduceerbaarheid” mogelijk maakt: een zekere “standaardisatie” met betrekking tot hoe je iets “doet” en “beschrijft”.

Dit zorgt er niet alleen voor dat je inmiddels met relatief weinig moeite je het skydiven eigen kunt maken, maar ook dat de benodigde hoeveelheid “controle” in de vorm van bijvoorbeeld vereisten en regels omtrent het springen en het te gebruiken materiaal serieus door zijn

ontwikkeld. Zozeer dat je van de meeste belangrijke dingen die je veiligheid moeten waarborgen “nagenoeg zonder na te denken uit kunt gaan”.

In dat opzicht geldt voor skydiven in beginsel dat je het meeste vooral “zelf in de hand hebt”, ook al omdat je in een “dropzone” over het algemeen niet te maken krijgt met hetgeen je wel vaak tegenkomt als je bijvoorbeeld op een racefiets rijdt: “toevallig tegemoetkomend verkeer”. Ook wordt je niet zoals bij een gemiddelde ruimtemissie “aangestuurd vanaf de grond”, en zul je er dus vooral Zelf iets van moeten Maken.

Met dat laatste wil ik overigens niet suggereren dat er bij skydiven geen Samen is of je het niet Samen kunt Doen. In het kader van dit boek echter zal ik vooral vaak de nadruk leggen op het individuele perspectief. Als je in dat opzicht het geheel terug wilt brengen tot een zekere essentie, dan kun je skydiven zien als een ietwat extreme variant van yoga. Immers: net als bij yoga is de essentie om gewoon te “zijn” en te “doen” ongeacht de omstandigheden, en “kalmte te oefenen” ongeacht het gegeven dat je jezelf in een meestal ietwat oncomfortabele positie manoeuvreert.

Je zou het jezelf ook kunnen voorstellen als een situatie waarbij je met een nogal omvangrijk “gegeven feit” wordt geconfronteerd in de vorm van de snelheid en luchtweerstand waaraan je jezelf blootstelt, en waarmee je nu eenmaal rekening zult moeten houden in je handelen. En uiteraard is er ook het gegeven dat je binnen een bepaalde hoeveelheid tijd tot op zekere hoogte wordt “gedwongen” om te handelen door te “openen” als je “heelhuids beneden wilt komen”.

Vanuit die voorstelling kunnen we dit individuele gezichtspunt weer desgewenst in een collectief plaatsen. Als we een stapje terug doen naar de vorige liefhebberij dan is de situatie die ik heb beschreven met betrekking tot de Gemini 8 missie namelijk qua dynamica vergelijkbaar.

Ook hier gold voor de betrokken astronauten dat ze plotsklaps ~ zij het duidelijk niet op vrijwillige basis ~ geconfronteerd werden met een grote bepalende kracht en een substantiële “Mogelijkheid die je wilt vermijden” waardoor op basis van “gegeven factoren” binnen een afzienbare tijd “tot handelen overgaan” onvermijdelijk werd om in leven te blijven.

Persoonlijk, waarschijnlijk mede ingegeven door een van nature niet al te hoge adrenalinespiegel, ervaar ik het als bijzonder prettig om af en toe “te Moeten”. En daarmee bedoel ik dat ik me in een situatie bevindt waarin het er in zekere zin wel “echt om gaat”. En op het moment dat je met een paar honderd kilometer per uur naar beneden valt is dit een gegeven dat in de dynamiek van het geheel sowieso duidelijk ervaarbaar aanwezig is.

En “iets voelen” is bij mij sowieso nogal een noodzakelijk ingrediënt dat als het om skydiven gaat in ruime mate aanwezig is. En zoals gezegd in de vorm van een zekere tegenstelling. Aan de ene kant beleef je iets spectaculairs, maar tegelijkertijd draait het er tijdens die ervaring om dat je “gewoon bent”, al was het maar om jezelf stabiel te houden in de lucht. En daarmee wordt meteen een ander punt aangestipt dat voor mij het geheel van een bijzonder prettig karakter voorziet.

Namelijk het feit dat je nagenoeg alles vooral “op je gevoel moet doen”. Iets waar ik van nature sowieso nogal toe geneigd ben. Ongeacht hetgeen waar ik in het leven mee bezig ben, heb ik nu eenmaal de neiging om dingen van meet af aan zoveel mogelijk gevoelsmatig en intuïtief te benaderen. Voor mij persoonlijk levert dit de meeste vrijheid op om mijn handelen zo veel mogelijk zelf op mijn eigen manier vorm te geven, en hierdoor biedt het mij ook de beste gelegenheid om iets “zelf te ontdekken”.

En in tegenstelling tot het bezoeken van de ruimte is hier ook relatief makkelijk invulling aan te geven. Toegegeven, het is niet de meest goedkope hobby en je bent enigszins afhankelijk van de weersomstandigheden. Maar in vergelijking met ruimtevaart is de mate waarin je in staat bent om je activiteit relatief kort achter elkaar te herhalen vele malen groter. Meer dan genoeg “ruimte” dus om er in de praktijk gevoel voor te ontwikkelen en enig bewustzijn te creëren middels een “directe ervaring”.

Dit laatste komt ook voort uit het feit dat dingen op je gevoel doen nu eenmaal een minimaal beslag legt op je beschikbare bewustzijn, waardoor je als mens des te meer capaciteit overhoudt om er iets van te maken en het tegelijk intens te beleven. En in dat opzicht ervaar ik het als bijzonder prettig om bezig te zijn met een activiteit die voor een groot deel te typeren is met “jezelf gewoon ergens aan overgeven” om vervolgens uit te moeten gaan van je gevoel en je eigen menselijke natuur.

Overigens duurt dat “overgeven” niet heel lang, de gemiddelde vrije val duurt ongeveer een minuut ~ vanaf een hoogte van zo’n 4 kilometer, zij het dat deze afstand in de regel wordt uitgedrukt in voet, in casu dus zo’n 12.000. Daarna hang je onder een parachute en zijn de omstandigheden al aanzienlijk minder “dwingend”, en een aantal minuten daarna sta je weer op de grond en ben je vrij om te doen wat je wilt.

Als je het in dat opzicht nog hogerop zoekt en de dampkring verlaat is de periode dat je “ernstig aan je omstandigheden gebonden bent” afhankelijk van je missie, aanzienlijk langer.

In de ruimte kun je nagenoeg niets zomaar, of het nu om eten gaat of om slapen, waarbij het laatste gezien je gewichtloze staat vereist dat je “stevig in je bedje ligt”. Laat staan dat je zomaar even “de frisse lucht op kunt zoeken”...

Als we het toch over het door mij zo geliefde concept “tegenstelling” hebben: dit is überhaupt ruimschoots aanwezig in het fenomeen “luchtduiken”. Niet alleen de overgang tussen de relatieve wervelwind van het naar beneden vallen ten opzichte van de nagenoeg volkomen kalmte als je je valscherp hebt geopend.

Ook het feit dat je in zekere zin iets doet dat strikt genomen geen doel heeft behalve het bevredigen van je eigen plezier en je verlangen om enige magie te ervaren, maar hiervoor duidelijk wel een aantal dingen Moet doen.

“Listen to the music”

Aldus The Doobie Brothers.

En aangezien we ook met beide voeten op de grond Willen kunnen “zweven” gaat ook het onderwerp muziek een terugkerend gespreksonderwerp zijn. Niet alleen vormt de muziek in mijn bestaan zoals bij velen in zekere zin “de soundtrack van mijn leven”, het is ook een fenomeen waarin ik mezelf op allerlei manieren uitzonderlijk goed in “kwijt kan”.

Dat begon rond mijn 12^e levensjaar, toen ik begin met gitaar spelen. Nu hadden wij gelukkig al een gitaar in huis, alsmede een schriftje met daarin wat akkoorden en liedjes, die aan mijn vader toebehoorden. Met dat als startpunt ben ik aan de slag gegaan en heb ik vervolgens naar hartenlust kunnen ontdekken en samenvatten. Let wel: we spreken nu over het begin van de jaren 90, dus het internet was nog nauwelijks in gebruik en iets als YouTube bestond nog helemaal niet.

Het enige dat zo voorhanden was als kennisbron waren wellicht 1 of 2 boeken uit een bibliotheek en her en der wat “tabs” die je vooral via anderen wist te bemachtigen. Voor de relatief onwetende onder u: een “tab” of “tabulatuur” kun je jezelf voorstellen als een vertaling van notenschrift naar een Meer praktisch schematische voorstelling omtrent “waar je je vingers moet neerzetten”.

De huidige Mogelijkheden tot “directe bevrediging” van je behoefte aan informatie over gitaar spelen waren dus nog geenszins voorhanden.

“Gelukkig maar” ben ik geneigd te zeggen, want iemand met het karakter van een “uitvinder” zoals ik neigt nu eenmaal naar serieuze autodidactische neigingen. En er is wat mij betreft niets dat het “op je eigen manier ontdekken” van iets, en het vormen van Eigen Wijsheid, zo in de weg kan staan als “teveel informatie”.

Ook andere “bronnen” die je er teveel toe doen neigen om het idee dat iets “op een bepaalde manier moet” zijn wat mij betreft vooral dingen die het geheel alleen maar kunnen bederven. Nu heb ik persoonlijk zelden last van het idee dat ik iets niet Zelf zou kunnen of Zelf zou kunnen leren, en derhalve is het ook nooit in me opgekomen om les te nemen.

Kortom: de enige die het zou kunnen bederven was ik Zelf...

Nu heeft die beperkte hoeveelheid publiekelijk beschikbare kennis in die tijd niet alleen een gezonde bijdrage geleverd aan mijn algemene muzikale nieuwsgierigheid, maar ook een grote bijdrage geleverd aan mijn algemene muzikale vaardigheden. Het feit wil namelijk dat zoals in de meeste “disciplines” in het leven, het ontwikkelen van enig gevoel voor de materie waar je mee bezig bent je totale vaardigheid serieus vergroot.

Op dezelfde manier waarop een gemiddelde kok er ontstellend veel baat bij heeft om “een goede smaak” te ontwikkelen, geldt voor een muzikant dat het ontwikkelen van “een muzikaal gehoor” een van de belangrijkste dingen is die je in staat stelt om “serieus creatief te zijn” en “in algemene zin een duidelijk idee te hebben waar je mee bezig bent”.

Gelukkig dus maar dat ik in de regel genoodzaakt was om “op mijn gehoor” te ontcijferen hoe ik iets zou kunnen spelen. Een kwestie van volhardend zijn en je oor te luister leggen, om vervolgens te proberen “de code te kraken” die het DNA vormde van je favoriete nummers.

Die nummers betroffen in het begin vooral de muziek uit die tijd. Over de jaren 90 zal ik om allerhande redenen in de loop van dit boek nog wel het een en ander delen, maar vooralsnog kun je in ieder geval van me aannemen dat het in veel opzichten waaronder muzikaal, een tijdperk is geweest waarin zich heel veel heeft ontwikkeld. En daaronder valt onder andere de nodige relatief stevige muziek zoals “hardrock” en “metal”, tezamen met een relatieve populariteit van gitaarstijlen die in technisch en ander opzicht de grenzen van de beschikbare 6 of inmiddels 7 snaren aardig hebben opgerekt.

Genoeg te doen dus... Naast het gegeven dat ik een muziekliefhebber ben en “zelf muziek maken” dus sowieso al een grote aantrekkingskracht op me heeft gehad is er ongetwijfeld nog een andere factor die van invloed geweest. En dat is dat muziek me in staat heeft gesteld om mezelf en mijn gevoel uit te drukken.

Zeker voor iemand die van nature nogal neigt naar de kant van Meer en die ondertussen ook nog eens de relatieve beperkingen van “normale woorden” als uitdaging ervaart, is het een absoluut geschenk om jezelf te voorzien van een manier waarop je jezelf “gewoon kunt uitdrukken”. En dan ook nog jezelf uitdrukken op een manier waarbij je duidelijk iets kunt voelen in termen van opwinding en voldoening, 2 zaken die voor de gemiddelde tiener sowieso “hoog op de prioriteitenlijst staan”.

Gaandeweg kreeg mijn gitaarspel vorm en heb ik mijn nieuwsgierigheid ook uitgebreid naar “de lagere regionen” inde vorm van het spelen van “basgitaar”. Iets dat overigens ondanks het woord “gitaar” meestal in muzikaal opzicht een duidelijk “andere tak van sport is”, hetwelk voor een beetje xenofiel uiteraard alleen maar de aantrekkingskracht vergroot.

In deze tijd ~ ik zit nog op de middelbare school ~ worden mijn ontluikende talenten ook door anderen opgemerkt en zo komen er voor mij ook Mogelijkheden op mijn pad om mezelf “ten gehore te brengen”, onder andere samen met mijn vader als (leerling) lid van “de Docentenband” en het in frontaal opzicht vrouwelijk vertegenwoordigde “Burning Ice”.

Na de middelbare school ben ik vrolijk verder gegaan met mijn muzikale ontwikkeling en ben ik, mede geholpen door de technische ontwikkelingen in die tijd, begonnen met het componeren en opnemen van muziek op de computer.

Niet alleen heb ik hier ontzettend veel plezier aan beleefd, maar ook heeft het serieuze gevolgen gehad voor de ontwikkeling van mijn creatieve vaardigheden in het algemeen, zonder welke ik nooit dit boek had kunnen schrijven. Vooral het gegeven dat je bij het componeren van muziek, voor zover van toepassing, alleen op basis van je eigen persoonlijke wensen en specificaties werkt heeft een enorme bijdrage geleverd aan het vermogen om mezelf Specifiek en persoonlijk uit te drukken.

Daarnaast hebben zich er ook nog andere ontwikkelingen voorgedaan. Zo heb ik vanuit een uit de hand gelopen dispuutsexperiment gestalte mogen geven aan het concept “ZeeBra-Rock” middels de bijbehorende formatie “Bennie Hek en de Houdoes”, heb ik als bassist deelgenomen aan de rock formatie “Desperados d’Amour”, en ben ik momenteel gitarist in de eclectische getinte rockformatie “9 Minutes to Snooze” (voor optredens beschikbaar).

Naast deze uitingen in de praktijk heb ik onderwijl ook het onderliggende kader verder uitgebreid door te gaan drummen en te gaan zingen. Dit laatste is overigens het enige waarin ik op muziekgebied ooit les heb genomen, en absoluut zonder spijt. Gaandeweg ontstond er ook een situatie van “het bloed kruipt waar het niet gaan kan” en heb ik een paar jaar lang mijn kennis en kunde met anderen gedeeld als muziekdocent.

Bij al deze “uitbreidingen” van mijn muzikale vermogens heb mogen ervaren hoe, ik zoals in iedere vorm van evolutie, hetgeen je doet zich kan baseren op alles wat er reeds aanwezig is.

Zo leer je als je gitaar gaat spelen hoe muziek in het algemeen werkt, wat een drummer ongeveer kan toevoegen aan een band en hoe je “de maat moet houden”. Ook zul je op een gegeven moment eraan gewend zijn om je eigen spiergeheugen specifiek te trainen, en ben je waarschijnlijk in staat om je beiden armen en je handen inclusief hun vingers, enigszins onafhankelijk van elkaar, maar in onderling verband, iets muzikaals te laten doen. Derhalve is de stap om vervolgens Zelf iets te gaan doen met een paar stokken in je handen aanzienlijk minder groot dan voor iemand die in dat opzicht nog weinig basis heeft.

Daarbij geldt overigens dat er sprake is van een duidelijke algemene kruisbestuiving. Het feit dat ik al lang gitaar speel en derhalve de motoriek van mijn handen vingers nogal ontwikkeld heb, is iets dat bijvoorbeeld in de keuken ook een duidelijke bijdrage heeft geleverd aan mijn “Knive skills”. En ik laat het aan de fantasie van de al dan niet vrouwelijke lezers over wat gitaarspelen, en hierdoor leren “magie uit je vingers te toveren” nog Meer aan het leven toe kan voegen...

Ook het gegeven dat ik vanuit mijn DNA iets met “leren heb” en het gegeven dat ik mezelf een hoop geleerd heb is iets dat door middel van muziek ook weer zijn Meerwaarde heeft kunnen “geven en krijgen”. Niet alleen heb ik mijn vermogens op het gebied van muziek en leren met elkaar kunnen combineren tot iets nieuws, door deze 2 zaken Samen te laten gaan heeft de hieruit volgende “wederzijdse beïnvloeding” beide vermogens op zichzelf ook weer “naar een hoger niveau getild”.

In het kader van de activiteit “geef door wat je hebt” heb ik iets ervaren dat tijdens het schrijven van dit boek ook menigmaal het geval is geweest.

Zoals gezegd neig ik er van nature naar om zo snel Mogelijk zo veel Mogelijk op mijn gevoel te doen. Iets dat je voor jezelf “zonder na te denken” in de praktijk kunt brengen en gebruiken. Echter, zodra je iets met anderen wilt Delen wordt het een hele andere kwestie.

Op dat moment is het namelijk noodzakelijk dat je hetgeen gevoelsmatig voor jezelf aanwezig en bruikbaar is, “in een vorm te gieten” die je Mogelijk ook nog van woorden of toch in ieder geval duidelijk overdraagbare instructies voorziet.

Menig maal heb ik tijdens lessen meegemaakt dat ik iets dat ik “gewoon doe” ~ naar aanleiding van de vraag van een leerling “hoe ik dit doe” ~ heb moeten “re-engineeren” door mezelf te observeren in de praktijk, om in retrospect alsnog “uit te vogelen” wat ik eigenlijk aan het doen was. Ook als het om dit boek gaat zijn er een hoop zaken die ik gevoelsmatig “nu eenmaal kan of weet” en die ik, om ze te kunnen beschrijven, eerst mentaal heb moeten

“uitpakken” in een bijbehorend model zodat ik ze uiteindelijk op een gestructureerde manier “in woorden kon vatten”.

Van de 3 “persoonlijke interesses” die ik in ieder geval als bijgerecht serveer is muziek in al haar verschijningsvormen absoluut de meest gevarieerde. Ten aanzien van muziek geldt nu eenmaal dat je “ervan kunt maken wat je wil” en dat je het “zo gek kunt maken als je zelf wilt”. Je hebt in beginsel een volledige vrijheid ten aanzien van Wat en Hoe je het doet.

Desalniettemin gelden er ook in de muziek wel wat “regels” waar je rekening mee moet houden.

We hebben het al een aantal maal gehad over het gegeven dat veel energie in een beperkte ruimte en tijd in de regel relatief veel “dragende structuur vereist”. Dit betekent op zijn minst dat op basis van de hoeveelheid muzikanten en de complexiteit van de betreffende muziek er al snel enige eisen aan de kwaliteiten van de muzikanten gesteld worden.

En op het moment dat je op een “serieus grote schaal” gaat opereren waarbij je met een compleet symfonieorkest een geslaagde versie van het Zwanenmeer ten gehore wilt brengen, geldt al gauw dat enige vorm van “autoriteit” in de vorm van een duidelijke partituur en een dirigent nodig zijn om het geheel “voldoende onder controle te houden”.

En net zoals bij het skydiven kun je als muzikant in situaties verzeild raken waarbij je plotsklaps met een “niet te negeren kracht” wordt geconfronteerd. Zo wil het feit dat binnen de meeste muziek het “ritme en tempo” nogal bepalend zijn. Binnen het concept “band” wordt deze functie in de regel voor een groot deel uitbesteed aan degene die de taak van “drummer” op zich genomen heeft.

En op het moment dat je tijdens een live optreden geconfronteerd wordt met de spontane hyperactieve neigingen van je drummer die “het tempo ineens drastisch opvoert” kun je net als tijdens de gemiddelde vrije val jezelf maar beter “in harmonie met de gegeven omstandigheden en verhoudingen brengen” dan je er tegen verzetten. Iets dat zowel in de lucht als op een podium ervoor zorgt dat je in ieder geval nog enige eigen invloed kunt hebben, in plaats van het ervaren van een totaal gebrek aan controle waardoor je permanent “achter de spreekwoordelijke feiten aan blijft rennen”.

Maar we hadden het over variatie en “iets Maken”.

Daarbij geldt voor muziek dat je, als je wilt, zonder al te veel training en voorbereiding al iets ten gehore kunt brengen, desnoods helemaal Zelf. In dat opzicht is de initiële drempel om iets daadwerkelijk “echt te gaan doen” aanzienlijk lager dan bij skydiven of het afleggen van een bezoek aan de ruimte. Daarbij verschilt het vereiste “entry level” enigszins per instrument, maar in beginsel kun je vrij snel “iets” op muzikaal gebied.

Daarentegen is “echt iets kunnen”, laat staan “jezelf echt vaardig en naar persoonlijke smaak uit kunnen drukken” weer een heel ander verhaal. Er is in dat opzicht een heel groot verschil in wat vereist is om in staat te zijn om “een beetje gitaar te kunnen spelen”, waarbij je

enigszins rammelend een paar akkoorden bij een kampvuur ten gehore kunt brengen, en hetgeen je moet doen om met enig vertrouwen een optreden aan te kondigen waarbij je de verzamelde werken van Frank Zappa ten gehore zult brengen. Er is nu eenmaal een verschil tussen kunnen en Kunnen.

En ook weer niet. Voor muziek geldt namelijk dat van alle 3 de bijgerechten deze het meest geënt is op het verlangen om jezelf uit te drukken, waardoor er in beginsel niets Moet. Je zou ten aanzien van “wat je met een gitaar kunt doen” een enorm technische invalshoek kunnen kiezen. Echter: er zijn ook muzikanten die “in al hun technische beperkingen” of juist “dankzij die beperkingen” een “eigen sound” hebben ontwikkeld waar menigeen plezier aan ontleent.

Alles kan, niet Moet.

Een vrijheid die je tot op zekere “hoogte” ook kunt ervaren als je uit een vliegtuig springt.

Maar indien je die activiteit wilt herhalen is het verstandig om tot op zekere hoogte toch uit te gaan van het gegeven dat je bepaalde dingen zoals het tijdig “openen” wel degelijk “Moet” om te voorkomen dat je levensverwachting zienderogen tot een minimum wordt gereduceerd. En als je aan het ontdekken bent binnen het totaal van een groot collectief in een “relatief vijandige omgeving” zonder zuurstof, dan zul je in je eigen beleven al vrij snel ook best veel “moeten” om het hele verhaal later nog “na te kunnen vertellen”.

In dat opzicht geldt voor muziek dat er in beginsel geen reëel fysiek risico mee gemoeid gaat, zoals de andere 2 bezigheden. Althans, niet op een directe manier. Desgewenst kan een optreden in een “vijandige omgeving” best leiden tot een situatie waarbij je voor je gevoel moet “rennen voor je leven”. En daarbij geldt ook dat, empirisch gezien, de levensstijl van de gemiddelde rockster niet altijd even “duurzaam” van karakter is.

Het gegeven dat je bij het maken van muziek niet direct “met je leven speelt” vormt echter geen beletsel om wel degelijk reële “doodsangsten” uit te staan.

En dat heeft voor een deel te maken met het aspect van creativiteit oftewel “jezelf uitdrukken”. Voor veel mensen is namelijk “jezelf zijn in het bijzijn van anderen” sowieso iets dat “best wat durf vereist”. Je stelt jezelf namelijk nogal kwetsbaar op, en dat vereist enige moed. Daar komt nog bij dat je te maken kunt krijgen met allerhande “verwachtingen”.

Verwachtingen die je hebt ten aanzien van jezelf en je muzikale talent, maar ook de verwachtingen die je misschien hebt ten aanzien van wat anderen van jou “verwachten”.

In dat opzicht zul je tot op zekere hoogte, ondanks hetgeen ik eerder heb geschreven, je zeker in het begin toch afvragen of je wel “goed genoeg bent”. En zelfs als je na het opdoen van ervaring voor je gevoel “weet waar je mee bezig bent” kan het nog steeds zo zijn dat je verlangens en twijfels, samen met alle andere dingen die je menselijk maken, je vermogen om je eigen angsten te relativeren serieus op de proef zullen stellen.

Niettegenstaande het vermogen om zijn publiek in vervoering te brengen, of het feit dat hij in de ogen van datzelfde publiek een meesterlijke chansonnier was, gold voor Jacques Brel dat hij voor nagenoeg ieder optreden eerst zijn "angst om niet goed genoeg te zijn" in de richting van de wc-pot moest laten stromen voordat hij in staat was om "zijn ding te doen".

Kennelijk gaat het niet alleen om wat je doet, maar hebben je persoonlijke kenmerken ook de nodige "noten op hun zang" die ervoor kunnen zorgen dat je ondanks al je talenten weleens aan jezelf gaat twifelen.

Hetgeen bij Brel overigens geen belemmering was om na het ritueel "leggen van een brokje" alsnog het podium te betreden. Je zou kunnen stellen dat "Hoe je naar iets kijkt", zowel vanuit het oogpunt van Brel die met twijfel naar zichzelf "keek", als vanuit het oogpunt van zijn publiek dat hem in vanuit een immens toegedicht talent in beschouwing nam, kennelijk niet allesbepalend hoeft te zijn ten aanzien van wat en hoe je iets doet.

Oftewel: het is niet noodzakelijk, noch erg vruchtbaar om al te veel waarschijnlijkheid toe te kennen aan 1 factor.

Overigens is hetgeen we hier even zullen samenvatten tot een zekere vorm van "faalangst" evenzeer van toepassing op de andere 2 fenomenen. Alleen al omdat je voor je gevoel "je eigen leven redelijk letterlijk in je handen hebt" zul je als je voor het eerst een parachutesprong maakt waarschijnlijk "eerst even moeten slikken" voordat je jezelf in gang zet.

En zoals al vermeld zul je als astronaut deels dezelfde angsten delen, en niet alleen omdat je jezelf blootstelt aan potentieel levensgevaar. Het feit dat je acties wellicht door "velen ogen gevolgd worden" en je bovendien degene bent die het "daadwerkelijk moet doen" en Mogelijk "de nationale trots hoog moet houden" gaat een mens gemiddeld genomen niet in de koude kleren zitten.

In dat opzicht kan ik me de eerste stappen van Neil Armstrong "met enig autisme" voorstellen alsof je na jarenlange trainingssimulaties indoor, je als voetballer voor het eerst "op een echte grasmat" mag begeven en je na het fluitsignaal meteen maar even voor het eerst "een echte penalty mag nemen" onder het toezien van Meer dan 100 miljoen mensen, waarmee je Mogelijk het zwaarbeladen wereldkampioenschap tussen de USA en de USSR kan beslissen.

Gelukkig dus maar dat Armstrong, in tegenstelling tot Jacques Brel, op dat moment geen aandrang voelde om zich letterlijk "aan zijn angst over te geven" aangezien dit binnen de beperkende realiteit van een ruimtepak Mogelijk aanzienlijk Meer gevolgen kan hebben dan alleen op een haast onmetelijke schaal "publiekelijk op je bek gaan".

Waarschijnlijk zul je bij veel van wat je doet, van het wandelen op een vreemde planeet tot het uitvoeren van experimenten waar ~ wetenschappers op aarde jarenlang alles aan opgeofferd hebben, inclusief Mogelijk zelfs hun huwelijk ~ al dan niet bewust ervaren dat er "een enorme verantwoordelijkheid op je schouders rust". Net zoals je dit kunt ervaren in de

hoedanigheid van een artiest, die de verantwoordelijkheid ervaart om “er een goede show van te maken” voor het publiek.

Maar om nog even terug te komen op het aspect van kwetsbaarheid bij het “maken” van muziek en iets “goed doen”: dit komt voor de meesten pas echt naar voren op het moment dat je ervoor kiest om jezelf “helemaal bloot te geven” op je eigen unieke manier. En al helemaal als die “manier” nogal “afwijkt” van wat gegeven de zeitgeist, de mening der gezaghebbende critici, of de definitie van “naar goed muzikaal gebruik”, op dat moment gedictieerd wordt.

Zodra je Jezelf, en alles wat je nog Meer bent en voelt Wil vertalen naar iets Mogelijks, zul je in staat moeten zijn om jezelf “te accepteren zoals je op dat moment bent” om het te durven delen met de rest van de wereld.

En dat niet alleen, de manier waarop je dit doet zal voor je gevoel “goed genoeg” moeten zijn. Wellicht niet zozeer goed genoeg in de opinie van andere mensen, maar goed genoeg om hetgeen je werkelijk wilt delen ook “recht te doen” opdat het hierdoor ook echt “over komt”. Immers, een intentie en het bijbehorende gebaar hoeven niet noodzakelijkerwijs op dezelfde wijze ontvangen te worden...

Hoe uitdagend ook, zeker op het Meer persoonlijke en emotionele vlak, al die Mogelijkheden om er Meer van te maken zijn voor mij ongetwijfeld nu juist wat muziek voor mij zo aantrekkelijk maakt. Het feit dat je op zoveel verschillende manieren “iets” kunt maken. Dat betekent voor mij persoonlijk ook dat ik een muzieksmaak heb die evenzeer “extreem eclecticisch van aard is” en ik tegelijkertijd een zeer duidelijk onderscheid kan maken tussen muziek waar ik Specifiek wel en niet graag naar luister.

Dat laatste is voor mij simpelweg gebaseerd op wat ik er bij “voel”. Maar tegelijkertijd kan ik in de regel vrij makkelijk duiden “wat” dat gevoel teweeg brengt ~ hetgeen meestal weer terug te voeren is op mijn persoonlijke karakter ~ zoals mijn voorliefde voor “ruime tegenstellingen” en het aanwezig zijn van een bepaalde “essentie”. En als we het toch over de “essentie” van muziek hebben, dan wordt die voor mij gevormd door het gegeven dat muziek je op allerlei manieren “in beweging” kan brengen.

En daarmee heb je dus ook de ruimte om Zelf op allerlei manieren “in beweging te zijn”.

Gezien mijn ietwat gekleurde en complexe karakter is dit ongetwijfeld een van de grootste redenen dat ik meestal pas echt plezier kan beleven aan iets als ik er “nogal goed in ben”. Niet omdat ik op wat voor manier dan ook onderhevig ben aan het fenomeen “competitiedrang”, maar omdat ik me graag nogal “Specifiek” en “Specifiek op de manier zoals ik dat gegeven het moment verlang”, Wil kunnen uitdrukken.

En als je dan ook nog de behoefte voelt om er iets bij te voelen, en met betrekking tot die eerder genoemde “beweging” er in de regel ertoe neigt om “de beuk erin te willen gooien”, dan is het wel handig als je kunt opereren zonder daar al te veel bij “na te denken”. Immers: al het bewustzijn dat een mens nodig heeft om überhaupt “te doen wat ‘ie doet” gaat ten

koste van het vermogen om het geheel tevens “te beleven”. En daarbij geldt voor mij persoonlijk dat ik daar graag aan toe voeg “met een duidelijke fysieke component”.

Want ondanks alle innerlijke beschouwingen die ik desgewenst op mijn liefhebberijen los kan laten ben ik zoals vermeld ook duidelijk iemand die “het stoffelijke” in al zijn verschijningsvormen uitermate kan waarderen. En in dat opzicht hebben de liefhebberijen die ik beschreven heb Meer dan genoeg te bieden, zij het dat ik dat met betrekking tot de ruimtevaart dit nog niet “aan den lijve heb mogen ondervinden”. Maar wie weet...

En daarmee heb ik volgens mij inmiddels best een aardig beeld gegeven van een aantal dingen die mij nog wel eens “ bezig willen houden”, en heb ik tegelijkertijd hun bestaan binnen de inhoudelijke context van dit boek voor nu wel “voldoende bestaansrecht gegeven”. Uiteraard ga ik jullie in de loop van dit boek nog genoeg vertellen over deze fenomenen aan de hand waarvan een mens zichzelf en de wereld beter kan leren kennen en tegelijkertijd de nodige magie kan ervaren of desgewenst zelf kan creëren.

Tijd voor nog wat Meer dus. Want ondanks alle noeste arbeid van mij als chef, respecteer ik de behoefte die mensen nog wel eens voelen om naar eigen behoefte toch nog wat extra's toe te voegen.

~ De condimenten ~

Volgens mij kunnen we het er inmiddels wel over eens zijn dat er aan inhoud in dit boek geen gebrek is, zowel in hoeveelheid als variatie. Dat gezegd hebbende, ons verlangen naar Meer en een persoonlijke touch wil zo nu en dan toch echt nog iets verder reiken. Dus ben ik zo gastvrij om ervoor te zorgen dat het geheel zo nu en dan “met een sausje” overgoten wordt of op zijn minst opgeleukt kan worden met een aantal smaakmakers.

De situatie schetsen

Ook al is het mijn persoonlijke uitdaging om middels dit boek te onderzoeken in hoeverre je met woorden “woorden kunt overstijgen” en zal het leeuwendeel van deze ervaring uit letters bestaan, zo nu en dan zal ik ook proberen een grafische voorstelling van zaken te geven om een “beeld” verder te verduidelijken. En ook dat is een uitdaging, aangezien ik ondanks al mijn creativiteit niet uitblink in het creëren van grafische representaties en dus enige evolutie zal mogen doormaken op dit gebied.

Gelukkig leven we in een tijd waarin technologie een helpende hand kan bieden en met een beetje enthousiasme gok ik dat ik gaandeweg de kunst zal gaan verstaan om beelden te schetsen die wellicht in esthetisch opzicht als “twijfelachtig” getypeerd gaan worden, maar die niettemin wel enige “twijfel” zullen wegnemen als het gaat om het begrip van zaken.

Hoe je met “Meer” altijd weer meer “Meer” kan maken

Iets dat ook een bijdrage gaat leveren aan de verfraaiing van dit verhaal is het resultaat van het feit dat ik “graag met woorden speel”. Deze constructies, al dan niet van twijfelachtige kwaliteit, worden door menigeen in de regel aangeduid als “woordgrappen”. En wat mij betreft is een beetje humor sowieso welkom, zeker als je het gaat hebben over dingen die soms “redelijk complex”, “behoorlijk diepgaand” of “best wel serieus” kunnen zijn.

In dit kader zijn ze wat mij betreft een aangename manier om concepten te overstijgen en te relativeren, en dat is in binnen het kader van dit boek iets dat je kunt beschouwen als wederom “het nuttige met het aangename vermengen”. Als we in het kader van het concept “evolutie” willen ingaan op de vraag “wat kan ik er allemaal mee?“, dan is het niet Meer dan logisch dat we ten aanzien van de woorden die we hieraan besteden proberen de grenzen op zijn minst op te zoeken.

En tot slot ben ik op basis van mijn levensloop ~ en dan met name de behoefte om mijn activiteiten op het gebied van “kansloos en lamlendig studentengedrag” een georganiseerd karakter te geven ~ besmet met de oneindige drang om slechte woordgrappen te fabriceren. Over de overige gevolgen van mijn lidmaatschap van “Gemengd Herendispuut Veni Vidi Bibi” zal ik vast nog wel eens Meer vertellen.

“It’s my life”⁵⁷

En dan is er nog het gegeven dat ik de beleving graag voorzie van enig “beeld en geluid”. Aan de ene kant is dit voor mij een mogelijkheid om de beleving qua dynamiek en gevoelens extra diepte te geven. In zekere zin is ieder goed verhaal gebaat bij een zekere mate van context, en gaan we voor niet minder dan een “totaalervaring”. Daarnaast maak ik vanuit de evolutionaire invalshoek graag gebruik van al het moois dat er in de wereld aanwezig is, en waarvan ik in mijn leven heb kunnen genieten.

Derhalve voldoe ik in zekere zin ook een bepaalde schuld vanuit het feit dat ik nu eenmaal schatplichtig ben ten aanzien van allerhande culturele fenomenen, die mijn leven zowel inhoudelijk hebben verrijkt alsmede een invulling hebben gegeven ten aanzien van mijn behoefte aan vermaak. En tot slot ben ik zoals de meeste mensen voorzien van enige “hang naar nostalgie”. Zeker voor mij persoonlijk geldt dat, als het gaat om mijn leven en de herinneringen eraan, er veel verbonden is aan deze fenomenen, in het bijzonder muziek.

Wat is een leven zonder soundtrack zou ik zeggen...

En dus wordt de lezer van dit boek getraakteerd op een keur aan quotes en andere referenties afkomstig uit films, muziek, boeken en andere cultuurverschijnselen om mijn vertellingen te verrijken. En wellicht doen jullie daarmee ook nog wat Mogelijke inspiratie op als het gaat om het invullen van je eigen kijk- en luisterwensen.

---

⁵⁷ It’s my life (Dr. Alban)

~ Peper en Zout ~

Hoezeer ik ook een voorliefde voel voor het obscure en buitenissige, ik ben evenzeer in staat om de essentiële zaken in het leven op waarde te schatten. En welke culinaire capriolen je ook uithaalt, van moleculair koken tot een stuk vlees een maand lang tot wasdom laten komen in een sous-vide: zonder peper en zout smaakt het al gauw nergens naar.

Dat we dit gegeven meestal niet bewust ervaren heeft te maken met het feit dat we het hier hebben over iets met een dusdanig alledaags karakter, dat we gevoelsmatig vanuit de enorme vanzelfsprekendheid die ermee gepaard gaat het niet bewust opmerken en beleven.

En dat is binnen het bestek van dit boek dan ook precies de kracht van het concept Peper & Zout.

We gaan ons inzake allerhande fenomenen allerlei voorstellingen maken. En zoals we inmiddels beseffen pleegt dit een serieuze aanslag op de capaciteit van ons direct beschikbare bewustzijn dat, gegeven een moment, niet oneindig is. Als we daarbij bedenken dat de activiteit van “je iets voorstellen” zelf ook al gebruik maakt van datzelfde bewustzijn, en de mentale activiteit die we aan wensen te wenden om iets met onze voorstelling te doen uit dezelfde beperkte bron gaat putten, dan kun je maar beter gebruik maken van elementen die de beschikbare processorcapaciteit en geheugen niet meteen overdadig belasten.

Gelukkig maar dus dat er een keur aan verschijnselen is die de meeste mensen zich zonder enige moeite voor kunnen stellen waar we gebruik van kunnen maken in dit opzicht. Zaken die ons op verschillende manieren kunnen helpen om “iets in perspectief te zien” of te beleven op een manier die het rationele overstijgt en het gevoelsmatige aspect van het leven enig recht doet. En bovendien leren we op die manier ook weer verder invulling te geven aan het evolutionaire principe van “gebruiken wat er om ons heen al aanwezig is”, op welke manier dan ook, zolang deze direct in ons voordeel kan zijn.

Zo heb ik inmiddels al een keer gebruik gemaakt van het concept “auto”. Nu is dit een verschijnsel dat zo alledaags is dat de meeste lezers er geen moeite mee zullen hebben om een beeld van dit verschijnsel in hun hoofd op te roepen. Daarbij zal dit beeld deels persoonlijk zijn. Afhankelijk van je interesse in dit onderwerp, de specifieke situatie die er beschreven wordt en je persoonlijke voorkeuren bijvoorbeeld zul je wellicht een specifiek type, merk of zelfs model auto voorstellen.

En het gegeven dat een verschijning die zich binnen het gebied van de persoonlijke realiteit en voorkeur van jou als mens bevinden, leidt er toe dat je jouw voorstelling ervaart als iets dat relatief dicht bij jezelf staat. En het gevoel dat iets specifiek van jou is, zorgt er in de regel voor dat je jezelf relatief comfortabel, opgewekt en in zekere zin ook persoonlijk betrokken en verbonden voelt bij het geheel. Je krijgt de mogelijkheid om je eigen unieke zelf zich te laten uiten en een invloed te laten hebben. En dit zorgt ervoor dat je een persoonsgebonden waardering kunt ontwikkelen voor het geheel, waardoor je het verlangen vergroot om er zelf “iets” van te maken.

Nu is dit effect an sich al iets dat een duidelijk positieve bijdrage levert die ons zou mogen verheugen, maar er zijn nog Meer redenen om iets als “de auto” te hanteren als we een voorstelling willen maken van zaken die in beginsel relatief abstract of complex zijn.

Een andere reden is dat de auto, en meer specifiek de voor de meeste mensen persoonlijk te ervaren activiteit van het besturen van een auto, ons in staat stelt om een voorstelling te maken op basis van wat ik vooralsnog zal aanduiden als “ervaringsdeskundigheid”. Hiermee bedoel ik een begrip van iets dat verder gaat dan een louter hypothetische en rationele voorstelling van het leven, en dat bijvoorbeeld succesvol wordt toegepast binnen een organisatie als de Alcoholics Anonymous.

Het gegeven dat wij als mensen nu eenmaal in beginsel emotionele wezens zijn zorgt er namelijk voor dat een puur rationele benadering nagenoeg altijd maar een deel van het verhaal vertelt. En dat terwijl velen van ons zelf zonder Meer kunnen beamen dat onze gevoelens ons verstand kunnen overstijgen. Niet alleen als we het over emoties als angst, verdriet, vreugde of liefde hebben, maar ook als het gaat om de manier waarop we soms een situatie inschatten of vermoedens krijgen.

En soms kan ons gevoel tijdelijk zelfs “wat en hoe we iets doen” geheel overnemen. Als ik daar een voorbeeld van zou moeten geven dat meteen weer rechtstreeks aan het concept “auto” gekoppeld kan worden dan denk ik aan het gevoel van laat ik zeggen “natuurlijke vanzelfsprekendheid en intuïtie” ~ naar ik veronderstel een mooi voorbeeld van FLOW ~ waaraan Ayrton Senna vaak refereerde als hij het had over de momenten dat hij het besturen van zijn F1 bolide ervoer als iets dat in zekere zin “vanzelf” ging, “alsof je door een soort tunnel rijdt”.

Maar daarnaast is er ~ zoals jullie inmiddels na het lezen van dik Meer dan 200 pagina’s wellicht wel enigszins kunnen bevroeden ~ uiteraard nog Meer.

Daarvoor gaan we weer even gebruik maken van het reeds bestaande in de vorm van de onderstaande uitspraak:

~*{“Het leven is geen proces dat stilgezet kan worden teneinde het te begrijpen, maar een realiteit die men moet ondergaan.”}*~

Nu hebben we de Mogelijk teleurstelling ten aanzien van de hier gesuggereerde beperkingen van ons vermogen om “iets van het leven te maken” al enigszins gemitigeerd op basis van de constatering dat we in ieder geval zo nu en dan “terug kunnen kijken” op het geheel om het een en ander aan “hindsight” te creëren.

Echter, in een boek dat de intentie heeft om over “serieus Meer” te gaan is zulks wat mij persoonlijk betreft in ieder geval nog steeds “bij lange na niet genoeg”.

Indien we echter de tijd nemen om “een weinig te filosoferen” omtrent wat er nog Meer Mogelijk is dan kunnen we tot de realisatie komen dat het Meer in dezen vooral te vinden is op basis van het concept “proces”.

Immers, als het leven beschouwd kan worden als een proces, dan zouden we desgewenst in staat moeten zijn om dit te kunnen volgen, als we onszelf in staat kunnen stellen om de benodigde “beweging” aan onze beleving toe te voegen.

Beweging die ons bij voorbeeld in staat kan stellen om te kunnen zien “of er überhaupt beweging is” en zo ja, “in welke richting(en)”.

Om dit met een simpele vergelijking te illustreren en meteen de auto weer even in de praktijk te brengen: stel je een foto voor van 2 auto's voor die met de motorkap naar elkaar toe gericht en een meter tussenruimte zich op een stuk weg bevinden.

Op het moment dat je geen aanvullende informatie hebt bij dit statische beeld kun je er weinig betekenis aan geven. Mocht je geen buitenaards wezen zijn dat niet bekend is met onze vierwieler, dan ben je op basis van levenservaring en voorstellingsvermogen waarschijnlijk nog wel in staat om een aantal Mogelijkheden te identificeren met betrekking tot de aard van de situatie.

Je kunt je bijvoorbeeld voorstellen dat je kijkt naar een moment vlak voor een aanrijding. Ook zou het kunnen dat je eenvoudigweg naar 2 tegenover elkaar geparkeerde auto's kijkt. En met wat meer fantasie zou je Mogelijk ook kunnen vermoeden dat hetgeen je visueel waarneemt lijkt op “de opname van een achtervolgingsscène uit een actiefilm waarbij de ene auto vooruit rijdt en de andere achteruit”.

Het gegeven dat het leven “nu eenmaal beweegt” is alom aanwezig, en net zozeer van toepassing op de mentale processen die je kunt verbinden aan het concept “ADHD” als de rationele, emotionele maar ook monetaire wisselwerking die gepaard gaat met het verschijnsel “economie” of de uitwisseling van energieën en het voor menigeen relatief complexe “proces” genaamd “sex”.

Met het voorbeeld dat ik daarnet heb aangehaald van de foto van 2 auto's valt voor eenieder van ons eigenlijk al wel aan te voelen dat het reduceren van allerhande dynamische fenomenen zoals hiervoor genoemd tot een statische beschrijving, waarschijnlijk een belangrijke oorzaak is van ons vaak beperkte begrip van zaken.

Niet dat het beschouwen van iets als een onbeweeglijk geheel geen functie heeft, in tegendeel. Maar als we dit doen blijven we wel hangen in het relatieve domein van Mogelijk, terwijl we Meer nagenoeg geheel buitensluiten. Als we verder mentaal willen doordringen tot de complexiteit en dynamiek van het leven, en rekening willen houden met de wijsheid “alles is energie” doen we er dus goed aan om onze voorstelling te verrijken met een dosis beweging en energie.

Nu kunnen we in theorie een poging wagen door dit gegeven weer hypothetisch en relatief rationeel te benaderen, middels een poging om een aantal formules op te stellen aan de hand waarvan we enige mate van motie kunnen calculeren. Ik zou persoonlijk in veel gevallen niet zonder meer weten “Hoe dan?”, maar voel persoonlijk ook weinig drang om dit te proberen.

Deze formules zouden het geheel namelijk ernstig abstract, in plaats van het geheel “tot leven te brengen op een persoonlijk voorstelbare manier”.

En bovendien zou het weer een groot deel van ons bewustzijn claimen, en daarbij ook nog eens de neiging in de hand werken om ons vooral op 1 punt of getal te richten, waar we vervolgens met al onze creativiteit “onevenredig veel betekenis” aan toe zouden proberen te kennen.

Neen, we willen nu juist op een relatief eenvoudige of “niet bewustzijn-belastende” manier iets voorstellen “met gevoel voor verhoudingen” en “in relatie tot elkaar en de gegeven context”. En dat vereist vooral een vorm van intuïtief begrip en gevoelsmatig denken. Als ik het zo zeg dan klinkt dit nogal “vaag” en “ver weg”, de realiteit is voor ons mensen dat het tegendeel het geval is.

Als er namelijk IETS is waar wij als mensen, zowel op basis van wat we bij onze geboorte meekrijgen, als wat we op basis van levenservaring hier aan toe voegen, van nature een groot inzichtelijk vermogen in ontwikkelen dan zijn het wel de concepten “beweging” en “energie”.

Zo hebben we vanaf het moment dat we geboren zijn een duidelijk besef van de dynamiek van 2 energieën die elkaar kruisen waardoor we instinctief proberen niet zomaar ergens tegenaan te botsen, tenzij opzettelijk of door een gebrek aan controle over onze motoriek.

Evenzeer zullen we in ons leven waarschijnlijk vrij snel enig bewustzijn ontwikkelen met betrekking tot het concept “momentum”. We leren dat, als we voldoende kracht of snelheid hanteren, dit in de regel ertoe kan leiden dat iets “om kan vallen”.

En het hanteren van voldoende kracht geldt natuurlijk ook als we bijvoorbeeld een verandering willen doorvoeren in ons leven of ten aanzien van een groep mensen. Indien je de term “momentum” op het internet opzoekt krijg je ook in eerste instantie geen aan natuurkunde gerelateerde treffers, maar resultaten die refereren aan de Meer overdrachtelijke betekenis van dit concept.

Als we het hebben over de drang om rekening te houden met “kruisende energieën”, het feit dat we automatisch onbewust uitgaan van het gegeven dat bij te veel uitslaande beweging de stoel waarop we zitten om kan vallen, of het gegeven dat we in de regel als automobilist tijdig beginnen met afremmen voor een stoplicht dan is dat omdat we dit als “vanzelfsprekend” ervaren.

Een vanzelfsprekendheid die ervoor zorgt dat we een keur aan wetmatigheden aangaande dynamiek in ons dagelijks leven weten toe te passen “zonder er al te veel bij na te denken”. En daarbij wil het geval ook nog dat we deze dynamiek in de regel hanteren binnen een context. Daarmee bedoel ik dat we in voorkomende gevallen als bestuurder van een auto, het moment waarop we beginnen met remmen voor een stoplicht aanpassen aan het gegeven dat het wellicht glad is.

Kortom: we hebben als mens door ons stoffelijke bestaan onszelf voorzien van een keur aan gevoelsmatig te ervaren en toe te passen begrip omtrent allerhande vormen van dynamica, die dan ook nog eens van toepassing is in relatie tot een context waarin verschillende zaken een rol spelen. Het gegeven dat een hoop van dit soort dingen voor ons zo “gewoon” zijn dat we ze niet eens Meer bewust opmerken wil zeggen dat we “inzicht” ontwikkeld hebben.

We zijn dus in staat om iets te “zien”, wat in de regel in een oogsopslag gebeurt, in tegenstelling tot iets dat we bewust moeten “beredeneren” waarbij we nu eenmaal een bepaalde en mentale energie nodig hebben om min of Meer op hetzelfde punt uit te komen. En de dingen “in motie” brengen vereist dat we onszelf voldoende bewust kunnen worden van het gevoel dat iets oproept, zodat we in staat zijn om “een bewegend beeld” te kunnen ervaren.

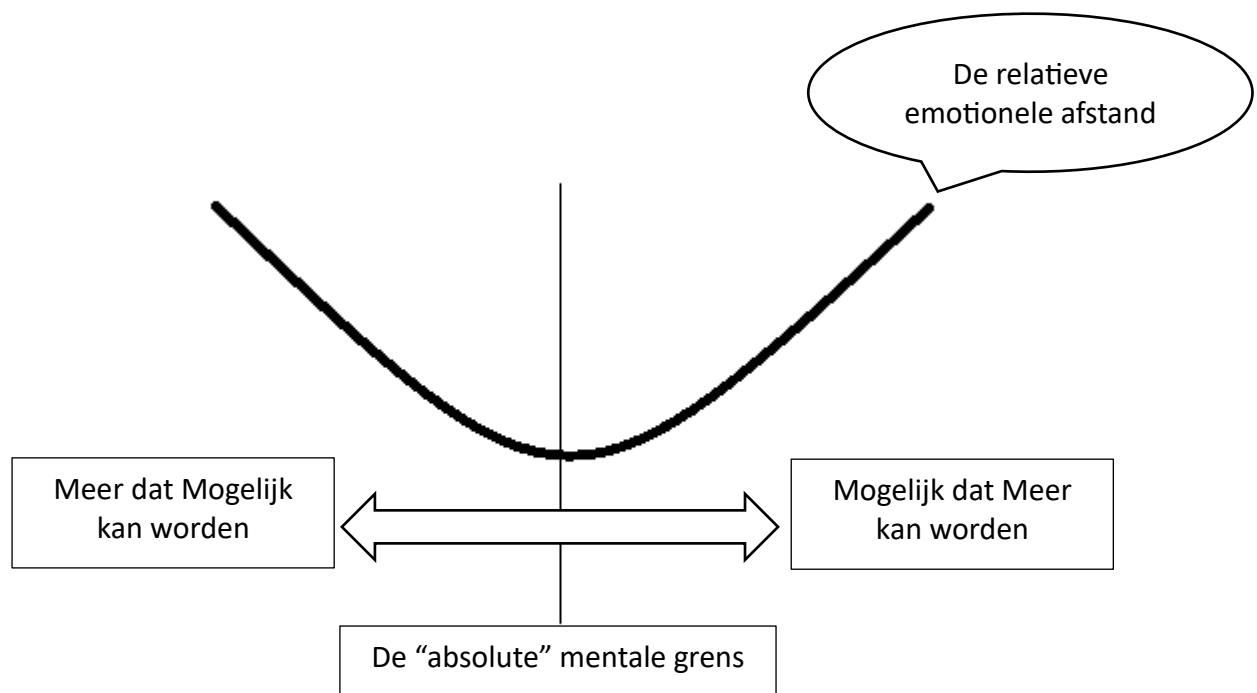
Om dit nog wat Meer te “illustreeren” ga ik wederom even “conceptueel recyclen” waarbij we iets gaan “herbeleven” vanuit het Specifieke oogpunt van dynamica. Als het goed is heb ik jullie namelijk inmiddels al een keer, zowel mentaal als gevoelsmatig, duidelijk “in beweging gebracht” op basis van de beschouwingen inzake “Brood en Boter”.

De essentie van dit verhaal is, vanuit een mentaal perspectief bekeken, het gegeven dat we een veronderstelde relatie tussen 2 dingen volledig kunnen omdraaien. In termen van “het mentale” spreken we dan over het overbruggen van een “respectabele hoeveelheid afstand” die je in het dagelijks leven zelden “in een relatieve oogwenk” aflegt.

Op basis van dit gegeven zullen we dus, om een kans te creëren dat “het kwartje daadwerkelijk enigszins kan vallen” rekening Willen houden met de relativiteit van het geheel.

Het gegeven dat iets in het tegenovergestelde ervan kan transformeren zal voor sommigen op basis van levenservaring wellicht tastbaar als inzicht aanwezig zijn. Maar uiteraard kan levenservaring niet zomaar vertaald worden naar een aantal woorden, en dus zullen we ervoor Willen zorgen dat die woorden toch “een duidelijke ervaring” te bieden hebben. En laten we in dit opzicht die “ervaring” voorstellen als een attractie in een pretpark.

In dit geval denk ik Specifiek aan een concept uit “De wondere wereld van Jesse Brock” met de naam “De relatieve emotionele achtbaan”. De voorstelling hiervan zal wellicht sowieso enigszins “een wilde rit” worden aangezien dit het moment is dat ik jullie voor het eerst ga confronteren met mijn “zich nog ontwikkelende” en dus “enigszins beperkte” grafische Mogelijkheden.

Hierbij zien we in eerste instantie alleen de achtbaan zelf, nog zonder karretjes en bijbehorende actie. De relativiteit van deze attractie is gelegen in het feit dat we tijdens een ritje 2 afstanden overbruggen die in zekere zin relatief aan elkaar zijn.

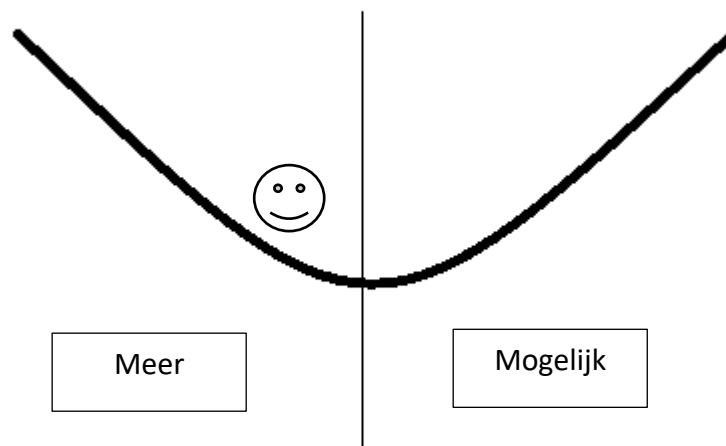
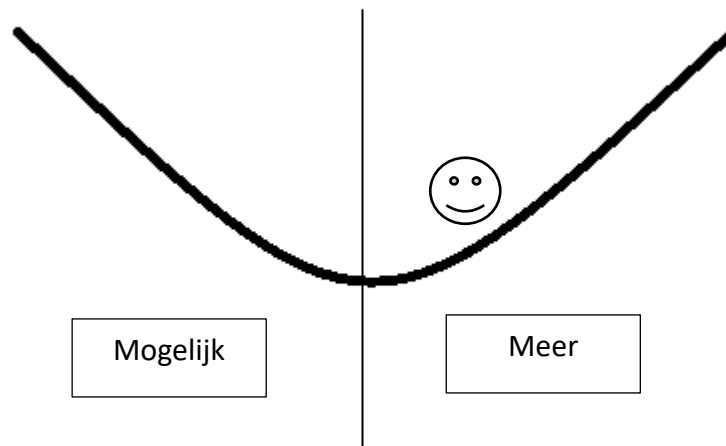
In de eerste plaats hebben we de "mentale afstand" die we overbruggen. Deze is gebaseerd op de relatieve afstand tussen, in dit geval "Meer en Mogelijk". Deze afstand heeft tin zekere zin een duidelijk "binair" karakter aangezien we deze afstand overbruggen zodra we, op welke manier dan ook, de grens passeren.

Daarnaast hebben we de emotionele afstand die we kunnen overbruggen. Hiervoor geldt dat deze een Meer analoog karakter heeft, die niet gebaseerd is op een absolute grens, maar op de afstand die we over de curve van de achtbaan afleggen. Dit is dus "een hoeveelheid" afstand die we overbruggen, terwijl de "mentale afstand" van dien aard is dat we deze simpelweg "wel of niet" afleggen. Gezien de grens en de curve zijn deze afstanden relatief aan elkaar, omdat de emotionele afstand tevens bepaalt of we "de grens overgaan".

Voor deze grens geldt in dit voorbeeld dat deze gevormd wordt tussen Meer en Mogelijk. Ook hierbij is er weer sprake van relativiteit, aangezien we tijdens de rit zowel Meer als Mogelijk waar kunnen nemen, maar bij het passeren van de grens deze twee van plaats wisselen.

Tot slot geldt uiteraard dat je er in dit "evolutionaire pretpark" zelf iets van zult moeten maken "met gebruikmaking van wat je hebt". Zulks vertaald zich er in mijn wereld naar dat je in beginsel jezelf omhoog zult moeten duwen om "enige beweging te kunnen ervaren".

Laat ik jullie enigszins assisteren bij het voorstellen hiervan door dit enigszins in beeld te brengen...

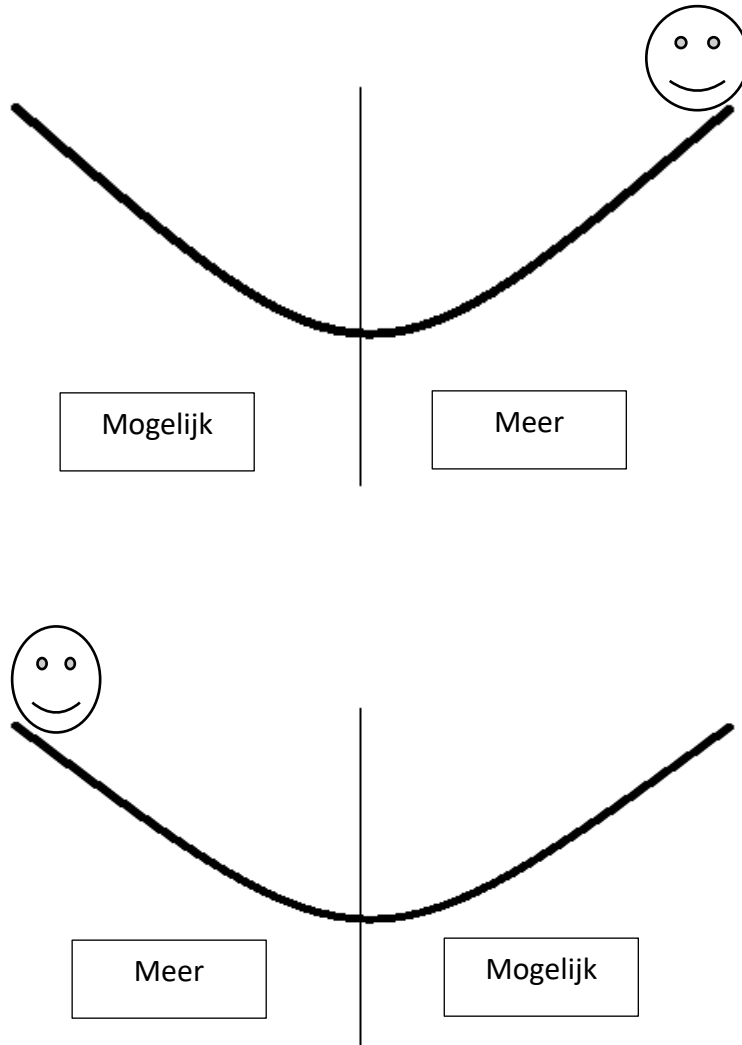
Wat jullie hier zien is de “niet bijster spectaculaire” ervaring die jullie mee zouden hebben kunnen maken op basis van “The original Bread and Butter”. In “Aanvang” was dit verhaal namelijk alleen gebaseerd op de gedachte dat ik “een culinair perspectief” wilde gebruiken om de relatie tussen M en M te illustreren.

En als het hierbij was gebleven dan hadden jullie op de eventuele realisatie van het besef dat zaken in hun tegengestelde kunnen veranderen waarschijnlijk hooguit tot een relatief “zouteloze” constatering kunnen leiden die in gevoelsmatig opzicht waarschijnlijk dicht in de buurt van “grappig inderdaad, hoe je dingen kunt omdraaien” zou liggen.

Ware het niet dat ik vanuit mijn aanwezige creatieve neigingen, voor dat ik het zelf in de gaten had, een duidelijke onderliggende suggestie heb toegevoegd. Een suggestie die voor het nodige momentum heeft kunnen zorgen door de creatie van “potentiële emotionele energie”.

Het gegeven dat de 1^e helft van dit verhaal gok ik bij de meeste mensen een duidelijke suggestie oproept inzake “het suggestief bevestigen van een klassiek man-vrouw rolpatroon” kan gezien worden als mijn manier om jullie bij het ervaren van de attractie te ondersteunen.

Of de onderliggende suggestie nu gevoelens van gütigheid of van mijn part regelrechte agressie oproepen, je wordt er in ieder geval door gemotiveerd waardoor je jezelf waarschijnlijk tot relatief grote hoogte zult “opwerken”. Daarbij zorgt het gegeven dat het onderliggende thema in de regel nogal “geladen” is ervoor dat jullie, op het moment dat je de remmen los gooit en je naar beneden stort, voldoende zware lading bij jullie hebben om “echt serieus vaart te maken”:

Ik gok dat jullie ook zonder exacte cijfers en uitzonderlijk meetkundig talent wel in staat zijn om te beseffen dat je in de uiteindelijke versie van Brood en Boter Mogelijk aanzienlijk Meer afstand hebt afgelegd als het gaat om de emotionele beleving van het geheel. En het gegeven dat je “voor je gevoel een enorme afstand hebt overbrugd” zal met een beetje geluk ook doorwerken in de beleving van de afstand die je mentaal hebt afgelegd.

Een beleving die door het karakter van “een wilde rit” hopelijk ietsje Meer teweeg heeft gebracht dan alleen het gevoel “best grappig ja...” en in ieder geval enig “WTF!?!“-gevoel bij jullie heeft gecreëerd..

Het ontwikkelen van inzicht vereist nu eenmaal dat je iets “serieus tot je door kan laten dringen” om “door het geheel heen te kunnen kijken”. En in dat opzicht hebben jullie inmiddels hopelijk een beetje kunnen ervaren hoe onze emoties “een duidelijke vorm van ondersteuning kunnen bieden” als het op beleven aankomt, en hoe relevant de factor “beweging” kan zijn in een voorstelling.

Al met al stelt “P&Z” ons dus in staat om onze belevingen te vullen met het nodige Mogelijk en Meer. Niet alleen zijn we in staat om mentaal de nodige, eenvoudig voorstelbare, structurele elementen te creëren op een persoonlijk relateerbare wijze. We zijn daarnaast dus ook nog eens in staat om het geheel relatief eenvoudig “in beweging te krijgen” en deze voorstelling ook nog eens “te automatiseren”...

...En wel op een dusdanige wijze dat ons voorstellingsvermogen Mogelijk niet “overbelast” raakt, waardoor we nog steeds iets van bewustzijn over hebben om van onze beleving uiteindelijk weer Meer te Kunnen Maken

Des te Meer reden dus om gebruik te maken van alle dynamische Mogelijkheden die om vervoer-technische en andere redenen zonder enige moeite binnen de spiritus mundi voor het oprapen liggen.

Ik zou dus zeggen: hulde aan de alledaagsheid van het leven!

~ Let me entertain you ~ ⁵⁸

Uiteraard wordt ook ten aanzien van het concept beleving de drang naar Meer “serieus doorgetrokken”. En absoluut ook als het aankomt op vormen van beleven met een relatief verpozend of triviaal karakter. Al was het maar omdat we anders een Mogelijk risico lopen dat we teveel ernst aan de dag gaan leggen, waardoor we niet Meer willen kijken hoe we dingen samen kunnen voegen maar vooral juist alleen maar alles onder controle willen brengen. En de behoefte aan controle leidt er in eerste instantie vooral toe dat we niet Meer verder willen kijken dan de huidige Mogelijkheden.

Immers: de behoefte aan controle leeft nu eenmaal op gespannen voet met de Mogelijkheid dat er nog meer “Mogelijk versturende elementen” gevonden kunnen worden.

---

⁵⁸ Let me entertain you (Robbie Williams)

Mogelijkheden die het geheel voor ons gevoel alleen maar ingewikkelder kunnen maken en er bovendien toe leiden dat we “nog Meer” onder controle zullen moeten brengen.

Nu zijn we zoals eerder besproken nogal geneigd tot deze serieuze mindset, en dat leidt er onbewust ook toe dat ons vermogen om te “spelen”, het vermogen om creatief ergens gestalte aan te geven, waarschijnlijk onderhevig is aan enige “roestvorming”. En de makkelijkste manier om weer enige soepelheid in het geheel te krijgen is ervoor zorgen dat je gewoon in beweging komt en iets gaat doen. Gewoon “for the fucking fun of it”.

En om die reden zal dit boek voorzien worden van voldoende Mogelijkheden om “ter leering ende vermaeck” onze speelse natuur weer enig leven in te blazen. Spelletjes en raadsels die erop uit zijn om jullie nieuwsgierigheid uit te lokken, maar ook zo nu en dan een momentje van bezinning waarmee we even afstand kunnen nemen door ons over te geven aan wat “Buddah Time”⁵⁹.

---

⁵⁹ “Mr. Clean” in *Apocalypse now* (Francis Ford Coppola)

~ Back to you... ~

Naar men zegt getuigt het niet van veel fatsoen als je alleen maar over jezelf praat. Nu weten we inmiddels dat dit boek beslist niet alleen over de schrijver gaat, maar direct of indirect ook over ieder andere persoon in deze wereld. Mocht je jezelf hier overigens niet in kunnen vinden dan is mijn advies om lekker eigenwijs te zijn en jezelf als een uitzondering te beschouwen...

Nu kan ik de lezers van dit boek niet rechtstreeks aan het woord laten, en eerlijk gezegd zou ik het als nogal “bovenmatig aanmatigend” beschouwen als ik pretendeer dat ik namens jullie zeer geëerde lezers zou kunnen spreken.

Wat ik wel kan doen is een moment nemen om het woord direct Tot jullie te richten. Aangezien je dit boek als een instructieboek kunt beschouwen ben ik geneigd om de methode van “een concept op een concept toepassen” toe te passen en jullie wederom te voorzien van “een instructieboekje voor het instructieboekje”. En ditmaal dus niet zozeer met betrekking tot CB, maar ten aanzien van het boek als geheel.

Laat ik tegelijkertijd weer even uit het verleden putten door dit gedeelte in te leiden met de voor mij en ongetwijfeld menig ander, in ad nauseam herhaalde frase:

~*{ Listen very carefully, I shall say this only once...}*~⁶⁰

Dit is maar een boek. En zoals Meermaals vermeld kijken we in deze vertelling vanuit een perspectief dat erop gericht is om ergens Waarde in te zien. Immers: als je ergens geen waarde in kunt zien dan mag je het als je reinste kapitaalvernietiging ten aanzien van je eigen tijd hier op aarde beschouwen, als je aan het betreffende onderwerp toch aandacht blijft besteden.

Maar voor iedere regel bestaat een uitzondering, en aangezien ik tot op zekere hoogte Wil voorkomen dat je je eigen tijd verspilt zal ik trachten dit te voorkomen door voor één keer vanuit een ander perspectief te kijken en je te vertellen wat dit boek “niet” is en wat je er niet mee kunt. Of beter gezegd, zoals verwoord in de meeste handleidingen waarvan ik ooit de moeite heb genomen om er een blik op te werpen: waar dit “product” niet voor bedoeld is.

Dit boek is niet bedoeld als iets dat je kunt gebruiken om ergens een absolute waarheid aan toe te kennen. Ik ga er onverkort vanuit dat ieder mens zichzelf tot op zekere hoogte als een individu beschouwt dat de behoefte heeft aan het maken van eigen keuzes, en het gegeven dat je iets op een specifieke manier opvat is ieders goed recht.

---

⁶⁰ “Michelle” in ‘Allo ‘Allo! (Jeremy Lloyd & David Croft)

Maar daar volgt meteen wel uit dat je het Per Definitie over een “interpretatie” hebt, en eenieder die iets op een bepaalde manier interpreteert of ervoor kiest om iets op een bepaalde manier te interpreteren, kiest er al dan niet bewust voor om in dit proces een rol te spelen. Die keuze is in beginsel een recht. Echter, zodra je van deze keuze gebruik maakt heb je wat mij betreft ook de plicht om zelf de verantwoordelijkheid te nemen voor de gemaakte keuze.

Ik heb derhalve van nature ook weinig sympathie voor mensen die een bord geserveerd krijgen, dit bord vervolgens leeg eten en daarna gaan klagen dat “ze het niet echt lekker vonden”. Je hebt er zelf na de eerste hap en de bijbehorende smaaksensatie voor gekozen om toch door te eten. Niemand heeft je hier toe gedwongen, je had er ook voor kunnen kiezen om een alternatief te arrangeren.

En zelfs als iemand je middels een doorgeladen vuurwapen dat tegen je slaap gezet wordt probeert te dwingen om “je bord leeg te eten” is het nog steeds jouw keuze of je jezelf wel of niet laat motiveren door deze vorm van intimidatie. In beginsel is het maken van je eigen keuzes iets dat we als mensen meestal ernstig koesteren, maar...

Deze koestering wil nog wel eens “als sneeuw voor de zon verdwijnen” in het licht van de omstandigheden. Omstandigheden die zich meestal laten vertalen naar “het resultaat is niet wat je er van verwacht” of “het gevoel hebben dat je iets wordt opgedrongen”. Twee omstandigheden die meestal een duidelijke relatie hebben met het vermogen om te kunnen onderkennen dat er “andere Mogelijkheden zijn” of dat er “Meer Mogelijkheden gecreëerd kunnen worden”.

Een vermogen dat niet alleen gestalte krijgt door hetgeen we persoonlijk als “objectief” beschouwen...

Ik zal het concept “objectief” dadelijk nog aan een nadere relativering onderwerpen maar als we deze term vooralsnog ook vanuit een “objectieve” invalshoek beschouwen, dan wordt al het overige inzake onze “verwachtingen” bepaald door hetgeen we persoonlijk “op de een of andere manier als valide beschouwen”, zonder dat hier volstrekt “objectieve” argumenten voor zijn.

Dat maakt deze overtuigingen niet minder relevant of waardevol, maar daarentegen wel per definitie volkomen persoonlijk, en bovendien niet letterlijk te beschrijven of te delen.

Als je een boek schrijft dat betoogt dat het “nagenoeg over alles gaat”, dan ontkom je er uiteraard niet aan om enkele woorden te wijden aan het concept “geloof”.

Nu kan ik daar vrij kort over zijn, dus waarom dan niet maar meteen aan het Begin van dit geschrift? Bovendien beschouw ik het gepast om, gezien het “oorspronkelijke” karakter van het concept “Aanvang”, er specifiek in Dit boekdeel iets over schrijven.

Met “oorspronkelijk” bedoel ik dan met name het gegeven dat voor mij, net zoals voor veel anderen, de essentie van “geloof” te typeren is als iets waarvan we niet exact weten “waar

het vandaan komt". Uiteraard kun je aan een dergelijke "oorspronkelijke" vorm van beleven, zoals alles dat Aanvangt, verder een tastbare gestalte geven door bijvoorbeeld het vormen van een religie.

Maar waar ik in dit geval op doel als ik het onderwerp "geloof" behandel is het gegeven dat we als mensen in staat zijn om iets te ervaren waarvan we niet exact weten wat de oorsprong is, wat we niet exact onder woorden kunnen brengen, en wat uiteindelijk een unieke, puur persoonlijke aangelegenheid is. Daarmee suggereer ik niet dat je als mens iets dat je "gelooft" niet zou kunnen delen, maar waarschijnlijk niet op exact dezelfde wijze als jij het persoonlijk beleeft.

De Mogelijkheid om als mens uit te gaan van dingen "die je nu eenmaal zo ervaart" is iets waar ieder mens recht op heeft, wat meteen impliceert dat je het niet bewust zou moeten Willen opdringen aan welke andere persoon dan ook. Daarmee bedoel ik dat het feit dat Jij iets nu eenmaal op een bepaalde manier ervaart of "ziet" nooit per definitie tot de aanname zou moeten leiden "dat het voor anderen dus ook zo Moet zijn".

Dat kan ook niet, aangezien het recht tot het kiezen van je eigen overtuigingen aan iedereen in gelijke mate voorbehouden is, en je in dezen dus geen keuzes voor een ander kunt maken zonder dat recht, dat je zelf zo koestert, daarmee in te perken voor die ander.

Ten aanzien van dit boek geldt dat ik uiteindelijk alleen "namens, door en voor Mezelf spreek". Daarmee bedoel ik dat mijn vertellingen weliswaar gebaseerd zijn op de ervaringen van velen, maar dat het uiteindelijk "mijn persoonlijke samenvatting" van dit geheel, is op basis van "hoe ik de dingen nu eenmaal persoonlijk ervaar" en "hoe ik ze onder woorden Wil brengen".

Dat wil voor mij persoonlijk dus ook op geen enkele manier zeggen dat ik er op enigerlei wijze vanuit ga dat mijn persoonlijke beleving onverkort op anderen van toepassing is. Alles dat je wel of niet van me aanneemt, of je dit nu klakkeloos doet of nadat je iets zelf eerst "ernstig tegen het licht gehouden hebt", valt onder je eigen "regie". Je kiest er zelf voor of je je ergens door wilt laten overtuigen.

Dit is ook de reden dat je de tekst van dit boek kunt beschouwen vanuit het perspectief "er staat wat er staat". Ik heb geschreven wat ik wilde schrijven op de manier zoals ik dit Wil, zonder dat ik daarmee persé Specifiek iets "bedoel". Als dit wel zo zou zijn dan zou dit impliceren dat ik kennelijk, in tegenstelling tot de grondgedachte waaraan dit boek ontsproten is, wel degelijk uitga van het gegeven dat je iets op een specifieke manier zou "moeten" zien.

Niet alleen strookt dit nu eenmaal niet met mijn persoonlijke beleving van het leven, je zou het ook kunnen beschouwen als iets dat een ernstig ondermijnend effect heeft op het ontwikkelen van je eigen nieuwsgierigheid en de eventuele bijbehorende EigenWijsheid.

Derhalve kan ik je nu alvast verzekeren dat het per definitie zinloos is om mij persoonlijk om aanvullende uitleg te vragen. Ik ben namelijk niet in staat om die voor je te creëren zonder dat ik daarbij "hetzelfde zou vertellen in andere woorden", ten aanzien van iets waar ik

ongetwijfeld voor mijn eigen gevoel, en naar gemiddelde maatstaven al “bijzonder veel woorden aan gewijd heb”. Je zult er dus, mocht je hier nog aan twifelen echt Zelf, al dan niet Samen met anderen om je heen, iets van mogen Maken.

Mocht je desondanks toch “geloven” dat ik je iets aan je opdring, dan mag dat van mij. Zolang je maar wederom beseft dat Jij ervoor kiest om dit te geloven en je dus ook Zelf verantwoordelijk bent voor die keuze, hetwelk impliceert dat je mij daar volledig buiten zult moeten laten. Het is immers jouw geloof, en daardoor niet per definitie ook het mijne. En nogmaals: niemand dwingt je om dit boek te lezen, zeker ik niet...

En dat is dan ook meteen alles dat ik over geloof kan zeggen.

Voor de meeste zaken in dit boek geldt dat ze beslist niet alleen gebaseerd op “een bepaald gevoel” of persoonlijke ervaringen, maar voor het uiteindelijke resultaat vind ik dit persoonlijk niet van belang. Dit boek is immers gebaseerd op het uitgangspunt dat je uiteindelijk alleen jezelf ergens van kunt overtuigen.

Niet dat je daarbij niet mag rekenen op de hulp en wijsheid van anderen, of gebruik kunt maken van algemeen aanvaarde uitgangspunten of theorieën, maar uiteindelijk gaat het om Jouw unieke leven en Jouw wensen waar alleen Jij de verantwoordelijkheid voor kunt nemen. Niemand anders kan voor jou op enig moment bepalen wat Jij wil, of wanneer Jij tevreden bent.

En dit gegeven kunnen we uiteindelijk ook toepassen op de dingen die we voorzien van een predicaat als “objectief” of “wetenschappelijk”. Nu geldt in de eerste plaats dat als we het aan de hand van een concept over “wat dan ook” hebben, we in feite doelen op het geven van een “samenvatting”. Hierbij zullen alle relatieve “feitelijkheden” in een kwestie tot op zekere hoogte gereduceerd zijn tot een praktisch hanteerbaar aantal, op basis van criteria als “absolute relevantie” of bijvoorbeeld “de mate waarin de verbonden hypothese erdoor ondersteund wordt”.

En zodra we een poging wagen om het leven te beschrijven dan komen we uiteindelijk altijd uit op een samenvatting, die afhankelijk van de situatie en iemands persoonlijke verlangens al dan niet als “praktisch bruikbaar” te ervaren is. Het hanteren van een dergelijke samenvatting is nu eenmaal noodzakelijk op het moment dat je iets wilt definiëren, hetwelk weer een noodzaak is op het moment dat je er iets mee wilt doen of er enigerlei beslissing op wilt baseren.

Het feit dat we uit praktische noodzaak een dergelijke vorm van “eindigheid” moeten veronderstellen om tot een definitie te komen, houdt in dat we er tot op zekere hoogte voor kiezen om een selectieve waarheid te hanteren. Het is immers praktisch onmogelijk om alle Mogelijk betrokken feiten en alle Mogelijke kennis onderdeel te laten zijn van onze overwegingen.

Alleen al het gegeven dat we in deze wereld doorlopend wetenschappelijk onderzoek verrichten impliceert dat we er tot op zekere hoogte collectief vanuit gaan dat we “nog niet alles weten dat er te weten valt” en we dus open staan voor “nadere ontdekkingen”.

En dat moge dan zonder al teveel moeite, met ons eigen leven en het leven om ons heen als empirische basis “op rationele wijze” te valideren zijn, “gevoelsmatig” ervaren we dit vaak heel anders.

Zo hechten wij mensen vaak van nature nogal veel waarde aan het predicaat “wetenschappelijk”. Het is een woord dat in hoge mate “suggereert” dat er in de wereld wellicht niet altijd overeenstemming is over wat exact “waar” is en we wellicht uit moeten gaan van een “alternative truth”. Tegelijkertijd suggereert het ook dat er in ieder geval wel degelijk vanuit mag worden gegaan dat er 1 absolute waarheid KAN bestaan, zolang deze maar “bewezen” wordt.

Iets waar uiteraard een nogal grote vorm van ironie in besloten ligt, aangezien er ten aanzien van de definitie van wat “wetenschappelijk” is, in deze wereld bepaald geen consensus bestaat en “wetenschappers” het bovendien “lang niet altijd met elkaar eens zijn”. Niet over de inhoud, en ook niet over wat er naar “objectieve” maatstaven als “bewezen” beschouwd kan worden.

En ook daar kunnen we vrij makkelijk wel wat kanttekeningen bij plaatsen. Zo zullen de meeste mensen geen moeite hebben om de term “wetenschap” in enige mate te verbinden met de namen “Einstein” en “Newton”, en het concept “zwaartekracht”. En als we uitgaan van het idee van 1 absolute waarheid dan zou je dus de vraag kunnen stellen of die waarheid nu toebehoort aan het gedachtengoed van Isaac of Albert.

Voor zover we weten is het antwoord op die vraag: geen van beiden. Beiden hebben iets opgesteld dat maar “een model” of “een samenvatting” is met betrekking tot wat wij ervaren als “zwaartekracht”. Samenvattingen die elkaar zeker niet uitsluiten. Sterker nog: als je de behoefte voelt om je bezig te houden met bijvoorbeeld ruimtevaart, dan zul je al vrij snel ontdekken dat beiden prima naast elkaar kunnen bestaan en gebruikt kunnen worden.

Een prima voorbeeld van het gegeven dat diversiteit in het leven de mogelijkheid schept om elkaar aan te vullen en de som van de delen te overstijgen, om op die manier “in harmonie met elkaar Samen te leven” ondanks ogenschijnlijke verschillen of “variaties”.

En bovendien zijn er nog steeds bepaalde verschijnselen die we in verband brengen met de zwaartekracht, die we met beiden theorieën niet kunnen verklaren. Ze bieden dus “een waarheid”, maar kennelijk niet “de gehele waarheid”.

Niks: “absolute waarheid” dus.

Dit is echter de rationele beschouwing van het geheel, maar uiteraard is er Meer. Als mensen worden we namelijk in beginsel aangedreven door ons gevoel, dat we al dan niet op basis van ons bewustzijn Mogelijk kunnen relativiseren. En dat relativiseren is niet altijd even makkelijk. In dat opzicht geldt dat we in de regel weliswaar een betekenis aan woorden geven, maar dat woorden daarnaast meestal een zekere “suggestiewaarde” hebben.

Woorden zoals “wetenschappelijk” en “objectief” dragen in dat opzicht van nature een sterke suggestie in zich dat gebaseerd zijn op het bestaan van een absolute waarheid waardoor veel mensen er “voor hun gevoel” vaak snel een hoge mate van waarschijnlijkheid aan toekennen. Ook op het moment dat we geen gedetailleerd zicht hebben op bijvoorbeeld de mate waarin bepaalde wetenschappelijke uitgangspunten zijn toegepast tijdens het onderzoek dat uiteindelijk heeft geleid tot de conclusie dat iets “wetenschappelijk bewezen is”.

Waarom wij als mensen van nature de drang ervaren om wel degelijk uit te gaan van een absolute waarheid - iets dat naar alle waarschijnlijkheid een belangrijke bijdrage heeft geleverd aan het feit dat we de evolutie lang genoeg hebben overleefd als mensen om de geboorte van dit boek mee te maken - is iets waar we het in het hoofdstuk dat geweid is aan “de evolutie” nog uitgebreid over gaan hebben. Net als het relatieve nut van dit uitgangspunt. En ook als we het over de voornoemde “samenvattingen” hebben dan zien we iets dat in de evolutie en het leven een belangrijke rol speelt.

Namelijk dat het feit dat we niet meteen alles kunnen verklaren, niet wil zeggen dat iets “tot op zekere hoogte” verklaren geen praktisch nut kan hebben (als je in dit geval ruimtevaart als “nuttig” beschouwd in ieder geval). Integendeel: zolang je maar genoeg kennis hebt voor een volgende stap, ben je altijd in staat om weer verder te komen in het leven.

En ook als je “het leven” terug brengt naar meer aardse dimensies dan kunnen de meeste mensen dit gegeven zonder al te veel moeite dagelijks ervaren, zoals we eerder “gezien” hebben met betrekking tot onze meestal relatief beperkte kennis van het concept “auto” en het gegeven dat we er desondanks zeer praktisch toepasbaar gebruik van kunnen maken in ons dagelijks leven.

Het is dus niet nodig om in het leven meteen tot “De” waarheid te komen. Het concept “waarheid” is slechts de bestemming die ervoor zorgt dat we op reis gaan om het een en ander te leren. Iets dat ervoor zorgt dat er zaken en vooral mensen in beweging komen. En gedurende die reis ontdekken we continue weer “waarheden” waar we “iets” aan hebben en waarmee we de reis verder kunnen vervolgen of veraangenamen.

Uiteindelijk zou je, in ieder geval tot nu toe, in nagenoeg het hele leven slechts een bewijs kunnen vinden voor het gegeven dat “de waarheid vele gezichten kan hebben”, en tevens het gegeven dat we als mensen tot nu toe nog wel eens moeite willen hebben om die gezichten op vreedzame wijze met elkaar te integreren.

Dit indachtig is het dan ook absoluut niet mijn intentie om allerhande stellingen te gaan verkondigen en die proberen te bewijzen. Afgezien van enkele zaken die de moeite van het betwisten niet waard zijn, zoals: “de Beatles zijn de beste band in de wereld” (de empirische

basis hiervoor zal ik in het 10^e boekdeel onthullen) of: “Serena Williams is een van de meest goddelijke vrouwen ooit.” ~ Mocht je zulks willen betwisten dan vind ik je gewoon stom! ~

Zoals eerder aangehaald staat of valt je begrip van iets bij de Wil om Zelf het initiatief te nemen en de regie in handen te houden. Om dat gegeven nog wat verder in te lijsten en het principe van “gebruik proberen te maken wat er toch al is” weer ter hand te nemen, grijp ik even handig terug op mijn opmerking dat naast de verantwoordelijkheid die jullie hebben om jezelf ergens van te overtuigen, ik jullie ook de verantwoordelijkheid heb gegeven om Zelf voor een drankarrangement te zorgen bij onze maaltijd.

Laten we hierbij meteen maar even ons voorstellingsvermogen onderwerpen aan een “mini-workout” door in dit kader dit boek conceptueel vergelijken met een slijterij die je ergens bij jou in de buurt kunt aantreffen.

Net zoals het bestaan van een slijterij is het bestaan van dit boek in zekere zin een gegeven feit. Dit wil echter niet zeggen dat het bestaan van de betreffende slijterij jouw leven op wat voor manier dan ook zou hoeven beïnvloeden. Mocht je hiervoor willen kiezen, dan kun je echter deze slijterij vereren met een bezoekje om “eens een kijkje te nemen”, met de intentie om een beeld te vormen inzake de vraag of deze slijterij desgewenst iets aan je leven toe zou kunnen voegen.

En net zoals in dit boek is er in een slijterij meestal van alles te vinden, weliswaar in min of meerdere mate gerelateerd aan het concept “alcoholische drank”, maar desondanks voorzien van een bepaalde mate van diversiteit. En dus zou je ervoor kunnen kiezen om jezelf van enige drank te voorzien die wellicht in deze drankenhandel te koop is.

Daarbij is het dan weer niet noodzakelijk dat je meteen de gehele inventaris aanschafft, of jezelf daar überhaupt een mening over vormt. Wellicht ben je alleen op zoek naar een last minute cadeau in de vorm van een fles wijn, die alleen maar in een bepaalde prijscategorie hoeft te vallen.

Nu voel je wellicht ook nog de behoefte aan enig oordeel omtrent de vermeende “kwaliteit” van deze wijn, en zou je de slijter kunnen vragen of deze fles “een aanrader is”. Jezelf ergens van overtuigen is 1 ding, maar je kunt moeilijk iedere fles drank zelf eerst gaan proeven voordat je deze koopt.

En waarschijnlijk zal de aanwezige drankhandelaar op basis van kennis, ervaring of het verlangen om de dagomzet te verhogen bevestigend op je vraag reageren, wellicht met daaraan toegevoegd de suggestie dat een andere fles, die gek genoeg net wat meer kost, “nog beter smaakt”. Theoretisch kan het antwoord ook een andere kant opgaan, maar ik vermoed dat er weinig slijters zijn die de waar die ze verkopen openlijk in hun nadeel zullen afkraken.

Al dan niet gerustgesteld door het feit dat de verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van je geschenk inmiddels, indien je wenst, toegeschreven kan worden aan iemand anders dan jezelf kun je over gaan tot het aanschaffen van de genoemde fles. En misschien koop je nog

een 2^e exemplaar voor jezelf. En op basis van de ervaring van degene die de fles in ontvangst neemt kan je oordeel over deze wijn eventueel bijgesteld worden. Het is ook mogelijk dat je nadat je er zelf van geproefd hebt, je deze mening weer bijstelt of accepteert dat “niet iedereen dezelfde smaak heeft”.

Ook is het mogelijk dat je tijdens de aanschaf van deze fles in je ooghoek waarneemt dat je favoriete merk whisky in de aanbieding is, wat daarentegen nog niet hoeft te betekenen dat je deze ook aanschaf. Als de prijs een argument is, kun je namelijk ook kijken of er ergens anders, fysiek of online, “een betere deal te krijgen is”. Hiervoor zul je dan wel weer moeite moeten doen, terwijl de genoemde whisky “op dit moment voor het grijpen ligt”.

Daarnaast is het je eigen keuze of je met betrekking tot iedere andere fles whisky een mening wil hebben of vormen. Evenzeer als het gaat om opvolging te geven aan de behoefte die je wellicht voelt om spontaan een specifiek alternatief voor je persoonlijke favoriet te zoeken, een eventuele schaarste van je huidige favoriet indachtig. Ook mag je zelf bepalen of je een keertje de duurdere variant van het merk dat je momenteel prefereert wilt proberen, en of je dit experiment mogelijk uit wil stellen tot een later moment.

Ook is het niet nodig om per definitie een mening te hebben over alle andere flessen, gevuld met eender welke drank dan ook. En is het zelfs mogelijk om uiteindelijk te besluiten om helemaal niets te kopen en je drankgebruik te gaan minderen, en de hierdoor nog immer existente behoefte aan een gift op een andere manier van invulling te voorzien.

Deze exercitie kan ik zonder moeite nog een paar pagina's een vervolg geven maar gezien het positieve beeld dat ik van andermans intellect wens te hebben ga ik ervan uit dat “het kwartje inmiddels wel gevallen is” en zo niet, dat het waarschijnlijk ook niet meer binnen een voor ondergetekende acceptabele lengte van tijd gaat vallen.

Maar laat ik in dezen eigenwijs zijn en “de eventuele boodschap” toch nog even kort samenvatten: “Je bepaalt zelf of, en wat je eventueel ergens uit meeneemt en zulks hoeft niet meteen een kwestie van alles of niets te zijn”.

Weet je wat? Ik ben nu toch op dreef en we leven nu eenmaal in tijden waarin redelijk wat mensen zich hooglijk gemotiveerd voelen om nogal snel met een vinger naar een ander te wijzen. En dit impliceert nu eenmaal dat je, wellicht omdat het zo handig voor je uitkomt, deels de kans aan je voorbij wilt laten gaan om te kijken of je zelf een positieve invloed op je eigen lot zou kunnen uitoefenen.

En daarom “draaf ik nog even door” door te vervolgen op basis van het feit dat ik ook geen specifieke aandacht heb besteed in onze “maaltijd” aan het concept “dessert”.

Dus laat ik dit boek ook nog even vergelijken met een appeltaart. Nu strekken mijn creatieve neigingen zich ook uit tot het in deze tijden door velen vreugdevol omarmde concept “bakken”, en ben ik tevens geneigd tot enige vrijgevigheid. Dus heb ik besloten de taart die ik gemaakt heb ook aan anderen beschikbaar te stellen conform het adagium “mocht je ook een stukje willen, voel je vrij”. Vrijheid blijheid inderdaad, want niks MOET.

Derhalve mag je ervan uitgaan dat de betreffende appeltaart tot op zekere hoogte voorzien is van mijn “persoonlijke touch”. De verwachting dat deze taart per definitie aan je eigen verwachtingen van het moment zal voldoen is daarom “enigszins naïef”. Daarentegen is er uiteraard ook de kans dat mijn taart onverwacht “je verwachtingen overtreft” wat mogelijk een zeer smakelijke ervaring kan inhouden.

Je kiest er zelf voor om al dan niet een stukje te proberen, zonder meer te vertrouwen op mijn kwaliteiten (of dat nu gebaseerd is op mijn uitstraling, eerdere baksels of louter en alleen je eigen “geloof”) of mijn taart om welke reden dan ook aan je voorbij te laten gaan. Daarnaast is het feit dat ik een taart heb gebakken ook geen reden om aan te nemen dat ik meer taarten ga bakken, of beschouwd kan worden als degene die in jouw of andermans leven vanaf nu degene is die je kunt aanspreken als je behoefte hebt aan taart.

Verder is het niet strikt noodzakelijk om over mijn taart een mening te hebben, of deze te delen. Nu heb ik geen bezwaar tegen complimenten, maar zoals gezegd is dit Mijn appeltaart en je mag er daarom zonder meer van uitgaan dat het gebak dat je tot je neemt nu eenmaal is wat Ik wilde maken. Niets meer en niets minder. Mocht je desondanks niet tevreden zijn dan kun je er dus voor kiezen om geen taart te eten, je eigen taart te bakken of iets anders... En dat is een persoonlijke keuze waarvan je mag veronderstellen dat deze niet binnen Mijn persoonlijke interessesfeer valt.

Mocht je nochtans de behoefte voelen om mij op welke wijze dan ook verantwoordelijk te houden voor je persoonlijke negatieve beleving inzake mijn vrijwillig aangeboden appeltaart, ervan uitgaande dat deze appeltaart net als dit boek geen enkel direct levensgevaar met zich meebrengt, of mij hier van te willen verwittigen op welke wijze dan ook dan kan ik slechts nog adviseren om je heil in jezelf te zoeken.

Immers, ook al sta je er voor je gevoel helemaal alleen voor, je hebt altijd jezelf nog. En uitgaande van het gegeven dat “liefde het antwoord op alles is” kun je er dus in ieder geval altijd nog voor kiezen om je over te geven aan een ervaring van zelfliefde, welke je in dit geval desgewenst gestalte mag geven middels een even heilzaam als louterend erotisch onderonsje met je eigen unieke individuele zelf.

En mocht de vorige frase enige semantische onduidelijkheid bij jezelf veroorzaken, dan mag je die formulering beschouwen als mijn persoonlijke, even welbespraakte ~ of beter: “welbeschreven” ~ als in literair opzicht decoratief verantwoorde en lichtelijk bloemrijke bijdrage aan de evolutie van het verbale concept “Go fuck yourself”.

Na deze grondige beschouwing lijkt het me goed om met betrekking tot de vraag “wat is de waarde van een boek?” de zaak samen te vatten. En aangezien “Samen” hierbij het uitgangspunt is kunnen we deze vraag meteen koppelen aan de vraag “wat is een boek niet waard?”.

En daarmee komen we meteen op een uitermate relevant punt aan. We hebben tot nu toe namelijk vooral gesproken over “wat iets Mogelijk kan zijn” of “wat iets wellicht Mogelijk niet

kan zijn". Daarbij hebben we nog weinig aandacht besteed aan de specifiek kwantitatieve aspecten van het geheel, ondanks het feit dat we bij iets dat "is" in de regel ook vrij snel willen weten "hoeveel?". Hoeveel het kost, hoeveel je er van nodig hebt, hoeveel je nog hebt...

Tevens zullen we daarbij vaak vroeg of laat de factor tijd willen inbrengen, aangezien nagenoeg "alles in de tijd kan veranderen". En zo zullen we ons op termijn ook gaan afvragen hoeveel iets over een jaar zal kosten, hoeveel we genoeg zullen vinden en hoeveel we dus wellicht beter nu alvast kunnen inslaan.

Aangezien we inmiddels enigszins in staat zijn om de "vage magie" van Meer en Mogelijk te hanteren stel ik voor dat we de zaak meteen maar even in enig perspectief plaatsen. Dit kunnen we wat mij betreft doen aan de hand van...

**\$&\$Betekenis-@!Benoembaar-Benadrukkend!@\$&\$ ~ !\$*&+Belangrijkheid- Belevend+&*-
Bepalend\$! ~ <=Bereikbaarheid-Beoordelend=> ~ @%Bruikbaarheid-Bevroedend%@ ~ -
+?= ~ |Besef|**

=====

*~

"Ieder persoonlijk besef van betekenis dat we ergens aan toekennen, "hetgeen iets persoonlijk voor je kan betekenen". Dit besef is subjectief van aard, wat niet wil zeggen dat zij niet deels op basis van objectieve maatstaven gebaseerd kan zijn of uitgedrukt kan worden. Zo kan de "waarde" van iets in geld uitgedrukt worden als een relatief objectief gegeven, echter onder invloed van bijvoorbeeld persoonlijke welstand zal een dergelijk bedrag beleefd worden als relatief "weinig" of "veel" of "iets ertussenin".

Daarbij is Betekenis iets dat beleefd wordt aan de hand van een bepaalde mate van waarschijnlijkheid. De waarde die men aan iets toekent is in min of meerdere mate gebaseerd op "verwachtingen". Deze verwachtingen kunnen gegeven de omstandigheden variabel zijn, hebben een persoonlijke component en kunnen in de loop der tijd veranderen, bijvoorbeeld op basis van nieuwe inzichten.

Als het om de waarde geld gaat kan bijvoorbeeld de mate waarin men "inflatie" verwacht een rol spelen, kan de betekenis van "het winnen van het WK voetbal" relatief minimaal zijn voor iemand die "niet om voetbal geeft" en kan de waarde die men aan een relatie toekent wijzigen als iemand er na verloop van tijd achter komt dat de partner "een notoire vreemdganger" blijkt te zijn."

[[()Relatieve dimensie: Waardevol Beleven()]]

()Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: "Waarde"}

!Roepnaam: (Waarschijnlijke) Betekenis!

*~

+++++

Samen met...

>%>Voorlopig-Voortvarend<%< ~ *\$Voordelig-Validerend\$* ~ +=@\$Veelkleurig-
Vruchtbaarheden-Voorstellend\$* @-Vergelijkend=-+ ~ <[Voltallig-Variërend]> ~
@Vermoeden@

=====
*~

“Ieder persoonlijk gevoel van verwachting dat we kunnen ervaren ten aanzien van iets, “hetgeen iets persoonlijk wellicht nog Meer voor je kan gaan kan betekenen”. Dit vermoeden is persoonlijk van aard en tot op bepaalde hoogte bepaald door iemands “gevoel”, maar kan gebaseerd zijn op relatief “objectieve” waarnemingen en de hieraan gekoppelde betekenis, zowel die van jezelf als van anderen.

Zo kan een “vermoeden van waarschijnlijkheid” gebaseerd zijn op de persoonlijke ervaring van een bekende, een steekproef of algemeen gepubliceerde statistieken. De mate van waarschijnlijkheid die men op basis hiervan ervaart hangt echter af van de hoeveelheid Waarde die een persoon toekent aan de betreffende empirische basis. Daarbij geldt net als voor Waarde dat verwachtingen beïnvloed worden door persoonlijke opvattingen en veronderstellingen, dat zij gelden “gegeven het moment” en dat verwachtingen in de loop der tijd bijgesteld kunnen worden op basis van verdere ervaringen.

Zo kan de opvatting dat “je toch geen muzikaal talent hebt” van invloed zijn op de waarschijnlijkheid dat je ooit gaat proberen om gitaar te leren spelen. Tegelijkertijd kan “onder de invloed zijn van cocaïne” er tijdelijk voor zorgen dat je voor je gevoel “alles kan” waardoor je het toch gaat proberen. Dit “proberen” kan vervolgens weer leiden tot de ervaring dat gitaarspelen “toch niet zo moeilijk is als gedacht” hetwelk als ervaring je verwachtingen positief bij kan stellen.”

[(())Relatieve dimensie: Waardevol Beleven(())]

(())Relatieve perspectief: Meer()

{Wereldse inspiratiebron: “Waarschijnlijkheid”}

!Roepnaam: (Waardevolle) Verwachting!

*~

+++++

Nu zijn we er als het goed is inmiddels wel van doordrongen dat we “er zelf iets van zullen moeten maken”. In dat opzicht hebben we inmiddels kennis gemaakt met het fenomeen dat ons in al haar alledaagsheid van de nodige ondersteuning kan voorzien als het gaat om beweging en energie. En voor de zojuist geïntroduceerde concepten geldt in zekere zin ook dat ze te ervaren zijn in termen van beweging en energie.

“Betekenis” kunnen we namelijk beschouwen als de mate waarin we ergens “energie van krijgen” en “verwachtingen” betreffen onze ideeën over “waar iets naartoe zou kunnen bewegen”.

En daarbij geldt zoals zojuist vermeld, dat deze 2 fenomenen een relatie met elkaar delen. De mate van energie die je ergens aan ontleent is namelijk nauw verbonden met de door jou persoonlijk ervaren “waarschijnlijkheid” ten aanzien van bepaalde aspecten van dit “ergens”. Een waarschijnlijkheid die tot op zekere hoogte ook weer afhankelijk is van andere veronderstellingen die je hebt, en de mate waarin je bepaalde verlangens op iets projecteert.

Bijvoorbeeld de waarschijnlijkheid dat het bereiken of hebben van “iets” een bepaald effect op je zal hebben, de verwachting dat het je bepaalde Mogelijkheden zal gaan bieden, en niet te vergeten: de waarschijnlijkheid dat je überhaupt in staat bent om het genoemde “iets” te krijgen of te realiseren.

En in al deze zaken zit een behoorlijke persoonlijke component vervat die de betrokken verwachtingen gestalte geeft.

En zoals aangegeven geldt het omgekeerde ook. Zo kan de mate waarin je verwacht dat iets gerealiseerd kan worden ernstig beïnvloed worden door de mate waarin je er een Mogelijk positieve betekenis aan toekent, een invloed die kan resulteren in wat men in de volksmond “wishful thinking” pleegt te noemen. Overigens kan het verwachten van iets positiefs nu juist ook het tegenovergestelde effect hebben, zeker als er sprake is van een verwachting die het karakter van “alles of niets” in zich draagt, die in zekere zin “verlamvend” kan uitwerken.

Die verlamming komt voort uit het feit dat we soms liever een Mogelijke optie open houden dan de confrontatie aan te gaan met de Mogelijke realiteit, die in zekere zin als een zwaard van Damocles boven de hele Mogelijke ervaring hangt in de vorm van een Mogelijke teleurstelling.

Hoe dan ook, de manier waarop we ergens Waarde en Waarschijnlijkheid aan hechten betreft in hoge mate een persoonlijke aangelegenheid. Ook al zullen we hierbij “externe bronnen” hanteren zoals de statistieken die we in de krant vernemen of een persoonlijke aanbeveling van een collega, we maken zelf de keuze van welke bronnen we desgewenst gebruik willen maken en hoeveel belang we aan die bronnen wensen te hechten.

En om die reden gaan we in dit boek gebruik maken van de waarde en waarschijnlijkheid die we aan ons eigen leven en de wereld om ons heen toekennen. Als we ons iets gaan voorstellen dan zullen we tot op zekere hoogte ook rekening willen houden met de kwantitatieve aspecten van het geheel, en voor zover Mogelijk: de Mogelijke “waarheid” van dingen enigszins in willen kunnen schatten.

Hierbij kunnen we dus dankbaar gebruik maken van onze eigen levens en die van anderen, waarmee we onze beleving van enige “peper en zout” kunnen voorzien zodat het geheel in ieder geval “enige vermoedelijke richting” kan krijgen:

!\$*Befaamd*\$! ~ +*{Beleefd}*+ ~ _|Basaal|_ ~ \$@*...!Bijna-Beslist!...*Bruikbaar@\$ ~
>-<!*Buitengewone-Bijzonderheden!*-Beperkend>-< ~ +&-Beoordelend-%+ ~ -+?= ~
|Besef|

=====

*~

“Iedere vorm van empirische basis die onverkort toegepast kan worden om een idee positief of negatief relatief te valideren. Dit wil zeggen het vermoeden bevestigen dat iets mogelijk zou moeten zijn, of het vermoeden bevestigen dat een idee niet als absoluut uitgangspunt beschouwd kan worden door het identificeren van uitzonderingen. Deze empirische basis dient “direct toepasbaar” te zijn, oftewel: gebaseerd te zijn op algemeen bekende zaken, en/of persoonlijke ervaringen van jezelf of anderen.

Deze basis kan middels projectie, tot op zekere hoogte, op een conceptueel vergelijkbare situatie worden toegepast. Het uiteindelijke doel van deze vorm van empirie is om tijdens een voorstelling, tijdelijk enige vorm van “zekerheid” te ervaren en jezelf van een relatief mentaal “ankerpunt” te voorzien om te voorkomen dat je “lost in space” raakt, met name bij voorstellingen die een relatief abstract karakter voor de voorsteller hebben.”

Hiermee zijn we in staat om op basis van persoonlijk verifieerbare waarnemingen, de “ruimte” te kunnen relativeren tussen “de constatering dat iets Mogelijk niet altijd zo hoeft te zijn” en “de observatie dat iets kennelijk soms desondanks Mogelijk is”.

[{()}Relatieve dimensie: Conceptueel Beleven()]

()Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Alle Mogelijk bruikbare ervaringen van jezelf en anderen”}

!Roepnaam: Huis-Tuin-en-Keuken-Empirie (HTKE)!

*~

+++++

Niet alleen beschikken we in ons leven over een keur aan ervaringen die ons op een direct toepasbare manier van enige waarde en waarschijnlijkheid kunnen voorzien, daarnaast heeft HTKE nog een ander duidelijk effect dat we kunnen beleven.

Voordat ik dit prijs geef is het wellicht maar het beste om te proberen om daadwerkelijk iets te beleven waarmee we het concept HTKE in de praktijk kunnen ervaren, en in kunnen gaan op onze wens om “wat is een boek Mogelijk waard?” en “wat is een boek Mogelijk niet waard?” ten opzichte van elkaar te kunnen relativeren.

Daarbij nemen we als startpunt een uiterste. Een uiterste dat voor mij persoonlijk “nogal ver gaat” maar dat in taalkundig opzicht kennelijk nog “best redelijk gangbaar is” voor sommige mensen in deze wereld. Er zijn immers best wat mensen die zich bedienen van de uitspraak “Dit boek heeft mijn leven veranderd!”. Een uitspraak die de nodige hoopvolle verwachtingen met zich meebrengt zou ik zeggen.

Ergo: kunnen we onszelf in staat stellen om een dergelijke suggestie persoonlijk qua waarde enigszins te relativiseren als het gaat om de verwachtingen die we er zelf al dan niet op kunnen baseren in ons leven?

Welnu laten we daarbij beginnen met ons een voorstelling te maken van enkele van de dingen die we beschouwen als de absolute deugden die we in ons leven ontwikkeld hebben.

De vermogens en magische kwaliteiten die we als onze eigen persoonlijke wapenfeiten beschouwen en waar we een gevoel van waarde en trots aan ontleen. Nu zullen ze voor iedere persoon anders zijn, dus je zult er zelf voor moeten zorgen dat vanuit je eigen leven een uitgelezen selectie samenstelt die duidelijke gevoelens van Zelfgenoegzaamheid bij je oproept.

Stel je vervolgens de manier voor waarop je talenten zich hebben gevormd, variërend van de briljante manier waarop je een stuk vlees op de barbecue kunt bereiden, de virtuositeit die je aan de dag legt met een paar breipennen in je hand en die je in staat stelt om het concept “kersttrui” tot haute couture te verheffen, je ongeëvenaarde controle en precisie achter het stuur van je auto, en de wijze waarop je je partner desgewenst van een spectaculair orgasme voorziet...

Stel jezelf al voorstellend vervolgens de vraag of er ten aanzien van ook maar ÉÉN van die activiteiten geldt, dat het door jou op unieke wijze gevormde talent het resultaat is geweest van “simpelweg een boek lezen”, waarna je stante pede in staat was om de prestaties te verwezenlijken waar je nu zo trots op mag zijn...

Ik kan uiteraard alleen maar voor mezelf spreken, en in mijn leven is het antwoord in ieder geval zwaar overmatig duidelijk.

NEE

Nu zullen er ongetwijfeld mensen zijn die zichzelf als “natuurtalent” beschouwen, in welk gebied van het leven dan ook. Dat neemt echter niet weg dat ook de meeste mensen die iets “van nature” al goed kunnen, er meestal hard voor moeten, en ook Willen werken om het uiteindelijk “onvoorstelbaar goed te kunnen”.

Ergo: ik denk dat het voor de meesten van ons niet uitzonderlijk moeilijk is om te kunnen constateren dat alleen een boek lezen wellicht iets van Mogelijke kennis en kunde en een gevoel van inspiratie aan je leven toe kan voegen, maar dat het vermogen om daar vervolgens daadwerkelijk iets mee te doen “een heel ander verhaal is”.

Een verhaal dat vooral gebaseerd is op dingen nog eens overpeinzen, ze in de praktijk proberen toe te passen, deze toepassing wellicht in een vergelijkend perspectief te plaatsen op basis van de unieke kwaliteiten van de mensen om je heen, her en der om feedback vragen bij diegenen die Mogelijk van je talent kunnen genieten, nog heel veel Meer proberen, eigenwijs zijn en het anders doen dan “in de handleiding staat”, om vervolgens dit gehele proces nog meermaals te herhalen.

Het idee dat een boek an sich je leven direct op een miraculeuze wijze zou kunnen transformeren is in dat opzicht denk ik voor de meeste mensen met het grootste gemak uiteindelijk te reduceren tot “een hoopvol gevoel”. Een gevoel dat je wellicht een tijdje zal vergezellen in het leven, en je zal voorzien van enthousiasme en inspiratie.

Maar het gegeven dat je op basis hiervan wellicht nieuwe kennis hebt, of jezelf in staat acht om ergens een mening over te formuleren of iets beter te snappen, leidt op zichzelf nog steeds tot geen enkele vorm van tastbare verandering. Pas zodra je besluit om iets van hetgeen je op literaire wijze tot je hebt genomen in de praktijk te gaan brengen kun je er Mogelijk daadwerkelijk Meer van maken.

En dan vooral als je ook echt bereid bent om het gegeven te eerbiedigen dat “iets in de praktijk brengen” vereist dat je bereid bent om fouten te maken, je eigen onzekerheden te accepteren, eindeloos te oefenen, en vooral bereid bent om te gaan onderzoeken wat jij er zelf uit wil halen in je eigen persoonlijke leven.

Dit laatste punt is daarbij wellicht nog de grootste uitdaging: de transformatie van je eigen mindset van “Hoe het moet” naar “Hoe Jij het persoonlijk graag Wil”.

Als we in dezen het concept HTKE nog even een stukje verder doortrekken dan kunnen de meesten van ons denk ik zonder al te veel moeite voor zichzelf constateren dat, zolang we bereid zijn om er ons best voor te doen, we op basis van onze persoonlijke “wapenfeiten” inderdaad prima in staat zijn gebleken “om er iets van te maken” in het leven.

Zeker als we daarbij niet allerhande relatief onrealistische externe maatstaven hanteren die suggereren dat we overal op zijn minst “helemaal geweldig” in zouden moeten zijn of “een absolute baas”, en die vooral het effect hebben dat we onze voorkeuren baseren op “wat anderen schijnen te vinden”, en het idee dat je überhaupt aan de een of andere norm zou moeten voldoen.

Dit laatste is in de regel niet alleen nogal destructief ten aanzien van je verlangens om iets “op je eigen manier te ontdekken en te doen” maar leidt er sowieso nogal snel toe dat je jezelf “een hoop wijs laat maken”, toegeeft aan de drang om voor jezelf “goedkeuring te gaan zoeken buiten jezelf om” en het algemene risico om jezelf “toch niet goed genoeg te vinden”.

“Goed genoeg” is een kwestie van wat je als mens zelf wenselijk acht, en de mate waarin je bereid bent om een deel van je leven te besteden aan iets dat je Meer wenst te beheersen.

En ja, alles heeft een prijs. Een prijs die je pas “op waarde kunt schatten” als je daadwerkelijk in iets gaat investeren. En een deel van je “return on investment” kan gevormd worden doordat je voor jezelf, op basis van daadwerkelijke levenservaring, beseft dat je voor iets “niet oneindig ver wilt gaan”.

Omdat er namelijk Meer is in het leven dan 1 ding, en je voor jezelf ook zult moeten leren om ergens een keer “tevreden te zijn” om er daadwerkelijk plezier en voldoening aan te kunnen beleven.

En daar draait het uiteindelijk allemaal om...

...Althans, ik zou nog terug komen op de reden dat HTKE voor ons als mensen een duidelijke toegevoegde waarde kan hebben. En dat heeft te maken met het gegeven dat we bij gebruikmaking van HTKE ervoor kiezen om ons Eigen leven en hetgeen we hierin hebben mogen ervaren, als uitgangspunt te nemen. In plaats van dat we ons baseren op een bewering die we online ergens hebben waargenomen, al dan niet gebaseerd op de een of andere vorm van onderzoek, nemen we onszelf als uitgangspunt.

Dat wil niet zeggen dat we geen waarde hoeven te hechten aan de vele vormen van wetenschap en bijbehorende vormen van statistiek die in deze wereld bedreven worden, integendeel. Maar het essentiële punt in dezen is dat, zeker aangezien we in een wereld leven waarin we onszelf vrij makkelijk kunnen confronteren met een relatieve overdaad aan beweringen, we zelf de verantwoordelijkheid leren nemen voor het toepassen van een eventuele empirische basis. Of deze nu rechtstreeks aan ons eigen leven verbonden is of niet.

Zeker op basis van bepaalde suggesties, zoals het eerder besproken predicaat “wetenschappelijk” is het als mens verleidelijk om nogal snel iets “zonder Meer” aan te nemen. Zonder Meer vragen te stellen omtrent de bron van je informatie en de aard van het eventuele onderzoek waarop het gebaseerd is. Hierdoor krijg je als mens voordat je het weet de gewoonte om alles “voor de zekerheid toch maar aan te nemen”, met alle Mogelijke gevolgen van dien.

En dat in een wereld waarin waarschijnlijk zelfs de meest doorgewinterde prostitué niet zonder na te denken “zomaar alles slikt”.

Het feit dat we onszelf aanleren om enige verantwoordelijkheid te nemen voor de fundamenten van onze empirische beleving is iets dat op termijn niet alleen kan leiden tot Meer verantwoorde keuzes, maar zorgt er tevens voor dat we onszelf in staat stellen om onszelf en ons eigen leven Meer serieus te nemen. En een toenemend vertrouwen in ons eigen beoordelingsvermogen leidt er uiteindelijk toe dat we leren om weer Meer vertrouwen in onszelf te hebben.

Vertrouwen dat niet gebaseerd is op grootheidswaanzin of onze dwangmatige neigingen om onze eigen onzekerheid te verbloemen, maar vertrouwen dat zijn oorsprong vindt in onze zelf genomen beslissingen en de gevolgen die we op basis hiervan eerlijk durven ervaren. Gevolgen die ertoe leiden dat we oen staan voor de kans dat iedereen als mens “er wel eens naast kan zitten”. Of dit nu betekent dat je jezelf ergens in “positieve” of in “negatieve” zin “in vergist lijkt te hebben”.

Daarnaast stelt HTKE ons ook in staat om te ervaren dat, als het gaat om het toetsen van waarschijnlijkheden, we in staat zijn om alternatieven te zoeken in plaats van ervoor te kiezen om afhankelijk te zijn van 1 Mogelijkheid. HTKE stelt ons dus ook in staat om gestalte te geven aan de voor iedere vorm van evolutie zo belangrijke fenomeen “variatie”, en het hanteren van het uitgangspunt “Samen”.

Hierdoor we leren het concept “empirie” te benaderen vanuit een “combinatie van factoren” in plaats van het trachten te vellen van een absoluut oordeel op basis van één enkele statistiek.

En die Mogelijke variatie lijkt me Meer dan welkom. Daar waar het inmiddels “best normaal” om naar aanleiding van de conclusie van een arts voor een “second opinion” te gaan, hebben we tegelijkertijd nog steeds vrij gemakkelijk de neiging om iets nagenoeg “zonder Meer” voor waar aan te nemen, omdat “Ze” iets gezegd zouden hebben...

Des te Meer reden dus om met wat Meer eerbied naar onszelf en onze eigen ervaringen te kijken, waarmee we onszelf bovendien kunnen voorzien van statistische bronnen waar we op persoonlijke basis daadwerkelijk Mogelijk Waarde aan kunnen hechten.

En met dit Mogelijke besef hebben we denk ik wel voldoende aandacht besteed aan jullie rol in het geheel.

Hoog tijd dus om eens te gaan kijken of we van alles dat we tot nu toe beleefd hebben Samen Mogelijk Meer Kunnen Maken.

~ “Spelende vrouw, wat heb je nou geleerd?” ~ 61

En zo naderen we langzamerhand de afsluitende beschouwingen van het boekdeel “Aanvang” waarbij we, net zoals de spelende vrouw, op basis van een ervaring proberen enige betekenis te geven aan die betreffende ervaring. Dus gaan we op basis van het gedeelte van onze route dat we inmiddels voltooid hebben, in op de vraag of we concreet enige leerpunten kunnen “samenvatten”.

Dit doen we aan de hand van 3 onderwerpen die we “in het licht van de inhoud” van het betreffende hoofdstuk zullen beschouwen, te weten: “Evolutie in het algemeen”, “De evolutie van dit boek” en “De evolutie van Conceptueel Beleven”. Aangezien we momenteel nog “in Aanvang” zijn ga ik deze uiteindelijke beschouwingen in dit geval relatief kort houden.

Voor mijn doen dan...

“Aanvang” in het licht van een evolutie

Zoals in ieder leer-ontwikkelproces, verloopt de concrete manifestatie ervan aanvankelijk langzaam, aangezien het vormen van een noodzakelijk en degelijk fundament, vooral gebaat is bij het “in balans houden” van zaken waardoor ze in enige mate “gelijk op kunnen gaan”. Naarmate de ontwikkelingen vorderen en ons begrip navenant meegroeit, zal de leercurve een aanzienlijk steiler karakter krijgen en de omvang van onze “leerpunten” sterk toenemen.

Maar de noodzaak om alles aanvankelijk in balans te houden vereist wat mij betreft vooral dat we niet meteen teveel Willen en gaan verwachten, en voldoende ruimte overlaten voor de ervaring en de bijbehorende vreugde van het “beginnen aan een nieuwe reis”. En dat laatste begint dan weer met de Realisatie van dat Begin. Een Begin dat we kunnen baseren op het gegeven dat we als mens in staat zijn om inspiratie te ervaren waar we iets mee kunnen Doen.

Over die inspiratie valt nog wel het een en ander te vertellen en ook zelf te beleven in termen van het ontwikkelbare vermogen om onszelf, mentaal naar een plek te begeven waar we kunnen verpozen in de weelde van een “heilig vuurtje van inspiratie”. Voor nu zullen we dit gewoon beschouwen als een gegeven feit waar we al dan niet op kunnen reageren.

Aangezien we inmiddels in staat zijn om de essentie van Meer en Mogelijk toe te passen op onze wereld kunnen we dit ook doen met betrekking tot de vraag “Waar begint een begin?”.

Zoals gewoonlijk begint een begin op het punt waar 2 elementen Samen iets Meer Mogelijk maken. In dit geval hebben we het dan over...

---

⁶¹ “Meneer Kaktus” in De grote Meneer Kaktus Show (Peter Jan Rens)

?=+Geenzins-Gericht-Geanticipeerd+=? ~ +&*Genoegzaam-Gegeven*&+ ~
+=Geïnspireerde-Gelegenheid=-!-Genererend+ ~ \$+Gul-Gevend+\$ ~ -+?= ~
@Geschenken@

=====

*~

“Een tijdelijke opwelling van inspiratie die vanuit Meer spontaan de wens uit om zich om te vormen in een Mogelijkheid, bestaande uit een op welke manier dan ook persoonlijk ervaarbare vorm van energie die evenzeer onbepaald als idiosyncratisch van aard is. Deze energie heeft de potentie om specifiek ergens in te resulteren op het moment dat hier binnen het domein van Mogelijk bewust gestalte aan wordt gegeven.

Gezien het relatief tijdelijke karakter van deze energie is een tijdig aangrijpen hierop een relatieve noodzaak om ervoor te zorgen dat Het Moment niet “een stille dood sterft” om pas op een later moment eventueel in een bepaalde vorm weer terug te keren.

Hierdoor is Aanvang duidelijk te koppelen aan de wijsheid om “Het ijzer te smeden als het heet is”, zonder dat het gehele “productieproces” ook daadwerkelijk op hetzelfde moment plaats hoeft te vinden.

In essentie is het op het moment van Aanvang voldoende dat je een concreet Mogelijk Begin maakt dat een vervolg kan krijgen.”

[{}(Relatieve dimensie: Bewust Beleven())]

()Relatieve perspectief: Mogelijk()

{Wereldse inspiratiebron: “Inspiratiebron”}

!Roepnaam: Aanvangen!

*~

+++++

***~&+&Ruimschoots-Regeneratief&+&-Reproduceerbare*~& ~ !=<- | Richtinggevende-
Raakvlakken | ->-Realiserende=! ~ {!=%=Relatief-Realiseerbare=%-Resultaten=!-
Raffinerende} ~ -+?= ~ | Realisatie |**

=====

*~

“Iedere vorm van realisatie vanuit een Aanvang, waarbij hetgeen zich aandient vanuit Meer voor het eerst enigszins vertaald wordt naar een vorm van Mogelijk. Dit kan in de vorm van bijvoorbeeld: het formuleren van een concreet idee, een directe fysieke reactie, het mentaal vastleggen van een concept met de intentie deze op een bepaald moment in de toekomst verder te onderzoeken, of het ten gehore brengen van een melodie.

Een realiseerbare-realisatie is een vorm van vastleggen die als tastbare oorsprong een eerste referentiepunt vormt dat verdere ontwikkelingen mogelijk maakt.

De kunst is om een Begin niet te vereenzelvigen met de bijbehorende Aanvang, om te voorkomen dat je te veel waarde hecht aan deze initiële concrete vorm van iets dat een zekere tijd en interactie vereist om tot volle wasdom te komen. Je een voorstelling maken op basis van een Begin is goed, maar hierin te ver doorschieten behelst het risico dat je te weinig aandacht besteed aan het leren kennen van de bijbehorende Oorsprong waardoor je weinig ruimte overlaat om jezelf op een waarlijk nieuwe manier te ontwikkelen door een te grote focus op de bijbehorend veronderstelde middelen.”

[[{}Relatieve dimensie: Universeel Beleven({})]]

({}Relatieve perspectief: Mogelijk({}))

{Wereldse inspiratiebron: “Begin”}

!Roepnaam: Realisatie (Begin), Bevorderend Besluit!

*~

+++++

Aan de hand hiervan kunnen we meteen een antwoord formuleren op de vraag: “Waar begint een Begin?”. Een Begin zou je kunnen beschouwen als het moment waarop je voor het eerst, op welke tastbare wijze dan ook gestalte geeft aan hetgeen zich vanuit Meer aandient als vorm van inspiratie die “om aandacht vraagt”. Een realisatie waardoor je een concreet startpunt creëert voor verdere ontwikkelingen.

Dit kan zich bijvoorbeeld manifesteren als een korte beschrijving van een zakelijk idee, een eerste melodie die wellicht op een dag het leitmotiv vormt van een complete symfonie, een culinair experiment dat uiteindelijk uitmondt in een nieuwe manier van koken of een unieke lichamelijke beweging die na enig “doorontwikkelen” officieel als een bepaald “dansje” te boek zal gaan staan.

Maar in een uiterste geval kan het ook de beslissing zijn om er “het volgende weekend nog wel een keertje over na te denken”.

Zoals vermeld: een begin is een delicaat iets. Om die reden is het belangrijk om “in Aanvang” vooral de balans te bewaken tussen de krachten die van en naar de 2 bepalende uitersten vloeien. En daarmee bedoel ik vooral het besef dat de aandacht voor deze 2 uitersten aanvankelijk veel in beweging is. Zoals we in het volgende hoofdstuk Meer in detail gaan beleven is een evolutie namelijk zelden of nooit een simpele kwestie van een plan maken en dit onverkort uitvoeren.

En dat hoeft gelukkig ook niet. Als we tussen de 2 uitersten iets gestalte willen geven dan is het vooral zaak om te beseffen dat we niet meteen tot het uiterste hoeven gaan, en dat beter ook niet kunnen doen. Daarmee bedoel ik dat het de kunst is om vooral niet te lang te wachten met “daadwerkelijk iets concreets doen” op het moment dat je een inval krijgt, en tegelijkertijd niet meteen “teveel te verwachten” als resultaat van je daadkracht.

Het risico dat je creëert als je te snel te veel gaat verwachten is dat je enorm veel gaat projecteren op hetgeen je verwacht te gaan realiseren. Hierdoor kun je iets in Aanvang al zo opblazen dat je wel teleurgesteld moet raken als je het concreet gaat realiseren. Iets nieuws doen leidt zelden meteen tot het resultaat dat je uiteindelijk voor ogen hebt. En veel van de aanpassingen die uiteindelijk, bij elkaar opgeteld, tot iets bevredigends leiden komen voort uit herhaling met “enige variatie”.

Te lang wachten met daadwerkelijk “Beginnen” kan er dus toe leiden dat je enorm lang plannen gaat maken die uiteindelijk niet tot het gewenste resultaat gaan leiden, of überhaupt nooit uitgevoerd zullen worden. Het andere uiterste is een situatie waarbij je iets gaat doen zonder het op een bepaalde manier “verder te willen brengen” waardoor je wellicht tijdelijk enige “afleiding” voor jezelf creëert om vervolgens op een bepaald moment je interesse weer te verliezen door een gebrekkig vermogen om je inspiratie ook serieus op te volgen.

En zoals gezegd hebben we het als het om “Realiseren” gaat over een vermogen dat, zoals alle vermogens, een duidelijk maakbare component heeft, waarbij in dit geval het vermogen “om je iets voor te stellen” een duidelijke rol speelt. Helemaal als dit vermogen ook nog eens specifiek gebaseerd is op bepaalde kennis en ervaring omtrent hetgeen je wilt gaan realiseren.

Hoe groter dit vermogen namelijk is, hoe Meer je in Aanvang al relatief realistisch kunt voorstellen. In dat opzicht geldt dat naarmate dit vermogen groeit, de behoefte om je ideeën in de praktijk te toetsten zal afnemen vanuit het groeiende vermogen om conceptueel gezien al een hoop dingen “vrij aardig in te kunnen schatten”.

Dit laatste kun je deels ook terug voeren op de in dit boek eerder genoemde “automatismen” die zich kunnen ontwikkelen en die je in staat stellen om actief bewustzijn “over te houden”. Dit “redundante” bewustzijn stelt je vervolgens in staat om in je hoofd de zaak “vrij makkelijk en overzichtelijk bij elkaar te houden” en wellicht ook nog enigszins “in de tijd te projecteren” waarmee je enige inschatting kunt maken over “waar het allemaal naartoe zou kunnen gaan”.

Die “afnemende behoefte” aan toetsing in de praktijk is natuurlijk relatief, want met groeiende vermogens groeit in de regel ook het verlangen om zaken “naar een hoger plan te tillen” en derhalve ook steeds hoger te willen mikken. Bovendien kan een mens zich soms ondanks een hoop ervaring “ernstig misrekenen” en leidt ervaring in de regel ook tot een toenemend besef dat de praktijk niet alleen “aanvullende inzichten” kan opleveren, maar vooral dat het gewoon heel leuk is om iets “in het echt te doen”.

En dat is in de regel ook wat de ontwikkeling van veel fenomenen kenmerkt die gaandeweg een stempel zijn gaan drukken op onze evolutie en onze manier van leven. Of het nu de muziek van The Beatles is, of de ontwikkeling van de eerste echte besturingssystemen voor computers zoals MS-DOS. Het gros van al dit soort revelaties is meestal het resultaat van mensen die in eerste aanleg vooral bevangen zijn door iets “dat ze nu eenmaal interessant vinden” en waar ze “nogal in op kunnen gaan”, en dat ze met gebruikmaking van hun nieuwsgierigheid uiteindelijk verder ontwikkelen.

Die ontwikkelingen zijn in beginsel meestal vooral gedreven door het feit dat de betrokkenen vooral hun aandacht richten op hetgeen waar ze “mee bezig zijn”, en meestal pas in een later stadium doordat het heel concreet “ergens toe kan leiden”. Ergo: teveel aandacht voor het idee dat je meteen een of ander doel zou moeten bereiken in plaats van gewoon vooral iets te doen en te ontdekken is een insteek waar empirisch gezien wel het een en ander op af te dingen valt.

Dit komt ook omdat het zich over het algemeen loont om iets “te leren kennen”, hetgeen het beste gedijt bij enige mate van speelsheid en algemene nieuwsgierigheid die zich laat vertalen naar vragen als “wat kan iets allemaal zijn?”, “wat kan het allemaal doen?” en “op welke manieren kan ik er allemaal tegenaan kijken”.

Op het moment dat je meteen een of ander “doel” voor jezelf gaat formuleren dat je wilt bereiken zul je daarna waarschijnlijk ook met een relatief “gerichte blik” gaan observeren, waarbij de bijbehorende noodzakelijke geestelijke vernauwing in dit geval de ruimte voor “observatie zonder direct streven” ernstig kan beperken.

Aangezien we op een punt zijn aangekomen waar we een duidelijke behoefte voelen aan Meer, of het nu gaat om ons persoonlijke verlangen naar Meer beleving of de noodzaak aan Meer en betere Mogelijkheden om het leven in de wereld verder vorm te geven, is het in de eerste plaats noodzakelijk dat we onze relatie met Meer leren te herstellen. En dat vereist dat we in onszelf weer het vermogen gaan aanspreken om vanuit Meer uiteindelijk Meer Mogelijk te maken.

Het vermogen om onszelf niet alleen te richten op de vraag wat “gegeven de huidige Mogelijkheden” de best Mogelijke optie is, maar ons te richten op het vermogen om ten eerste deze drang te weerstaan, en in plaats daarvan te kijken of we van Meer uit kunnen gaan dan de Mogelijkheden die “gegeven het moment” bestaan.

Overigens is die drang om vooral “Of-Of” te denken en uit te gaan van de drang dat je iets “moet” met behulp van een beetje HTKE vrij makkelijk te relateren aan het gegeven dat we gelukkig, juist in tijden dat er voor je gevoel “iets moet gebeuren”, kunnen profiteren van het

gegeven dat we ook gewoon enthousiast dingen “Willen”. Twee uitersten die soms aanzienlijk dichter bij elkaar liggen dan je zou veronderstellen.

Het eerste waar ik in dat opzicht aan denk is het feit dat er mensen in deze wereld zijn die hun leven in zekere zin te danken hebben aan het gegeven dat ze in een noodsituatie op tijd gered konden worden. Een noodsituatie die wellicht voort is gekomen uit enige “waaghalzerij”, waarbij de gemiddelde rasechte cynist wellicht geneigd is om te oordelen: “dan moet je maar niet zonder reden gevaarlijk doen...”.

De ironie wil echter wel dat er in de loop der geschiedenis een hele hoop mensen zijn geweest die uit nieuwsgierigheid “gespeeld hebben met hun leven” en naar aanleiding daarvan in het ziekenhuis zijn beland of uiteindelijk zelf “het leven gelaten hebben”. En in dit geval doel ik dan specifiek op alle mensen die “met gevaar voor eigen leven” gestalte hebben gegeven aan het realiseren van het verlangen om te kunnen vliegen.

Diezelfde “waaghalzerij” heeft er namelijk op termijn toe geleid dat de luchtvaart zich heeft kunnen ontwikkelen. Zich heeft kunnen ontwikkelen tot op het punt dat, om weer terug te keren naar onze noodsituatie, we in staat zijn geweest om gestalte te geven aan het concept “traumahelikopter” die in een noodsituatie het cruciale verschil tussen leven en dood kan betekenen.

En vaak liggen Willen en moeten nog veel dichter bij elkaar dan dat, aangezien er genoeg mensen zijn die hun leven te danken hebben aan hulpverleners die, uit vrije wil en met gevaar voor eigen leven, hun leven gered hebben.

Overigens is de traumahelikopter maar “een” voorbeeld, ik dicht jullie genoeg algemene kennis toe om voor jezelf te kunnen onderkennen dat voor het gros van alle ontwikkelingen die ons in staat stellen om binnen bepaalde marges relatief zorgeloos te leven hetzelfde gegeven van toepassing is.

Nu is “zorgeloos” nogal te relativiseren, aangezien lang niet alle mensen in deze wereld bijvoorbeeld toegang hebben tot goede gezondheidszorg, en er voor de mensen die dit wel hebben geldt dat ze zich desondanks prima zorgen over iets kunnen maken.

Het punt is echter wel dat we geneigd zijn om een hoop zaken in het leven waar we slecht zonder zouden kunnen, heel makkelijk voor lief te nemen zonder er bij na te denken “waar het allemaal vandaan komt”, en vooral “op basis van wat”.

Zaken die uiteindelijk allemaal het resultaat zijn van het feit dat we als mens onszelf gedreven voelen tot het doen van ontdekkingen.

Nu hebben we in dat opzicht inmiddels een hoop bereikt. Maar de ironie wil dat deze prestaties in zekere zin onbewust afbreuk doen aan de belangrijkste factor binnen dit geheel.

Nu zal ik hier in het volgende boekdeel nog uitgebreid op terug komen, maar het feit wil nu eenmaal dat we door omstandigheden gaandeweg vooral veel Waarde en Waarschijnlijkheid

toedichten aan de Mogelijkheden die we met zijn allen gecreëerd hebben. En gaandeweg zijn deze middelen dan ook steeds Meer het Mogelijke uitgangspunt geworden.

En dus zullen we sneller geneigd zijn om na te denken over “wat AI voor onze wereld zal gaan betekenen” in plaats van de vraag “wat Wij Willen dat AI voor ons betekent”. En zeker in tijden van snelle verandering is het niet raar dat je dat je als mens overweldigd raakt door alles wat er tegenwoordig Mogelijk is. Tegelijkertijd echter lijken we hierdoor steeds Meer te vergeten Wie dit in de eerste plaats allemaal Mogelijk heeft gemaakt.

Want niets van alle hedendaagse Mogelijkheden, van nucleaire technologie die een bedreiging voor de wereldvrede kan vormen tot het feit dat we tegenwoordig nagenoeg allemaal een computer in onze zak hebben zitten ~ waarmee we de wereld in een oogwenk “naar ons toe kunnen halen”, zelf in tijden van een pandemie ~ leidt tot op zekere hoogte “een eigen leven” dat Wij er als mensen niet in de eerste plaats Zelf aan gegeven hebben.

En om die reden is het ook hoog tijd om de verhoudingen weer enigszins recht trekken en ons “geloof” vooral te leren richten op de creators van onze middelen, in plaats van die middelen zelf die, zonder ons vermogen om “iets van het leven te maken” nooit zouden hebben bestaan.

Vanuit die optiek valt er dus wel het nodige te zeggen voor de stelling dat ondanks de drang die we soms voelen om vooral “acuut te handelen” en die we in het dagelijks leven vooral vertalen naar de drang om op basis van onze zorgen over dingen te gaan oordelen, we onszelf waarschijnlijk Meer “kansen op een langdurig en ook prettig overleven” kunnen bieden door die drang te leren weestaan.

Te leren weerstaan en in plaats daarvan onze tijd te gaan leren besteden aan het vinden van onze inspiratie, om daar vervolgens iets mee te gaan doen.

Een gegeven dat we overigens met gebruikmaking van wat HTKE ook weer vrij makkelijk kunnen relativeren.

Want ik gok dat de meesten van ons op basis van hun persoonlijke levens en de hierin ervaren zaken zoals “het implementeren van nieuwe software”, “trachten navolging te geven aan de een of andere wandtegeltjeswijsheid” of “de realisatie van het idee dat er belangrijkere dingen zijn dan geld en status”, zich kunnen vinden in de gedachte dat er soms een “relatief gigantische afstand” bestaat tussen de theorie en de praktijk.

Een afstand die voor een groot deel wordt gevormd door het gegeven dat “het allemaal nog niet zo makkelijk is” om je eigen emoties en het hieruit volgende gedrag zoals allerhande “verdedigingsmechanismen” en “dwangmatig gedrag” te leren relativeren.

Vooraf bij het ervaren van relatieve stress, inclusief een langdurig gevoel van onbehagen over “het reilen en zeilen in de wereld”, neig je er om later nog uit te leggen redenen nogal snel naar om vooral alles “heel serieus te nemen” en “in ieder geval iets te willen doen”. Iets dat uiteraard ook volkomen “begrijpelijk” is.

Gelukkig dus maar dat we, indien we de behoefte hebben om weer eens “echt vooruit te gaan”, we op een intelligente wijze kunnen voorzien in die behoefte, waarbij we tegelijkertijd invulling kunnen geven aan onze drang om daadwerkelijk iets te doen. Zolang we maar ervoor proberen te kiezen om niet uit te gaan van de Mogelijkheden die er zijn, maar de Mogelijkheden die er Mogelijk nog Meer kunnen zijn.

En ondanks het feit dat dit af en toe niet makkelijk is, zijn er wel duidelijk redenen om hierin op zijn minst een poging te ondernemen.

Het feit wil namelijk dat we, wederom met gebruikmaking van enige HTKE, voor onszelf kunnen vaststellen dat als we denken aan talloze onverwachte overwinningen in de sport, het feit dat sommige mensen nog in leven zijn dankzij een EigenWijze SEH-arts die na 2 mislukte pogingen tot reanimatie ervoor kiest om toch nog een 3^e poging in gang te zetten, en het feit dat we als mensen überhaupt nog op aarde rondlopen, we met zijn allen wat je noemt een “substantiële empirische basis” hebben gecreëerd voor de verwachting dat “het desondanks proberen” zich nog wel eens royaal wil uitbetalen.

En niet in de laatste plaats omdat het feit dat je “het hoe dan ook probeert” bijdraagt aan het gevoel dat je als mens in ieder geval tot op zekere hoogte je lot in eigen handen kunt nemen. En als je dit gevoel eventueel ook nog kan combineren met het gevoel van bevrediging dat gepaard gaat met het feit dat je “iets probeert en daarbij waarschijnlijk sowieso iets leert” dan levert dat nog iets op.

En dat is het gegeven dat je een zekere voldoening kunt ervaren die uiteindelijk een bijdrage kan leveren aan je algemene mentale welzijn.

En dat is iets waarvan menigeen zich neem ik aan, ook zonder een uitgebreide wetenschappelijke onderbouwing, wel kan voorstellen dat het in algemene zin “de kansen op overleven” voor een mens in ieder geval niet kleiner zal verkleinen.

Des te Meer reden dus om EigenWijs te worden en voor je eigen gevoel je lot weer enigszins in eigen handen te nemen. Uiteindelijk is alles in zekere zin slechts een kans, maar een kans waar je desgewenst zelf Mogelijk Meer van kunt maken door er op Eigen Wijze “gewoon voor te gaan”.

~*{Worthy de Jong, HOE DAN !?! HOE DAN !?! }*~⁶²

---

⁶² Gepast commentaar van Ronald van Dam na het winnende schot waarmee de 3x3 basketballers van Team NL de olympische titel in 2024 veroverden. Een tour de force die wat mij betreft te zien is als een uitermate fraaie beleving van “iets hoe dan ook een kans geven”.

Toegepast op de nog voortdurende evolutie van dit boek

Aangezien we alles in het kader van dit boek in zekere zin als een vorm van ontwikkeling zien, vormt de evolutie van dit boek zelf een praktisch zeer bruikbaar uitgangspunt voor het bestuderen van een “ontwikkeling”. Immers: het ontstaan van dit boek is iets dat jullie op een vrij directe manier vanuit allerlei invalshoeken kunnen ervaren waardoor het een zeer geschikt “real life example” is dat we kunnen analyseren.

Nu heb ik bij de tekst die specifiek over dit boek zelf handelt al het een en ander verteld over de relatief feitelijke ontwikkeling van dit schrijfsel. Daarbij hebben we gezien dat er in zekere zin een hoop zaken zich in de loop der tijd hebben verzameld, die op een bepaald punt in de tijd tot hun eerste concrete verschijning hebben geleid. Je zou dit gebeuren kunnen plaatsen binnen de kaders die we inmiddels vervaardigd hebben tijdens onze eerste missie in het nog grotendeels onbekende universum.

Vanuit Meer kun je het ontstaan van dit boek koppelen aan een enorme concentratie van Meer die zich in de loop van mijn leven heeft opgebouwd, en die ik op “un momento dado” waarin dit geheel overduidelijk “om aandacht vroeg”, gevangen heb in een voorstelling waarvan de essentie is “laat ik een boek gaan schrijven om iets met mijn ideeën te gaan doen”.

En daarmee heb ik voor mezelf een eerste opzet als beeld kunnen formuleren in mijn hoofd, een eerste Mogelijkheid die het voor mij Mogelijk heeft gemaakt om er vervolgens Meer gestalte aan te geven. In het kader van “doe Meer met wat je Wil” is dit Begin een redelijk extreem voorbeeld dat zijn aard vooral vindt in het feit dat ik nu eenmaal een hoop dingen heel lang bij me heb gedragen, die in de loop der tijd “serieus zijn samengeklonterd”.

In dat opzicht is het begin van dit boek wat je noemt een redelijk extreem voorbeeld van “gewoon iets doen met wat er spontaan in je opkomt” om eens te kijken “waar het eventueel heen kan gaan”. Toch is de essentie ervan niet anders dan ieder ander ontstaan van “iets” dat uiteindelijk ergens “heen is gegaan”.

Nu hangt dit uiteraard ook af van de aanvankelijke omvang van het idee. Als het om de grondslag van dit boek gaat hebben we het, zoals jullie zelf gok ik ook wel kunnen ervaren, reeds over een conceptueel gezien nogal kloek epistel. An sich niet heel vreemd gezien het karakter van de schrijver en de enorme accumulatie van energie en inzichten die eraan vooraf gegaan is.

Nu zou je van een afstand de ontwikkeling van dit boek kunnen beschouwen als een “grote explosie met duidelijke gevolgen”. Als je echter van dichtbij kijkt, zoals we gedaan hebben in het gedeelte dat een overzicht geeft van het verdere verloop van deze ontwikkeling, dan zijn er duidelijk een heleboel groetere en kleinere ontploffingen waar te nemen.

En hierbij is vaak, in tegenstelling tot de initiële “Big Bang”, sprake van relatief opzettelijke en bewust geforceerde “detonatie”. Daarmee bedoel ik dat je als mens het vermogen kunt

ontwikkelen om in zekere zin “je inspiratie op te zoeken” waardoor er een golf van Meer vrij kan komen. Spoiler alert: dit ga je zelf over een x aantal woorden ook zelf kunnen ervaren.

In dat opzicht is de evolutie van dit boek er eentje “uit het boekje”. Aanvankelijk komt er een hoop energie vrij, die zich gaandeweg vertaalt naar relatief separate “takken” in de boom der ontwikkeling. Allerhande onderwerpen en thema’s die een “relatief eigen leven hebben gekregen” en die zich op zichzelf staand, maar immer met een bepaalde verhouding tot het centrale geheel, verder hebben kunnen ontwikkelen. Daarbij is het gegeven dat ten tijde van het concrete ontstaan van dit boek mijn creatieve vermogens reeds “behoorlijk ver ontwikkeld waren” uiteraard wel van enig belang.

Of het nu voortkomt uit mijn muzikale activiteiten, het feit dat ik mezelf meestal met enige creativiteit van een avondmaal voorzie, of de ontelbare momenten in mijn leven dat ik, al dan niet door een vorm van noodzaak, mezelf vindingrijk heb opgesteld: het heeft allemaal bijgedragen aan mijn vermogen “om er hoe dan ook iets van te maken”.

Een vermogen dat in grote mate ervoor gezorgd heeft dat ik in staat ben om een boek te schrijven waarin nagenoeg alles wel een keertje aan bod zal komen en de horizontale, verticale en van mijn part diagonale verbanden nogal omvangrijk en talrijk aanwezig zijn.

En dit geldt in het bijzonder voor het hebben van de Mogelijkheid om puur in mijn hoofd dingen “tot ontwikkeling te laten komen”. Een vermogen waardoor de essentie van een ontwikkeling, die conceptueel van aard is, indrukwekkende snelheden kan bereiken.

Uiteraard doet dit niks af aan het gegeven dat er altijd zaken zijn die nadere aandacht verdienen om ze “passend te maken”, maar in dat opzicht is het schrijven van een boek gok ik niet heel anders dan het installeren van een keuken.

Je kunt nu eenmaal niet alles op papier vormgeven, maar gelukkig is dat ook geen vereiste om uiteindelijk toch tot een zeer bevredigend resultaat te komen. Zolang je maar altijd durft te vertrouwen op je eigen evolutionaire vermogens om ergens, indien nodig, Mogelijk Meer van te kunnen maken.

In dat opzicht zijn we inmiddels aangekomen op een punt dat we in staat zijn om de ontwikkeling van dit boek vanuit de essentie van Meer en Mogelijk te bekijken. We hebben al mogen waarnemen dat er binnen het bestek van deze ontwikkeling de nodige vormen van Aanvang zijn “gevangen” in een Begin waarna ze gaandeweg zijn gerealiseerd.

Hierbij kun je tot op zekere hoogte een onderscheid maken op basis van de verhouding tussen Meer en Mogelijk die gepaard gaan met een ontwikkeling. Als we het hebben over een fenomeen dat voor een relatief groot gedeelte is gebaseerd op Mogelijk dan kunnen we bijvoorbeeld kijken naar de “uit spontaniteit geboren neiging” om de belangrijkste concepten uit te drukken in de vorm van alliteraties van 11 woorden.

Wat er bij mij in het algemeen meestal gebeurt is dat ik vanuit Meer spontaan de behoefte voel om “iets” te doen. En om de een of andere reden voelde ik de aandrang om 1 van de

concepten in dit boek (ik heb geen idee Meer welke het was) te vertalen naar een creatieve aaneenschakeling van woorden.

Daarbij is het in de regel zo dat ik gewoon spontaan mijn gevoel volg, zonder dat ik daar in Aanvang ook maar enig “waarom” bij kan ervaren. Zodra ik dit gevoel echter volg schakelt mijn eigen mentale beleving meestal vrij direct over naar Mogelijk. Daarbij zorgt mijn rationele en analytische bewustzijn ervoor dat ik, ten aanzien van wat ik spontaan ben gaan doen, er meteen “iets van kan maken” en dan in het bijzonder een beeld van hoe en waarom het lijkt te “werken”.

Daarmee bedoel ik dat ik vrijwel meteen een aantal ideeën kan vormen over de eventuele toegevoegde waarde van iets. Ik zal de manier waarop ik de concepten beschrijf nog wel eens nader uitleggen, maar 1 van de dingen die ik meteen als duidelijke “toegevoegde waarde” heb kunnen identificeren is het al eerder beschreven aspect dat de meeste woorden die al lang in gebruik zijn, onbewust een hoop suggesties oproepen. Suggesties die ervoor zorgen dat je als mens, voordat het geheel ook maar van enige inhoud voorzien is, reeds een emotionele respons kunt ervaren op basis van de gebruikte “verpakking”.

En als je dingen in een ander licht wilt zien dan doe je er wat mij betreft goed aan om in ieder geval tijdelijk, zoveel mogelijk bestaande associaties de kop in te drukken, zodat je een nieuw begrip kunt opbouwen op basis van een relatief “tabula rasa”. Daarbij zorgt het gebruik van minimaal 11 woorden er ook voor dat je meteen vanaf het moment dat je een nieuwe Mogelijkheid voor jezelf kunt formuleren, je op relatief subtiele wijze wordt herinnerd aan de veelkleurigheid van het leven die je hopelijk weet te vertalen naar enige breed geschakeerde nuance.

We hebben het in dit geval over een idee dat vooral gestalte heeft gekregen doordat ik naar aanleiding van een spontane ingeving, die ervoor gezorgd heeft dat ik iets dat Mogelijk is “Meer Specifiek heb gemaakt”, vertaald heb naar een “formule”.

Die formule is weer de “blauwdruk” voor het vermogen om Specifiek Meer Mogelijk te maken, wat inhoudt dat ik op relatief “maakbare” wijze de verdere concepten “op gelijkvormige wijze” gestalte heb gegeven. Je zou kunnen zeggen dat we het hier hebben over een idee dat uiteindelijk vooral vorm heeft gekregen op basis van Mogelijk.

Daar bedoel ik mee dat het grootste gedeelte van deze ontwikkeling is gebaseerd op het, naar aanleiding van een duidelijke leidraad, systematisch “produceren” van combinaties van 11 woorden die onderling enige betekenis kunnen vertegenwoordigen. Natuurlijk is bij het vormen van deze combinaties zo nu en dan een vleugje Meer zeer welkom, omdat je af en toe “een duidelijke dosis creativiteit” nodig hebt om een dergelijke verzameling woorden bij elkaar te brengen.

Tegelijkertijd valt dit geheel toch voor een groot deel te typeren als een geval van “vooral gewoon hard werken en je best doen” op basis van een duidelijk gedefinieerd en niet al te complex stramien.

Daarentegen zijn er ook ideeën die nu eenmaal Meer nodig hebben dan bewuste en gestructureerde activiteit, voordat ze tot wasdom kunnen komen. Daarbij geldt overigens in de regel dat dit ideeën zijn die zichzelf in grote mate kunnen baseren op begrip dat reeds aanwezig is, en dat in een bepaalde vorm “gerecycled” wordt. Ik denk dat het beste voorbeeld dat ik hier van kan geven de ontwikkeling van Conceptueel Beleven is.

Nu zullen we gaandeweg nog een heleboel gaan leren over CB, maar ik hoop dat voor iedereen inmiddels duidelijk is dat we het hier hebben over een concept dat gebaseerd is op het bewust creëren van mentale elementen of “Lego blokjes” die we gaan voorzien van nuance, die verstand en gevoel kunnen integreren, en die Samen een constructie kunnen vormen dat tot een groter geheel en dus ook een groter “beeld” kan leiden.

Daarbij geldt dat de blauwdruk van CB, inclusief de aspecten die we eerder hebben besproken omtrent de “minimale eisen” waaraan het geheel moet voldoen en de belangrijkste concrete bestanddelen, in alle waarschijnlijkheid slechts in het bestek van een aantal minuten vorm hebben gekregen in mijn hoofd. En nu ben ik iemand die best op een hoog tempo kan denken en creëren, maar niet zo snel dat ik het concept van CB zo rap had kunnen uitwerken zonder de duidelijke ondersteuning van Meer.

Daarmee doel ik op het gegeven dat het idee van CB dusdanig veel Meer in zich had dat het al vanaf de Aanvang een dusdanig “eigen leven” in zich had, dat het idee voor een groot deel “zichzelf gevormd heeft”, waarbij ik mezelf vooral als een relatieve “toeschouwer” heb kunnen opstellen om alleen maar her en der een bemoedigend zetje te geven in een gewenste richting en te voorzien van enige dragende structuur.

Daarbij stel ik het mezelf voor als een situatie waarbij Meer en Mogelijk zich in hoog tempo afwisselen zodat er zich steeds iets Meer aandient dat ik meteen van een Mogelijke definitie kan voorzien, hetwelk je in algemene zin ook kan aanduiden als een staat van “Flow”.

Ik zal in een later stadium nog verder ingaan op hoe je als mens volgens dit stramien ideeën vorm kunt geven, waarbij ik onder andere de mentale constructie van “Brood en Boter” uit de doeken zal doen, maar voor diegenen die het geheel nu al van wat Meer “beleving” willen voorzien adviseer ik het (her)kijken van de film “Inception” van Christopher Nolan.

Nu is de manier waarop een idee zich kan ontwikkelen sowieso een duidelijk thema in deze film, maar met betrekking tot hetgeen ik hierboven beschrijf denk ik zelf vooral meteen aan de scène waarin Dom en Ariadne voor het eerst Samen in een droomwereld zijn.

Hierbij gaan ze in op het fenomeen “creatie” en dan specifiek een situatie zoals ik heb ervaren bij het ontwikkelen van CB. Daarbij krijgen we een tekening te zien zoals onderstaand:

Hierbij wordt de situatie van het ontwerpen van een gebouw aangehaald, waarbij je net zozeer bezig bent met het “maken” van iets, als het “beleven” ervan. Dom en Ariadne hebben het over het fenomeen dat het “tijdens het ontwerpen van een gebouw soms lijkt alsof het zichzelf ontwerpt”.

Dit fenomeen wordt ook aangehaald als Dom ingaat op het proces van dromen waarbij “onze geest continu een realiteit schept en deze tegelijkertijd beleeft”. Dit is exact de continue afwisseling van het ervaren van een realiteit in termen van Meer en Mogelijk waaraan ik refereer met betrekking tot de manier waarop het idee van CB zich bij mij gevormd heeft.

Hierbij ervaar ik persoonlijk ook dat een groot deel van het idee zich relatief onbewust vormt, of in zekere zin “op de achtergrond” als proces doorgang vindt, terwijl ik tegelijkertijd mijn bewustzijn weer deels kan richten op de punten waar ik “met intentie” bijdraag aan een dergelijk “idee in bloei”.

Overigens is het gegeven dat een concept zich door het toedoen van een grote component Meer snel kan ontwikkelen ook iets dat in het kader van “gezonde verhoudingen” een bijkomende behoefte aan Mogelijk met zich meebrengt, en dan met name vanuit het perspectief van een “dragende structuur”.

Je zult namelijk in staat moeten zijn om de ontwikkeling van een dergelijk idee niet alleen “bij te kunnen houden”, maar ook over de Mogelijkheid moeten beschikken om deze ontwikkeling in een hoog tempo en op efficiënte wijze “tijdens het proces” Samen te kunnen vatten, om het geheel “een beetje te kunnen blijven managen”.

Voor mij geldt dat ik bij dit soort ideeën, in Aanvang meteen probeer om ze enerzijds op allerlei manieren op te rekken en in mijn hoofd te proberen “wat ik er allemaal mee kan” als was het een nieuw stuk speelgoed. Tegelijkertijd zal ik ook meteen de zaak vast proberen te leggen, bij voorkeur ook in termen die mijn “beelddenken” voldoende herkenbaar beschrijven om er op een later moment weer naar terug te kunnen keren voor verdere bewerking.

Als het om dragende structuur gaat dan kan deze soms ook op basis van vooral Meer relatief snel “gevonden” worden.

Met betrekking tot CB heb ik namelijk bijna meteen na het ontstaan van het oorspronkelijke idee, op basis van een nieuw “golfje van inspiratie” ervoor gekozen om het geheel te koppelen aan ruimtevaart en astronomie. Hierbij is het waarschijnlijk zo geweest dat ik “zonder er echt bij na te denken” op basis van mijn intuïtie een besef heb gevormd over de Mogelijke Meerwaarde van deze koppeling.

Voor de wijze waarop het heelal zich in termen van sterren en planeten gedraagt, en daaraan gekoppeld de manier waarop we ruimtevaart gestalte geven is vooral gebaseerd op zwaartekracht en in het algemeen op “al dan niet potentiële vormen van energie” en hun mechanica. En dit alles zou je kunnen zien als een systeem met daarin inbegrepen bepaalde “natuurlijke verhoudingen” die in zekere zin dit systeem “verhoudingsgewijs definiëren”.

En ik gok dat mijn gevoel al vrij snel het vermoeden heeft gehad dat ik hiermee in conceptueel opzicht, zonder al te veel moeite, een systeem tot mijn beschikking kon krijgen waarmee ik de elementaire dynamica van onze beleving “met gevoel voor verhoudingen” zou kunnen representeren. Daarbij kon ik mezelf meteen ook voorstellen dat het voor de meeste mensen niet zo moeilijk zou zijn om bijvoorbeeld een beeld in zichzelf op te roepen van de manier waarop we soms “om een aantrekkelijk idee heen blijven cirkelen” met onze geest door het je voor te stellen als een ruimtevaartuig in een baan om een planeet of een ster.

Hetzelfde fenomeen van “Mogelijke vormen zoeken om Meer in te verpakken” heeft zich voorgedaan op het moment dat ik met betrekking tot het aspect Waarde besloot dat ik dit prima vorm zou kunnen geven op basis van het inmiddels welbekende “conceptuele recyclen”. Ook hier kwam het bijbehorende idee “spontaan” in me op, maar ik gok dat ik onbewust de gedachte heb gehad dat er ten aanzien van het “voorstellen” van waarde in onze wereld reeds een hoop nuttig werk is verzet binnen het wetenschapsgebied “accountancy”.

Op basis hiervan heb ik vervolgens als gedachtenexperiment “de proef op de som genomen” door in eerste instantie de relatie tussen onze ideeën en gevoelens in termen van Meer en Mogelijk te gieten in het concept van vaste activa. Daarbij probeer ik me de essentie van het geheel voor te stellen binnen de grenzen van het gekozen model, en in dit geval besepte ik vrij snel dat met behulp van concepten als “herwaardering” en “afschrijving” ik inderdaad prima gestalte kon geven aan de manier waarop de “waarde” die we als mensen aan iets toekennen in de loop der tijd kan wijzigen.

Hierbij ben ik in de regel geneigd om niet meteen alles tot op de punt en de komma uit te willen werken. Als ik na een paar “probeersels” een model voor me kan zien dat in essentie functioneert dan zorg ik ervoor dat ik dit vastleg om het naderhand alsnog verder af te maken op basis van mijn algemene vermogen om creatief te zijn. En dit is wel zo handig als je met een stortvloed aan ideeën bezig bent, waarvan het hier genoemde idee pas in het 6^e boekdeel gepresenteerd zal worden.

Zolang je maar voldoende Meer kunt toevoegen kun je een hoop ballen tegelijkertijd “in de lucht houden”.

En uiteraard zoek ik wel meteen weer naar Meer, en naar aanleiding van de genoemde exercitie en het feit dat ik hiermee in zijn algemeenheid de inhoud van het betreffende boekdeel terug gekoppeld heb aan CB zelf, ben ik dan ook meteen maar even verder doorgegaan. Daarbij heb ik kort in mijn gedachten getracht om mijn nieuwsgierigheid te bevredigen met betrekking tot de vraag “of ik dit kunstje ook voor de overige hoofdstukken zou kunnen herhalen”.

Daarbij kwam ik al snel op de geachte dat je sex kunt koppelen aan verleiding. En vanuit mijn eigen HTKE had ik er daarna weinig moeite mee om me te beseffen dat de historie voldoende populaire en impopulaire voorbeelden te bieden heeft die suggereren dat het vermogen om te kunnen “verleiden”, een aanzienlijke invloed kan uitoefenen op de waarschijnlijkheid dat anderen je ideeën als aantrekkelijk zullen beschouwen.

Ook koste het weinig moeite om me te realiseren dat een aantal manieren waarop ik mijn bewustzijn hanteer, die je specifiek zou kunnen verbinden aan kenmerken als autisme en ADHD, gebruikt zouden kunnen worden om in het 3^e boekdeel ons arsenaal aan mentale Mogelijkheden te vergroten. En daarna was het nog maar een kleine stap naar het idee om deze Mogelijkheden samen met een aantal andere zaken in het 7^e boekdeel gecombineerd samen te vatten met gebruikmaking van het concept “algoritme”.

En op die manier ben ik in staat geweest om een hoop van de ideeën te realiseren die vorm hebben gegeven aan de inhoud van dit boek, en tegelijkertijd ook vorm hebben gegeven aan elkaar door allerhande vormen van kruisbestuiving. Kortom: weer een duidelijk voorbeeld van Meer Mogelijk maken op basis van wat er reeds is...

Tot slot denk ik dat het meest fraaie voorbeeld van de wisselwerking die ik hier beschrijf het ontstaan van Meer en Mogelijk zelf is. Deze combinatie bestond aanvankelijk als “Meer en Waarschijnlijk” tot het moment dat ik de component Waarde en de bijbehorende Waarschijnlijkheid als separate elementen in onze beleving heb gedefinieerd.

Vervolgens is het gebruik van deze combinatie redelijk spontaan verder gegroeid, her en der aangevuld met enig “handelen met intentie”. Zo kwam de Mogelijkheid om op basis van dit duo “serieus met woorden te kunnen spelen” vaak spontaan in me op, maar heb ik gaandeweg uiteraard ook nog wel eens “met opzet” deze woorden Specifiek gebruikt om iets te formuleren.

En ook de diverse “gederiveerde duo’s” zoals “het vermogen om Specifiek Meer Mogelijk te Maken” en “het vermogen om Mogelijk Meer Specifiek te maken” zijn uiteindelijk een combinatie van een ingeslagen richting, en de onbewuste neiging om hierin op EigenWijze immer naar Mogelijkheden te zoeken om er “nog Meer” van te maken.

Hierbij besepte ik me eigenlijk pas tegen het einde van het schrijven van “Aanvang” dat de universele toepasbaarheid van “M en M” het Mogelijk heeft gemaakt dat ik deze universele relatie grammaticaal gezien op integrale wijze in mijn tekst heb kunnen verwerken. Wat mij betreft is het ontstaan van dit dynamische duo dan ook te beleven als een van de meest vruchtbare literaire “happy accidents” die ik tot nu toe persoonlijk mee heb mogen maken.

Wat voor mij persoonlijk waarschijnlijk echter het belangrijkste besef is geworden na het schrijven van “Aanvang” is hetgeen ik aanvankelijk als kern van de zaak heb gedefinieerd.

Namelijk dat voldoende Meer, en de hieruit voortvloeiende “beleving”, essentieel is om “waar je het ook over wil hebben” daadwerkelijk “tot leven te laten komen”. Al was het maar omdat het zo’n enorme bijdrage kan leveren aan de kans dat “iets” überhaupt “over kan komen”.

Alles kan uiteindelijk pas Meer worden, indien het verlangen naar Meer Samen komt met het vermogen om dit verlangen ook met Meer te kunnen vangen. In dat opzicht is een boek

schrijven 1 ding, en het schrijven op een manier die er Mogelijk toe leidt dat mensen het ook van begin tot eind tot zich Willen nemen weer iets heel anders. En pas als deze twee zaken samen komen leiden ze Mogelijk “echt” tot Meer.

Je zult nu eenmaal in de eerste plaats echt “moeten” Willen.

Nu heb ik er in dit opzicht geen enkele moeite mee dat de titel “meester van de suspense” voor altijd en eeuwig voorbehouden blijft aan wijlen Alfred Hitchcock.

Desalniettemin schep ik er persoonlijk wel enig genoegen in om te constateren dat de door mij geschapen intriges, uitgestelde literaire orgasmes en bijbehorende relatieve hoogtepunten, het soms ogenschijnlijk eindeloze geleuter, de curieuze bijpersonages en de “hopelijk enigszins onverwachte wendingen ~ gezien het feit dat je nu nog aan het lezen bent ~ een Mogelijke voedingsbodem hebben kunnen vormen.

Een voedingsbodem voor het ontwikkelen van enige huis-tuin-en-keuken-empirie inzake de verwachting dat onze beleving ons in staat kan stellen om in het momenteel ontbrekende Meer te kunnen voorzien, waarmee we uiteindelijk Samen pas echt Meer Mogelijk kunnen Maken.

I rest my case.

Toegepast op Conceptueel Beleven

Inmiddels hebben we onze eerste stappen gezet op het gebied van Conceptueel Beleven en hebben we de basis gevormd van “alles wat er verder nog gaat volgen”. Een basis die we tot op zekere hoogte nagenoeg “uit het niets” hebben gevormd. Daarmee bedoel ik niet dat de essentie van Meer en Mogelijk geen fundament heeft, maar dat dit fundament, vooral vanuit de zijde van Meer, gebaseerd is op iets dat per definitie moeilijk in woorden te vatten is.

En tegelijkertijd is Meer in al haar oneindigheid en onbenoembaarheid nu juist zo’n essentieel onderdeel van het leven, dat ik mezelf meteen heb beseft dat - hoe moeilijk wellicht ook - het integreren van het “concrete” en het relatief “onstoffelijke” een absolute must is bij iedere poging om het leven enigszins zinnig in woorden samen te kunnen vatten.

Hierbij hebben we hopelijk enigszins om leren gaan met de mentale uitdaging om de zaken niet meteen “te concreet of absoluut” te willen maken en er desondanks “toch iets uit te kunnen halen” en dit samen te vatten.

En waar we ook een duidelijke glimp van hebben kunnen opvangen is het gegeven dat het, zeker bij relatief abstracte concepten, helpt als je een idee weet te vormen op basis van een constructie en een beschrijving waarbij je gebruik maakt van bestaande fenomenen. Fenomenen die bij voorkeur zo concreet en alledaags Mogelijk zijn waardoor het des te makkelijker wordt om er Meer in te kunnen zien.

De les is hier dus vooral dat als er een idee in je opkomt, je er het beste voor kunt kiezen om er snel, in ieder geval “iets” mee te doen. En je dit, om “het tempo er in te houden”, in ieder geval “for the time being” kunt doen met “wat je op dat moment dan ook” mentaal aan Mogelijkheden hebt rondslingeren. Zolang je een idee maar kunt vangen in iets dat het Mogelijk maakt om naderhand nog te kunnen bevatten wat je op je moment van inspiratie “voor je hebt gezien”.

Daarbij kan ik uit eigen ervaring zeggen dat, zoals te verwachten valt, ook hier het principe “oefening baart kunst” van toepassing is. Net zoals je forehand die je ontwikkelt bij het tennissen in de regel groeit op basis van repetitie, geldt dit ook voor je vermogen om als “mentale ondernemer” een idee door te ontwikkelen en te vertalen naar concrete toepassingsMogelijkheden.

Zolang je er maar voor kiest om “het moment niet voorbij te laten gaan” door je inspiratie te negeren. Voor Meer geldt namelijk in mijn beleving dat het zich manifesteert op basis van het principe “graag of niet”.

Daarbij hoef je zoals gezegd niet meteen alles volkomen concreet te maken, liever niet zelfs. Speel gewoon een tijdje met je idee en kijk wat je er mee kan, al was het maar om je hersenen en creativiteit een beetje “in vorm te houden” en hier ook nog enig plezier aan te beleven. Leg vervolgens de resultaten van je nieuwsgierigheid kort vast zodat je er later eventueel mee verder kan. En dat kan ook betekenen dat je soms een idee “laat voor wat het is”.

Bedenk dat voor ieder ooit uitgebracht Beatles nummer, er een 10-voud aan nummers geschreven is waarvoor ze uiteindelijk nooit de moeite hebben genomen om ze op te nemen. Zelfs als je beschikt over de genialiteit van de Fab 4 geldt nog steeds dat “niet ieder schot een voltreffer is”. Maar hoe dan ook een schot afvuren zorgt er in ieder geval voor dat je trefzekerheid op termijn alleen maar kan toenemen.

En als we het over CB hebben dan kunnen we ons wentelen in het uitermate comfortabele besef dat in onze gedachten en onze voorstelling “alles kan” dat we op dat moment voor Mogelijk kunnen houden, zonder dat er ook maar iets stuk kan gaan. Behalve wellicht een aantal ideeën die je “voorstellingsgewijs” weet te transformeren tot Meer. En daarbij geldt ook nog een de luxe van het gegeven dat je per definitie niemand hebt die je op je vingers kijkt en eventueel commentaar levert. Behalve jezelf natuurlijk...

Nu heb ik al tot in den treure aandacht besteed aan het gegeven dat vooral vermogens ontwikkelt door voldoende te doen, en het lijkt me dan ook een “goed plan” om de rest van dit gedeelte vooral aan jullie over te laten.

Kortom: het is hoog tijd voor wat “Heftig Hekelbaar Huiswerk”.

Begin Je Eigen Beleving

We hebben inmiddels al genoeg gesproken over “de zaken beter met elkaar in verhouding brengen” dus hoog tijd dat we een en ander in de praktijk gaan brengen. Hierbij zullen we ook ons “vermogen om voor te stellen” gaan gebruiken met als doel het produceren van enige Eigen Wijsheid. Eigen Wijsheid waarmee je in staat zult zijn om, hoe bescheiden wellicht ook, iets van het zo verlangde “Meer” aan je leven toe te voegen.

Meer dat op termijn misschien ook Meer Mogelijk kan maken voor je, uiteraard afhankelijk van je eigen inzet. Je bent uiteraard zelf degene die de keuze mag maken hoe serieus je jezelf en je eigen leven wilt nemen...

Verder is het ook helemaal aan jezelf op welke manier je gestalte geeft aan dit huiswerk, zowel in de voorbereidende fase als de verdere uitvoering. Daarbij merk ik wel op dat “iets serieus nemen” meestal baat heeft bij enige mate van voorbereiding, die ertoe leidt dat je tot op zekere hoogte “een moment creëert”.

Een “moment” vorm geven middels het reserveren van voldoende tijd, een prettige “werkplek” en de juiste sfeer leidt namelijk tot “Meer energie en beleving” hetwelk zich op termijn meestal ook vertaalt naar een bepaalde hoeveelheid momentum. Momentum dat ons kan helpen om net even wat Meer te willen doen dan gedacht, waardoor het uiteindelijke resultaat wellicht ook “Meer dan verwacht” kan worden...

Laten we beginnen met wat je mag verwachten: Je gaat jezelf iets laten beleven.

En als we serieus aan de slag willen gaan dan vereist dit naar, hopelijk ook bij jullie inmiddels enigszins ontluikend, goed CB-gebruik dat we voorzien worden van een missieplan...

Lanceerbasis

Onze persoonlijke thuisplaneet. Bij voorkeur op een inspirerende plek waar je ongestoord je gang kunt gaan.

Bestemming

Zo ver en vreemd als je wilt gaan en je jezelf voor kunt stellen.

Missiedoel

Deze missie heeft als doel om onszelf de ervaring te geven van het creëren van een Realisatie (Begin). We gaan hierbij een aantal stappen volgen die we Specifiek naar eigen inzicht Mogelijk kunnen maken, waarbij we Meer en Mogelijk Samen gebruiken om tot een voorstelling te komen.

Hierbij gaan we een voorstelling maken op basis van een Aanvang vanuit onze vrije Wil die we al voorstellend laten groeien om onszelf een beeld te vormen wat er eventueel Meer Mogelijk zou kunnen zijn. De hieruit voortvloeiende energie nemen we vervolgens weer mee terug om ons een voorstelling te maken van hetgeen we Mogelijk kunnen realiseren om ons verlangen concreet gestalte te kunnen geven.

Als laatste zullen we hierbij een concreet begin formuleren dat nagenoeg direct uitvoerbaar is en waarmee we dus daadwerkelijk Mogelijk Meer aan ons eigen leven kunnen toevoegen. De uiteindelijke beloning wordt gevormd door de Beleving die we onszelf cadeau doen en die we in het "echte leven" mogen gaan ervaren, en het bevredigende gevoel dat we kennelijk zelf in staat zijn om iets van Waarde voor onszelf te verwezenlijken.

Afstand lanceerbasis tot de bestemming

Onbekend en onbelangrijk.

Mission theme

Naar eigen persoonlijke wens in te vullen.

Nu zullen we het in deze missie zonder "vriend" moeten stellen en zijn we dus volledig op onszelf aangewezen om ervoor te zorgen dat we het geheel succesvol tot een einde brengen. Om die reden zullen jullie voorzien worden van enige aanvullende training.

Fase 1: de voorbereiding voorbereiden

Voor deze fase doe je er zoals eerder vermeld goed aan om enige toewijdsing aan de dag te leggen. Daarvoor hoef je niet meteen een week je agenda te blokken. Alles dat er voor nodig is, is hetgeen jij op het moment dat je de komende pak 'm beet 15-30 minuten serieus met deze beleving aan de slag wenst te gaan erin wilt investeren om tot enig resultaat te komen.

Waarschijnlijk is het dus wel zo vruchtbaar om ervoor te zorgen dat je in staat bent om jezelf een kwartiertje “zonder twijfel serieus te nemen”. Ik gok dat “niet gestoord kunnen worden” daarbij voor de meeste mensen wel een absolute must is, met daaraan toegevoegd dat rekening houden met de Mogelijkheid tot “Meer” inhoudt dat je wellicht ook wat Mogelijke “blessuretijd” reserveert.

Beleven begint immers bij het uitgangspunt “gezelligheid kent geen tijd”, en daar kunnen we ook nog wel wat Meer van maken door in de plaats van “gezelligheid” de woorden “plezier”, “opwinding” en “kwaliteit” te bezigen. Indien je denkt Meer Mogelijk te kunnen maken middels een inspirerende “werkplek”, een stimulerend muziekje op de achtergrond of een lekker kopje koffie dan zou ik zeggen: serve yourself...

Ervan uitgaande dat je jezelf van voldoende comfort en stimulans hebt voorzien gaan we door met de volgende stap. We zullen allereerst een keuze moeten gaan maken die bepaalt Wat we willen beleven.

Dit mag in beginsel alles zijn wat jij wil maar “iets” waar desalniettemin, al was het maar om praktische redenen, wel wat uitgangspunten voor gelden. Daarbij teken ik meteen aan dat de essentie van dit hele boek draait om EigenWijs zijn, dus heb het lef niet om je door mij iets op te laten leggen. Tenzij je Echt eigenwijs wil zijn natuurlijk...

Een beleving dus. Als je serieus bent over “in ieder geval iets Meer” aan je leven toe willen voegen dan doe je jezelf weinig recht door zomaar iets te kiezen, alleen maar om er vanaf te zijn en “door” te kunnen gaan. Het gaat bij een beleving om het gevoel dat je er aan kunt ontlenuen, dus ik stel voor dat je iets kiest dat ook een duidelijk “gevoel” bij je oproept.

Nu kan het zijn dat er meteen iets in je opkomt, maar wellicht ook niet. Je zou dan als richtlijn kunnen hanteren dat je naar iets op zoek bent dat voor jezelf valt in de categorie “Ik heb altijd al een keer...”. Altijd al een keer willen weten: “hoe iets een beetje werkt”, “hoe iets zou kunnen voelen”, “waar ik toe in staat zou kunnen zijn...”. Denk eraan: we willen

Meer, dus de vraag “Of je iets zou kunnen” is geen vruchtbare basis.

EN-EN is nu eenmaal de benodigde basis als je er iets van wil maken. Je doet iets dus wel of niet. Omdat je een ervaring wilt...

Omdat je ergens nieuwsgierig naar bent...

Willen is uitgaan van de gedachte dat je “hoe dan ook krijgt wat je wil”, al impliceert dat natuurlijk ook “gaandeweg erachter komen wat je dan eigenlijk ècht wil”, waaruit tevens “ook ontdekken wat je ergens in ieder geval Niet voor over hebt” resulteert .

Ergo: “Ik wil weten hoe het voelt om 150 kilo te bankdrukken” is prima, maar zulks vereist nu eenmaal dat je hier ook werkelijk toe in staat bent. In dezen is de vraag of het je gaat lukken dus niet relevant. Als je jezelf serieus neemt dan zou deze beleving inhouden dat je sowieso uitgaat van de gedachte dat het je gaat lukken omdat het noodzakelijk is voor wat je wil beleven. Je uitgangspunt zou daarom zijn: “Ik ga 150 kilo bankdrukken, EN DAN:...”. Verder is het idee dat je wel daadwerkelijk iets “nieuws” aan je leven toe wilt voegen.

Simpelweg gevolg geven aan de wens om een of ander item te kopen zal hier voor de meeste mensen dus niet in voorzien.

Tenzij er behalve geld andere, persoonlijke factoren zijn die momenteel een barrière vormen om tot de aanschaf van het betreffende product over te gaan, zoals bijvoorbeeld een bepaalde schaamte die sommigen kunnen ervaren bij de aanschaf van iets in categorie “erotiek”. Zolang er in zekere zin maar “iets Meer dan het besteden van enkel geld” voor nodig is en je er voor je gevoel persoonlijk moeite voor zult moeten doen zit je wat mij betreft “goed”.

Verder kunnen we als uiterste grens aanhouden dat je beleving voor zover je dat enigszins in kunt schatten in ieder geval binnen je “Mogelijkheden” moet liggen. En met Mogelijkheden doel ik in dezen dus op absolute randvoorwaarden zoals je budget, Mogelijk beschikbare tijd en je persoonlijke fysieke Mogelijkheden. Meteen proberen gestalte te geven aan je wens om zonder hulpmiddelen te kunnen vliegen is dus wellicht wat te ver gezocht, voor het eerst een keertje zwemles nemen kan voor sommigen derhalve weer prima zijn.

Tot slot geldt dat in termen van commitment het raadzaam is om jezelf te beperken tot 1 ding, en dit “ding” ook zonder verder morren op te volgen totdat je in ieder geval een concrete realisatie hebt verwezenlijkt. Ook al zijn we in het dagelijkse en nogal digitale leven gewend geraakt aan de relatief verslavende Mogelijkheid van “Undo”, en kunnen we net voordat we het verzenden ervoor kiezen om ons appje toch voor de 12^e keer nog een keertje aan te passen qua tekst, binnen deze oefening geldt deze optie niet.

Je zult dus moeten afmaken waar je aan begint, maar er geldt tevens dat je het altijd nog een keertje kunt doen. Zolang je de zaak maar “afmaakt”. Voor ons voorstellingsvermogen geldt namelijk net als in het Digitale Universum dat de Mogelijkheden ogenschijnlijk oneindig zijn, waardoor we vaak snel geneigd zijn om ons over te geven aan het euforische gevoel dat we op het moment “alle Mogelijkheden” hebben.

En dat gevoel brengt een ernstig risico met zich mee dat we ons mentaal blijven vergapen aan alles wat allemaal Mogelijk zou kunnen zijn waardoor we deze “droom” vervolgens niet willen verpletteren door een confrontatie met de harde dagelijkse realiteit. En dromen zijn er nu juist om verwezenlijkt te worden, in plaats van gaandeweg hun glans te verliezen en te verdwijnen naar de “stortplaats van de eeuwigdurende could-have-beens”.

Wat je onder je eigen verantwoordelijkheid in gang zet dien je dus ook tot het einde te volbrengen, anders ben je jezelf excuses verschuldigd wegens het gegeven dat je jezelf tekort hebt gedaan. Uiteraard mag je daarna op basis van de bijbehorende resultaten besluiten dat je liever iets anders wilt doen...

Om tot die 1^e realisatie te komen zullen we eerst onze beleving “in onze beleving” Meer gestalte gaan geven, waarbij we het geheel ook enigszins conceptueel gaan proberen te benaderen.

Iets beleven is prachtig. Maar de kans om er Meer van te kunnen maken door er Mogelijk onze diepere verlangens in te kunnen zien reflecteren, is een Mogelijkheid die we in het kader van het evolutionaire “doe Meer met wat je voor je hebt” uiteraard niet zullen uitsluiten. Het is echter ook niet het hoofddoel, dus dit aspect is “relatief optioneel”.

Zodra je je keuze hebt gemaakt is het tijd voor de volgende ronde...

Fase 2: Antwoord geven is wel zo Beleefd

En dus is het tijd voor een spannend spelletje “vraag en antwoord”. Hiermee geven we gestalte aan iedere vorm van creatie door onszelf over te geven aan de “lokroep” van onze gekozen inspiratiebron een “een conversatie” aan te gaan. In dit gesprek zullen we gaandeweg een aantal Mogelijke deelonderwerpen identificeren, en hier waar Mogelijk Meer van proberen te maken.

Daarbij is zoals we inmiddels weten de balans tussen “M en M” van belang en het is de kunst om onszelf niet te verliezen in een bepaald detail, maar tegelijkertijd wel verder te gaan dan een kille zakelijke voorstelling “op hoofdlijnen”, waarbij we het risico lopen om allerhande inspirerende maar ook cruciale details aan onszelf voorbij te laten gaan. Bovendien is het doel van dit gedeelte niet alleen om iets “voor ons te zien” maar er ook de benodigde energie mee op te wekken.

En we doen er verstandig aan om rustig te beginnen. Enige eenvoudige “dragende structuur” in combinatie met een “basale voorstelling van de inhoud” volstaat. Afhankelijk van het besef van je eigen creatieve vermogens mag je uiteraard zo ver gaan als je wilt...

Nu gaan we weliswaar ons voorstellingsvermogen de vrije loop laten, maar tegelijkertijd hebben we wel een concreet realiseerbaar doel voor ogen. Het is dus zaak om te voorkomen dat we maar wat “in het wilde weg gaan fantaseren” zonder dat die weg uiteindelijk ook naar een bestemming leidt. We zullen derhalve wel enige procesmatige aanpak moeten hanteren.

Geheel in de geest van deze exercitie ga ik jullie in dat opzicht niet voorzien van een “stroomdiagram” maar volstaan met een voorbeeld. Een voorbeeld dat jullie kunnen gebruiken als Mogelijk DNA waar je zelf naar wens op kunt variëren. Voor zover er structurele elementen in mijn voorbeeld te onderkennen zijn zal ik deze kort benoemen, maar het is vooral zaak dat jullie op basis van mijn voorbeeld jezelf een voorstelling maken van het “te volgen proces”.

Dit voorbeeld zal ik beperkt houden, aangezien deze oefening draait om het hanteren van je EigenWijsheid. En dat houdt in principe in dat je leert om met wat je hebt er “hoe dan ook iets van te maken”, en dus leert te vertrouwen op jezelf, je creativiteit en je “gezond boerenverstand”. Het is dus juist de kunst om niet toe te geven aan de eventueel aanwezige drang die je probeert wijs te maken dat je “nog iets nodig hebt” voordat je “gewoon kunt beginnen” omdat je vreest dat je het anders “niet goed genoeg zult doen”.

Welnu, laat ik beginnen met voorstellen...

*~

Ik zie mezelf op het podium staan in een concertzaal die me een beetje doet denken aan 013. Daarbij zie ik hoe het publiek wild uit zijn dak gaat terwijl ik net bezig ben aan een gigantische gitaarsolo. De intensiteit straalt van mijn gezicht af terwijl ik, gekleed in een outfit waarin ik er schandalig goed uit zie en die geen enkele twijfel laat bestaan omtrent het feit dat ik een echte rockster ben. De hoeveelheid “cool” die ik bezit is zo groot dat het aan alle kanten uit me lijkt te stromen.

De dampende atmosfeer in de zaal begint steeds echter aan te voelen en inmiddels hoor ik ook de muziek doorkomen: “Ain’t talkin’ ‘bout love”⁶³ galmt het door de zaal.

Ik kijk naar mijn bandgenoten en zie het in hun ogen: “we’re really rocking now”. Terwijl ik de kracht van de muziek die we maken haast kan voelen neem ik een stoere pose aan. Ik schakel nog een tandje bij om me al solerend “helemaal te laten gaan” waarbij ik zie hoe het publiek me met gebalde vuist luid toejuicht en me duidelijk maakt dat ik duidelijk “de persoon van het moment ben”.

En ik straal. Fuck dit voelt goed zeg!

En terwijl ik dit voel besef ik me dat dit nu precies iets is waarvan ik altijd al wel het idee had dat het geweldig zou zijn. Namelijk mezelf een keer van min wilde kant te laten zien waarbij ik me ten overstaan van een publiek “lekker laat gaan” en ik een goed show weggeef. Iets dat ik eigenlijk al veel eerder had willen doen maar dat ik altijd voor mezelf heb gehouden, laat staan dat ik het ooit eerder daadwerkelijk gedaan heb.

Maar ik besef me: dit wil ik.

En in mijn beleving zie ik de tijd versnellen en vang ik nog een aantal beelden op van alles wat er zich Mogelijk backstage zou kunnen afspelen. En hoe een Mogelijk leven als rockster er verder uit zou kunnen zien.

---

⁶³ Ain’t talkin’ ‘bout love (Van Halen)

Wie weet...

*~

Ik weet niet of jullie je er iets bij voor hebben kunnen stellen, maar ik heb inmiddels een duidelijk beeld. Een beeld en een beleving die aanzienlijk Meer laten zien en teweeg brengen dan ik op papier heb gezet, maar dat is nu ook exact de reden dat je voorstelling je aanzienlijk verder kan brengen dan een paar relatieve feiten die je in gedachten kunt nemen.

Energie is iets dat enige tijd nodig heeft om op te bouwen, maar indien gecreëerd of vergroot kan momentum je naar nagenoeg alles leiden. De energie die je uit deze voorstelling haalt is afhankelijk van je bereidheid om ook echt serieus op te gaan in je voorstelling, al is het maar voor even. Bedenk daarbij dat alle muziek, films, legendarische auto-ontwerpen of welke producten van verbeelding je dan ook koestert, ontstaan zijn op basis van precies hetzelfde concept.

En niemand die je bezig kan zien, dus je hoeft jezelf niet te generen. Laat jezelf gewoon even helemaal gaan in je fantasie. Gaandeweg zul je daarin verder wel je EigenWijsheid vinden. Sommigen van ons zijn bijvoorbeeld nu eenmaal zeer visueel gefocust, anderen hebben weer Meer met geluid. Daarbij zul je, afhankelijk van je ervaring gebruik maken van relatief bestaande beelden die je “hergebruikt” of meteen een volledig op maat gemaakte voorstelling creëren.

Het allerbelangrijkste is om te proberen je voorstelling ook echt te beleven totdat je er iets bij voelt. Het is je gevoel dat de benodigde beweging kan laten ontstaan en versterken, dus ook al hebben jullie in principe alle vrijheid, emotie is in dezen een “must-have”. Verder zul je gewoon jezelf maar gewoon moeten redden, op je eigen manier. Geniet van de beleving, het bijbehorende plezier dat je ervaart en het gegeven dat je bezig bent om jezelf en je verlangens serieus te nemen.

Fase 3: Back to earth

En dan ben je op het punt gekomen dat je met een beetje geluk en EigenWijsheid voor jezelf een duidelijk gevoel van inspiratie hebt gecreëerd. Een gevoel dat je misschien het gevoel geeft dat je nog even door wil zweven, echter dit leidt uiteindelijk onverkort tot een realiteit waarin je zult blijven dromen.

Daarom is het tijd om, nu “het ijzer nog heet is”, om te draaien en weer koers te zetten naar de “echte wereld” om ten aanzien van je verlangen nu ook eens echt iets concreet te maken.

Ga hiervoor in je gedachten terug in de tijd om conform het concept “reverse engineering” achterwaarts de belangrijkste Mogelijkheden te identificeren die in ieder geval noodzakelijk zijn om tot de Realisatie van je beleving te komen. Hierbij is het zaak om niet te gedetailleerd

te Willen worden ten aanzien van de benodigde stappen, evenmin is het de bedoeling dat je een volledig uitputtende lijst produceert. Het is niet de intentie om meteen een concreet uitvoerbaar stappenplan te fabriceren, maar vooral om een beeld te vormen van de belangrijkste “milestones” die er in je opkomen.

Daarbij leg ik de nadruk op “in je opkomen”, als gezonde tegenhanger van “relatief geforceerd denken”. Teveel focus in dit proces kan ertoe leiden dat je teveel vanuit details gaat opereren en enigszins “lost” kan raken. Heb vertrouwen in je eigen spontaniteit, en denk aan wat ik na onze ontdekking van Meer en Mogelijk heb gezegd over het hanteren van een zaag.

Bij deze fase is het, afhankelijk van hoe makkelijk je kunt werken aan de hand van je geheugen, misschien handig om pen en papier bij de hand te hebben. Het is namelijk zaak om de hoofdlijnen van wat er in je opkomt te onthouden. Daarnaast is het als je spontaan dingen in je op laat komen vaak zo dat deze nog niet Specifiek in een volgorde aan je verschijnen.

Aangezien we in het kader van “ons een weg terug banen naar een Begin” een logische volgorde nodig hebben die we vastleggen kan het zo zijn dat we de betrokken stappen dus nog van een correcte aaneenschakeling te voorzien. Ik ben op basis van mijn relatief obsessieve creativiteit gewend om alles “in mijn hoofd te doen” hetwelk uiteindelijk voor mijn gevoel de meeste Mogelijkheden oplevert, maar aan de andere kant heb ik voor dit hypothetische voorbeeld sowieso alles kunnen uitschrijven.

En als je iets opschrijft dan raad ik je aan om dit in ieder geval analoog te doen in plaats van digitaal. “Echt” schrijven gaat sneller, en op papier werken stimuleert voor mijn gevoel de creativiteit ook Meer. In deze fase doe je er goed aan om de verhoudingen te baseren op het uitgangspunt van “zo min Mogelijk structuur” dus het maken van allerlei officieel uitziende lijstjes in een of andere app kan de Mogelijke magie ernstig verstoren. Op papier kun je bovendien ook tekenen, of lijntjes trekken om verbanden te identificeren en nog veel Meer.

En gezien het voorstellende karakter van wat we aan het doen zijn ~ dat nu eenmaal een bepaalde “mindstate” vereist waarbij we het contact met Meer aangaan ~ is het vooral belangrijk om deze voorstelling zo min Mogelijk te “storen” met het richten van onze aandacht op concrete dingen in de “buitenwereld”. Zolang je maar hetgeen je jezelf voorstelt niet laat ontglippen. Wat we aan het doen zijn is nu eenmaal een balanceer act, en hoe vaker je het doet, hoe makkelijker je “op het mentale koord kunt blijven staan”.

Als ik ten aanzien van mijn voorstelling en het hieruit voortvloeiende richtpunt voor me probeer te zien wat er nodig is dan kom ik aanvankelijk ongeveer op het volgende:

*~

Ik heb in ieder geval een band nodig, en uiteraard een plek om op te treden, en mensen om in de band te spelen, en ik moet natuurlijk wel goed genoeg kunnen spelen en.....

*~

Als ik dit in gedachten houd dan zie ik vervolgens ook nog wel een aantal tussenliggende stappen die wellicht belangrijk zijn. Deze maak ik uiteindelijk concreet, en ik plaats ze in een voor mij logische volgorde:

*~

een optreden regelen <> de nagenoeg onvermijdelijke en eindeloze discussie "wie er voor optredens gaat zorgen" beslechten <> een digitale promotie Mogelijkheid met enige uitstraling en inclusief te beluisteren "bewijs van enig muzikaal talent" op orde hebben <> een set goed ingestudeerd hebben met de band <> op het punt komen dat de band "lekker begint te draaien op de repetities en "het klikt met elkaar" <> de band eindelijk bij elkaar hebben <> samen met een vriend die "ook wel in een bandje wil" op zoek gaan naar medemuzikanten <> weer Echt Meer gitaar gaan spelen en oefenen <> Je enige voorstelling van wat voor "iets" het Mogelijk mag worden...

*~

En dat laatste heb je dus inmiddels gerealiseerd als je degene bent die deze beleving in gedachten heeft.

Fase 4: Move your ass⁶⁴

En daarmee kom je op het punt dat je een daadwerkelijke IRL uitvoerbare Realisatie gaat scheppen. De eerste stap om het proces ~ dat uiteindelijk je beleving waar gaat maken ~ daadwerkelijk in gang te zetten. Hierbij moet je jezelf vooral niet al teveel voorstellen... Voor je het weet ben je namelijk bezig om jezelf een weg naar "wat zou het toch gaaf zijn als ik dit echt ooit zou doen..." te banen.

In dit voorbeeld volgt de onmiddellijke actie dat je meteen een berichtje te stuurt aan je vriend met de mededeling dat je hebt besloten om er echt werk van te gaan maken om een band op te richten, en je dit weekend samen een zoektocht naar de rest van de band in gang wilt zetten en het idee verder uit wil werken volgens het stramien: "geen gezeik, we gaan dit gewoon doen".

En daarmee is het Begin een feit.

Een begin dat voortkomt uit het feit dat je de moeite voor jezelf genomen hebt om je een voorstelling te maken vanuit de inspiratie die je voelt, en waarmee je die inspiratie ook "al voorstellend" tot een concreet beeld en een concrete ervaring hebt omgevormd. Een

---

⁶⁴ Move your ass (Scooter)

beleving waarmee je de opgevangen inspiratie verder hebt gebracht en enthousiast van Meer energie hebt voorzien.

Tot het punt waarop je deze beweging weer hebt meegenomen op de weg terug waarbij je al voorstellend je enig beeld hebt gevormd van het proces dat je Mogelijk zou kunnen volgen om je beleving “echt” te maken. Om ten slotte deze energie terug te brengen naar de oorsprong waar je Meer en Mogelijk Samen laat komen en je hieruit een concreet Begin hebt Gerealiseerd.

Een Begin dat er voor gaat zorgen dat je, zolang je maar doorzet, daadwerkelijk iets gaat beleven dat je altijd al ooit wilde doen.

En op termijn Mogelijk nog veel Meer...

Voor jullie geldt echter dat jullie er nu toch echt Zelf iets van mogen Maken. En daarbij wens ik jullie veel plezier, succes en vooral EigenWijsheid toe.

~*{"Goeie reis, je hebt nu geen gewicht"}*~⁶⁵

---

⁶⁵ Astronaut (Spinvis)

~ Back to the future ~

En zo komen we dan bij het laatste gedeelte van dit schrijven aan. Ook al kunnen we voor ons gevoel misschien niet letterlijk “door de tijd reizen” ~ maar wat is “letterlijk” in dit geval, kun je jezelf afvragen ~ we kunnen in ieder geval geestelijk vanuit het Nu terug naar het verleden of naar de toekomst kijken. En dat is precies hetgeen we in deze sectie gaan doen.

Kijken waar we vandaan komen, en hoe we op basis van waar we nu zijn hetgeen we geleerd hebben “iets” op de toekomst kunnen projecteren in de vorm van iets dat Meer Mogelijkheden kan bieden. En dan heb ik het niet over nieuwe Mogelijkheden an sich, maar gerelateerd aan waar we nu zijn en waar we daadwerkelijk naar toe Willen.

Niet puur vanuit een conceptueel oogpunt, maar vooral ook op een manier waarbij het conceptuele, als Aanvang, gekoppeld wordt aan een aantal concrete opties die praktisch realiseerbaar zijn zodat ze daadwerkelijk iets toe kunnen voegen aan onze wereld. Daarbij geldt voor dit boekdeel dat we nog in een stadium van evolutie zijn waarbij we vooral de eerste contouren beleven van wat verderop een aanzienlijk concretere gestalte gaat krijgen.

De eerste stap als je echt iets wil veranderen is je iets voorstellen dat er nog niet is. Niet alleen voor het plezier ervan, maar ook omdat je anders nooit echt verder zult komen dan de huidige Mogelijkheden. Daarbij kunnen we werken aan het vermogen om de gewoonte af te leren om inspiratie onder het motto van “ach ja...dat zou wat zijn zeg...” niet het juiste respect te betuigen.

Tegelijkertijd kunnen we hier Meer van maken door het voorgaande Samen te voegen met het ontwikkelen van de gewoonte om anderzijds niet iedere geïnspireerde oprisping meteen al te Willen beschouwen als een revolutionair idee dat de hele wereld, of toch op zijn minst jouw wereld, Moet gaan veranderen. Zolang je er maar iets van leert en er ook nog enig plezier aan ontleent ben je in ieder geval zonder Meer vruchtbaar bezig.

Uiteindelijk zul je een reis moeten maken om ergens te komen, terwijl je tegelijkertijd gaandeweg leert of je de bestemming die je voor ogen had nog wel zo aantrekkelijk vindt en welke prijs je er echt voor moet betalen om daar te kunnen komen. En op welke manier je dit Mogelijk zou Willen doen.

We weten inmiddels waar een begin kan beginnen, en dat “hoe een begin begint” in zekere zin lang niet zo belangrijk is als het gegeven “dat je in ieder geval op welke manier dan ook begint”.

En daarna gaat het pas echt beginnen: tijd voor nieuwe ontwikkelingen. Een groeiproces dat gaandeweg een idee laat groeien, en dat zelf in de loop der tijd ook een groei kan doormaken om uiteindelijk zowel degene die er de regie over voert, als de wereld om deze persoon heen, weer verder te kunnen laten groeien.

En dat is iets waar ieder mens in deze wereld op volkomen persoonlijke en unieke wijze Zelf gestalte aan kan geven, als je dit Wilt. En als het goed is, en je netjes je huiswerk hebt gedaan, dan ben je hier inmiddels ook mee bezig.

Voor zover je dat niet sowieso al aan het doen was in je leven...

Daarbij hebben we inmiddels al een aardige reis gemaakt, die begon bij de beslissing om maar eens een kijkje te gaan nemen in dit boek. Naar aanleiding van die beslissing hebben we het nodige mogen beleven inzake de manier waarop dit boek en de bijbehorende samenvattende schrijver, door de tijd heen gevormd zijn. Ook hebben we alvast onszelf een beeld kunnen vormen van wat er binnen het kader van deze vertellingen op termijn nog Meer beleefd kan worden.

Niet alleen als het op de diepere inhoud aankomt, maar ook aangaande de Meer profane aspecten van dit geschrift. En gezien het feit dat je dit nu aan het lezen bent is er kennelijk ook enige empirische basis voor de stelling dat we ons vermogen om nieuwsgierig te zijn kennelijk nog niet verloren zijn, en we het dus naar hartenlust verder kunnen ontwikkelen met alle Mogelijk vruchtbare gevolgen van dien.

Hierbij hebben we ook nog eens met onze eerste stappen op het gebied van Conceptueel Beleven een basis gevormd, waarop we nog veel Meer kunnen gaan beleven.

En dat brengt ons wat mij betreft bij het meest essentiële punt dat we bereikt hebben als het gaat om het vormgeven van “iets” waarmee we Samen Meer Mogelijk kunnen Maken.

Zoals we inmiddels hebben kunnen zien begint alles in zekere zin met het gegeven dat we iets Samen voegen waardoor we een connectie kunnen maken.

En in dat opzicht zijn we mijns inziens inmiddels met zijn allen kennelijk in staat tot een Realisatie.

Een Realisatie waar we wat mij betreft op een bijzondere, en tevens een bijzonder fijne manier gestalte aan hebben gegeven.

We hebben Samen een band met elkaar gevormd.

Een band die de benodigde dragende structuur kan vormen om gaandeweg elkaar beter te leren kennen, elkaar te verbazen en te verwonderen, wellicht een hele hoop van elkaar te leren, en vooral met veel plezier Samen Mogelijk nog veel Meer te gaan beleven en Meer Mogelijk te gaan maken.

En daarmee is het moment daar dat ik, ondanks mijn neiging tot “serieus doordraven”, voor nu ga zeggen dat het “even genoeg is geweest”. Ik ga mij nu buigen over het vertalen van dit geschrift naar het Engels voor diegenen die in de onfortuinlijke positie verkeren dat zij het Nederlands niet machtig zijn, en daarna hoop ik jullie over een nog relatief onbepaald aantal maanden te kunnen gaan verblijden met het volgende deel van “Ik Alles en Iedereen”.

Voor nu is het moment daar dat ik in het kader van dit boek naar tevredenheid kan stellen: “voorlopig genoeg geluld”.

Er is immers nog veel Meer te beleven.

~*{Imagine all the people, Sharing all the world}*~⁶⁶

---

⁶⁶ Imagine (John Lennon) ~ Doe jezelf een plezier en zet dit nummer nu meteen op, en geef je over aan deze beleving..

~*****~

Ter nagedachtenis aan Jeroen

Bedankt dat je het Mogelijk hebt gemaakt waarmee we Samen
Mogelijk Meer hebben kunnen Realiseren

You abide

~*****~